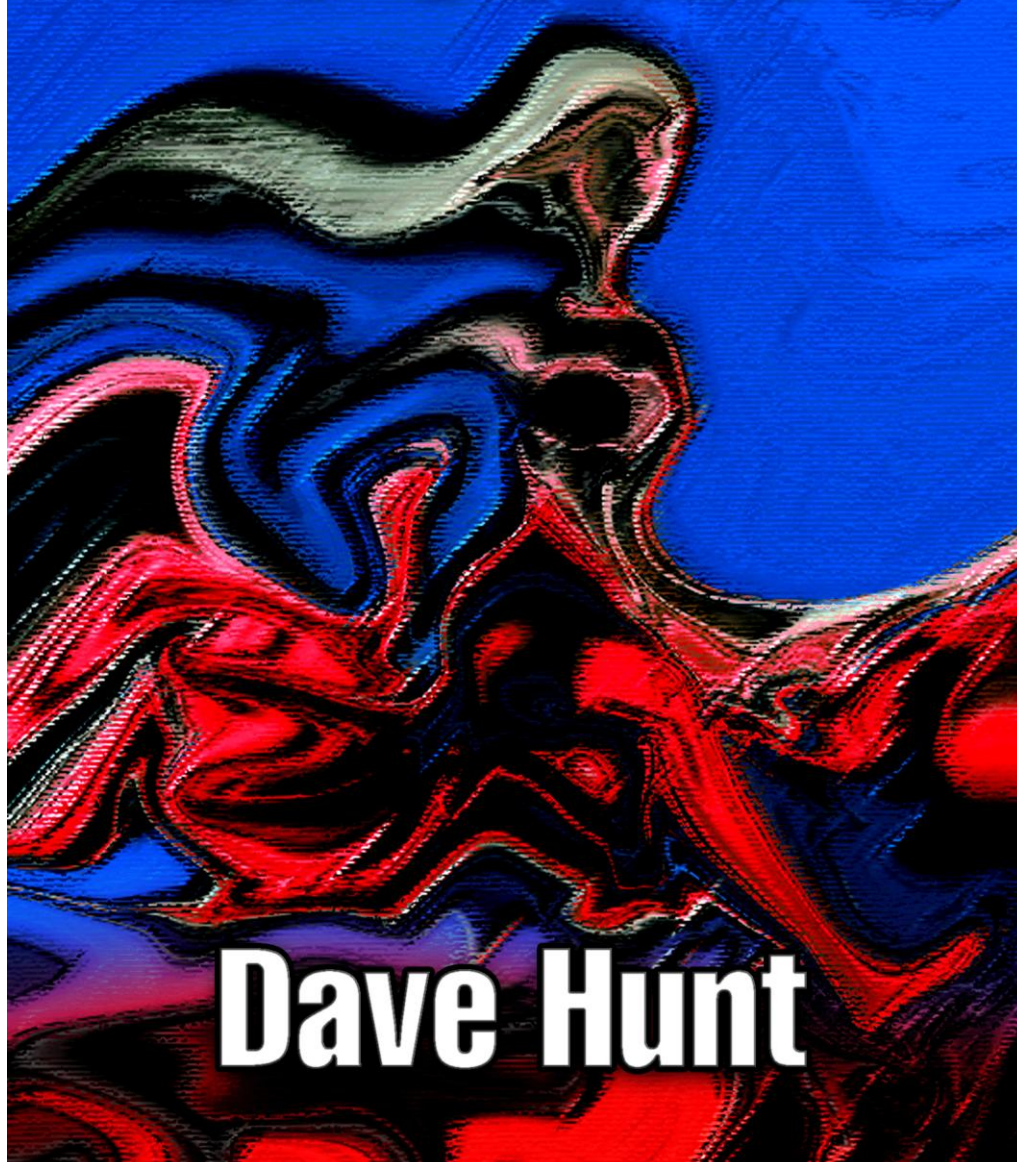

Žena jedoucí na šelmě

Dave Hunt

DAVE HUNT

Přeložil Tonda Uhlíř, Praha

Nově upraveno - Brno 2012

Žena
jedoucí na
šelmě

*A anděl mi řekl:
„ Odhalím ti tajemství té ženy,
i té šelmy... “
Zjevení 17:7*

Obsah:

Zrušení reformace
1. Žena jede na zvířeti!
2. Důvody pro uvěření
3. Velikonoční spiknutí?
4. Odhalení se rozvíjí
5. Tajemství - Babylón
6. Město na sedmi pahorcích
7. Vymyšlená historie
8. Nepřerušená linie apoštolské posloupnosti?
9. Neomylní heretici?
10. Neomylnost a tyranie
11. Na které skále?
12. Nečistá matka
13. Svůdce duší
14. Neuvěřitelná proměna
15. Nečistá aliance
16. Vláda nad králi
17. Krev mučedníků
18. Pozadí holocaustu
19. Vatikán, nacisté a Židé
20. Povraždění Srbů
21. Vatikánské krycí stezky
22. Sola Scriptura?
23. Otázka spásy
24. „Obět“ mše
25. Zrazená reformace
26. Odpadlictví a ekumenismus
27. A co Marie?
28. Přichází nový světový řád
Dodatek A: Očistec
Dodatek B: Odpustky
Dodatek C: Vláda nad králi
Dodatek D: Papežská neomylnost & apoštolská posloupnost
Dodatek E: Papežští heretici, Bible a Galileo
Dodatek F: A co tradice?
Slovník

Zrušení reformace.

Nejzávažnější událost za posledních 500 let církevní historie byla oznámena už jako *fait accompli* (hotová věc) 29. března 1994. Toho dne vedoucí američtí evangelíci a katolíci podepsali společnou deklaraci pod názvem: EVANGELÍCI A KATOLÍCI SPOLEČNĚ. KŘESŤANSKÁ MISE VE TŘETÍM TISÍCILETÍ. Tento dokument ve skutečnosti anuloval reformaci a bude nepochybně mít v budoucnosti dalekosáhlý dopad v celém křesťanském světě po dlouhou dobu.

Tento překvapující vývoj byl vyvrcholením pečlivého plánování a vyjednávání předcházejících dvou let. Každý krok byl sledován a schvalován Vatikánem. Původní zpráva v New York Times, která byla 30. března rozhlášena veškerým tiskem země, oznamovala z části:

„Pracovali společně v hnutích proti potratům a pornografii, a nyní vedoucí katolíci a evangelíci žádají své členy, aby udělali pozoruhodný skok víry a konečně přijali jeden druhého jako křesťany. V té, jak se nazývá - historické deklaraci - evangelíci, včetně Pat Robertsona a Charles Colsona (jeden z iniciátorů) se spojili s konzervativními katolíky ve svazku víry, který spojí největší a politicky nejaktivnější náboženské skupiny národa. Žádají katolíky i evangelíky, aby zastavili ten agresivní nábor nových členů z druhého tábora.

John White, president Geneva College a bývalý předseda National Association of Evangelicals prohlásil, že tato deklarace představuje „moment triumfu“ v americkém náboženském životě po staletích nedůvěry.

Další evangelíci, kteří svými podpisy schválili deklaraci, jsou vedoucí „Home Mission Board“, „Christian Life Commission of the Southern Baptist Convention“ (největší protestantská denominace), Bill Bright, zakladatel „Campus Crusade for Christ“, Mark Noll z Wheaton University, Os Guinness, Jesse Miranda (Assemblies of God), Richard Mouw - prezident Fuller Theological Seminary, J.I. Packer a Herbert Schlossberg .“

Robert Simonds, jihokaliifornský předseda National Association of Evangelicals deklaraci tleskal a vyslovil naději, že to přinese „zvýšenou spolupráci“ mezi evangelíky a katolíky. Další evangeličtí vedoucí od té doby deklaraci podepsali také, zatímco jiní ji odsoudili jako zradu na reformaci. Ironicky: tento odvážný krok spojit katolíky a evangelíky, rozdělil evangelíky jako nic jiného na světě! Toho si museli být přece vědomi ti, kteří podepsali.

Tento dokument o 25 stránkách připouští - bez kompromisu - některé klíčové rozdíly mezi katolíky a evangelíky (jako význam křtu a autorita Bible). Bohužel - o tom nejdůležitějším rozporu - *co to znamená být křesťanem* - se dokument nezmiňuje. Ve skutečnosti se popírá, že takový rozdíl vůbec existuje. Tento kompromis evangelia leží v srdci celé dohody.

Klíčovým prvkem celé této historické deklarace je dříve nemyslitelné připuštění na straně vedoucích evangelíků, že aktivní účast v katolické církvi udělá člověka křesťanem. Je-li tomu skutečně tak, potom celá reformace byla jediným tragickým omylem! Miliony těch, kteří byli umučeni (během tisíce let před reformací a od ní až podnes) za odmítání katolicismu jako falešného evangelia, zemřeli zbytečně. Ale jestliže reformátoři měli pravdu, potom tato dohoda mezi katolíky a evangelíky je tou nejrafinovanější a nejsmrtelnější ranou proti evangeliu v celé historii křesťanství!!! Ať už tak či onak, důsledky dohody jsou nesmírné. Při chvále deklarace jeden vedoucí evangelík prohlásil:

„Tento dokument má potenciál větší, než všechny ekumenické debaty minulých let. Toto je nový den. Našimi nejbližšími přáteli v úkolech kulturních a ve fundamentálních úkolech teologických, jsou římská katolíci.“ (Moody, May 1994, str. 62)

Teologické rozdíly mezi katolíky a protestanty byly kdysi považovány za tak veliké, že miliony věřících raději zemřely jako mučedníci, než aby dělaly kompromis. Jejich katoličtí katové byli právě tak přesvědčeni o důležitosti těchto rozdílů. Byly tyto rozdíly nějak vyřešeny? Co se stalo, že nyní vedoucí evangelisté prohlašují, že katolické evangelium, které reformátoři prohlásili za heretické (kacířské, bludařské), je nyní podle některých evangelíků biblické? Toto evangelium se nezměnilo. Bylo toto přesvědčení kompromitováno za účelem vytvoření obrovské koalice mezi konzervativci, pro sociální a politické cíle?

Evangelíci si stěžují na samolibý postoj, že každý, kdo je aktivně zapojený v protestantské církvi, je křesťanem. Jak je tedy možné, že evangeličtí vedoucí souhlasí s názorem, že všichni aktivní katolíci jsou křesťany, kteří nepotřebují evangelizaci? Deklarace vysvětluje, že jak katolíci, tak i evangelíci souhlasí s Apoštolským vyznáním víry, že Kristus „*trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, zemřel a byl pohřben*“. Toto vyznání, právě tak jako Nicejské i jiné, nevyjadřuje evangelium, které spasí (Řím. 1:16), totiž že Kristus zemřel za naše hříchy! (1 Korint. 15:1-4) Mormoni také souhlasí s Apoštolským vyznáním víry, ale nejsou bibliční křesťané. Právě tak souhlas katolíků s Apoštolským vyznáním víry z nich nedělá křesťany! Že to, co si katolíci představují pod pojmem „Kristus umírající za naše hříchy“ je něco zcela jiného, než jak tomu rozumí evangelíci, uvidíte později.

Kdysi byla římskokatolická církev oficiálním státním náboženstvím. Všechno ostatní bylo zakázáno jak v Latinské Americe, tak i v Evropě. To už ovšem dnes neplatí. Proto také strategie Říma je dnes jiná. V některých zemích, jako například ve Francii, Řím dělá nátlak na vládu, aby prohlásila za ilegální „odvádět“ z jedné církve do druhé. Přesně to, s čím souhlasí ti, kteří podepsali tu společnou deklaraci. V jiných zemích katolická církev žádá, aby evangelíci podepsali souhlas podobný tomu, který byl podepsán v USA. Nedávná tisková zpráva prohlásila:

„Ohromeni neuvěřitelným růstem evangelických „sekt“ (!) v Brazílii, vedoucí římskokatolické církve pohrozili „svatou válkou“ proti protestantům, pokud jim nepřestanou odvádět „ovečky“! Při 31. národní konferenci biskupů Brazílie, biskup Sinesio Bohn nazval evangelíky vážnou hrozbou vlivu Vatikánu ve své zemi. „Vyhlásíme svatou válku, o tom nepochybuje,“ prohlásil. „Katolická církev má těžkopádnou strukturu, ale když se dáme na pochod, rozdrtíme každého pod sebou.“ Podle Bohna svatá válka vypukne, pokud třináct největších protestantských církví nepodepíše smlouvu, která by zastavila veškerou evangelizační činnost v Brazílii. Na oplátku katolíci zastaví jakoukoliv perzekuci vůči protestantům.“ (Charisma, May 1994)

Biskupové připouštějí, že perzekuce (pronásledování) protestantů je stále oficiální politikou. Rozsah této perzekuce během historie (jak budeme dokumentovat) určitě velmi překvapí jak protestanty, tak i katolíky. Je důležité poznamenat, že ve středu zájmu biskupů nebyla pravda evangelia či spása duší, ale zachování vlivu Vatikánu a udržení lidí v katolické církvi!

Povšimněte si také, že tu stejnou smlouvu, kterou biskup Bohn žádá pod hrozbou v Brazílii, podepsali ve Spojených státech Colson, Packer, Bright, Robertson atd. Že Bohnovy vyhrůžky ovlivnily americké evangelické vedoucí, je jasné z Colsonova prohlášení v interview, že on a další signatáři dokumentu byli „znepokojeni srážkami zapříčiněnými růstem evangelického protestantismu v tradičně katolické Latinské Americe“. (New York Times, March 30 1994, str. A 8)

Zatímco evangelíci podepsali příměří, Řím zvyšuje svou evangelizaci protestantů do katolické církve. Římská „Evangelizace 2000“ má šest konferencí pro výuku evangelizace, plánovaných pro rok 1994 po celé Americe; zahrnuje takové skupiny jako „Paulist Evangelization Training Institutes“ (Washington, během 26.-30. června a 24.-28. července) a „The Association of Coordinators of Catholic Schools of Evangelization“ (během 3.-6. srpna, také ve Washingtonu). Toto jsou vážná zasedání pro vedoucí v něčem, co nazývají „katolický evangelismus“. Charles Colson byl pozvaným mluvčím na konferenci „Jan Pavel II. a Nová evangelizace: Uskutečnění vize“ v Ypsilanti, Michigan, 11.-14. května. Colson sdílel podium s katolickými vedoucími jako je Fr. Tom Forrest, který vede „Evangelizaci 2000“ z Vatikánu. (New Evangelization 2000, číslo 23, 1994)

Evangelíci, kteří podepsali společnou deklaraci, si zřejmě představovali duchovní partnerství s katolíky pro získání světa pro Krista. „Evangelizace“ pro evangelíka znamená přivádět lidi ke Kristu - pro katolíky to ale znamená přivádět lidi do římskokatolické církve! To je něco, o čem se deklarace zapoměla zmínit. Zamyslete se nad následujícím vysvětlením „katolického evangelismu“ Tomem Forrestem skupině katolických charismatiků:

„Náš úkol je udělat z lidí plně křesťany tím, že je přivedeme do katolické církve. A tak evangelizace není plně úspěšná, pouze částečná, pokud není konvertita přiveden do (katolické) církve. Poslechněte si slova papeže Pavla IV. To je dokument, který by každý z vás měl mít doma, pojmenovaný „O evangelizaci v moderním světě“. A toto říká papež: „Závazek nového konvertity nemůže zůstat abstraktní. „Ale já jsem křesťan“- to je příliš abstraktní! To musí mít konkrétní a viditelnou formu tím, že vstoupí do (katolické) církve, viditelné svátosti spásy.“

Rád tato slova říkám a řeknu je znovu: „Viditelná svátost spásy!“ To je to, čím církev je, a pakliže tomu tak je, musím evangelizovat do církve! Nepozvete někoho, aby se stal křesťanem, pozvete je, aby se stali katolíky! Proč je to tak důležité? Za prvé: Je sedm svátostí a katolická církev má všech sedm. Na našich oltářích máme tělo Kristovo, pijeme Kristovu krev. Ježíš je na našich oltářích živý, jako oběť. Stáváme se jedno s Kristem v přijímání. Jako katolíci máme Marii, a ta naše Matka, Královna ráje, se za nás modlí, až do doby, kdy nás uvidí ve slávě. Jako katolíci máme papežství, historii papežů od Petra až po Jana Pavla II., máme skálu, na které Kristus postavil svou církev. Jako katolíci - a toto miluji - máme očistec. Díky Bohu! Jsem jeden z těch, kteří by nikdy nedostali tu požehnanou vizi bez něj. Je to ta jediná cesta. A tak našim úkolem jako katolíků je použít zbývající desetiletí a evangelizovat každého, koho můžeme, do katolické církve a do třetího tisíciletí katolické historie.“ (Roman Catholic Doubletalk at Indianapolis⁹⁰ Foundation July-August 1990)

Navzdory tomuto jasnému vysvětlení římskokatolického „evangelismu“, evangelíci se podílejí s katolíky na společných snahách o evangelizaci. Pro katolíka spása nepřichází skrze osobní přijetí Ježíše Krista jako Spasitele, ale je to zdoluhavý proces, který začíná křtem a potom už záleží na jeho pokračujícím vztahu k církvi. Spása skrze účasti na svátostech, pokání, dobré skutky, odpustky na zkrácení doby v očistci a téměř nekonečné mše a růžence modlené ve prospěch někoho - i po jeho smrti! Katolický „evangelismus“ je skrze skutky - je to protiklad „evangelia Boží milosti“. (Skutky 20-24)

Přes to všechno je mnoho katolíků, kteří, když uslyší to pravé evangelium o Boží milosti, přijmou Krista jako osobního Spasitele. Takoví katolíci potom bojují s konfliktem mezi římským katolicismem a tím, co nyní vidí, že učí Bible. Konflikt je tak veliký, že velká většina shledává nemožným zůstat v římskokatolické církvi. Mnoho protestantů je právě tak na pochybách, jaký by měl být jejich vztah ke katolíkům. Dnes existuje zmatek nad problémy, které se týkají reformace. Účelem této knihy je předložit životně důležité, věcné informace, které vrhnou světlo na celou otázku vztahu mezi katolíky a protestanty. Obrovská většina jak katolíků, tak i protestantů, nemá ani potuchy o závažných faktech. Je naší nadějí i modlitbou, aby následující stránky objasnily problémy a odstranily zmatek.

1. Žena jede na zvířeti!

„Odesl mne v duchu do pustiny. Tam jsem viděl ženu sedící na šelmě šarlatové barvy, plné rouhavých jmen, mající sedm hlav a deset rohů.“ Zjevení 17:3

---- * ----

Ta nejúžasnější prorocství v Bibli se nacházejí v její poslední knize, známé jako „Zjevení sv. Jana“ či „Apokalypsa“, zaznamenaná apoštolem Janem kolem roku 95. Jan prohlašuje, že obdržel od vzkříšeného Krista sérii vizí o Posledním Božím soudu nad lidstvem, který zakončí lidskou historii. Tato poslední strašlivá biblická panoráma budoucnosti zahrnuje v sobě odhalení klimatických událostí - některé již splněné, většina ještě v budoucnosti, ale obojí neuvěřitelné a hrůzné.

Ze všech těch letmých pohledů na „věci, které se musí brzy naplnit“ (Zj.1:1) a které Jan odhaluje, žádný není tak neobvykle fascinující a ohromující, jako vize, kterou Jan popsal v kapitole 17. Vidíme hrůzostrašnou nachově zbarvenou šelmu, která měla sedm hlav a deset rohů. To není poprvé, co se toto zjevení biblickým prorokům zjevilo. Z popisu je to zřejmě to stejné hrůzné zvíře, které už bylo popsáno třikrát. Jan sám jej viděl dvakrát, Daniel o šest set let dříve. Ale v tomto pohledu se náhle něco změnilo.

V předešlých biblických podobách byla šelma ve středu pozornosti a vždy se představovala sama. V tomto případě ji ale vidíme s jezdcem na hřbetě. Že by se někdo odvážil a tím méně byl

schopen nasednout na tak neuvěřitelné zvíře, je mimo představu. A přece tam ONA zcela pohodlně a zřejmě zcela v kontrole sedí. Ano, žena jede na zvířeti!

Téměř 1900 let byla tato šelma středem zájmu studentů proroctví. Její totožnost, hrůzná role, kterou bude hrát v posledních dnech a její konečné určení, byly předmětem debat po staletí. Ale v posledních 200 letech mnoho evangelických křesťanů se dostalo k názoru, že šelma představuje jak oživené římské impérium (satanský světový padělek Božího království), tak Antikrista se satanskou mocí, který mu bude vládnout. Zdali tento výklad je správný či ne, se ukáže na následujících stránkách.

ŽENA, KTEROU NELZE IGNOROVAT

Ta žena je daleko tajemnější postavou. Vůdci reformace si byli jisti, že ona představuje římskokatolickou církev všeobecně, a papeže zejména. Tento pohled byl ale později zamítnut většinou protestantů jako provokativní a ponižující pro velkou část křesťanů, se kterými si evangelíci přejí spolupracovat na úkolu získat většinu světa pro Krista před rokem 2000. Ve skutečnosti osobnost ženy je většinou mimo diskusi, jako příliš sporná.

Ale přesto, ta žena, tak živě popsaná Janem, se nedá lehce odstranit. Je tam. Dvě z konečných kapitol jsou jí věnované. Co tedy s ní? Bylo by nepoctivé ignorovat takovou postavu proroctví. Celá Bible je Boží Slovo. Nemáme více práva zavřít naše oči ke Zjevení 17 a 18 o nic více, než k Janovi 3:16! Bez jakýchkoliv pochyb: Ta žena je ústřední postavou dramatu posledních dnů lidské historie. Jan jí věnuje mnohem více pozornosti než zvířeti, na kterém sedí. A skutečnost, že ona na tom zvířeti jede - na zvířeti takové důležitosti, že doslova drží centrální postavení v biblickém proroctví, vyžaduje naši zvláštní pozornost. Je zcela jasné, že tajemství totožnosti ženy a role, kterou ona bude hrát, jsou ústředním klíčem k porozumění biblických předpovědí ohledně vlády Antikrista a událostí vedoucích k druhému příchodu Ježíše Krista.

NEJVÍCE OHROMUJÍCÍ PROROCTVÍ PÍSMO

Na následujících stránkách ukážeme, že totožnost ženy je stanovena samotným Janem. Poznáme, že vize ženy je jedním z nejpozoruhodnějších proroctví v Bibli. Pohled na tuto ženu, který Jan obdržel od Božího Ducha, jej zcela ohromil. Tento pohled není o nic slabší dnes. Mnoho z Janovy vize už se v historii splnilo, a tak může být ověřeno mimo jakoukoliv pochybnost. Na základě toho, co nám Jan uvedl, bude naše identifikace té ženy zjištěna velmi opatrně a jednoznačně. I když mnoho čtenářů naše závěry odsoudí, nebudou je moci vyvrátit.

Pravda o ženě jedoucí rozkročmo na zvířeti, je jedním z nejúžasnějších předpovědí Písma. Píší specificky „v Písmu“, protože důležité předpovědi, které byly po staletí zaznamenány a později se vyplnily, jsou jedinečné pouze pro Písmo. Toto nejsou nějaké laciné „věštby“ od psychotroniků, ale zahrnují události nesmírné důležitosti a nepopíratelně historický záznam. Vize ženy jedoucí na zvířeti - jak uvidíme - dává pohledy na události, které formovaly světovou historii, a které zásadně rozhodují o osudu lidstva v budoucnosti.

OTÁZKA DŮVĚRYHODNOSTI

Neděláme snad z Janovy vize jen nějakou senzaci? Proč by měl dnes vůbec někoho zajímat výklad těch kapitol? Otázka důležitosti se dá vyřídit zcela snadno. Většina proroctví v Bibli již byla splněna. Je proto zcela jednoduché přezkoumat ten záznam. Kvůli pochybovačům a pro posílení těch, kteří již věří, uděláme krátký výlet do ohromujícího světa proroctví. Dokážeme, že minulé předpovědi byly dokonale přesné a že jejich splnění se nedá vysvětlit náhodou. Tento přehled nás ujistí, že neztrácíme čas zkoumáním proroctví naší budoucnosti. A ta žena na zvířeti má mnoho k vyprávění o budoucnosti!

Až toto skončíme, obrátíme naši pozornost na kapitoly 17 a 18 a vyslovíme otázku totožnosti a role ženy na zvířeti. Věřím, že ta vize bude splněna přesně tak, jak ji Jan ukazuje. Většina z toho nebude příjemným čtením. Znepokojující, s nátlakem na čtenářovu důvěru, mnohými popřena - přesto to bude plně dokumentovaná pravda! Kromě toho je to pravda, kterou každý člověk této planety - ti, kteří si říkají křesťané a nejvíce ze všech římských katolíci, potřebují zoufale znát. Naše sympatie jsou hlavně na straně upřímných katolíků, kteří mají takovou důvěru ve svou církev, že přijali cokoliv, co jim hierarchie předkládá, aniž by si prostudovali historii a poznali pravdu celou. Je naší modlitbou a přáním, aby si to, co píšeme, každý v historii ověřil.

2. Důvody pro uvěření.

*„Pamatujte na to, co bylo od počátku času!
Já jsem Bůh a jiného není.
Na počátku oznamuji konec,
od pradávna, co se ještě nestalo.
Moje rozhodnutí platí, co se mi líbí, uskutečním.“*

Iz 46:9,10

Biblická proroctví jsou klíčem k pochopení a porozumění jak minulosti, tak i budoucnosti. Zatímco pro skeptika je to absurdní tvrzení, je to snadno dokazatelné. Jelikož většina biblických předpovědí jsou již historií, je velmi jednoduché dokázat, zda jsou spolehlivé či ne.

V Písmu nacházíme dva hlavní náměty proroctví: 1) Izrael a 2) Mesiáš, který přijde k Izraeli a skrze Izrael k celému světu jako Spasitel lidstva. Kolem těchto dvou centrálních témat se točí téměř všechny předpovědi a v nich také nacházejí svůj smysl a význam - ať už je to vytržení církve, Antikrist, jeho přicházející světovláda a světové náboženství, bitva u Armageddonu, druhý příchod Krista, nebo jiné předpověděné události. Bible je absolutně jedinečná v předkládání těchto předpovědí, které podrobně zaznamenává již 3000 let.

Asi třicet procent Bible se skládá z proroctví. Tento fakt dokumentuje to, co se stalo zanedbaným subjektem. V markantním rozdílu vidíme, že proroctví naprosto neexistují v koránu, hinduistických Védách, v Baghavad Gitě, v Ramayaně, v proslovech Buddha či Konfucia, v knize Mormonů, nebo v jakémkoliv písmu světových náboženství. Sama tato skutečnost dává razítko božského souhlasu s židovsko-křesťanskou vírou, kterého se všem ostatním náboženstvím nedostává. Bezchybný záznam dostatečně potvrzuje, že Bible, na rozdíl od všech ostatních písemností, je jediným skutečným a neomylným Božím Slovem.

PROROCTVÍ, TEN VELIKÝ DŮKAZ

Existuje mnoho důležitých důvodů pro biblická proroctví. Ovšem první je: Splněné předpovědi nás zaopatřují nezvratným důkazem pro existenci toho Boha, který proroky inspiroval! Tím, že předpovídá hlavní události světové historie staletí - a někdy i tisíciletí předtím, než se stanou, Bůh Bible dokazuje, že je tím pravým Bohem, Stvořitelem vesmíru a lidstva - Pánem historie - a že Bible je Jeho neomylné Slovo. To Slovo dal, aby s námi mohl komunikovat o svých úmyslech a o cestě spásy pro všechny ty, kdo uvěří. Zde máme důkaz - důkaz tak jednoduchý, že i dítě to může pochopit a tak dokonalý, že ani génus jej nebude moci vyvrátit. Proroctví tak hraje životně důležitou roli v odhalování Božího plánu s lidstvem. Také nám dává jistou totožnost pravého Božího Mesiáše neboli Krista, a strhává Satanovu masku podvodného Antikrista, takže každý, kdo se řídí Božím Slovem, nebude Satanem podveden.

Právě tak, jako je unikátní biblické proroctví, právě tak je unikátní Kristus. Nikdo nepředpověděl příchod Buddhy, Mohameda, Zoroastra, Konfucia, Josefa Smitha, Mary Baker Eddy, dnes tak populární hinduistický guru, který získal Západ, nebo kteréhokoliv náboženského vůdce - všem schází „pověřovací listiny“, které tak oddělují od nich Ježíše Krista. Existuje více jak 300 předpovědí Starého zákona, které identifikují Mesiáše Izraele. Staletí před Jeho příchodem hebrejští proroci ustanovili početná a velmi specifická kritéria, která musel Mesiáš splnit. Splnění těchto předpovědí v každé podrobnosti v životě, smrti a vzkříšení Ježíše z Nazareta, ukazuje neomylně, že On je tím slíbeným, tím pravým a jediným Spasitelem.

Jelikož tato dvě hlavní témata byla již detailně prozkoumána v některých mých knihách - hlavně v „How Close Are We?“, shrneme je jen krátce. V Izaiáši 43:10 Bůh Izraele prohlašuje, že Židé jsou pro svět svědky toho, že On je Bůh. Taková je skutečnost, navzdory tomu, že 30% dnešních Izraelitů jsou ateisté a většině Židů ani nenapadne někomu říci, že Bůh existuje. A přesto jsou v historii svědky jak sami sobě, tak i světu o Boží existenci skrze úžasné naplnění toho, co Bůh řekl, že se stane s tímto vyvoleným národem.

VYVOLENÝ LID - JEHO ZEMĚ A JEHO ÚDĚL

Přestože mnoho z toho, co proroci předpověděli o Izraeli, je ještě v budoucnosti, devět hlavních předpovědí, zahrnujících specifické a ověřitelné detaily, již splněno bylo přesně tak, jak byly předpověděny staletí dříve.

1) Bůh jim slíbil zemi s jasně určenými hranicemi. (Genesis 15:18-21) Nejprve Abrahamovi (Genesis 12:1, 13:15, 15:7 atd.), pak Bůh opakoval slib Izákovi (Genesis 26:3-5), Jákobovi (Genesis 28:13) a jejich potomkům po nich navěky. (Levitikus 25:46, Jozue 14:9)

2) Je historickou skutečností, že Bůh přivedl tento „vyvolený lid“ (Exodus 7:7-8, Deuteronomium 7:6 a 14:2) do „zaslíbené země“ – a to samo o sobě bylo neuvěřitelným zázrakem.

3) Když židovský národ vstoupil do zaslíbené země, Bůh je varoval, jestliže budou provozovat modloslužbu a nemravnosti, které prováděli původní obyvatelé, které On zničil za jejich zlo (Deuteronomium 9:4), že je vyžene právě tak. (Deuteronomium 28:63, 1 Královská 9:7, 2 Letopisy 7:20). Že se tak stalo, je opět neoddiskutovatelným historickým faktem. Zatím je ten příběh sotva pozoruhodný. I jiní lidé věřili, že určitá geografická oblast byla jejich „zaslíbenou zemí“, ale potom, co ji obsadili, byli vyhnáni nepřitelem. Příštích šest předpovědí a jejich vyplnění, je ale absolutně unikátní pro Židy. Splnění takových událostí přesně tak, jak byly prorokované, se nemohlo stát pouhou náhodou.

4) Bůh prohlásil, že Jeho lid bude rozprášen „mezi všechny národy, od jednoho konce země až k druhému.“ (Deuteronomium 28:64, 1 Královská 9:7, Nehemiáš 1:8, Amos 9:9, Zachariáš 7:14) A tak se stalo! „Potulného Žida“ najdete všude. Ta přesnost, kterou předpovědi soustřeďují pouze na Židy a jenom na ně, se stává více a více pozoruhodná, když přichází splnění za splněním, až poznáme, že důkaz Boží existence je nad všechny pochyby.

5) Bůh varoval, že kamkoliv se Žid zatoulá, „bude předmětem údesu, vtípů a posměchu“. (Deuteronomium 28:37, 2 Letopisy 7:20, Jeremiáš 29:18, 44:8) S úžasem vidíme, že toto byl úděl všech Židů během celé historie až po dnešní dobu. Očerňování, pomlouvání, nadávky i anekdoty, ta nahá nenávisť, známá jako antisemitismus, a to nejenom mezi muslimy, ale i mezi těmi, kteří si říkají křesťané, je zcela unikátní a vytrvalý fakt historie. Dokonce i dnes, přes všechny ty hrůzné obrazy Hitlerova holocaustu, který kdysi šokoval a zahanbil celý svět, a proti vši logice a svědomí - antisemitismus je zcela naživu a opět se plíží po světě.

HISTORIE PERZEKUCE

Kromě toho proroci předpovídali, že tito rozprášení lidé budou nenáviděni, pomlouváni a diskriminováni.

6) Budou pronásledováni a zabíjeni, jako žádný jiný lid na tváři země. Historie stojí jako výmluvný svědek faktu, že to je to, co se dělo Židům století za stoletím, kdekoliv se nalézali. Historické záznamy kterékoliv jiné etnické skupiny neobsahují nic, co by se jen vzdáleně podobalo noční mŕě teroru, ponížení a ničení, které prožívali Židé během historie z rukou lidí, mezi kterými se právě nacházeli.

K jejich hanbě mnozí, kteří se nazývali křesťany, a tím následovníci Krista, který sám se narodil do židovské rodiny, byli v popředí židovské perzekuce a vraždění. Potom, co získali plné římské občanství v pohanském římském impériu ediktem Caracally, stali se Židé druhořadými občany a počali být pronásledováni potom, co se císař Konstantin stal křesťanem. Od té doby ti, kteří se nazývali křesťany, byli mnohem krutější k Židům, než kdy byli sami pohané.

Papežové římskokatolické církve byli první, kteří zdokonalili antisemitismus na úroveň umění i vědy. Hitler, který zůstal katolíkem až do konce života, občas říkal, že pouze následuje příkladu katolíků a luteránů, aby dokončil to, co oni začali. Antisemitismus byl částí jeho katolicismu, které se ani Martin Luther nikdy nezbavil. On propagoval vypalování židovských domů a dával jim volbu mezi přijetím křesťanství a vytržením jazyka. (Will Durant „The Story of Civilization, volume 4, „The Reformation“) Když římská Židé byli osvobozeni z ghatt v roce 1870 italskou armádou, skončilo 1500 let ponížení a degradace z rukou těch, kteří tvrdili, že jsou zástupci Krista na zemi.

Žádný papež nenáviděl Židy více, než Pavel IV. (1555-59), jehož krutosti zapírají lidský rozum. Katolický historik Peter de Rosa přiznává, že celé „procesí papežů zesílilo svůj starodávný předsudek proti Židům, a jednali s nimi jako s malomocnými, kteří nejsou hodni ochrany zákona. Pius VII. (1800-23) byl následovaný Lvem XII., Piem VII., Řehořem XVI. a Piem IX.(1846-78) – a všichni byli dobrými žáky Pavla IV.“ (Peter de Rosa: „Náměstci Krista:Tmavá strana papežství“) Historik Durant nám připomíná, že Hitler měl dobrý vzor pro své sankce proti Židům:

„Římskokatolická rada ve Vídni (1311) zakázala jakýkoliv styk mezi křesťany a Židy. Zamorská rada (1313) nařídila, že Židé musí být drženi v přísné poddanosti a služebnosti. Rada v Basileji (1431-33) obnovila kanonický výnos, který zakazoval křesťanům stýkat se s Židy. Nařídil civilním autoritám - tak jak církev sama dlouho prosazovala v Římě a papežských státech - uvězňovat Židy v ghettech, nutit je nosit nápadné pásy na rukávech (dříve to byl žlutý klobouk) a církev zajišťovala jejich přítomnost při kázáních, zaměřených na jejich obrácení.“ W.Durant

ZACHOVÁNÍ A ZNOVUZROZENÍ

Bůh slíbil, že navzdory takovému pronásledování a vraždění Židů

7) nedopustí, aby byli vyhlazeni, ale že je zachová jako oddělenou etnickou a národnostní skupinu. (Jeremiáš 30:11, 31:35-37) Jestli některý národ měl důvod smístit se s jinými skupinami, byli to Židé! Změnit jména, zakrýt svůj původ, a tak uniknout pronásledování. Proč zachovat pokrevní linii, když jsou bez vlastní země?

Proč se nesmíchat se světem, když většina z nich ani doslovně Písmo nebrala, když rasová totožnost zajišťovala ty nejkrutější nevýhody? Udržet si identitu a neztratit se mezi národy světa nedávalo smysl! Absorbovat se do národů, ve kterých žili, se zdálo být nevyhnutelné, takže dnes po Židech měla zbýt snad už jen malá kapitola v historii. Konec konců, tito opovrhovaní Židé byli v exilu již 2500 let od doby, kdy Nebúkadnezar zničil Jeruzalém v roce 586 před Kr. Může být „tradice“ tak silná bez skutečné víry v Boha?

Proti vši logice a zákonu pravděpodobnosti Židé zůstali identickým národem po všech těch staletích. Tato skutečnost nemá obdobu v celé historii a je jedinečná pouze pro Židy! Pro většinu Židů v Evropě církevní zákon znemožnil smíšené manželství bez konvertování k římskému katolicismu. I zde sehrála katolická církev svou neslavnou roli. Po staletí bylo nejvyšším zločinem pro Žida oženit se s křesťankou. Tím to bylo znemožněno i pro ty, kteří si to přáli. Bible učí, že Bůh se rozhodl uchovat si svůj vyvolený lid pro sebe (Exodus 33:16, Levitikus 20:26), protože,

8) je přivede zpět do jejich země v posledních dnech (Jeremiáš 30:10, 31:8-12, Ezechiel 36:24,35,38) před druhým příchodem Mesiáše. Toto prorockví a slib - tak dlouho očekávané, se splnilo znovuobnovením Izraele v zaslíbené zemi v roce 1948 - téměř 1900 let od konečné diaspory v r. 70 při

zničení Jeruzaléma římskou armádou pod velením Tita. Toto obnovení národa po 25 stoletích je totálně neuvěřitelné, fenomén bez precedentu v historii kteréhokoliv jiného národa a je zcela nevysvětlitelný přirozenou cestou, natož náhodou! Ještě více pozoruhodné je, že

9) Bůh prohlásil, že v posledních dnech před druhým příchodem Mesiáše se Jeruzalém stane „pohárem strachu“, „kamenným břemenem“ pro všechny lidi. (Zachariáš 12:2) V době, kdy Zachariáš pronesl tuto předpověď před 2500 lety, Jeruzalém byl jedna ruina, obklopená divočinou! A tak to zůstalo po staletí. Jeho proroctví vypadalo jako totální šílenství - dokonce i po roce 1948. A přesto dnes se téměř šest miliard lidí dívá na Jeruzalém s obavami, že příští světová válka, kdyby vypukla, by mohla být bojována o toto malé město. Jaké neuvěřitelné splnění proroctví!

ŽÁDNÉ BĚŽNÉ VYSVĚTLENÍ

Izrael představuje jednu šestinu jednoho procenta země, kterou vlastní Arabové. Arabové mají ropu, bohatství a světový vliv, který má takové bohatství k dispozici. Nejenomže je Izrael jen jako poštovní známka na mapě světa, ale schází mu veškerá podstata toho, co vytváří světový zájem. Navzdory tomu všemu i veškeré logice, je ve středu zájmu celého světa, jak bylo prorokováno! Jeruzalém je malým městem bez jakékoliv obchodní důležitosti či strategického postavení. A přesto oči světa se na něj soustřeďují, jako na žádné jiné město světa! Jeruzalém je skutečně „kamenným břemenem kolem krku všech národů světa“, vrtkavým problémem, který dnes OSN má. Není pro to žádné vysvětlení! To, co hebrejští proroci vyhlásili před tisíci lety a co se zdálo být zcela fantastické v jejich čase, se naplňuje v naší době. Toto je pouze část důkazů, jak poznáme, že ty prorokované „poslední dny“ jsou blízko a že naše generace velmi pravděpodobně uvidí naplnění zbytku Bible. Výše uvedená proroctví (nemluvě o mnoha dalších), jsou záležitostí veřejného záznamu a bylo možné je studovat po staletí. Fakt, že byly splněny ve specifické podrobnosti, nemůže být výsledkem žádné náhody, ale je ve skutečnosti dostatečným důkazem existence Boha, který Bibli inspiroval a její neomylnosti. V pohledu na tak jasné a převládající důkazy člověk může jen předpokládat, že žádný agnostik nebo ateista se nikdy neobtěžoval pročit si biblická proroctví a porovnat je s historií a dnešními událostmi! Existují další předpovědi, týkající se Izraele a Jeruzaléma v posledních dnech a ještě čekají na budoucí splnění. Můžeme si být jisti, že na základě proroctví, která se již splnila, i tyto jistě dojdou k naplnění, a to ne v příliš vzdálené budoucnosti. Ten nejpříšernější čas totálního zničení jak pro Židy, tak i pro celé lidstvo, leží někde vpředu. Nazývá se „čas Jákobova soužení“ (Jeremiáš 30:7) S úžasnou přesností neuvádí Bible Damašek, Londýn, Káhiru nebo Paříž jako střed akcí posledních dnů, ale dvě specifická města: Jeruzalém a Řím. Jsou různorodá, byla si nepřátelská již od dob Caesarů, a pozoruhodně až dodnes soutěží o duchovní nadřazenost. Katolický Řím se považuje za „Věčné město“, což je titul, který dává Bible Jeruzalému. Řím se také nazývá „Nový Jeruzalém“, a staví se tak do přímého konfliktu s Božím slibem, který se týká pravého Davidova města. Dva tisíce let trvalo napětí a nepřátelství mezi Římem a Jeruzalémem. Téměř 46 let po znovuoobnovení Izraele v roce 1948, Vatikán odmítal jeho právo na existenci. Toto nepřátelství se nevymazalo nedávnými námluvami ze strany Vatikánu, který shledal výhodným se s Izraelem smířit. Řím chce ovlivnit budoucnost Jeruzaléma. Přál by si, aby se Jeruzalém stal městem mezinárodním, kde by neměl Izrael více práv ve vlastní zemi, než kdokoliv jiný.

S hrůzu nahánějící přesností identifikuje Bible Jeruzalém a Řím jako ústřední body předpověděných událostí posledních dnů. Obě města dostanou svůj podíl na Božím soudu. Vyžaduje to víc než obyčejné sledování denních událostí, aby byla vidět přesnost předpovědi. Také zde, v tom co Bible říká o Římě a Vatikánu, máme další důkaz, že toto je Boží Slovo. Tyto důkazy prozkoumáme podrobněji.

3. Velikonoční spiknutí?

*„Vy muži izraelští, slyšte tato slova:
Ježíše z Nazareta, muže vydaného podle
ustanovené rady a předzvědění Boha, jste
skrže ruce bezbožných přibili na kříž
a zabili.“ Skutky 2:22*

*„Pavel po tři soboty s nimi rozprávěl na základě Písma (Starého zákona),
že Mesiáš musel trpět a vstát z mrtvých a že ten Ježíš, kterého vám zvěstuji,
je tím Mesiášem.“ Skutky 17:2-3*

Proroctví o druhém hlavním tématu Bible, příchodu Mesiáše, jsou ještě početnější a podrobnější než ta, která se týkají Izraele. I o těchto jsme hovořili podrobně v mých předešlých knihách a tak se o nich zmíníme jen stručně. Dokonce i největší protikřesťanští kritici, kteří vášnivě popírají, že Ježíš z Nazareta je Spasitelem světa, přiznávají, že mnoho specifických předpovědí o Mesiáši bylo vyplněno Jeho životem a smrtí. Při pokusu vysvětlit význam této skutečnosti vznikly některé velmi zvláštní teorie.

Takovým typickým pokusem byla před nějakým časem kniha a film - ani jedno ne příliš úspěšné - s názvem „Velikonoční spiknutí“ (The Passover Plot). Jeho hlavní myšlenkou bylo, že Ježíš znal některé z mesiášských předpovědí a spojil se s Jidášem, aby některé z nich splnil, aby to vypadalo tak, že on je tím Mesiášem.

NESMÍŘITELNÉ ROZPORY?

Každému je jisté hned jasné, že by pro Ježíše bylo úplně směšné nechat se ukřižovat jen proto, aby přesvědčil malou skupinu nevzdělaných a neschopných následovníků, že je Kristem. Vlastně ve skutečnosti nikdo z jeho následovníků ani žádný jiný Žid, včetně Jana Křtitele, nevěřil, že Mesiáš musí být ukřižován. Jeho smrt byla pro ně spíše důkazem, že On Mesiášem není! A tak všechny předpovědi o Jeho ukřižování by v žádném případě nezískaly přívržence. Ve skutečnosti Kristova smrt byla zaplacením pokuty za naše hříchy, aby se naplnilo Písmo.

Těm proroctvím, která se týkala Jeho smrti (Žalm 22:16, Izaiáš 53:5, 8-10,12; Zachariáš 12:10), se Židé vyhýbali jako neproniknutelným záhadám, protože byla v přímém rozporu s těmi, která předpovídala, že Mesiáš nastoupí na Davidův trůn a bude vládnout nad nádherným královstvím. Jak by mohl Mesiáš ustavit království a mír, který nikdy neskončí (Izaiáš 9:7) a přitom být odmítnut a ukřižován svými vlastními lidmi? Zdálo se být nemožné, aby byla obě proroctví pravdivá, a tak vykladači Písma jednoduše ignorovali to, co jim nedávalo smysl.

Fakt, že Židé byli schopni Ježíše ukřižovat, byl tím konečným důkazem pro rabíny. Ta skutečnost také vzbudila veliké zklamání, ale i přesvědčení ve spoustě židovské populace, i v Jeho oddaných učednících, že Ježíš z Nazareta nemohl být v žádném případě tím Mesiášem. Předpověděné mesiášské království nebylo ustaveno, ani mír nepřišel do Izraele tím, že by Ježíš porazil jejich nepřátele. A tak asi při nejlepším něco předstíral v dobrém úmyslu, anebo v nejhorším byl úmyslným podvodníkem. A tyto argumenty zůstaly mezi Židy podnes. Byla ovšem jedna cesta, jak usmířit tyto dva zdánlivé rozpory: Mesiáš musel přijít dvakrát! Po prvé, aby zemřel za hříchy lidstva a po druhé, aby vládl na trůně Davida. Ale i když to Ježíš vysvětlil předem, nikdo tomu neporozuměl. Jediné, co jim mohlo otevřít oči, bylo vzkříšení.

VÍC NEŽ POUHÝ ČLOVĚK

Ano, existovalo několik předpovědí, které si mohl s Jidášem ujednat. Většina z nich ale byla za hranicí kontroly pouhého člověka. Například: Narodit se v Betlémě a z rodu Davidova, byly ty hlavní požadavky na Mesiáše. Načasování Mesiášova zrození tak, jak bylo prorokováno, bylo jasně mimo vliv jakéhokoliv smrtelníka. Jeho narození se muselo stát předtím, „než bude Juda zbavený žezla“ (Genesis 49:10), zatímco ještě bude stát chrám (Malachiáš 3:1) a Jeho genealogické záznamy bylo ještě možné prozkoumat (2 Samuel 7:12, Žalm 89) a krátce předtím, než byl chrám i Jeruzalém zničen (Daniel 9:26). Existovalo jen úzké „okno“, během kterého musel Mesiáš přijít - a také přišel. Jak to apoštol Pavel - bývalý rabín - výmluvně podal: „*Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy.*“ Je příliš pozdě pro Mesiáše, aby teprve nyní přišel poprvé! Teď už může být pouze druhý příchod!

A přesto Židé stále očekávají první příchod jejich Mesiáše, kterým ve skutečnosti bude Antikrist! Žezlo odešlo z Judeje kolem roku 7, kdy rabíni ztratili právo vynášet trest smrti. Toto právo bylo životně důležité při provádění jejich náboženství, protože smrt byla trestem za některé náboženské přečiny. Když Pilát řekl rabínům, že s Ježíšem nechce mít nic společného, aby si Jej odsoudili sami, odpověděli mu: „*Není pro nás zákonné, abychom odsoudili kohokoliv na smrt.*“ Jan 18:31

MESIÁŠ SE MUSEL NARODIT PŘEDTÍM, NEŽ RABÍNI TUTO MOC ZTRATILI, ALE BÝT ODSOUZEN K TRESTU SMRTI AŽ POTOM, PROTOŽE NEMĚL ZEMŘÍT SMRTÍ UKAMENOVÁNÍM, COŽ BYL ŽIDOVSKÝ ZPŮSOB POPRAVY, ALE ŘÍMSKÝM UKŘIŽOVÁNÍM !!!

Je to neuvěřitelné, ale Jeho ukřižování bylo prorokováno stovky let předtím, než se začal používat tento způsob poprav: „*Probodali moje ruce a nohy.*“ Žalm 22:16 Navíc také Mesiáš se musel narodit v době, kdy genealogické záznamy ještě existovaly, jinak by nebyl žádný důkaz, že je z Davidova rodu. Tyto záznamy se ztratily při zničení Jeruzaléma a chrámu v roce 70, při události, kterou jak Daniel (9:26), tak i Ježíš (Matouš 24:2) prorokovali. Po té době bylo příliš pozdě na Mesiášův příchod, i když mnoho Židů stále Jeho návrat očekává. Na druhé straně křesťané očekávají Jeho druhý příchod, který byl také hebrejskými proroky předpověděný. Kdyby býval Ježíš konspiroval, aby naplnil proroctví, byl by musel podplatit Piláta, aby s ním nechal také ukřižovat dva zloděje. (Izaiáš 53:9) Dále by musel vědět, kteří vojáci budou mít ten den službu, podplatit je předem, aby si mezi sebou rozdělili Jeho šaty a hráli kostky o plášť (Žalm 22:18), aby mu podali ocet se žlučí (Žalm 69:21) a probodli Jeho bok kopím (Zachariáš 12:10) namísto zlámání kostí, jak bylo zvykem, protože to se nesmělo Mesiáši stát (Exodus 12:10, Žalm 34:20).

ÚŽASNÁ SPLNĚNÍ

Byli rabíni částí spiknutí? Bylo to proto, že zaplatili přesně 30 stříbrňáků, jak předpověděl Zachariáš? (Zachariáš 11:12) Proto také zakoupili za ty peníze „hrnčířovo pole“ pro pochovávání cizinců, když jim Jidáš hodil peníze ve chrám k nohám? (Zachariáš 11:13) Snad proto Ho ukřižovali přesně v dobu, kdy Velikonoční beránek byl zabíjen po celém Izraeli, aby se splnil Exodus 12:6? To celé „velikonoční spiknutí“ se stává směšným nesmyslem, když se na ně podíváte! Kde vzal Ježíš všechny ty peníze, aby podplatil to veliké množství lidí, kteří Ho vítali jako Mesiáše, když jel na oslíku do Jeruzaléma - to poslední zvíře, které byste očekávali, že si král při své triumfální cestě vybere? Ale Zachariáš to předpověděl! (Zachariáš 9:9) Byl to 10. nissan (6.duben) roku 32, přesně ten den, který proroci předpověděli, že se ta událost přihodí - na den 483 let - (69 týdnů Daniela 9:25) po tom, co Nehemiáš ve dvacátém roce vlády Artaxerxe Longimana (465-425 před Kr.) byl pověřený k znovuvystavení Jeruzaléma! (Nehemiáš 2:1) Splnění těchto a dalších mesiášských předpovědí se nedá vysvětlit!!!!

TĚLO SCHÁZÍ, HROB JE PRÁZDNÝ

Kromě toho, jestliže Ježíš úspěšně „naplánoval“ své ukřižování v ten přesný den, jak bylo prorokováno, Ježíš ještě musel vstát z mrtvých, navzdory rozhodnutí rabinů, kteří tomu chtěli za každou cenu zabránit. (Matouš 26:5, Marek 14:2) Žádné velikonoční spiknutí - ať už zahrnovalo jakékoliv množství konspirátorů; toto nemohlo být nahráno! Falešné „vzkříšení“ by nebylo pro Jeho následovníky dostatečnou základnou, aby počali s křesťanstvím! Pouze pokud On skutečně zemřel a vrátil se zpět, by měli motivaci a odvahu prohlašovat evangelium i za rizika pronásledování a mučednictví. Římská stráž ve službě nespala. Kdyby se tak stalo ve chvíli, kdy učedníci ukradli tělo, byli by na křížích už druhý den, právě tak jako učedníci za porušení římské pečeti.

A JESTLIŽE UČEDNÍCI UKRADLI TĚLO a nějak se jim to podařilo utajit, PROČ BY UMÍRALI ZA LEŽ? Byli přece takovými zbabělci, kteří se báli zemřít za to, o čem se kdysi domnívali, že je to pravda. A přesto všichni šli na smrt jako mučedníci, když prohlašovali, že Ježíš vstal z mrtvých! Nikdo z nich se nesnažil zachránit svůj život tím, že by podal informaci, kam tělo schovali. NENÍ PROSTĚ ŽÁDNÝ ZPŮSOB, JAK VYSVĚTLIT PRAZDNÝ HROB, NEŽ VZKŘÍŠENÍM! Ani hinduismus, buddhismus, islám, ani žádné jiné náboženství světa si nedovolí tvrdit, že jeho zakladatel žije! Ale pro křesťanství je vzkříšení srdcem celého evangelia. Jestliže Ježíš nevstal z mrtvých, křesťanství je podvod! Ani jim nepřikázal, aby šli prohlašovat evangelium do Afriky či Asie, ale tam, kde k tomu došlo a každý se o tom mohl přesvědčit. Jak by rabiní i Římané byli rádi, kdyby to všechno mohli potlačit tím, že by ukázali mrtvé tělo, ale nemohli - ten hlídaný hrob byl náhle prázdný!!

PŘICHÁZÍ SAUL Z TARSU

Důkazy pro vzkříšení jsou početné a nezvratné, ale protože jsme o nich jednali jinde, zmíníme se pouze o jednom – je to důkaz, který byl často přehlížen. Skutečnost, že Ježíš Kristus opravdu vstal z mrtvých, je jediné vysvětlení pro fakt, že Saul z Tarsu, hlavní nepřítel křesťanství, se stal předním apoštolem! Populární mladý rabin Saul byl na dobré cestě k slavné pověsti jako vůdce pronásledování tohoto zvráceného nesmyslného hnutí, jehož členy trestal vězením a mučednickou smrtí.

V tom nejlepším se náhle obrátil a stal se sám jedním z těch pronásledovaných a nenáviděných křesťanů. Proto byl často zatčen, zbit a uvězněn. Při jedné příležitosti byl dokonce kamenován a opuštěn v domnění, že je mrtvý. Nakonec mu usekli hlavu mečem. Tento neuvěřitelný obrat nedává prazádný smysl. Proč dobrovolně vyměnit popularitu za utrpení a mučednický konec? Pavel to vysvětluje tím, že se potkal se vzkříšeným Kristem, že Ten, který zemřel za hříchy lidstva, je živý a ukázal se mu.

Ovšem toto svědectví není ještě důkazem, že Kristus je naživu! Bylo zapotřebí ještě něco navíc. Nikdo nemohl popřít Pavlovu upřímnost. Ta byla prokázána jeho ochotou trpět a i zemřít za Krista. Ale ani upřímná víra ještě neprokazuje, že Kristus vstal z mrtvých. Bylo možné, že Pavel měl halucinace a prostě byl přesvědčen, že se mu Kristus zjevil. Římsští guvernéri Felix a Festus, právě tak jako král Agrippa slyšeli o jeho setkání s Kristem, ale byli přesvědčeni, že byl sice upřímný, ale pomýlený. (Skutky 24-26) Toto vysvětlení však neodpovídá faktům. Pavlovo náhlé rozhodnutí přijmout Kristovo učení nám dává důkaz o vzkříšení, který se nedá nijak jinak vysvětlit!

NEZVRATNÝ DŮKAZ

Pavel, který neznal Krista před Jeho ukřižováním, se náhle stal autoritou v tom, co Kristus v soukromí učil svůj úzký kruh učedníků. Musel Ho potkat! Apoštolové, kteří byli osobně vyučováni Kristem po několik let, museli uznat, že jejich bývalý nepřítel, aniž by se s nimi poradil, znal vše, co Kristus naučil je - a dokonce měl mnohem hlubší pohled než oni. Když Pavel vytkl Petrovi, že se mýlil, Petr se podrobil (Galatským 2:11-14).

„Obdržel jsem od Pána, co jsem vám také předal.“ 1 Kor 11:23 Tak Pavel začal své vysvětlení korintskému sboru o tom, co se stalo za Poslední večeře a co v tom čase Kristus učil své učedníky. Ale on tam nebyl a nikdy nemluvil s těmi, kteří tam s Kristem byli! „S žádným člověkem jsem se neradil, ani jsem nešel do Jeruzaléma za těmi, kteří byli apoštoly přede mnou, ale odešel jsem do Arábie,“ (Galatským 1:16-17) bylo Pavlovo svědectví. Skutečnost, že se náhle stal hlavním

apoštolem a také autoritou na to, co Ježíš učil, nelze jinak vysvětlit, než že byl poučen samotným vzkříšeným Kristem, přesně tak, jak řekl. Aniž by se poradil s těmi, kteří byli učedníky Krista během Jeho pobytu na zemi, stal se Pavel autoritou křesťanského učení - jak celá církev musela uznat. Napsal většinu epištol Nového zákona. „*Ujišťuji vás, bratři - evangelium, které jsem vám zvěstoval, není z člověka. Protože jsem nic nepřevzal, ani jsem se nenaučil od člověka, ale skrze zjevení Ježíše Krista.*“ (Gal 1:11) To bylo Pavlovo svědectví. Nezbyvá jiné vysvětlení, než že Kristus vstal z mrtvých a Pavla poučil.

DŮVOD PRO JISTOTU

Splnění dříve zmíněných předpovědí, právě tak jako i jiných, v životě, smrti a vzkříšení Krista, dokazuje nade všechnu pochybnost, že On je Mesiášem Izraele, Spasitelem světa. Nikdo nemůže prozkoumat fakta a zůstat upřímným skeptikem. Ti, kteří odmítnou uvěřit přes veškeré ty důkazy, jsou bez omluvy. Popsali jsme několik stránek, abychom ukázali na platnost biblického prorocství, a to za určitým účelem. Když jsme poznali, že to, co Bible předpověděla ohledně událostí v minulosti, se splnilo na sto procent, pak je pádný důvod k víře v to, co nám Písmo předpovídá pro budoucnost. S důvěrou se nyní podíváme na Zjevení 17 a 18 kapitolu a na totožnost ženy. Nejprve ale musíme zjistit identitu toho zvířete.

4. Odhalení se rozvíjí.

*„Čtyři veliká zvířata vystoupila z moře...
První jako lev...druhé jako medvěd...
další jako levhart ...a čtvrté zvíře hrůzné a příšerné.
Mělo deset rohů. A deset rohů -
z toho království povstane deset králů.“*

Daniel 7:3, 7:24

Janovo vidění ve Zjevení 17 o ženě jedoucí na zvířeti není tím prvním pohledem na tu hroznou šelmu. Ve skutečnosti je vyvrcholením sérií vidění, které počaly o šest set let dříve. Prvním viděním byl sen krále Nebúkadnesara, ve kterém viděl velikou sochu, která měla „*hlavu z čistého zlata, hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky z mědi, stehna ze železa, nohy částečně ze železa, částečně z hlíny*“. Daniel 2:32-33 Výklad, který dal Danielovi Bůh, odhalil, že socha svými různými kovy představuje čtyři světová impéria: babylónské, médsko-perské, řecké a římské. Babylónské v té době existovalo. Že bylo následováno těmi třemi a v tom předpověděném sledu, je historickou skutečností.

Proč jsou vidět pouze čtyři impéria? Co je s těmi dalšími národy, o nichž nám hovoří historie a které měly území větší než každé z těch čtyř? Bible je zcela ignoruje. Proč? Čas je pohřbil. Už nikdy více nepovstanou. Pouze Řím bude oživen, jeho „smrtné zranění“ zahojeno. (Zjevení 13:3) Po dlouhá staletí byl světovou velmocí Egypt, také veliké dynastie Číny, Čingischánovo široce se rozprostírající impérium, ohromná království Mayů a Aztéků ve Střední a Jižní Americe. Byl čas, kdy Arabové kontrolovali většinu Severní Afriky, Středního Východu a značnou část Evropy. Ani jedna z těch říší už znovu neožije. Pouze Římu se vrátí jeho sláva. A jak kdysi ovládal starý svět, tak se jednou stane hlavním sídlem pro řád nového světa, což je snem OSN. Spojené státy byly dominantní průmyslovou i vojenskou silou posledních 50 let. Tato dominance ale pomalu mizí a je také odsouzena k zániku. Předpovědi jsou jasné: Římské impérium znovu povstane k životu s Antikristem v Západní

Evropě, jak uvidíme. Tak mluví Bible víc jak 1900 let v Novém zákoně a po staletí ve Starém zákoně. O Spojených státech není ani zmínka.

ROZDĚLENÉ IMPÉRIUM

Dvě nohy sochy předpověděly rozdělení čtvrtého impéria - Říma, na Východní a Západní. Tak se také stalo. V roce 330 založil císař Konstantin Konstantinopol (dnes Istanbul) jako své imperiální hlavní město, a ponechal římskému biskupovi kontrolu nad Západem. Tím vytvořil podmínky pro pozdější politické a náboženské rozdělení impéria. Konečný zlom se vytvořil nábožensky v roce 1054, kdy se Východní ortodoxní církev odtrhla od Říma na Západě, a papež Lev IX. exkomunikoval Michaela Cerulariuse, patriarchu Konstantinopolu. Toto schizma (rozdělení) zůstalo až podnes a je kořenem nedávného krveprolití v Chorvatsku, Sarajevu, v Bosně a Hercegovině, v oblastech bývalé Jugoslávie, jak budeme dokumentovat.

Politicky římské impérium na Západě několikrát oživilo - například v r. 800 pod Karlem I. Velikým. Východní a Západní říše se již nikdy nespojily. Celé římské impérium se jako politická jednotka rozpadlo, ale nábožensky rostlo, až se rozšířilo po celém světě. Dnešní římskokatolická církev má ve světě asi 980 milionů členů. Východní ortodoxní církev má asi o polovinu méně. Roztržka mezi nimi bude jednou zahojena pod Antikristem. Protestanté různých denominací dodávají zbytek k tomu, čemu se dnes říká křesťanstvo - celkově je křesťanů kolem 1,7 miliardy osob - asi tak 30 % dnešní populace naší planety.

Podle Zjevení 13:8: „*Všichni, kdo žijí na zemi, ho budou uctívat.*“ (zvíře neboli Antikrista) To znamená nejenom, že katolíci i protestanté se spojí, ale že se spojí společně se všemi náboženskými systémy včetně muslimů, aby vytvořili nové světové náboženství. Bude zahrnovat uctívání imperátora jako za dob Caesarů s trestem smrti pro ty, kteří odmítnou uposlechnout. (Zjevení 13:14-15) Oživení římského náboženství bude bezpochyby smíšeninou křesťanství a pohanství tak, jak se stalo za Konstantina a pokračovalo i nadále. Tato zvrácená a zpohanštělá forma křesťanství přišla ve známost jako římský katolicismus. S nárokem na neomylnost a neměnnost („semper eadem“ - stále stejná) je římskokatolická církev připravena, aby se stala vedoucí silou pro finální ekumenické spojení všech náboženství.

DŮLEŽITOST PROROCTVÍ

Těch deset prstů na nohou Nebúkadnesarovy sochy reprezentuje deset budoucích králů (vládců), o kterých Daniel 2:44 píše slovy, kterým porozumí i dítě: „*A ve dnech těchto králů Bůh nebes ustaví království, které nebude nikdy zničeno.*“ A jelikož nikdy nebyla doba, kdy by deset králů vládlo římské říši, toto prosté prohlášení nám říká, že musí být oživena pod deseti vládci, aby se dostala nakonec pod vládu Antikrista. V jednom verši Písma říká Ježíš učedníkům, Janu Křtiteli i rabínům, že ještě není doba, aby převzal Davidův trůn. Důvod byl jasný: Římská říše nebyla v té době pod vládou deseti králů. To způsobilo zklamání u všech těch, kteří nepochopili, proč neustaví své království okamžitě. Opět zde vidíme důležitost přesné znalosti proroctví Bible.

Ve svém snu viděl Nebúkadnesar „*kámen, který bez pomoci rukou udeřil do železných noh a rozdrtil je na prach, který odvál vítr. A ten kámen se stal velikou horou a zaplnil celý svět.*“ (Daniel 2:34-35) Výklad je jasný: Ta pravá Církev neovládne celý svět postupně, ale Boží království bude ustaveno náhle - katastrofálním zásahem z nebe. Kristus se vrátí, aby zničil Antikrista a jeho oživené římské impérium. Potom zřídí své tisícileté království vlády celého světa s ústředím v Jeruzalémě a z Davidova trůnu. Tento výklad potvrzují další části Písma, hlavně 2 Tesalonickým 2:8, kde se jasně praví, že Kristus zničí Antikrista při svém příchodu: „*Potom bude ten zlý odhalen, kterého Pán odstraní dechem svých úst a zničí jasek svého příchodu.*“ A tak ten druhý příchod Krista - jasně rozdílný od vytržení křesťanů - se neuskuteční, dokud Antikrist nebude odhalen a nezřídí svou světovládu. Teprve potom se Kristus vrátí uprostřed Armageddonu s křesťany, kteří odešli ve vytržení s Ním do nebe (Zachariáš 14:5, Juda 14), aby zachránil Izrael před armádou Antikrista, který bude blízko zničení Izraele. Potom vykoná rozsudek na zemi a zřídí své mesiášské království tím, že bude vládnout z Davidova trůnu v Jeruzalémě. (Zachariáš 12 - 14)

HISTORIE NAPSANÁ DOPŘEDU

Nějakou dobu po tom, co měl král Nebúkadnesar ten sen, Daniel dostal svou vlastní vizi, jako další fázi rozvíjejícího se odhalení od Boha, týkajícího se Antikristova království. Ve vidění Daniel uviděl ta stejná světová impéria - tentokrát zobrazená jako divé šelmy. To čtvrté zvíře, které představovalo římskou říši, mělo deset rohů, které představovaly - jako těch deset prstů sochy - deset králů, nebo regionálních vládců, kteří v budoucnosti povstanou. (Daniel 7:24) Danielova vize zahrnovala tak pozoruhodně přesné podrobnosti o médsko-perské a řecké říši - tak dokonale popsané, že každý skeptik zoufale hledal, aby dokázal, že kniha Daniel byla napsána až po uskutečnění proroctví! Jinak by musel přiznat, že obsahuje platná proroctví. Samozřejmě: Bible je plná platných předpovědí, které byly napsány staletí před splněním. Bez jakýchkoliv pochyb: Předpovědi, o kterých jsme se zmínili krátce v předešlé kapitole ohledně Izraele a Mesiáše, byly všechny napsané staletí předtím, než přišlo jejich naplnění.

Co se týče Daniela, ten jasně předpověděl rozdělení velkého řeckého impéria na čtyři části. (8:20-22, 11:4) Následujících 16 veršů podává úžasné detaily o válkách Ptolemaia (řecký generál, který zabral Egypt po Alexandrově smrti) a válkách jeho nástupců proti Seleukovcům ze Sýrie. Toto proroctví vrcholí podrobnostmi o Seleukovském vládcí Antiochovi Epifanovi (Daniel 11:21-36), jakémsi prototypu Antikrista. Hlavně zde se kritici snažili zoufale dokázat, že to bylo napsáno až po těch událostech! Že kniha Daniel byla ve skutečnosti napsána během babylónského zajetí - dlouho před tím, než se ty události staly, je však důkladně potvrzeno. Kromě toho, Daniel 9:25 upřesňuje ten den, kdy Mesiáš pojede do Jeruzaléma na oslíku a bude oslavovaný jako Ten zaslíbený. I ti největší skeptici musejí přiznat, že kniha Daniel byla napsána před touto událostí!

Mezi Starým a Novým zákonem existuje 400 let ticha, než Bůh opět promluvil skrze své proroky. A až teprve když přijdeme ke Zjevení 12:2, vidíme znovu Danielovo čtvrté zvíře - tentokrát bez jakékoliv zmínky o zbývajících třech, které se už neobjeví. Kromě toho, od tohoto bodu je toto zvíře viděno pouze v jeho budoucí oživené formě.

PŘÍCHOD DRAKA

Jak se tak proroctví rozvíjí, Danielova čtvrtá šelma připadá Janovi jako „*velký rudý drak, mající sedm hlav, deset rohů a sedm korun na hlavách.*“ (Zjevení 12:3) Toto je Satan, protože o pár veršů později vidíme budoucí válku v nebi: „*Michael a jeho andělé bojovali proti draku ... a ten veliký drak byl vyhnán, ten starý had, nazývaný ďábel a Satan, který klame celý svět.*“ (verše 7,9) Výklad je jasný: To oživené čtvrté impérium pod vládou Antikrista bude tak odporně zlé, že se bude jevit jako Satan sám! Jaká hrůza čeká na lidstvo tohoto světa potom, co si Kristus odvede ty své ve vytržení do domu Otce! To samé čtvrté zvíře vidíme opět v kapitole 13:3, jak „*vystupuje z moře*“, jako všechny šelmy v Danielovi 7:3. Zde je opět „*sedm hlav a sedm rohů*“, ale nyní s „*deseti korunami a na hlavách jméno urážející Boha.*“

Zvíře je zobrazeno v příštím verši jako „leopard.. medvěd.. lev“. A tak, i když tato zvířata (říše) již nejsou, není nám dovoleno zapomenout spojitost, která existuje mezi oživenou římskou říší a třemi světovými říšemi, které jdou zpět až k Babylónu. Nezapomeň, že ta zvířata představují tři předešlá světová impéria jako leopard, lev a medvěd (Daniel 7:4-6) Ve Zjevení 13 čtvrté zvíře jasně zobrazuje oživenou římskou říši a Antikrista, kterého „*všichni žijící na zemi budou uctívat.*“ V této pozoruhodné vizi budoucnosti bude svět také „*uctívat draka, který dal moc zvířeti.*“ (verš 4) A tak opět vidíme Satana jako sílu v pozadí Antikrista a jeho království: „*Drak (Satan) dal jemu (Antikristovi) svou moc, trůn a velikou autoritu.*“ (verš 2)

Během pokušení na poušti Satan ukázal Kristovi „*všechna království a jejich slávu*“. (Matouš 4:8) Ďábel Mu potom nabídl všechno se slovy: „*Všechno toto ti dám, pakliže padneš na zem a budeš mne uctívat.*“ (verš 9) Láska ke světu a touha po moci vždy vede nakonec ke spolku se Satanem a k jeho uctívání! Pochopitelně Kristus Satana odmítl. Tragicky se však církev, unavená pronásledováním, na tuto návnadu nechala nacytat, když ji nabídl císař Konstantin. Kristus nepopíral Satanův nárok na vlastnictví světa - „*protože je dána mně a mohu ji dát, komukoliv chci.*“ Jak nám připomíná Jan: „*Celý svět leží v rukou Ďábla.*“ (1 Jan 5:19) Je to Satan, kterému to Bůh pro svůj vlastní účel dovolil, který dá Antikristovi svět, který Kristus odmítl.

PŘICHÁZEJÍCÍ SVĚTOVÉ NÁBOŽENSTVÍ

Bude zhotovena socha v podobě zvířete, a všichni, kteří se jí odmítnou klanět, budou zabiti. (Zjevení 13:15) Stejná praxe se prováděla ve staré římské říši. Tím vidíme, že náboženství Říma, zároveň s uctíváním vládce, bude také obnoveno. Vlastně - náboženství musí nejenom být zahrnuto v Antikristově nové světové vládě, ale musí stát na prvním místě, protože Satan, který kontroluje jak Antikrista, tak i obnovené římské impérium, je „*bohem tohoto světa*“ (2 Kor 4:4) a vášnivě touží po uctívání. Žena jedoucí na zvířeti v kapitole 17 nepochybně představuje to světové náboženství, jak uvidíme později.

Náboženství stálo vždy v popředí ve starodávných říších, včetně těch čtyř, které jsou vyznačeny v Danielových šelmách. Kněží, věštcí a čarodějníci byli vždy nejbližšími poradci vládců po tisíciletí, a ve většině případů byli tou skutečnou mocí za trůnem, když manipulovali s vládcem svou „magií“ a zlou radou. Věda sama má své kořeny v okultismu, počínaje astrologií a alchymií. Materialismus, skepticismus a ateismus jsou relativně mladého původu a zmizí ve vlně přílivu nové „spirituality (duchovnosti)“, která už nabírá dech přesně tak, jak to Ježíš předpověděl pro situaci „posledních dnů“. (Matouš 24:4-5, 11, 24)

Ateismus není hlavní zbraní Satana v jeho snaze podvést lidstvo, aby ho následovalo. Satan sám ateistou není! Známe přece jeho ambice: „*Budu jako Nejvyšší!*“ (to je Bůh) Tím v Izaiáši 14:14 přiznává Boží existenci. Satan chce být uctíván jako Bůh, a jelikož je ne-fyzickou bytostí bez vlastního těla, musí se spokojit s obdržáním slávy a úcty skrze toho, který jej reprezentuje, to znamená skrze Antikrista.

Jako „*boha tohoto světa*“ je Satanovou zbraní falešné náboženství a lživé sliby, které nabízejí, které strhují na stranu ty, kteří jim věří, od poznání pravého Boha a Jeho pravdy. Fakt, že náboženství bude hrát dominantní roli v obnoveném římském impériu tak jako za starých časů, je jasně zobrazen skutečností, že ta žena, která představuje náboženství Nového světa, sedí na zvířeti a má v rukou otěže.

SATANSKÉ VZKŘÍŠENÍ

Jak se tak dál rozvíjí obraz čtvrtého zvířete, Jan píše, jak „*jednu z jejich hlav jsem viděl jakoby raněnou k smrti; ale jeho smrtelná rána se zahojila a celý svět se poklonil drakovi.*“ Mnoho interpretů se domnívá, že Antikrist bude zabit a znovu obživne. Jiní se domnívají, že osobnost Antikrista je z minulosti (jako byl Nero, Hitler apod.), který se vrátí z hrobu, aby vládl nad novým světovým řádem. To není možné, protože Satan nemá moc život stvořit! (To ovšem nevylučuje možnost, že svět může být oklamán a přesvědčený, že ke vzkříšení došlo. Ale formulace ve Zjevení 13:3 tento pohled nijak nepodporuje.)

Že „*jedna z jeho hlav*“ obdržela smrtelné zranění, nemusí znamenat, že celé zvíře bylo mrtvé, ale možná jen „*jedna část jeho bytosti*“. Přestože hlavy jakoby představovaly krále, nemusí to znamenat doslovného krále, který by byl zabit a vstal z mrtvých, už z dříve uvedeného důvodu. Zvíře a jeho hlavy představují několik věcí najednou: krále, království, Satana, Antikrista a obnovenou římskou říši. To poslední má v sobě prvky smrti a zřejmého vzkříšení. Římské impérium skutečně „zemřelo“, i když ne zcela, protože jeho fragmenty zůstaly se stálou nadějí konečného vzkříšení. Až se toto „vzkříšení“ za vlády Antikrista uskuteční, bude to, jakoby říše, ne člověk, vstala z mrtvých. Že Bůh zamýšlí zřídit své království na zemi a že obnovené římské impérium stojí tak v cestě a musí být odstraněno - to se zdá být jasné. To jsme viděli už na začátku, kdy kámen zasáhne sochu a zničí ji na prach. Je právě tak jisté, že Antikrist je Satanův padělek Krista a obnovený Řím padělkem Božího království.

PRVNÍ A BUDOUCÍ ANTIKRIST

Předpona „anti“ je z řečtiny a má dva významy: 1) „proti“ a 2) „namísto“ něčeho, či „náhrada“ za něco. Antikrist bude reprezentovat oba významy. Bude odporovat Kristu, ale v tom nejděbelštějším smyslu: bude předstírat, že je Kristem a tak bude převracet „křesťanství“ zevnitř. Ano, Antikrist bude sedět „*v chrámu Boha a bude se za Boha vydávat*“.(2 Tesaloničtům 2:4) Když Antikrist se bude

vydávát za Krista a bude uctíván světem (Zjevení 13:8), potom jeho následovníci se budou nazývat křesťany. Žádný komunismus - ale křesťanství ovládne svět! Nebude to však skutečné křesťanství, které známe my, ale Antikristův padělek. A tak před příchodem Antikrista nastane celosvětová apozastie čili odpadnutí. (2 Tesalonickým 2:3)

Částí tohoto odpadnutí je ekumenické hnutí, které doslova připravuje půdu pro sjednocení všech náboženství a dokonce ovlivňuje i evangelíky. „Křesťanství“ Antikrista musí být takové, aby souhlasilo s každým náboženstvím světa a se kterým by každé náboženství světa mohlo souhlasit. Dokumentovali jsme tento vývoj v jiných knihách, jako „Global Peace and the Rise of the Antichrist“. Latinský význam slova „anti“ je „vicarius“. Z toho se odvozuje „vikář“, jinak „zástupce, náměstek“. Takže Kristův „vikář“ znamená doslovně „Antikrist“! Přestože římskokatoličtí papeži se nazývají „vikáři, zástupci Krista“ po staletí, nebyli první, kteří se tak nazývali, ale zdědili ten titul od Konstantina, jak uvidíte. Budoucí obdoba, přicházející světový vládce nad obnoveným římským císařstvím, bude Antikrist.

Jak už jsme poznamenali, ve starém impériu byl císař uctíván jako bůh. Jako takový byl vůdcem pohanského kněžství a oficiálního, státem podporovaného náboženství. V podobě císařů byly vytvářeny sochy, před kterými se občané museli klanět. Ti, kteří odmítli uznat císaře jako boha, byli zabiti. A tak tomu bude, až se znovu římské impérium obnoví pod Antikristem. Tato skutečnost je jasně podána v obšírné vizi, kterou dal Kristus Janovi:

„Přinutil zemi a její obyvatelstvo, aby klekali před šelmou, ...aby zemřeli všichni ti, kteří před sochou nepokleknou.“ Zj 13:12-15

ZPOHANŠTĚNÍ KŘESŤANSTVÍ

Když se císař Konstantin, jak se věřilo, stal křesťanem v roce 313 (ve skutečnosti to byl chytrý politický tah), dal křesťanům svobodu a oficiální postavení vedle pohanství. Jelikož církev byla uznávaným náboženstvím impéria, Konstantin, jako imperátor, musel být uznán jako de fakto hlava křesťanství. A jako takový svolal první ekumenický sněm v Nicei v roce 325, kde rozhodoval o agendě a předsedal právě tak, jako Karel I. Veliký bude předsedat na Chalonském sněmu o 500 let později. Konstantin byl prvním ekumenikem a zavedl tuto chybu do pronásledování unavené církve.

Zatímco byl hlavou křesťanství, zastával nadále své postavení jako hlava pohanského kněžstva, otevíral pohanské oslavy a podporoval pohanské svatyně i po tom, co začal stavět křesťanské kostely. Jako hlava pohanského kněžstva měl oficiální titul Pontifex Maximus a tak potřeboval podobný titul jako hlava křesťanství. Křesťané jej nazvali „Biskup biskupů“, zatím co on sám sebe pojmenoval „Vicarius Christi“. Měl tím na mysli, že je „jiný Kristus jednající ve jménu Krista. Když to ale přeložíte do řečtiny, „Vicarius Christi“ znamená doslova „Antikrist“. Konstantin byl prototypem Antikrista předpověděného v Písmu, toho, který teprve přijde.

Ve středověku počali římsští biskupové uplatňovat nárok na postavení jediných zástupců Krista na zemi. Žádali, aby celá církev byla podřízena jejich vládě, zakázali, aby kterýkoliv jiný biskup byl nazýván „papa“ neboli papež, a osvojili si všechny tři tituly Konstantina. „Pontifex Maximus“, „Vicar of Christ“, a „Biskup biskupů“ - což si podrželi až dodnes. Jakmile se uskutečnil jejich nárok na vládu nad královstvími, lidmi a majetkem, nesmírná korupce vešla do římskokatolické církve. Reformátoři a jejich prohlášení víry byli jednohlasní v prohlášení papeže jako Antikrista. Písmo ale tento pohled nepodporuje. Antikrist je unikátní osoba bez předchůdců nebo následovníků. Bude novým Konstantinem, vládcem obnoveného celosvětového římského impéria!

ÚŽASNÉ NOVÉ POCHOPENÍ

Konečné odhalení čtvrtého zvířete přichází ve vizi, kterou Bůh dal Janovi, a je popsáno ve Zjevení 17. Tentokrát v novém hrůzném pohledu na tomto odporném zvířeti sedí žena! Že to je to stejné zvíře, které viděl Daniel a které je zobrazeno v kapitolách 12 a 13 Zjevení, je jasné. Má už ten známý popis: „sedm hlav a deset rohů“. Dalším jeho rysem je fakt, že je „plné rouhavých jmen“, zřejmě opětně to, co jsme viděli v kapitole 13: „a na jeho hlavách jméno rouhání“. V tomto pohledu je ale jedna pozoruhodná změna. Ve středu pozornosti je tentokrát žena - ne zvíře. Popis zvířete je

stručný, jen abychom věděli, že se jedná o to stejné zvíře. Nic jiného - co do jeho smyslu či něčeho jiného, už dáno není. Nová postava zaujala střed jeviště a celé dvě kapitoly, Zjevení 17 a 18, jsou věnovány popisu a diskusi o ženě - mnohem více, než bylo věnováno zvířeti ve všech zmínkách!

Jan nikdy nenaznačil, že by byl postrašen či šokován dřívějšími obrazy. Nyní ale vyjadřuje velký úžas - ne nad zvířetem, ale nad ženou, která na něm sedí! Je to pohled na ženu, který jej překvapil. Jak mohla nasednout na takové zvíře? Proč dovolilo, aby si na něj sedla, držela opatř a kontrolovala je? Zřejmě bude hrát klíčovou roli v obnovení římské říše, ve vládě Antikrista a budoucích událostí, které povedou k druhému příchodu Ježíše Krista. Jaká ta role bude? Kdy bude odhalena? KDO JE TA ŽENA? Účelem této knihy je tyto otázky zodpovědět.

5. Tajemství - Babylón.

„Na jejím čele bylo napsáno: „Tajemství, Veliký Babylón“.

Zjevení 17:5

*„A tak, jako měsíc dostává své světlo od slunce,
tak královská moc odvozuje od papežské autority
nádhery své důstojnosti.*

*Stav světa bude obnovený naší péčí a péčí...
protože papežská autorita a královská moc
je dostatečná k tomuto cíli.“*

Papež Innocent III. 1198-1216

Proč tajemství? Že by se o Babylónu, o tom starodávném městě, jehož ruiny jsou pokryté pískem pouště po více jak 2300 let, počalo hovořit tak prominentně v předpovědích, které se týkají posledních dnů? - to je to tajemství. Všeobecně se učí, že ta žena představuje oživený starý Babylón. Skutečnost, že sadistický vůdce Iráku, Saddám Hussein, počal rekonstrukci Babylónu již před několika lety, dodává důvěryhodnost tomuto názoru. Ale starý Babylón - i kdyby se stal opět obývaným a funkčním městem, by nemohl v žádném případě splnit kritéria, která staví Jan! Tato kritéria, která budeme podrobně zkoumat, ustavují totožnost ženy - a jak uvidíme, není to ten starodávný Babylón.

Saddám sní o sobě jako o novodobém Nebúkadnesarovi - možná se domnívá, že je reinkarnací vládce toho starého Babylónu. Co Saddám na Nebúkadnesarovi obdivuje nejvíce, je skutečnost, že zničil Jeruzalém, odvedl obyvatelstvo do Babylónu a Jeruzalém zůstal v ruinách opuštěný. Jako „nový Nebúkadnesar“ Saddám sní o stejném zničení dnešního Izraele, kterého vidí jako svého úhlavního nepřítele. Ovšem, samotný Babylón byl později poražený Médsko-Peršany. A proto Saddám pohlíží na Irán (dřívější Persii), jako na svého dalšího nepřítele a proto s ním bojoval poslední osmiletou válku.

Saddám nechal vytisknout své jméno na každou cihlu, která byla použita na obnovu starodávného Babylónu. Saddám Hussein, kterého se bojí a zároveň nenávidí jeho vlastní lidé, bude svržen dříve nebo později - jak se ostatně nakonec stane všem tyranům. Nebylo by překvapující, kdyby Iráčané, ve snaze se zbavit jakékoliv vzpomínky na něj, jednoho dne srovnali buldozery všechny ty pyšné budovy, které nechal vztyčit na místě starého Babylónu. Ale ať se to stane nebo ne, není možné, aby toto město, které leží v ruinách po více jak 2000 let, si mohl někdo splést s Babylónem, o kterém píše Zjevení 17 a 18.

BABYLÓNSKÁ SPOJKA

Je samozřejmé, že existuje spojení se starým Babylónem. To jméno na čele ženy to potvrzuje. Co to může být za jméno - ve světě „posledních dnů“ těsně před příchodem Krista? Zřejmě musí ukazovat na dominantní rys, společný všem čtyřem říším - hlavní prvek první babylónské říše, který je dominantní i v té poslední - římské. Vrcholnou vlastností všech byla jednota mezi trůnem a oltářem, mezi králem a knězem. „Oddělení církve od státu“ - o tom nikdo v té době ani neslyšel! Právě opak byl pravdou. Pohanští kněží, astrologové, čarodějové, kouzelníci, věštcí a jim podobní, byli nejbližšími rádci vládců, a často v pozadí vykonávali svůj vliv na dění v zemi. A tak princip, charakteristický pro tu ženu, bude její cizoložný styk se světskou vládou.

Jednota mezi náboženstvím a vládou trvala od dob Babylóna až za vrchol římské slávy - čtvrté světové impérium ve vizi Daniela. Jak už jsme viděli, římscí císařové, právě tak jako starodávní vládcí, byli hlavou pohanského kněžství a byli uctíváni jako bohové. A pokud tedy bylo náboženství dominantním rysem každé té říše, podívejme se blíže na náboženství Babylónu.

VĚŽ DO NEBE

Nebúkadnesarův Babylón byl vybudovaný kolem zbytků babylónské věže, která byla postavena krátce po potopě potomky Noeho pod vedením Nimroda. (Genesis 10:8-10, Micheáš 5:6) Její původní účel byl jasně prohlášený staviteli: „*Postavme si město a věž, která dosáhne až do nebe; udělejme si jméno, nebo budeme rozprášeni po celém povrchu země.*“ (Genesis 11:4) „Město“ v tomto případě znamenalo politicko občanskou unii obyvatel země té doby. „Věž“ na druhé straně byla jasně záležitost náboženská - pokus dosáhnout nebe. Babel tak představuje spojení státu a církve, zahrnující celé lidstvo v pokusu pozdvihnout člověka na úroveň Boha. (Babel = zmatek, Genesis 11:9)

Toho mělo být dosaženo věží, postavenou pomocí lidského génia a energií, která jasně reprezentuje lidskou náboženskou snahu. A jelikož celý bývalý svět byl spojený v tomto úsilí, máme zde příklad první světovlády a světového náboženství, spojené v jeden celek. A jak člověk v této formě začal svou dráhu, také v ní jednou bude končit - to potvrzuje zpráva na čele ženy. Věž byla mánií, posedlostí obyvatel - smysl života, který jak sjednocoval, tak i zotročoval. Tímto náboženství dominovalo ve společenství církve a státu. A tak to bude v novém řádu světa pod Antikristem - alespoň po nějakou dobu, protože vidíme, že žena řídí to zvíře. Bábelská věž stojí v přímém kontrastu k cestě spásy, kterou Bůh - důsledně a neměnně - ohlašoval od dob Ábela.

Odmítnutí Boží vůle Adamem a Evou oddělilo člověka od Boha. Žádné usmíření s Bohem či přístup do nebe nebyl možný bez plného zaplacení pokuty, kterou nekonečná Boží spravedlnost požadovala. Pro člověka jako konečného tvora, bylo zcela nemožné zaplatit nekonečnou pokutu. Jednoho dne, ve slitování a milosti, Bůh sám přijde jako čistý, perfektní člověk a zemře za hříchy světa a tak zaplatí sám tu nekonečnou pokutu, kterou si Jeho spravedlnost žádala! On sám se stane „Beránkem Božím“ (Jan 1:29, 36), jedinou přijatelnou obětí. V očekávání přicházejícího Mesiáše měla být obětována zvířata, jako obraz Toho, který „*sejme hříchy světa*“ tím, že se sám obětuje. (Židům 9:26) Do té doby než přijde, jediný přístup k Bohu byl jasně vyznačený. (Exodus 20:24-26) Zvířecí oběti měly být nabízeny na oltáři země. Pokud půda byla příliš kamenitá, takže se nedalo naškrabat dostatek hlíny, oltář měl být postaven z navršených kamenů, které nesměly být nijak lidskou rukou upraveny. Dále nesměly být natolik vysoké, aby se k oltáři muselo vystupovat po schodech.

Prostě žádná lidská práce nemohla hrát jakoukoliv roli ve spásě člověka! Musí to být dar od Boha, NEZASLOUŽENÝ A NEODPRACOVANÝ! Ale lidská pýcha se vždy snažila odporovat Boží milosti. Vidíme jasné porušování Božího Slova, které pokračuje i dnes - v bohatě ozdobených, okázalých a vyvýšených oltářích jak katolických, tak i protestantských, právě tak jako v rituálech a „dobrých skutcích“, o kterých se člověk bláhově domnívá, že ho učiní přijatelným Bohu. TO VŠECHNO POČALO V BÁBELU!

VZOR PŘEVZATÝ ŘÍMEM

Město a věž Babelu uvedly na scénu vzor nesvatého spolku mezi civilní vládou a náboženstvím „dobrých skutků“ a rituálů, který pokračoval po tisíce let a byl zvýrazněn jak v pohanském Římě, tak i v „křesťanském“ Římě po „obrácení“ Konstantina. „Odluka církve od státu“ je

celkem moderní myšlenka - hlavně od protestantské reformace - něco, čemu římskokatolická církev, - jako náboženské pokračování římské říše - vášnivě a brutálně odporovala. Dr. Browson, vysoce uznávaný katolický žurnalista devatenáctého století, vyjádřil katolickou pozici v Browson Quarterly:

„Žádná civilní vláda, ať už je to monarchie, aristokracie či demokracie, nemůže být moudrou, spravedlivou, výkonnou a trvalou vládou, která se snaží o dobro celku - bez katolické církve; a katolická církev nemůže být bez papežství.“ (January 1873)

Vatikán bojoval vytrvale proti každému demokratickému postupu od absolutních monarchií k vládě lidu, již od anglické „Magny Charty“ (15. června 1215) - „matky evropské ústavy.“ Tento dokument byl okamžitě odsouzený papežem Innocentem III., který jej prohlásil za neplatný. Exkomunikoval všechny šlechtice, kteří jej získali, (Ignaz von Dollinger „The Pope and the Concil,“ 1869) a dal rozhršení králi od jeho přísahy šlechtě. (R. W. Tompson: „The Papacy and the Civil Power,“ 1876) Povzbuzen papežem, král Jan si naverboval v cizině žoldněře proti šlechtě a přivedl tak velké ničení na celou zemi. Následující papežové udělali vše, co bylo v jejich silách, aby pomohli Janovu nástupci Jindřichu III. anulovat Magnu Chartu. Země zchudla papežskými daněmi. Platy početných italských kněží představovaly trojnásobek daňových příjmů královské koruny! Přes to všechno nakonec zvítězila šlechta.

Papež Lev XII. vyčinił Ludvíku XVIII. za schválení „liberální“ Francouzské ústavy, (French Constitution) a papež Řehoř XVI. odsoudil Belgickou ústavu z r. 1832. Jeho nestydatý encyklický „Mirari vos“ z 15. srpna 1832, (který byl později potvrzen papežem Piem IX. v jeho „Syllabus Errorum“ z r. 1864) odsoudil svobodu svědomí jako „šílený nesmysl“ a svobodu tisku jako „zhoubný omyl, kterým nemůže být dostatečně opovrhováno“. (Dollinger) Znovu potvrdil právo církve použít sílu, a jako nespočetní papežové před ním, žádal, aby civilní autority okamžitě uvěznily každého nekatolíka, který by se odvážil kázat a i praktikovat svou víru. Jeden známý historik devatenáctého století komentoval Vatikánské odsouzení Bavorské a Rakouské ústavy takto:

Náš absolutistický systém, podpořený inkvizicí, nejprísnější cenzurou, potlačením veškeré literatury, beztrestností kněžstva a samozvanou mocí biskupů, nemůže přežít nic než absolutistická vláda. (Dollinger)

Historie Jižní Ameriky nám plně prokazuje toto hodnocení. V katolických zemích papežové nenáviděli svobodu a spojovali se s tyranskými vládami, kterými často manipulovali pro své cíle. To je notoricky známá historie. Ať už byly motivy církve jakékoliv, historie je svědkem faktu, že kdykoliv to bylo možné, římskokatolická církev otevřeně potlačovala a odsuzovala taková základní lidská práva, jako svobodu tisku, proslovu, náboženství a dokonce i svobodu svědomí. Před revolucí, kterou vedl Benito Juarez v r. 1861, římský katolicismus ovládal životy mexického lidu a ovládal vládu po 350 let. Byl státním náboženstvím a žádné jiné nebylo dovoleno. Jak jeden autor prohlásil po jednom důkladném vyšetřování záznamů:

„Útisk státu a církve byly tak společně svázané, že nebylo možné poznat, který je který. Hierarchie římskokatolické církve podporovala španělský režim a exkomunikovala skrze inkvizici Nového světa každého, kdo odporoval moci státu. Vláda na oplátku prosazovala „církvní“ zákony a jako „světská moc“ fungovala jako autorita, a dokonce i jako kat místo církve.“

NÁSLEDKY STÁTNÍHO NÁBOŽENSTVÍ

Potom, co armáda Napoleona III. porazila Juareze a dosadila Maxmiliána jako císaře Mexika, Maxmilián poznal, že už není žádná cesta zpět ke staré totalitní vládě. Papež Pius IX. byl rozhořčený a napsal pobouřeně Maxmiliánovi, že „katolické náboženství musí především být nadále „slávou a hlavní podporou mexického národa, pro vyloučení jiného nesouhlasného uctívání,“ a že „vyučování - ať už veřejné či soukromé, musí být řízené a kontrolované římskokatolickou autoritou“ a že církev nesmí být pod autoritou světské vlády.“

Chudoba a nestabilita, která trápila Jižní Ameriku, měla původ v unii mezi církví a státem a v moci nad civilní vládou, kterou Řím požíval v Evropě po staletí a kterou přinesl do Jižní Ameriky ve jménu Krista. Římské kněžstvo bylo jako malí bohové, vládnoucí nad lidmi, kteří se stali jejich sluhy. Revoluce v jihoamerických zemích byly povětšinou vyvolané rozdílem mezi chudobou lidu,

bohatstvím církve a zlých diktatur, které církev podporovala. Teologie osvobozenectví počala v Jižní Americe katolickými kněžími a jeptiškami, jejichž svědomí už nemohlo ospravedlnit potlačování lidu církví a státem.

Máme mnoho dalších příkladů - dostaneme se k nim později. Co jsme zde chtěli ukázat, je skutečnost, že nečisté spojení mezi církví a státem - kde církev dominuje - jde zpět až k Babelu. Nimrod založil první světové impérium, církev a vláda byly jedno a to samé. A to je to ideální impérium, které chtěl římský katolicismus ustavit všude, kde to bylo možné. Jak „Catholic World“ poznamenal v době Vatikánu I:

„Zatímco stát má nějaká práva, má je pouze zásluhou a z dovolení vyšší autority, a tou je církev.“ („The Catholic World“, July 1870)

Antipatie Vatikánu vůči základním svobodám člověka vytvořila další nečistá spojení s vládou jak Hitlera, tak Musolinioho, kteří byli vychvalováni papežem a dalšími katolickými vůdci jako lidé vybraní Bohem. Katolíci měli zakázáno odporovat Musolinimu - ale naopak - byli vyzváni, aby ho podporovali. Církev ve skutečnosti pomohla fašistickému diktátorovi do úřadu, tak jako o pár let později pomohla Hitlerovi. Na oplátku Musolini uzavřel konkordát s Vatikánem v r. 1929, a tím dostal římský katolicismus opět oficiální titul státního náboženství a každá kritika spadala pod trest vězením. Vatikán obdržel další výhody, včetně vysoké sumy peněz a cenných papírů.

KOŘENY MODERNÍHO KLAMU

Satanův slib Evě, že se může stát jedním z bohů, se stal základem pohanských náboženství celosvětově. K dosažení takového cíle se člověk nejprve musí prosadit a potom tvrdě pracovat. Tak se zrodilo náboženství skutků. Ve skutečnosti „skutky namísto milosti“ vždy byly a stále jsou náboženstvím, jehož římský katolicismus je předním příkladem. Postavení věže v Babelu dodalo důvěryhodnosti tomu grandióznímu klamu, že se člověk může dostat do nebe vlastním úsilím. Nimrod byl pravděpodobně prvním zbožštělým císařem a tím předchůdcem Antikrista. Babel a později město Babylón, postavené na jeho ruinách, byly kolébkou víry ve „vyšší předurčení“ pro celé lidstvo. Později byl tento sen omezen na speciální rasy, jako na příklad na Árijce. Hitler potom uskutečňoval tento sen tím, že nechal povraždit 6 milionů Židů. A jako ozvěnou lži hada z Edenu, Hitler rád opakoval: „Člověk se stává bohem, ... potřebujeme svobodné lidi, kteří cítí a vědí, že mají v sobě Boha.“ Ovšem Židé podle Hitlera byli pouze „Untermenschen“, které hodlal vyhubit ve prospěch árijské rasy.

Hitlerova teorie „čisté krve“, kterou zamýšlel udržovat vyhubením Židů (bez jakékoliv opozice z Vatikánu), má své kořeny ve starodávném okultismu, který zahrnuje mytickou nordickou Zahradu Eden kdesi daleko na severu, známou jako Hyperborea. Árijská rasa boho-lidí tam prý byla počata bohy, kteří navštívili naši planetu. Nietzsche, jehož myšlenky silně ovlivnily Hitlera, začal své klíčové dílo „Anti-Christ“ větou: „Vizme v nás to, co jsme. My všichni jsme přece hyperboreánští bohové.“ A opět ta stejná lež starého hada z Edenu. Známý historik Petr Viereck, vyznamenaný Pulitzerovou cenou, nachází kořeny nacistického snu o nadrase boho-lidí vládnoucích světu nejenom v Hegelovi a Nietzsche, ale i ve Wagnerovi a v množství romantických spisovatelů, kteří papouškovali Satanovu lež. Následující výňatek je ze závěru Viereckovy nádherné knihy „The Roots of the Nazi Minds“ z r. 1940. Je to závěr, který vydavatel odmítl vytisknout jako příliš extrémní. Dnes je vidět, jak přesný ten pohled byl:

„Mein Kampf byl „bestseller“ dávno předtím, než německý lid - zcela dobrovolně - ve svobodných volbách Reichstagu v září 1930 zvýšil počet křesel nacistů z 12 na 107 a udělal z nich největší stranu v Německu. Hitler řekl v Mein Kampfu (jednu typickou vyhrůžku namátkou) „Kdybychom na počátku války (první světové) otrávil 12 až 15 z těch hebrejských rozvracečů našeho lidu, potom oběť milionu Němců na frontě by nebyla zbytečná. Včasná eliminace těch vandráků ...“

Německá hádanka: Jaký druh chování mohou tito prohitlerovští voliči očekávat od takové monstrózní reality, která píše něco podobného? Jeho kniha nebyla nějakým tajemstvím! Miliony Němců ji mělo doma, někteří museli tu knihu alespoň trochu pročíst! A těch několik muselo také být mezi jásajícími davy obyvatelstva a mezi vlivnými osobami s přístupem k tisku, rádiu a jiným prostředkům k varování národa. Jednou přijde den, kdy ti stejní Němci, kteří dnes tleskají hitlerovské armádě, pochodující pod Vítězným obloukem v Paříži, budou říkat: „My jsme nevěděli

co se dělo“ a potom, až přijde ta chvíle „vůbec-nic-nevěděli“, pak bude v pekle slyšet smích...“
(Peter Viereck, „Meta-Politics, The Roots of the Nazi Mind,“ 1941)

ADOLF HITLER, BOHEM VYVOLENÝ?

Přece *Mein Kampf* musel být znám alespoň některému z 30 milionů německých katolíků, právě tak jako vůdcům římského katolicismu jak v Německu, tak i v Římě! A přesto církevní hierarchie vychvalovala Hitlera, někdy i v extravagantních termínech! Papež Pius IX. řekl vicekancléři Fritz von Papenovi, který sám byl vedoucím katolíkem, „jak potěšen je tím, že německá vláda má nyní ve svém čele muže, který je nekompromisním odpůrcem komunismu.“ (Franz von Papen, „Memoirs“, 1952) Ani slovo o zlu, které Hitler na Německo přivedl.

Biskup Berning vydal knihu zdůrazňující spojení mezi vlastenectvím a katolicismem a zaslal kopii Hitlerovi jako „výraz mé oddanosti“. Monsignor Hartz chválil Hitlera za to, že zachránil Německo od „jedu liberalismu“ a „moru komunismu“. Katolický publicista Franz Taeschner chválil „Vůdce nadaného géniem“ a prohlásil, že Hitler byl „poslaný Prozřetelností“, aby dosáhl splnění „katolických sociálních idejí“. (Guenter Lewy, „The Catholic Church and Nazi Germany,“ 1964) Většina německých katolíků byla ve stavu nadšení po uzavření konkordátu mezi Hitlerem a Vatikánem. Katolická mládež byla vyzvána, aby „zdvihla pravou paži v pozdravu a vyvěšovala prapor s hákovým křížem“.

Organizace katolické mládeže „Neue deutsche Jugend“ byla povolána k „plné spolupráci mezi totalitním státem a totalitní církví“. Němečtí biskupové hromadně slíbili věrnost a solidaritu nacionálnímu socialismu. Biskup Bornewasser prohlásil: „Se zdviženou hlavou a pevným krokem jsme vstoupili do nové Říše a jsme připraveni jí sloužit celou silou jak těla, tak i duše“. (Guenter Lewy: „The Catholic Church and Nazi Germany“ 1964) Biskup Vogt z Aachenu v gratulačním telegramu slíbil Hitlerovi, že „diecéze a biskup se rádi zúčastní výstavby nové Říše“. Kardinál Faulhaber v ručně napsaném dopise Hitlerovi vyjádřil přání „přicházející ze srdce: Necht' Bůh zachová říšského kancléře pro náš lid“. V německo-amerických novinách se objevila fotografie generálního vikáře Steinmana, jak vede katolickou mládež na přehlídce před Hitlerem a opětuje Vůdčův pozdrav zdvižené pravice. Když odpovídal na rozhořčenou kritiku amerických katolíků, Steinman prohlásil, že „němečtí katolíci skutečně považovali vládu Adolfa Hitlera za Bohem danou autoritu, a že jednou celý svět „vděčně uzná, že Německo postavilo hráz proti bolševismu.“ (G. Lewy) A co *Mein Kampf* a zlo nacismu?

Profesor Univerzity Massachusetts, Guenter Lewy uprchl z rodného Německa jako patnáctiletý chlapec v r. 1939. Vrátil se v roce 1960 a strávil několik let zkoumáním oficiálních dokumentů. Lewy napsal v „The Catholic Church and Nazi Germany“ toto:

„Pius XI. nazval v roce 1933 Hitlera prvním státníkem, který, společně s papežem, jasně rozpoznal bolševické nebezpečí. Biskup Landersdorfer vynášel pochvalně „harmonickou spolupráci církve a státu“, přestože nacisté již uvěznilo mnoho kněží a jeptišek z „politických důvodů“. 29. dubna 1936 šlo volit 45 a půl milionů Němců - neboli 99 % oprávněných voličů. Z nich 44 a půl milionu, čili 98 %, volilo Hitlera - (katolický hlas pro Hitlera byl téměř sto procentní). Společný pastorální dopis od všech německých biskupů, který byl čtený ze všech kazatelen 3. ledna 1937, oznamoval, že „němečtí biskupové považují za svou povinnost podporovat hlavu Německé říše všemi prostředky, které církvi k dispozici má. Musíme mobilizovat veškeré duchovní a morální síly církve, abychom posílili důvěru ve Vůdce.“ (Guenter Lewy)

V té době již nikdo nemohl pochybovat o Hitlerově bezohlednosti a skutečných cílech. A přesto katolické vedení - právě tak jako většina protestantského - pokračovalo s navrhováním chvály na jejich katolického Führera. Dvě knihy „Říše“ a „Církev“ vydané s církevním povolením, nazvaly „prohlubující se porozumění pro velké dílo obnovení Německa, ke kterému nás Vůdce povolal, tou největší duchovní úlohou současného německého katolicismu.“ Karl Adam, světoznámý katolický teolog, dokazoval, že nacionální socialismus a katolicismus nejsou v konfliktu, protože patří k sobě jako „příroda a milost“ a že v Adolfu Hitlerovi našlo Německo pravého lidového kancléře“. (Lewy) Menšina statečných mužů (jak katolíků, tak i protestantů) Hitlerovi oponovala - někteří otevřeně, jiní v

tajných skupinách. Několik hlasů se zdvihlo. Jeden z nich patřil knězi Fr. Muckermannovi, který se odvážil vyjádřit své ohromení:

.. „navzdory nelidským brutalitám, které jsou běžné v koncentračních táborech, navzdory osobním urážkám proti jednotlivým vedoucím osobnostem církve, proti Svatému otci a celé církvi, ...biskupové nacházejí obdivná slova pro to, co vedle bolševismu je naším největším nepřítelem.“

ODPOVĚĎ NA TAJEMSTVÍ

Tajemství Německa zůstává tajemstvím Ruska, Číny, Vietnamu, Kuby, Haiti, Jugoslávie, Jižní Afriky a celého světa našich dnů. Na druhé straně to nejsou tajemství, přijmeme-li svědectví Bible. Nalezli jsme odpověď v Babelu - věži, která nikdy nepřestala být budována! Jenom místo a vnější vzezření se čas od času mění, ale převrácené ambice a ten nemožný sen zůstávají. Konečný výsledek - Boží soud - který na lidstvo přijde, je jasně v Bibli předpověděný. Nemylte se: Rychle se k tomu dni blížíme. Mezitím žena, která jede na zvířeti, jejíž jméno je TAJEMSTVÍ - BABYLÓN, musí sehrát hlavní roli. Ta skončí tím, že zakusí Boží soud dříve, než zbytek světa pozná Jeho plnou a hroznou sílu. Ve své důležité analýze v roce 1940 Viereck varoval, že nacismus je náboženství, které nakazilo německou mládež. Bylo to pohanství uctívání přírody - přesto s tvrzením, že je to „křesťanské“, které oklamalo miliony, (jak se to odehrává dnes ve Spojených státech, tím stejným prostředkem). Tato zvrácenost se vynořila v pokřiveném myšlení nacistického ministra propagandy Josefa Goebbelse, který obdivoval Krista jako jednoho „z dlouhé řady árijských hrdinů, jdoucích od Wótana a Siegfrieda k Wagnerovi a Hitlerovi.“ Tento pohled přijal Dr. Ley, hlava nacistické Fronty práce: „Naší vírou je národní socialismus.“ Hans Kerrl, nacistický ministr pro církevní záležitosti, posunul dále tu stejnou lež, kterou přijala většina katolíků i protestantů: „Pravé křesťanství je reprezentované Stranou. Vůdce je oznamovatelem nového poznání!“ (William L. Shirer „The Rise and Fall of the Third Reich.“ 1959) Nového? Vierech nazval nacismus novým pohanstvím. Ano, nátěr byl jiný, ale pod ním byl stále Babel. Janova vize ženy na zvířeti to činí zcela jasným.

NÁBOŽENSTVÍ VLASTNÍCH SKUTKŮ

Bůh zmátl jazyky stavitelů Babelu a rozehnal je do světa, aby nemohli sdělovat své zlé plány jeden druhému. Ale pyšné náboženství vlastních skutků, vedoucí k božství nadřazené rasy, vytrvalo. Poznáváme to z množství podobných věží, nazvaných zigguraty, nacházejících se po celém světě. S primitivní technologií stavitelů však žádná z těch věží nedosáhla velké výšky. Nebe bylo stále mimo lidský dosah. A tak se zigguraty staly okultními oltáři každé zvrácenosti. Na jejich vrcholcích počala astrologie uctíváním nebeských těles, o kterých se věřilo, že mají moc nad lidskými osudy. Babylónské náboženství sebezáchrany se stalo v Babylónu a v celém impériu institucí daleko od vymření. Je to pohanství, pravá „trvalka“, která přežívá až podnes. Nežije pouze u primitivů, kteří uctívají přírodní duchy, ale kvete také mezi univerzitními profesory, kteří připisují podobnou inteligenci „silám“ přírody. Pohanství bylo charakterizováno celosvětově během staletí záhadnými rituály oslavovanými kolem ozdobně vyřezávaných a dekorovaných vysokých struktur, jako jsou pyramidy, které nacházíme od Egypta až po Jižní Ameriku. Přestože je Bůh varoval před takovým zlem, Izrael také podlehl pohanství svodu. Tento mravní úpadek pravdy, kterou je Bůh učil, přivedl nakonec Boží soud na Jeho vlastní lid.

Starý zákon se několikrát zmiňuje o „vysokých místech“, která byla v Izraeli postavena. Porušovala zákaz „vystupovat na schody“ k Božímu oltáři a stala se tak středem modloslužby. (Levitikus 26:30, Numeri 22:41) V dobách pokání a oživení byla tato místa i s jejich modlami zničena králi a kněžími, ale Izrael se toho nikdy nezbavil úplně. Jak ortodoxní, tak katolíci a dokonce i někteří protestanté přijali tu stejnou korupci svými vysokými stavbami, zvýšenými oltáři, ozdobnými obleky a složitou liturgií, které prý mají potěšit Boha a otevřít dveře nebes. Použité cihly a malta nám připomínají, že Babel byl a je nejenom náboženskou a politickou záležitostí, ale také využívá nejpokročilejší technologii a vědu v pokusu pozdvihnout člověka do božství dobýváním vesmíru, atomu, nemoci a jednou i smrti.

BÁBEL BABYLÓN NAŽIVU

V Babelu Bůh rozehnal lidstvo a zmátl jejich jazyky, aby se nemohli domluvit na svých plánech. Na Aeropagu v Aténách Pavel prohlásil, že Bůh rozdělil rasy a národy, aby se mohli soustředit na hledání Boha. (Skutky 17:26-27) Dnes je lidským názorem pravý opak: Řešení lidských potíží spočívá v přepracování všech jazyků v jeden, ve spojení celého vědeckého snažení, které nakonec změní planetu opět v ráj. Takové bylo prohlášení nedávného inzerátu Lockheed Corporation v „Scientific American“. Přidali k tomu ilustraci Bábelské věže. Vynášeje technologické úspěchy Lockheedu, inzerát se vychloubal, že „odstraňuje efekt Babelu“ tím, že přivádí lidstvo dohromady a umožňuje, aby všichni mluvili jedním jazykem. Jinými slovy Lockheed „trumfuje“ Boha, toho jediného zodpovědného za to, čemu se říká „Bábelský efekt“.

Bábelská věž vyplňuje oficiální plakáty pro dvanáctičlennou Evropskou unii, jejíž nové bankovky zobrazují ženu jedoucí na zvířeti. Nad nedokončenou věží tančí 12 hvězd. Na rozdíl od hvězd na vlajce USA, jsou tyto obrácené a tak vytvářejí pentagram klasického okultismu. Pentagram se dvěma „rohy“ trčícími vzhůru a „bradou“ dolů, je také známý pod jménem „Kozel z Mendés“ či Baphomet, Satanův symbol. International Business Machine (IBM) používá také Bábelskou věž pro některé ze svých inzerátů, s moderní stavbou vystupující z nedokončené věže. Proč takový stesk po návratu k něčemu, co většina lidí odmítá jako mýtus? Zdá se, že existuje vrozená sympatie vůči Babelu, něco, v čem moderní člověk pokračuje se stejnou ambicí dosáhnout nesmrtelnosti vlastní silou a inteligencí. Ano, Bůh rozprášil stavitele Babelu, ale dnešní snaha jde opačným směrem: Spojit všechny národy do nového věku a pořádku. Bůh popletl jejich jazyky - dnešní technologie pracuje na tom, aby to zvrátila a překonala jazykovou bariéru. Brzy budou existovat telefony, do kterých budete mluvit anglicky v Los Angeles, a v Tokiu z toho vyjde japonština. Můžeme si dovolit tvrdit, že je v tom něco vadného? Proč nepodpořit a nevyužít to, co lidský intelekt je schopen dokázat? Dokonce i Bůh uznal neomezené hranice lidských možností, když řekl: „*Cokoliv si usmyslí, toho jsou schopni dosáhnout.*“

Ovšem už předtím Bůh prohlásil, že „*představy lidského srdce jsou zlé už od jeho mládí*“. A tak lidská vynalézavost, jak Bůh věděl dopředu, bude vytvářet stále větší zlo, až přežití celého lidstva bude viset na vlásku. Vidíme dnes, že všechno, co ohrožuje přežití, přišlo pomocí vědeckého génia. A chceme-li být poctiví, musíme přiznat, že vzrůst urbanizace, dokonce už ve starověku, přispěl k přílivu zla, které hrozí pohltnout celý svět. Janova vize ukazuje na to, že Babel/Babylón bude velmi naživu v posledních dnech. Jakoby ohněm vypálená jsou slova na čele ženy, která jede na zvířeti: Tajemství - Babylón. Ta žena představuje oživené pohanství. Ovšem nejzajímavější na tom je ta skutečnost, že zosobňuje zpohanštělé křesťanství. Tato žena představuje celosvětový náboženský systém, který má základnu v Římě a prohlašuje se za křesťanský, ale jeho kořeny jsou v Babelu a Babylónu. Tento závěr se stane nevyvratitelným, až prozkoumáme další Janovu vizi.

6. Město na sedmi pahorcích.

*„A ta žena, kterou jsi viděl,
je veliké město,
které má královskou moc nad králi země...
Zde je třeba moudré mysli: Těch sedm hlav
je sedm pahorků, na kterých žena sedí.“
Zjevení 17:18, 17:9*

Žena jede na zvířeti, ta žena je město postavené na sedmi pahorcích a vládne nad králi země! Bylo už někdy takové prohlášení? Jan okamžitě srovnává akceptování tohoto prohlášení s „moudrostí“ toho, kdo to čte. Neodvážil bych se přejít takové prozrazení příliš rychle. Zaslouhuje si naší pozornou a zbožnou mysl.

Zde nemáme nějaký mystický nebo alegorický výrok, ale jednoznačné prohlášení v prostých slovech: *TA ŽENA JE TO VELIKÉ MĚSTO!* Nemáme žádné oprávnění hledat nějaký skrytý smysl! A přesto byly napsané knihy a kázána kázání o tom, že „Tajemství Babylón“ jsou Spojené státy. To přece nemůže být z prostého důvodu, že USA je země, ne město. Člověk by mohl přiznat USA přívlastek „Sodoma“, protože uznávají homosexuály, ale v žádném případě nejsou Babylón, který Jan v té vizi vidí. *ŽENA JE TO MĚSTO.*

Dále, je to město postavené na sedmi pahorcích. Tato specifikace vylučuje starý Babylón. Pouze jediné město na světě je po více než dva tisíce let známé jako „město na sedmi pahorcích“. Tím městem je Řím. Katolická encyklopedie píše: „Je to uvnitř města Říma, nazvaného město na sedmi pahorcích, kde celý Vatikán je postavený.“ (The Catholic Encyclopedia, 1976) Jistě, jsou i jiná města, jako Rio de Janeiro, která jsou postavena na sedmi pahorcích. Proto Jan přidává nejméně sedm jiných charakteristik, aby to omezil pouze na Řím. Každou z nich podrobně prozkoumáme v následujících kapitolách. Ale jako na ukázkou toho, kam jdeme, je zde krátce ukážeme a později je rozebereme důkladně. A jak uvidíme, je pouze jediné město na světě, které jak v historickém, tak i dnešním pohledu projde hravě každou zkouškou, kterou Jan připravil a to i identifikaci „Tajemství-Babylón“. Toto město je Řím a ještě více specificky: stát Vatikán.

Dokonce i katolický obhájce Karl Keating připouští, že Řím byl dlouho známý pod jménem Babylón. Keating tvrdí, že Petrovo prohlášení: „*Církev zde, v Babylónu, vás zdraví.*“ I Petr 5:13 dokazuje, že Petr psal z Říma. Dále vysvětluje:

„Babylón je krycí jméno pro Řím. Je použité tímto způsobem šestkrát v poslední knize Bible (4x ze šesti je v kapitolách 17 a 18) a v nebiblických dílech jako „Orakule Sibyly“, „Apokalypse Barucha“, a 4 Ezdráše. Eusebius Pamphilius, který psal kolem r. 303, poznamenal: „Říká se, že Petrova první epištola byla napsána v Římě, a že on sám na to poukazuje tím, že alegoricky nazývá Řím Babylónem.“ (Karl Keating, „Catholicism and Fundamentalism: The Attack on Romanism by „Bible Christians“, 1959)

A co se týče toho „Tajemství“ jména na čele ženy - to je dokonalým označením pro Vatikán. Tajemství je v samém srdci římského katolicismu: od slov „Mysterium fide“, pronášených při údajné transformaci chleba a vína do doslovného těla a krve Ježíše Krista, až po tajemná zjevení Marie po celém světě. Každá svátost, od křtu po poslední pomazání, manifestuje záhadnou sílu, o které katolík musí věřit, že ji kněz vlastní - bez jakéhokoliv viditelného důkazu. Římský „Nový katechismus“ vysvětluje, že cílem liturgie (bohoslužby), je „zavést duše do tajemství Krista (mystagogy) a že celá církevní liturgie je tajemstvím.“

KDO JE TA DĚVKA?

První věc, kterou se o ženě dovíme je, že „je to děvka“ (Zjevení 17:1), že „králové země s ní smilnili“ (verš 2) a že „všichni obyvatelé země se opili vínem jejího smilstva.“ (verš 3) Proč by někdo měl nazvat město „děvkou“ a obvinít ho ze „smilstva s králi“? Takové obvinění by nemohlo nikdy být vzneseno proti Londýnu, Moskvě či Paříži - nebo jakémukoliv obyčejnému městu. To by nedávalo

smysl! Termíny jako cizoložství a smilstvo jsou používány v Bibli jak ve fyzickém, tak i duchovním smyslu slova. Bůh kdysi řekl o Jeruzalému: „*Jak se to věrné město stalo děvkou!*“ (Izaiáš 1:21) Izrael, vybraný Bohem ke svatosti pro Jeho účel, se spojil v nečisté alianci s modloslužebnými národy kolem sebe. Spáchal „*cizoložství s kameny a s modlami*“ (Jeremiáš 3:9) a „*se všemi jejich bůžky spáchali cizoložství*“. (Ezechiel 23:37)

Celá Ezechielova 16. kapitola vysvětluje podrobně duchovní cizoložství Izraele jak s pohanskými národy, tak i s jejich bůžky. Je nemožné, aby se město oddalo skutečnému fyzickému cizoložství. Z toho lze pouze usoudit, že Jan, jako ostatně už proroci Starého zákona, používá tento termín v duchovním smyslu. Takové město si musí ovšem dělat nárok na duchovní vztah k Bohu. Jinak by takové obvinění nedávalo smysl. Přestože stojí na sedmi pahorcích, není důvod, abychom obvinili Rio de Janeiro z duchovního cizoložství, protože toto město si nečiní žádný nárok na zvláštní vztah k Bohu. A přestože Jeruzalém vztah k Bohu měl, nemůže být tou ženou na zvířeti, protože není postaven na sedmi pahorcích. Nakonec nesplňuje ani další kritéria, podle kterých je tato žena identifikována.

Je zde již pouze jedno další město, proti kterému lze takové obvinění vznést. Tím městem je Řím, specificky Vatikán. Ten o sobě tvrdí, že je celosvětovým hlavním sídlem křesťanství od jeho počátku až podnes. Jeho papež sedící na trůně v Římě tvrdí, že je výlučným zástupcem Boha, náměstkem Krista. Řím je ústředím římskokatolické církve a v tom je unikátní. Mnoho církví má svá ústředí ve městech, ale pouze jedno město je ústředím církve. Mormonská církev je usídlena v Salt Lake City, ale k Salt Lake City toho patří mnohem víc než mormonská církev. Ne tak Vatikán. Je tepem srdce římskokatolické církve a nic víc! Je duchovní jednotkou, která by mohla být z cizoložství obviněná, kdyby nezůstala Kristovi věrná.

V POSTELI S VLÁDCI

Nejenomže se papež nazývá zástupcem Krista, ale církev, které předsedá, tvrdí, že je tou jedinou pravou církví a nevěstou Kristovou. Být Kristovou nevěstou, jejíž nadějí je žít s ženichem v nebi, znamená nemít žádné zemské ambice. A přesto je Vatikán posedlý pozemskými zájmy, jak historie dokazuje, a k prosazení těchto cílů pomáhaly - jak Jan píše - cizoložské vztahy s králi této země. Toto přiznávají i sami katoličtí historikové.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdybyste byli z tohoto světa, svět by vás miloval, protože z tohoto světa nejste, svět vás nenávidí.“ (Jan 15:19) Katolická církev je ale příliš mnoho „v tomto světě“. Její papežové vybudovali bezkonkurenční impérium majetku, bohatství a vlivu. A není to jen záležitostí minulosti. Už jsme viděli, jak Vatikán II jasně potvrzuje, že římskokatolická církev se neúnavně snaží přivést pod svou kontrolu celé lidstvo a jeho majetek.

Papežové si již dlouho nárokovali vládu nad celým světem i lidstvem. Papežská bula Řehoře XI. z r. 1372 (In Coena Domini) si činila nárok na celý křesťanský svět - světský i náboženský - a exkomunikovala všechny, kteří neuposlechli papeže a neplatili daně. „In Coena“ byla potvrzena následujícími papeži a v roce 1568 papež Pius V. přísahal, že toto zůstává věčným zákonem. Papež Alexandr VI. (1492 - 1503) si činil nároky na veškerou neobjevenou zem, která podle něj patřila římskému papeži, který s ní měl právo zacházet - ve jménu Krista - jak uzná za vhodné. Portugalský král Jan II. byl přesvědčen, že papež ve své bule daroval vše, co Kolumbus objevil, výlučně jemu a jeho zemi. Ferdinand a Isabela španělští byli přesvědčeni, že tu stejnou zemi věnoval papež jim a Španělsku. V květnu 1493 Alexandr VI., který se narodil ve Španělsku, vydal tři buly, aby nějak ten spor urovnal.

Ve jménu Krista, který neměl na této zemi místo, které by mohl nazvat svým, tento neuvěřitelně zlý Borgia, který si činil nárok na celý svět - narýsoval na glóbusu čáru vedoucí od severu k jihu a dal všechno, co leželo na východ, Portugalsku a západní polovinu Španělsku. A tak, papežským „dárkem“ z „bohatství apoštolské moci“ připadla Afrika Portugalsku a obě Ameriky Španělsku. Když se Portugalsku podařilo dosáhnout Indie a Malajska, okamžitě si zajistili svůj „nárok“ u papeže. Bylo to pod jednou podmínkou, pochopitelně, „za účelem přivést domorodce ke katolické víře“.

Byla to většinou Střední a Jižní Amerika, která - v důsledku nečisté aliance mezi církví a státem - byla ke katolicismu přinucena mečem, a tak zůstala až podnes. Severní Amerika, s výjimkou Quebecu a Louisiany, byla ušetřena nadvlády Vatikánu proto, že byla osídlena protestantskými přistěhovalci. Ani potomci Aztéků, Inků a Mayů nezapomněli, že římskokatoličtí kněží dali jejich předkům volbu: buď konverzi, která většinou znamenala otroctví, nebo smrt. Jejich potomci vyvolali tak hlasitý protest, když Jan Pavel II. přiletěl do Jižní Ameriky, aby povýšil do stavu svatých Junipero Serra (hlavního donucovatele obyvatel - hlavně indiánů - ke katolicismu v 18. století), že se celá ceremonie musela konat na tajném místě.

Kristus řekl: „*Mé království není z tohoto světa, jinak by moji služebníci bojovali.*“ Papežové ve jménu Krista bojovali s armádami i námořnictvem, aby vybudovali obrovské království, které každopádně z tohoto světa je! Při tvoření takového impéria se opakovaně dopouštěli duchovního smilstva s císaři, králi a vladaři. I když tvrdila, že je Kristovou nevěstou, římskokatolická církev se válela v posteli s bezbožnými vládci po celou dobu historie, a tyto vztahy pokračují dodnes. To duchovní smilstvo bude podrobně dokumentováno později.

ŘÍM - ROVNÁ SE VATIKÁN

Někdo může namítat, že je to Řím, který je postavený na sedmi pahorcích, a ne jeho malá část Vatikán, který se sotva dá nazvat „velikým městem“. Přestože tyto námitky jsou pravdivé, jména „Vatikán“ a „Řím“ jsou univerzálně používána zaměnitelně. Právě tak jako když někdo mluví o Washingtonu a má na mysli vládu, která řídí Spojené státy, tak člověk řekne „Řím“ a má na mysli hierarchii, která vládne římskokatolické církvi. Zřejmě při zmínce o Římu můžeme mít na mysli Vatikán a jeho církve. Tak těsně jsou tato dvě jména spojena, že katolická církev je známa jako římskokatolická církev - nebo římská církev. Kromě toho, po víc jak tisíc let římskokatolická církev vykonávala jak náboženskou, tak i civilní kontrolu pro celý Řím a okolí. Papež Innocent III. (1198-1216) zrušil světský římský senát a postavil římskou administrativu pod svou přímou kontrolu. Římský senát, který vládl městu za doby Caesarů, byl znám pod jménem „Curia Romana“. Tento titul (kurie) je podle „Pocket Catholic Dictionary“ nyní označením „celého shromáždění administrativních a justičních úřadů, skrze které papež řídí operace katolické církve“.

Papežská autorita je nyní rozšířena na velká území vně Říma, získaná v 8. století. V té době, s pomocí podvodných dokumentů, vypracovaných pro papeže pod jménem „Donation of Constantine“, papež Štefan III. přesvědčil Pepina, frankého krále, otce Karla I. Velikého, že teritoria nedávno dobytá Lombardy od Byzantinců byla ve skutečnosti darována papežství císařem Konstantinem. Pepin Lombardy porazil a daroval papežovi klíče od asi dvaceti měst (Ravena, Ancona, Bologna, Ferrara, Iesi, Gubbio atd.). K tomu ještě přidal veliký kus země podél Adriatického pobřeží. „Donation“ s datem 30. března 315 prohlašuje, že Konstantin daroval tyto země, včetně Říma a Lateránského paláce, na věčné časy papežům.

V roce 1440 bylo prokázáno, že tento dokument je padělkem. Prokázal to Lorenzo Valla, papežský sekretář, a je to uznáváno historiky dodnes. A přesto údajně „neomylní“ papežové pokračují po staletí v tvrzení, že „Donation“ je právoplatným dokumentem a na jeho základě ospravedlňují okázalost, moc a bohatství. Tento podvod je stále udržovaný nápisem na křtitelnici svatého Jana Lateránského, který nebyl nikdy zrušen. A tak tzv. Papežské státy byly vyloženě ukradeny právoplatným majitelům. Papežství je kontrolovalo, vybíralo daně z těchto teritorií a také z nich získávalo veliké bohatství až do roku 1848. V tom roce byl papež - zároveň s vládci většiny dalších teritorií - donucen povolit svým rebelujícím občanům ústavu. V září 1860, navzdory zuřivým protestům, Pius IX. ztratil všechny Papežské státy ve prospěch nového - konečně spojeného - království Itálie. To mu ponechalo - v době Prvního Vatikánského sněmu (1870), stále ještě kontrolu nad Římem a okolím.

Prostě vše, co se stalo, se stalo přesně tak, jak Jan viděl ve své vizi: Duchovní podstata, která si činila nárok na speciální spojení s Kristem a s Bohem, je v jeho vizi identifikována jako město, postavené na sedmi pahorcích. Ta „žena“ spáchala duchovní smilstvo s pozemskými vládci a nakonec nad nimi vládla. Římskokatolická církev byla stále s tímto městem ztotožňována. Jak „Nejobsažnější katolická encyklopedie“ po Vatikánu II prohlašuje:

„a proto rozumíme, že centrum Říma v dnešním životě církve a důležitost jeho titulu, římskokatolická církev, církev, která je univerzální a je soustředěná na biskupa (papeže) Říma. Od doby, kdy sv. Petr založil církev, Řím byl centrem celého křesťanstva.“

ZLE NABYTÉ BOHATSTVÍ

Dále zaujalo Janovu pozornost neuvěřitelné bohatství té ženy. Byla oblečena v purpuru, šarlatu a byla pokryta zlatem, drahými kameny a perlami a v ruce měla zlatý pohár plný hnyusu a špíny jejího smilstva. (Zjevení 17:4) Purpur a šarlat opět ztotožňují ženu s pohanským a křesťanským Římem. Toto byly barvy římských císařů, do kterých vysmívající se vojáci oblékli Krista jako „Krále“. (Matouš 27:28 a Jan 19:2-5) Byly to barvy, které si osvojil Vatikán. Barvy té ženy jsou stále a doslova barvy Vatikánu až podnes! Ta stejná katolická encyklopedie nás informuje:

Cappa Magna

Plášť s dlouhou vlečkou a kapucí na ramenou je purpurový pro biskupy; pro kardinály šarlatové hedvábí (pro advent, půst, Velký pátek), purpurová vlna pro neděle Chvály, a pro papeže to byl rudý samet pro vánoční odpoledne ze šarlatového krepu.

Sutana

Těsně přiléhající, po kotníky dlouhé roucho, jako oficiální oblečení pro katolické kněžstvo. Barva pro preláty a biskupy je purpurová, šarlatová pro kardinály.

„Zlatý pohár v její ruce“ opět ztotožňuje ženu s římskokatolickou církví. Broderickovo vydání „Katolické encyklopedie“ prohlašuje o poháru: „Je nejdůležitější ze svatých nádob. Může být jak ze zlata, tak i stříbra. Je-li stříbrný, musí být potažen zlatem.“ Římskokatolická církev vlastní mnoho tisíc zlatých kalichů, které drží v každém kostele světa. Dokonce i zkrvavený kříž Ježíše Krista se proměnil ve zlato posypané drahokamy, na znamení římského bohatství. Katolická encyklopedie říká: Pektorální kříž (zavěšený kolem krku) abotů, biskupů, kardinálů a papežů, má být ze zlata a ozdobený drahokamy. Řím provozoval zlo, aby shromáždil své bohatství a proto je „zlatý pohár“ ženy naplněný „hnysem a špínou“. Mnoho z majetku Vatikánu se získalo konfiskací majetku ubohých obětí inkvizice. Dokonce i mrtví byli exhumováni, „postaveni“ před soud a jejich majetek byl odebrán dědicům ve prospěch církve. Jeden historik píše:

„Tresty inkvizice nekončily tím, že oběť byla proměněna v hromádku popela, či žalářována doživotně v žalářních kobkách inkvizice. Její příbuzní byli proměněni v žebráky zákonem, který nařídil, že veškeré vlastnictví oběti propadá. Tento systém zaručoval neomezené příležitosti pro kořist. Takový zdroj zisku závisel hlavně na tak zvaných „procesech mrtvol“. Že takové „podnikání“ v konfiskování majetku odsouzených „heretiků“ bylo často velmi „produktivní“ v oblasti vydírání, chamtivosti a korupce, o tom nebude pochybovat nikdo, kdo zná lidskou povahu, nebo četl staré dokumenty. Žádný člověk, jehož majetek mohl vzbuzovat závist, se nemohl cítit bezpečný.“ (William Shaw Kerr: „A Handbook of the Papacy“)

Ovšem, většina bohatství Říma byla získána prodejem spásy. Neuvěřitelné miliardy dolarů byly církvi zaplaceny těmi, kteří věřili, že zakupují nebe na splátky pro své milované zemřelé. Tato praxe přežila až dodnes - otevřeně v zemích, kde má katolicismus kontrolu a méně nápadně zde, ve Spojených státech. Větší podvod snad už spáchat nelze! Když si kardinál Cajetan, dominikánský učenec 16. století, stěžoval ohledně prodeje odpustků a milostí, římská hierarchie zlostně zareagovala s poznámkou, že kardinál chce vrátit Řím do opuštěné divočiny, zredukovat papežství na impotentní úřad a připravit papeže o „peněžitě zdroje, nutné pro vykonávání jeho funkce.“ (Ignaz von Dollinger: „The Pope and the Council.“ 1869)

Jako dodatek k tomuto zvrácenému evangeliu, které odvedlo stamiliony lidí od Krista, jsou zde další odporné praktiky, jako podvodná bankovní jednání, praní špinavých peněz z drog, obchodování s falešnými cennými papíry a jednání s mafií, (jak je plně dokumentováno v policejních záznamech), které Vatikán a jeho reprezentanti provádějí po celém světě. Nino Lo Bello, bývalý dopisovatel pro „Business Week“ v Římě a šéf pro „New York Journal Commerce“ píše, že Vatikán je tak těsně spojený s mafií v Itálii, že „většina lidí věří, že Sicílie je vatikánskou državou!“ (Nino Lo Bello „Vatican Empire“ 1968)

Římskokatolická církev je zdaleka tou nejbohatší institucí na této planetě. Ano, člověk stále slyší pravidelné žádosti o peníze - výmluvné výzvy, že se Vatikán nemůže udržet při svém omezeném rozpočtu a že potřebuje peněžitou podporu. Takové prosby jsou nesvědčitými triky. Cena nespočetných soch takových umělců jako Michelangelo, maleb největších malířů světa, nespočetných dalších uměleckých pokladů a starodávných dokumentů, které Řím vlastní - nejen ve Vatikánu, ale po celém světě, je nevyčísitelná! Na Světové synodě biskupů v Římě anglický kardinál Heenan navrhl, aby církev prodala některé ze svých nesčetných pokladů a věnovala výtěžek chudým. Jeho návrh nebyl přijat právě vlídně.

Kristus a Jeho učedníci žili v chudobě. On řekl svým následovníkům, aby neukládali poklady na zemi, ale na nebi. Římskokatolická církev tohoto příkazu neuposlechla a shromáždila nadbytek bohatství bez konkurence, bohatství, jehož „římský papež je jediným svrchovaným administrátorem a spravovatelem“. (The Code of Canon Law, 1985) Neexistuje žádná církev, žádné město, které je duchovní podstatou, žádná náboženská instituce, která by se jen přiblížila k majetku římskokatolické církve. Nedávný článek v novinách popisuje pouze nepatrný zlomek pokladu na jednom místě:

„Bájný poklad v Lurdech, jehož existence byla uchováována v tajnosti po 120 let, byl nyní odhalen. Pověsti o bájném pokladu kolovaly po desetiletí, o nevyčísitelné hodnotě zlatých kalichů, křížů obsypaných diamanty (na rozdíl od zakrváceného kříže, na kterém zemřel Kristus), stříbra a drahých kamenů darovaných vděčnými poutníky. Potom, co se tisk „nediskrétně“ o tom zmínil, církevní autority souhlasily s odhalením části kolekce. Byly otevřeny truhlice od podlahy ke stropu, aby ukázaly 59 kalichů z těžkého zlata, vedle prstenů, křížů, broží z těžkého zlata, ozdobených drahokamy. Téměř skrytá za dalšími poklady je „Koruna“ Notre Dame de Lourdes, vytvořená pařížským zlatníkem v r. 1876 a pokrytá diamanty.

Církevní autority tvrdí, že nelze vyčíslit hodnotu této sbírky. „Nemám potuchy,“ říká otec Pierre-Marie Charriez, ředitel Patrimony a Sanctuaries. „Hodnota se nedá vyčíslit!“ Na druhé straně cesty je dům, ve kterém jsou uloženy starodávné církevní oděvy, roucha, mitry - mnoho z těžkých zlatých látek. „Církev sama je velmi chudá,“ tvrdí otec Charriez, „Vatikán je chudý.“ Poklad zde vystavený je jen malou částí toho, co je uschováno na jednom místě, v malém městečku Lurdy ve Francii!“

MATKA VŠECH DĚVEK A OHAVNOSTÍ

Čím hlouběji se zabýváme historií římskokatolické církve a její nynější praxí, tím více nás udivuje ta ohromující přesnost Janovy vize, kterou dostal staletí před tím, než se stala žalostnou skutečností. Janova pozornost je přitahována k nápisu jasně vyznačenému na čele ženy: „Tajemství - Veliký Babylón, matka děvek a ohavností země.“ (Zjevení 17:5) Bohužel, tento popis „matka děvek a ohavností“, se hodí na katolickou církev právě tak, jako se hodí ty druhé. Část té příčiny se dá vystopovat k nebiblickému požadavku, aby její kněží dodržovali celibát.

Velký apoštol Pavel žil v celibátu a doporučoval to druhým, kteří se chtěli plně věnovat službě Kristu, ale nikdy to nestavěl jako podmínku pro vedoucí v církvi tak, jak to udělala katolická církev a tím vnutila nepřirozené břemeno celému kněžstvu - které pouze někteří mohou snést! Naopak, Pavel píše, že biskup by měl mít jednu ženu, (1Timoteovi 3:2) a to stejné vyžadoval od „starších“. (Titus 1:5-6) Petr, o kterém - mylně - katolíci tvrdí, že byl prvním papežem, byl ženatý. Právě tak byli ženatí alespoň někteří z apoštolů. Nebyla to jen náhoda, že byli ženatí předtím, než je Kristus povolal, ale bylo to přijato jako běžná norma. Pavel sám o sobě argumentoval, že má právo oženit se, právě tak, jako ostatní: „*Cožpak nemáme právo si vzít s sebou věřící ženu jako ostatní apoštolové, bratři Páně i Petr?*“ (1 Kor 9:5)

Římskokatolická církev přes to všechno na celibátu trvala, i když mnoho papežů jako Sergius III. (904-11), Jan X. (914-28), Benedikt V. (964), Innocent VIII. (1484-92) Urban VIII. (1623-44) a Innocent X. (1644-55), právě tak jako miliony kardinálů, biskupů, arcibiskupů, mnichů a kněží během historie tento celibát, a tím i svůj slib, porušovali. Celibát nejenom udělal z kněžstva hříšníky, kteří smilnili, ale udělal i prostitutky-děvky z těch, se kterými tajně žili. Řím je opravdu matkou děvek! Její totožnost je nepochybná. Žádné jiné město, církev nebo instituce v historii světa ji nepředčí v tomto speciálním zlu.

Historie je plná úsloví, která se vysmívala falešnému církevnímu tvrzení o celibátu a odhalovala pravdu: „Ten nejsvatější poustevník má svou křivku.“ „Řím má nejvíce děvek, protože má nejvíce celibátů.“ Pius II. prohlásil, že „Řím je jediné město, které řídí bastardi“ (synové papežů a kardinálů). Katolický historik, bývalý jezuita Petr de Rosa píše:

Papežové měli patnáctileté milenky, prováděli incest a sexuální perverze všeho druhu, měli nespočetně dětí, byli vražděni přímo při konání smilstva žárlivými manželi, kteří je našli v posteli s jejich vlastními ženami. (Peter de Rosa: „Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy“, 1988)

Pokud jde o ohavnosti - dokonce i katoličtí historikové přiznávají, že v historii byli mezi papeži i ti nejdegenerovanější a zcela bezcharakterní! Jejich početné odporné zločiny, ze kterých mnoho je zcela neuvěřitelných, byly citovány historiky ze zachovaných dokumentů, které odhalují hloubku papežské zkaženosti, o kterých budeme jednat později. Nazvat některé z nich „Jeho Svatost, zástupce Krista“, znamená posmívat se jak svatosti, tak i Kristovi! A přesto každé jméno těch neuvěřitelně zlých a zkažených papežů - masových vrahů, smilníků, zlodějů, válečných štváčů, z nichž někteří mají na svědomí tisíce obětí - je čestně zaznamenáno v oficiálním seznamu papežů. Tyto ohavnosti, které Jan už napřed viděl, se neodehrály pouze v minulosti, ale pokračují ještě dnes, jak uvidíme později.

OPI LÁ KRVÍ MUČEDNÍKŮ

Jan dále poznamenal, že ta žena je opilá a to nealkoholickým nápojem. Je opilá „*krví svatých a krví Ježíšových svědků*“. (Zjevení 17:6) Tento obraz je hrůzný. Nejen, že její ruce jsou od krve, ale ona je z té krve opilá! Povraždění nevinných, kteří pro své svědomí nepodlehli jejím totalitárním požadavkům, ji tak vzrušilo, že se točí v opojení!. Člověku hned připadnou na mysl inkvizice (římská, středověká a španělská), které po staletí držely Evropu ve svém železném objetí. Ve své „History of the Inquisition“ Canon Llorente, který byl sekretářem při inkvizici v Madridu v letech 1790-92 a měl přístup ke všem archivům všech tribunálů, odhadoval, že v samotném Španělsku počet odsouzených překročil 3 miliony a z toho 300 tisíc bylo upáleno na hranici. (R.W.Thompson, „The Papacy and the Civil Power“ 1869) Katolický historik komentuje události vedoucí k potlačení španělské inkvizice v roce 1809:

„Když Napoleon porazil Španělsko v r. 1808, polský důstojník jeho armády poslal zprávu, že dominikáni, kteří měli inkvizici na starosti, se zabarikádovali ve svém klášteře v Madridu. Když si jeho vojáci vynutili vstup, inkvizitoři popřeli jakoukoliv existenci mučících kobek. Vojáci však prohledali klášter a objevili kobky pod podlahou. Byly plné vězňů, všichni nazí, mnozí nepřičetní. Francouzští vojáci, kteří byli zvyklí na krutost a krev, neměli žaludek na ten pohled. Všechny kobky vyprázdnili a klášter vyhodili do vzduchu.“

Aby „vyždímala“ z těchto ubožáků přiznání, římskokatolická církev vynalezla geniální způsoby mučení, tak surové a barbarské, že se člověku dělá špatně, když o tom jenom slyší. Historik církve biskup William Shaw Kerr píše:

„Ta nejhrůznější ohavnost ze všech byl systém mučení. Výčet jeho chladnokrevných operací s člověkem otřese při pohledu na schopnost lidských bytostí ve sféře krutosti. A to všechno bylo dekretováno papeži, kteří podle vlastního tvrzení byli zástupci Krista na zemi! Během mučení se konaly záznamy nejenom o tom, co mučený doznal, ale také jeho výkřiky, pláč, nářek, ale i krátké námitky a prosby o milost. Nejmocnější dojem nepůsobí výpovědi mučených o jejich bolestech, ale střídme a suché poznámky napsané úředníky těchto tribunálů.“ (Kerr)

Zbytky některých těch komor hrůz zůstaly zachovány v Evropě a je možné je shlédnout. Tyto stojí jako dokument o vytváření římskokatolických dogmat, které zůstávají platné podnes, a o církvi, která o sobě tvrdí, že je neomylná a která až dodnes obhájuje toto barbarství. Jsou také připomínkou neuvěřitelné přesnosti Janovy vize v kapitole 17. V knize vydané ve Španělsku v r. 1909 píše Emilio Martinez:

„K těmto 3 milionům, o kterých píše Llorente, se musí přičíst tisíce a tisíce Židů a Maurů, deportovaných z rodné země. V jednom jediném roce 1481, a pouze v Seville, Svatý úřad (inkvizice) upálil 2000 lidí, kosti a podoby (obrazy) dalších 2000 lidí, a dalších 16000 bylo odsouzeno k různým trestům.“

Petr de Rosa přiznává, že jeho vlastní katolická církev „byla odpovědná za pronásledování Židů, za inkvizici, za vraždění heretiků po tisících, za zavedení mučení do Evropy jako část soudní praxe. A přesto římskokatolická církev nikdy oficiálně neprohlásila, že takové jednání bylo zlem - nikdy se neomluvila, ani světu, ani potomkům obětí. Ani papež Jan Pavel II. se nemůže dnes omluvit, protože dogmata, odpovědná za tyto krutosti, stále podporují jeho vlastní trůn.“ (Petr de Rosa) Řím své srdce nezměnil, i když říká sladká slova, pokud tato slouží jeho účelu.

VÍC KRVE NEŽ POHANÉ

Pohanský Řím si udělal zábavu z předhazování lidí lvům, upalování a jinak zabíjení tisíců křesťanů a nemála Židů. A přesto „křesťanský“ Řím pobil mnohokrát více jak křesťanů, tak Židů. Kromě těchto obětí inkvizice jsou zde ještě Huguenoté, Albigenští, Valdenští a další křesťané, kteří byli masakrováni, mučeni a upáleni na hranicích jen a jen proto, že se nechtěli připojit k římskokatolické církvi, k její korupci a k heretickým dogmatům a praxi. Podle svého vlastního svědomí se snažili následovat Krista a apoštoly nezávisle na Římu. A proto byli napadáni, loveni jako dravá zvěř, mučeni a zabíjeni.

Proč by se měl Řím kdy omluvit a přiznat ten holocaust? Nikdo jej dnes k odpovědnosti nežene! Protestanté už zapomněli na statisíce lidí upálených na hranici jenom proto, že se hlásili k jednoduchému evangeliu Krista a odmítli se poklonit papežské autoritě. A co je udivující: Protestanté dnes přijímají Řím jako křesťanský, zatímco katolická církev trvá na tom, aby se „odloučení bratři“ s ní smířili za podmínek, které se od počátku nezměnily!

Mnoho evangelických vedoucích je zaměřeno na spolupráci s Římem v evangelizaci světa do roku 2000. Nechtějí slyšet „negativní“ připomínky k milionům lidí umučených a zavražděných touto církví, nebo k faktu, že Řím má falešné evangelium dobrých skutků pro spásu. „Křesťanský“ Řím vraždil Židy po tisících - mnohem víc než kdysi Řím pohanský! Země Izrael byla viděna jako kdyby patřila Římu, ne Židům. V roce 1096 papež Urban II. inspiroval první křížáckou výpravu, aby vyrval Jeruzalém z rukou muslimů. S křížem na štítech a na brnění křížáci masakrovali Židy po celé Evropě na cestě do Svaté země. Téměř první čin, který „vykonali“ po dobytí Jeruzaléma pro „Svatou matku církev“, bylo to, že zahnali všechny Židy do synagogy a tu zapálili. Tato fakta historie se nedají zamést pod koberec ekumenické soudržnosti, jako kdyby se nikdy nestala!

Vatikán nemůže uniknout značné odpovědnosti za nacistický holocaust, o kterém velmi dobře věděl, i když zachoval mlčení během celé války na toto důležité téma. (Lewy, „the Catholic Church and Nazi Germany“) Účast katolicismu na holocaustu probereme později. Kdyby býval papež protestoval, byl by odsoudil vlastní církev. Fakta jsou nevyhnutelná:

„V r. 1936 biskup Berning z Osnabrucku mluvil s Vůdcem po více jak hodinu. Hitler ujistil biskupa, že není žádného podstatného rozdílu mezi nacionálním socialismem a katolickou církví. Copak se církev nedívala na Židy jako na parazity? „Já pouze dělám to, co církev dělala po 1500 let,“ řekl Hitler „jenom efektivněji!“ Sám katolík, obdivoval a chtěl pomoci křesťanství.“ (De Rosa)

Existuje ovšem ještě jeden důvod, proč se římskokatolická církev neomluvila či neprojevila lítost nad minulostí. Jak by mohla? Vraždění sektářů (včetně Židů) se provádělo se souhlasem „neomylných papežů“! Katolická církev sama se prohlašuje za neomylnou a tak její doktríny nemohou být vadné.

VLÁDNOUT NAD KRÁLI ZEMĚ

Nakonec anděl vysvětlí Janovi, že ta žena „je to veliké město, které vládne nad králi země.“ Existuje takové město? Ano, a opět pouze jedno jediné: Vatikán. Papežové korunovali a sesazovali krále a císaře a vyžadovali poslušnost pod hrozbou exkomunikace. V čase Prvního vatikánského sněmu (Vatikán I), J. H. Ignaz von Dollinger, profesor Církevní historie v Mnichově varoval, že papež Pius IX. bude činit nátlak na sněm, aby udělal neomylné dogma ze „zamilované teorie papežů, že mohou donutit krále a úřady pod hrozbou exkomunikace, aby vynášeli rozsudky konfiskace, uvěznění a smrti.“ Připomněl římským katolíkům některé zlé následky papežské politické autority:

„Když například papež Martin IV. postavil krále Pedra z Aragonu pod exkomunikaci a interdikt - potom slíbil odpuštění všem, kteří bojovali s ním a s tyranem Karlem I. z Neapole proti Pedrovi, a nakonec prohlásil jeho království za propadlé - což stálo dva krále Francie a Aragonu jejich životy a Francouze ztrátu celé armády. Papež Klement IV. v roce 1265, potom co prodal miliony jižních Italů Karlovi z Anjou za roční poplatek 800 uncí zlata, prohlásil, že bude exkomunikován, jestliže se opozdí v první splátce, a když se to stane podruhé, bude celý národ pod interdiktem.“ (Dollinger)

I když papež Jan Pavel II. nemá tu moc, aby prosadil takové brutální nároky, jeho církve má stále ta stejná dogmata, která jej k tomu opravňují. A praktické důsledky jeho moci nejsou nijak menší než jeho předchůdců - pouze nyní jsou prováděny za scénou. Vatikán je jediné město, které si vyměňuje vyslance s téměř každou větší zemí světa. Vyslanci přicházejí do Vatikánu z každé důležitější země, včetně Spojených států - ne pouze ze zdvořilosti, ale protože papež je tím nejmocnějším vládcem na zemi! Dokonce prezident Clinton cestoval do Denveru v srpnu 1993, aby tam pozdravil papeže. Oslovoval jej „Svatý otče“ a „Vaše svatost“.

Ano, vyslanci národů přicházejí do Washingtonu, Londýna, Paříže, ale jen proto, že to jsou hlavní města národních vlád. Ani Washington, Paříž či Londýn nevysílají své vyslance do jiných zemí. Pouze Vatikán tak činí. Jako žádné jiné město na světě, Vatikán je uznáván jako svrchovaný stát, oddělený a odlišný od státu Itálie, který jej obklopuje. Nikdy nebylo žádné jiné město v historii lidstva jako Vatikán. Pouze o Vatikánu lze říci, že je městem, které vládne nad králi světa. Na příklad fráze „vliv Washingtonu na svět“ neznamena vliv toho města, ale Spojených států, které tam mají hlavní město. Když ale mluvíme o vlivu Vatikánu po celém světě, znamená to přesně to Město a světový vliv římského katolicismu a jeho vůdce - papeže. Město Vatikán je zcela unikátní.

ZAPOMEŇ NA OBNOVENÝ BABYLÓN

Jsou takoví, kteří se domnívají, že se Vatikán odstěhuje do Babylóna, až bude tento znovu postavený. Proč by to dělal? Vatikán plnil Janovu vizi ze svého místa posledních patnáct století. Kromě toho jsme již ukázali spojení mezi Babylónem a Vatikánem v historii skrze zpohanštělé křesťanství, které rozšiřoval po světě. Co se týče starého Babylónu, ten přece neexistoval během posledních 2300 let, aby mohl „vládnout nad králi světa“. Babylón je v troskách, zatímco pohanský Řím a později katolický Řím, skutečně vládli nad králi. Jeden historik 18. století napočítal 95 papežů, kteří uplatňovali božské právo odvolávat krále i císaře. Historik Walter James napsal, že papež Innocent III. (1198-1216) držel celou Evropu ve „své síti“. (W. James: Christians in Politics, 1962) Řehoř IX. (1227-41) tvrdil, že papež je pánem každého a všeho. Historik R. W. Southern prohlašuje: „Během celé středověké éry byla v Římě jediná duchovní a světská autorita, papežství, která měla moc přesahující cokoliv, co měli kdy římscí imperátoři k dispozici.“ (R. W. Southern: Western Society and the Church in the Middle Ages, 1970)

Že papežové vládli králům, je neoddiskutovatelný fakt historie, který budeme později dokumentovat plně. Že přitom páchali strašné ohavnosti, jak Jan předpověděl, se též nedá popřít. Papež Mikuláš I. (858-67) prohlásil: „My papežové - jako jediní - máme moc svázat i rozsvázat - Nerona omluvit či odsoudit; a křesťané nemohou, pod hrozbou exkomunikace, vykonat jiný soud nežli náš, který jediný je neomylný.“ Když rozkazoval jednomu králi, aby zničil druhého, Mikuláš napsal:

„Nařizuji vám - ve jménu náboženství - vtrhnout do jeho země, spálit jeho města a pobít jeho obyvatelstvo.“

Tyto popisné informace, které nám Jan podává skrze inspiraci svatého Ducha k identifikaci ženy, která je vlastně městem, jsou specifické, závěrečné a nelze je vyvrátit. Není jiného města na této planetě, ať minulého či nynějšího, které by splňovalo veškerá kritéria - kromě katolického Říma, nyní Vatikánu. Tento nevyhnutelný závěr bude stále jasnější, až budeme pokračovat v odhalování skutečností.

7. Vymyšlená historie.

„Každý duchovní musí papeže uposlechnout,
i kdyby nařizoval zlo, protože nikdo
nemůže soudit papeže.“

Innocent III. 1198-1216

*„První Stolicí nemůže nikdo soudit. Jen římský biskup,
jako jediný, má právo soudit ty, kteří zaujímají
nejvyšší úřad ve státě. Není ani odvolání,
ani útočiště před rozhodnutím římského papeže.“*

Ze současného „Code of Canon Law“

Římskokatolický papež byl velmi často tou nejmocnější náboženskou i politickou osobou na zemi. A to platí i dnes - i když už nemá k dispozici armádu či loďstvo, jako jeho předchůdci. Papežství je životně důležité pro římský katolicismus, kterému je určena důležitá úloha v posledních dnech před druhým příchodem Krista. Proto je nutné, abychom pochopili papežství ve vztahu k církvi a ke světu. Jak vlastně papežství vzniklo? Jaká je jeho důležitost dnes? Vatikán má kontrolu nad 980 miliony lidí a má více než třikrát tak velkou lidskou základnu než kterýkoliv stát západní demokracie, a pouze Čína ho předčí počtem „voličů“! Mnohem důležitější je ale skutečnost, že jeho lidé se nacházejí po celém světě a mnozí z nich mají vysoká politická, vojenská či obchodní postavení v nekatolických zemích. Mimo to má papež tisíce tajných agentů po celém světě. Jsou to jezuité, rytíři řádu Kolumbus, Maltézští rytíři, Opus Dei apod. Vatikánská výzvědná služba nemá ve světě konkurenci.

Politicky je papežská moc vykonávána pouze za kulisami - občas ve spolupráci - (občas proti) - s CIA, BIS, izraelským Mosadem, a jinými. Uvědomte si, že všichni katolíci - všech 980 milionů, jsou k papeži vázáni náboženskými závazky, které jsou mnohem silnější, než by jakákoliv politická věrnost mohla kdy být! Žádná světská vláda nemůže soutěžit s motivační silou náboženského cítění.

Typický katolík, i když je možné, že nesouhlasí se svou církví, co se týče problémů jako homosexualita, potraty, mimomanželský sex, antikoncepce a nutnost zpovědi - přes všechno to věří, že až přijde jeho čas smrti, Řím je jeho jedinou nadějí! Papež jako Kristův náměstek je viditelnou realitou a praktickým vyjádřením této naděje. To zvláštní papežovo postavení ve vztahu k členům jeho církve bylo vyjádřeno zcela lapidárně v římské „La Civiltà Cattolica“, kterou papež devatenáctého století popsal jako „Nejvěrnější tiskový orgán pravé církevní doktríny“. (Dollinger, The Pope and the Council, 1869):

„Nestačí, když lidé vědí, že papež je hlavou církve. Musejí také věřit, že od něho proudí jejich vlastní víra a náboženský život - že on je bodem, který spojuje všechny katolíky dohromady, že on je silou a světlem, které je vede, že on je schránkou duchovní milosti, dárce užitku z náboženství, udržovatel spravedlnosti a ochránce utlačených.“ (La Civiltà Cattolica, 1867)

Podobná slova prohlásil Josef Smith (Mormoni), Sun Myung Moon, a další vůdcové různých kultů. Papež je pro své následovníky „jiným Kristem“, „Bohem na zemi“, a jak Druhý vatikánský koncil (Vatikán II) tvrdí, nemůže být souzen ani člověkem, ani tribunálem. (Austin Flannery „Vatican Council II: The Conciliar and the post Conciliar Documents“, 1988)

PŘED VSTUPEM ODLOŽTE ROZUM V ŠATNĚ!

Papež a tudíž celá církev skrze něj jako hlavu, se prohlašuje za neomylnou. Řadový katolík nesmí zpochybňovat nic, co papež nebo církev učí o víře a morálce! Sněmy i katechismus po staletí učí, že je potřeba se totálně podřídít, a na tom se trvá dodnes. „Catholic World“ připomněl všem katolíkům ve Spojených státech v době Prvního vatikánského sněmu:

„Každý jednotlivec musí obdržet víru a zákon od církve, podříditi se jim bez otázek, s poslušností jak intelektu, tak i vůli. Nemáme žádné právo se tázat církve o nic více, než máme právo otázat se Všemohoucího Boha. Musíme přijmout s poslušností bez otázek cokoli, co nám církev jako instrukce podává.“ (The Catholic World, srpen 1871)

Zde máme jasné popření individuální morální odpovědnosti, jak je nalézáme v kterémkoliv kultu! Ve Vatikánu II je vznesen ten samý požadavek nemyslíciho podrobení se. Kód kanonického zákona prosazuje opět to stejné:

„Křesťanští věrní, kteří jsou si vědomi své odpovědnosti, jsou vázáni křesťanskou poslušností konat to, co jim jejich svatí pastýři, jako zástupci Krista, prohlásí jako učitelé víry, nebo jako vůdci církve.“ (Coriden, Canon 212)

Když dojdeme k víře, morálce a cestě spásy, katolíci musí zanechat svůj rozum v šatně přede dveřmi a přijmout cokoli, co církev předkládá. Katolík nemůže ani studovat Bibli sám pro sebe, jelikož pouze magisterium ji může vyložit! Zřejmě tento zákaz svobody svědomí je spojený s totálním potlačením základních lidských práv pro lidstvo na celém světě, což je nikdy nezměněný cíl římského katolicismu!

Aby mohl pochopit římský katolicismus, člověk musí ignorovat veřejnou pózu a profil vytvořený pro styk s občany, které Vatikán nabízí. Tvář, se kterou se Řím ukazuje světu, se mění od národa k národu podle toho, kolik kontroly tam má. Místo toho se musíme podívat na oficiální doktrínu (učení) katolicismu, jelikož ty se nikdy nemění.

Vatikán II podle většiny katolíků i nekatolíků zliberalizoval katolicismus. Ve skutečnosti však potvrdil kánony a dekryt předěšlých klíčových sněmů: „Svatý sněm akceptuje věrně ctíhodnou víru našich předků a znovu navrhuje výnosy Druhého sněmu v Nice, sněmu ve Florencii a sněmu Tridentického.“ (Flannery) Tridentický sněm odsoudil reformaci a proklel evangelickou víru více než stovkou kleteb! Všechna tato prokletí evangelia Boží milosti jsou přijata a znovu potvrzena Vatikánem II. Pokud se papeže týká, Vatikán II mluví jasně:

„Římský biskup, hlava shromáždění biskupů, požívá tuto neomylnost z titulu svého úřadu (ne ze svatosti svého života), když jako svrchovaný pastýř a učitel všech věrných, prohlásí v absolutním rozhodnutí doktrínu, týkající se víry nebo mravů. Z tohoto důvodu jsou jeho definice nereformovatelné. Nepotřebuje v žádném směru souhlas druhých a nepřipouští žádné odvolání ke kterémukoliv tribunálu. Všichni věrní, na druhé straně, jsou povinni podříditi se rozhodnutí biskupa, které bylo uděláno ve jménu Krista, ve věcech víry a mravů a přilnout k nim s pohotovou a uctívou věrností myslí. Toto loajální podřídění vůle a intelektu musí být dáno speciálním způsobem, skutečné autoritě římského biskupa, dokonce i když nemluví „ex cathedra“, a to takovým způsobem, že jeho svrchovaná autorita učitele je uznávána s respektem, a že člověk upřímně přijme jeho rozhodnutí s otevřenou myslí a úmyslem.“ (Flannery)

Povinen podříditi se biskupskému rozhodnutí ... podřídění vůle a intelektu musí být učiněno! Toto dává Římu úžasnou moc nad zbožnými katolíky! Nerozhoduje to, zda každý katolík uposlechně; jde o to, že toto je nezměnitelné učení a úmysl církve - ne pouze pro její členy, ale pro celé lidstvo! Zatímco mnoho katolíků rebeluje proti určitým doktrínám církve, zůstávají stále nominálně spojeni s církví, i když jdou do kostela pouze na vánoce a velikonoce. Když ale přijde k otázce jejich naděje dostat se z očištcy do nebe, žádný katolík si nedovolí pochybovat a tak riskovat ochranu církve před zatracením! Vatikán II jasně říká:

„Tento svatý sněm učí, že církev je nutná pro spásu. A proto nemůže být spasen nikdo, kdo ví, že katolická církev byla Bohem skrze Krista založena jako potřebná, a přitom odmítne do ní vstoupit, či v ní setrvat.“ (Flannery)

Uvědomte si laskavě, že jak Hitler, tak i Musolini zůstali katolíky až do konce života, a nikdy nebyli exkomunikováni! Právě tak se stalo s tisíci nejhoršími nacistickými válečnými zločinci, které Vatikán propašoval z Evropy do bezpečí Jižní Ameriky. Takoví superzločinci jsou poctíváni katolickými pohřby, stejně jako členové mafií umírají s jistotou, že jejich církev bude za ně sloužit mše, aby je nakonec dostala do nebe. Je to pojistná smlouva, kterou se nikdo z nich neodvážil nechat „propadnout“.

BEZÚHONNOST VERSUS NEOMYLNOST

Ta požadovaná slepá víra ve výroky papeže a kněžstva se zdá dávat smysl, protože římská církev je největší a nejstarší. Přece se nemohly ty miliardy náboženských lidí mýlit po 1500 let! Víra je také povzbuzována ujištěním, že římskokatolická církev je ta jediná pravá církev - ta jediná, která může vystopovat svůj původ až k původním apoštolům, a že papežská autorita pochází přímo od Krista skrze Petra a nepřerušenou řadu apoštolské posloupnosti. Jako důkaz církev předkládá seznam papežů (prozatím 263) zpět až k Petrovi. Málo katolíků ale ví, že papežové se hádali, prali, bojovali jeden s druhým, a někdy i zabíjeli jeden druhého. Je velmi obtížné najít i jen několik papežů po pátém století, kteří projevili základní křesťanské ctnosti. Jejich životy, jak jsou zaznamenány v „Katolické encyklopedii“, se čtou jako nasládlá opera o chtíči, šílenství, krutosti, vraždách. Přes to všechno, tito kriminálníci, traviči, cizoložníci a masoví vrazi jsou považováni za neomylné, když hovořili „ex cathedra“ - což znamená, že pronášeli dogmatické výroky o víře a morálce pro celou církev! Katolíci argumentují tím, že je rozdíl mezi „bezúhonností“ charakteru a chování, kterou papežové jistě neměli - a neomylností ve víře a mravech, o které každý katolík musí věřit, že ji měli. (Karl Keating *Catholicism and Fundamentalism: Attak on Romanism*, 1988)

Jaký je to nesmysl věřit, že člověk, který svým životem svou víru popírá a je stále nemorální - je přesto neomylný, když mluví o víře a morálce! Historie zná katolíci příznávají, že mnoho papežů bylo vtěleným zlem. Ale tato skutečnost - argumentují - jednoduše dokazuje, že měli lidskou povahu, a to dovoluje člověku, aby s nimi v dobrém svědomí nesouhlasil. Pro katolíka ale má smysl to, že navzdory nepopíratelné zkaženosti kněžstva, římská církev musí být jedinou nadějí lidstva! Konec konců, byla přece založená samotným Kristem, který udělal z Petra prvního papeže. Toto je prý dokázáno z Bible. „*Ty jsi Petr, to je skála, a na této skále postavím svou církev.*“ Matouš 16:18 Ale to probereme později.

NEZNÁMÉ DOGMA

Navzdory tomu, co katolická církev učí, papežský úřad nezačal s Petrem! Trvalo to stovky let, než se římský biskup pokusil o nadvládu nad zbytkem křesťanstva, a další staletí, než toto přednostní postavení bylo všeobecně přijato. Dopis Lva Velikého Flaviánovi v roce 449 nebyl přijat, dokud jej Chalcedonský sněm nepotvrdil. Papež Lev I. sám přiznal, že jeho dílo se nemůže stát článkem víry, dokud není potvrzeno biskupy! (Dollinger) Bylo osm sněmů církve do doby, než nastalo rozštěpení, které v roce 1054 rozdělilo křesťanství na Církev římskou a Východní ortodoxní, a římský biskup a patriarcha z Konstantinopole exkomunikovali jeden druhého! Ani jeden z těchto sněmů nebyl svolaný římským biskupem, ale císařem, který také dal svůj souhlas ke všem novým výnosům. Pokud se týká papežské autority, jeden katolický historik nám připomíná:

„Papež Pelagius (556-60) mluví o sektářích, kteří se oddělují od apoštolských stolic, která jsou Řím, Jeruzalém, Alexandria a Konstantinopol. V žádné z raných písemností není ani zmínka o zvláštní úloze římského biskupa, tím méně o nějakém speciálním titulu „papeže“. Z takových osmdesáti herezí v prvních šesti stoletích nikdo nepoukazuje na autoritu římského biskupa a ani jedna není urovnána římským biskupem. Nikdo neútočí na svrchovanou autoritu římského biskupa, protože o ní nikdo dosud neslyšel.“ (Peter de Rosa: *Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy*, 1988)

„Easter Synod“ z roku 680, svolaný papežem Agathem, byl prvním církevním shromážděním, které přijalo primát Říma nad zbytkem církve, ale protože to nebyl ekumenický sněm celé církve, tak jeho rozhodnutí nebylo všeobecné. Jak katolický historik Petr de Rosa poznamenává:

...ani jeden z raných Otců církve neviděl v Bibli jakýkoliv poukaz na papežskou jurisdikci nad církví. Naopak - považovali za správné, že biskupové, hlavně z metropolí, mají plné právo vládnout a administrovat své vlastní teritorium bez zásahu od kohokoliv! Východní církev nikdy římský primát nepřijala a římský pokus o prosazení nadvlády vedl k roztržce.

Člověk marně hledá v prvním tisíciletí alespoň jednu doktrínu, nebo kus legislatury vynucené pouze Římem na zbytek církve. Jediné všeobecné zákony vyšly z Nicei. V každém případě: Jak by mohl biskup Říma vykonávat univerzální jurisdikci v těch raných stoletích, kdy nebyla žádná římská kurie, když ostatní biskupové nepřipustili žádnou intervenci zvenku? Když Řím ještě žádné

milosti nevydával a nepožadoval žádné poplatky či daně? Když všichni biskupové - ne pouze biskup Říma - měli právo svázat a rozvázat, když žádný biskup nebo církev nebyl podřízen Římu?

Dále: po staletí byl římský biskup volen místními občany - jak kněžstvem, tak i laiky. Kdyby býval měl jurisdikci nad celou církví, potom by snad celý svět chtěl mít podíl na jeho zvolení. Když se počalo věřit, že má univerzální svrchovanost, celá církev žádala, aby měla podíl na jeho zvolení - a to se stalo až ve středověku!“ (Peter de Rosa)

OD KALVÁRIE KE KRÁLOVSKÉMU PAPEŽI

Vyžaduje to skutečně geniální interpolaci, aby člověk odvodil z jednoduchého výroku „*na této skále postavím svou církev*“, doktrínu o Petrově svrchovanosti, apoštolské poslušnosti, papežskou neomylnost, celou tu pompéznost, ceremonii a moci dnešního papeže! Jeden z těch katolických autorů poznamenal sarkasticky: „Vyžadovalo to neuvěřitelné umění vzít prohlášení učiněné chudým tesařem stejně chudému rybáři, a udělat z toho královského papeže, který bude brzy nazván Pánem světa!“ (De Rosa) A přesto je to jediný biblický základ, na kterém stojí celá nadstavba římskokatolické církve! Zahnuje papežskou neomylnost, apoštolskou poslušnost, složitou hierarchii kněží, biskupů, arcibiskupů, kardinálů, magisterium biskupů, kteří jediní mohou Písmo vykládat, i požadavek, že pro svou údajnou neomylnost musí papež mluvit „*ex cathedra*“ k celé církvi ve věcech víry a mravů. Fakt, že žádný z těchto konceptů není - ani vzdáleně - naznačený ať už v Matouši 16:18, nebo kdekoli jinde v Bibli, je odmítnut katolickými obhájci, kteří se potom obracejí pro pomoc k „*tradici*“. Tam vejdou do labyrintu klamů a skutečných podvodů. Potřebovalo to staletí důmyslných argumentů, než se došlo k teorii, že Kristus, který „*neměl místo, kam by hlavu položil*“ (Matouš 8:20), který žil v chudobě a byl ukřižován nahý, má být reprezentován královským papežem, který vlastní víc než jeden palác, každý s více jak 1100 pokoji, kterému slouží denně spousta sluhů a který nosí ta nejlepší, zlatem vyšíváná roucha! Tvrzení, že Kristus pověřil Petra takovou pompézností a luxusem, které nikdo z nich neznal, je směšné a rouhačské!

Sláva i moc, které papež má, není ani vzdáleně podobná něčemu, co by mělo podobnost Petrova života čistoty a chudoby. Tento rybář-apoštol kdysi řekl: „*Stříbro a zlato nemám*.“ (Skutky 3:6) Ty nároky na papežský luxus a slávu, či autorita nad králi i královstvími byly známé v církvi až o staletí později, kdy ambiciózní papežové postupně rozšířili a upevnili autoritu a kontrolu nad světskými vládci. Papežové si začali dávat tituly jako „*Svrchovaný vládce nad světem*“ nebo „*Král králů*“. Jiní se nazývali „*Bůh na zemi*“ a dokonce i „*Vykupitel*“, který „*visel na kříži s Kristem*“ a tvrdili, že „*Ježíš postavil papeže na stejnou úroveň s Bohem*“. (August Bernhard Hasler: „*How the Pope Became Infallible*,“ 1981) Petr by nazval tuto pózu podvodem a rouháním se Bohu. Řím byl hlavním městem impéria předtím, než Konstantin přemístil své sídlo na Východ, a potom byl uznávaný jako hlavní město západní části říše. Když císař Konstantin žil v Konstantinopoli, získal papež téměř absolutní moc - ne pouze jako hlava církve, ale také jako císař Západu. Když později impérium padlo, bylo to papežství, které spojovalo jeho neúplné zbytky. Thomas Hobbes říkával: „*Papežství není nic jiného, než korunované strašidlo zemřelého římského impéria, sedící na jeho hrobě*.“ W.H.C.Frend, emeritní profesor církevní historie, ve své klasické „*The Rise of Christianity*“ ukazuje na skutečnost, že uprostřed pátého století se stala církev „*tím nejmocnějším a jediným faktorem v životě lidí impéria*“. „*Madona a svatí převzali místa pohanských bohů jako patroni měst*.“ (Frend, „*The Rise of Christianity*,“ 1984) Papež Lev I. (440-61) se chlubil, že Petr a Pavel „*vystřídali Romula a Réma jako noví, Řím ochraňující patroni*.“ (H.Chadwick, „*The Early Church*,“ 1976) Frend píše, že „*křesťanský Řím byl legitimním nástupcem pohanského Říma... Kristus triumfoval a Řím byl připravený rozšířit svůj pochod až do samého nebe*“. (Frend)

NESTYDATÁ ÚPRAVA HISTORIE

Takové byly ambice těch, kteří se šplhali na údajný trůn Petra, že mezi sebou také občas válčili, aby jej získali. Užívali jméno Krista, zbožně se křížovali a přitom byli pilní jako včeličky, aby uspokojili své chtíče po moci, rozkoši i bohatství. Nikde neexistují žádná ospravedlnění pro jejich nároky na absolutní a neomylnou vládu nad církví - tím méně nad světem. Něco podobného neexistuje v písemnostech raných otců, tím méně v Bibli! A tudíž papežové si museli najít nějakou podporu. Způsob, pro který se rozhodli, byl přepracovat historii tím, že padělali údajné „*historické*“ dokumenty.

První z těchto drzých podvodů bylo tak zvané „Donation of Constantine“, o kterém jsme se již zmínili. Následovaly „Isidorian Decretals“- papežské dekrety, údajně sestavené arcibiskupem Isidorem (560-636), ale ve skutečnosti padělané ve století devátém. Tyto podvody se staly základnou pro většinu „tradic“, o které se dnes opírají. Katolický historik J.H. Ignaz von Dollinger píše, že před tím, než vznikly „Isidorian Decretals“, nebyl žádný vážný pokus o uvedení novorománské teorie o neomylnosti. Žádný papež ani nesnil o takovém privilegii. Dollinger pokračuje, že tyto podvodné „Decretals“:

„...pomalu, ale jistě změni celou ústavu vlády církve. Bylo by těžké najít v historii další příklad tak úspěšného a přece tak nešikovného podvodu. Už jsou to tři století od doby, kdy byl tento podvod odhalen (píše v roce 1869), a přesto ty principy, které zavedl, zapustily tak hluboké kořeny v půdě církve, že odhalení tohoto podvodu nezpůsobilo žádné následky v otřesení celým tím dominantním systémem.“

„Isidorian Decretals“ zahrnovaly kolem stovky vymyšlených dekretů, údajně vyhlášených nejranějšími papeži, zároveň s padělanými dopisy od předpokládaných církevních autorit a synodů. Tyto padělky byly právě to, co Mikuláš I. (858-67) potřeboval, aby ospravedlnil své tvrzení, že papežové „zastupují Boha na zemi“ s absolutní autoritou nad králi - dokonce i s právem nařídít „masakry“ těch, kteří jim oponují - to vše ve jménu Krista.

Papežové, kteří Mikuláše následovali, pochopitelně napodobovali jeho způsoby - a každý z nich používal činy svých předchůdců k tomu, aby ospravedlnil své vlastní, a tak stavěli ještě silnější základnu pro neomylnost - ovšem na základě falešných dokladů. Historik církve R.W.Thompson, sám katolík, píše v devatenáctém století:

„V takových časech byly přijímány do praxe všechny možné druhy podvodů a klamů, které papežové a kněžstvo považovali za nutné k posílení autority papeže. Osobní zájem a ambice Innocenta III. ho vedly k zachování všech těch padělků s velkou pečlivostí, aby ten „svatý podvod“ mohl být posvěcen časem. Výsledek, ve který doufal, se nakonec dostavil. Tyto falešné „Decretals“, které jsou dnes všeobecně uznávány za smělé a nestydaté padělky, tvoří základní kámen tohoto ohromného systému zla a násilí, který byl vybudován papežstvím.“

Zbožní katolíci by byli šokováni, kdyby se dozvěděli, že velká část toho, čemu se říká „tradic“, která je postavena na stejnou úroveň jako Bible, je ve skutečnosti úmyslný vědomý podvod! Doktríny zbudované z těchto padělků jsou tak silně vpleteny do katolicismu, že dokonce i potom, co celý ten podvod byl odhalen, papežové nebyli ochotni udělat nutné opravy. **NEOMYLNÝ PAPEŽ ZA NEOMYLNÝM PAPEŽEM POTVRZOVALI PADĚLEK!** Pokus odtrhnout se od po staletí shromažďovaných lží, by roztrhal na kusy celou tu látku římského katolicismu.

Papež Pius IX. se spolehl na tento podvod, který byl již tři století odhalen, a použil ho pro vybudování základny, kterou by donutil biskupy, aby vyhlásili papežskou neomylnost jako oficiální dogma církve! Ale svědectví historie odmítá jak apoštolskou poslušnost, tak i papežskou neomylnost.

8. Nepřerušená linie apoštolské posloupnosti?

*„Toto je jediná Církev Kristova, kterou v našem vyznání
prohlašujeme za jedinou, svatou, katolickou a apoštolskou,
kterou náš Spasitel po svém vzkříšení svěřil do pastýřské
péče Petrovi, pověřil ho a druhé apoštoly,
aby ji rozšířili a nad ní vládli“.*

.....*.....

*„Římský papež, jako následník Petra,
je věčným, viditelným zdrojem
a základem jednoty jak biskupů,
tak i celé společnosti věřících.“*

Vatikán II

Tvrzení, že papežové jsou následníky apoštola Petra, je úhelným kamenem římského katolicismu, bez kterého by církev ztratila svou unikátnost a přestala by fungovat. Musíme tedy věnovat nějaký čas pečlivému prozkoumání tohoto nároku. Je skutečně nepřerušená linie 262 papežů, kteří následují po Petrovi? Aby se posloupnost mohla uznat, musel by si každý z těch 262 papežů sám vybrat svého nástupce, položit na něj ruce a vysvětit ho. Tak se to stalo, když Petr a Barnabáš byli vysláni církví v Antiochii na jejich první misijní cestu. (Skutky 13:3) Uvedení Timotea do služby bylo také skrze starší, kteří na něj položili ruce (1 Timoteovi 4:14), právě tak jako když Pavel kladl ruce na Timotea. (2 Tim 1:6) Tento biblický úkon nebyl nikdy vykonáván v případech následníků biskupů Říma neboli papežů. Následník papeže není vyvolen papežem, ale jinými, po jeho smrti; a bylo to tak většinou prováděno tímto nebiblickým způsobem, jak uvidíme.

Další skutečnost: Neexistuje nikde záznam o tom, že Petr byl kdy římským biskupem, a tak žádný biskup Říma nemohl být jeho nástupcem! Irenaeus, biskup Lyonský (178-200) napsal seznam prvních dvanácti biskupů Říma. Linus byl první. Petrovo jméno se tam nevyskytuje. Eusebius z Caesarie, otec historie církve, se nikdy o Petrovi, jako biskupu Říma, nezmiňuje! Prostě píše, že Petr na konci svých dnů přišel do Říma a byl tam ukřižován. Pavel ve svém dopise do Říma zdraví mnoho lidí jménem, jen Petra ne. To by bylo velmi podivné jednání, kdyby Petr v Římě žil - a obzvláště, kdyby byl biskupem!

„ZTRACENÉ ČLÁNKY V NEPŘERUŠENÉ ŘADĚ“

Vatikán vydává oficiální seznam papežů, počínající svévolně Petrem a pokračující až dodnes. Bylo již více takových listů, které byly považovány za přesné, ale musely být časem pozměněny, a teď pochopitelně nesouhlasí jeden s druhým! Nejranější pochází z „Liber Pontificalis“ (kniha papežů), předpokládaně sestavená pod papežem jménem Hormisdus (514-23), ale dokonce i Katolická encyklopedie naznačuje pochyby a většina odborníků se domnívá, že obsahuje fakta smíšená s fikcí. Kdo ti skuteční biskupové Říma byli, se nedá určit s jistotou ani dnes. Dokonce i „New Catholic Encyclopedia“, vydaná Katolickou universitou Ameriky, tento fakt přiznává:

„Musíme otevřeně připustit, že předsudky či nedostatky ve zdrojích, činí nemožným rozeznat v určitých případech, zda ti, kdo si činili na titul nárok, byli papežové, nebo antipapežové.“

Jednoduchá pravda je, že sama římskokatolická církev se všemi archivy není schopna ověřit přesný a kompletní seznam papežů. Ta údajná „nepřerušená linie posloupnosti zpět k Petrovi“ je pouhý výmysl! Každý, kdo obětuje trochu času na pokus o ověření přesnosti seznamu, dojde k závěru, že Vatikán vykonstruoval seznam papežů, aby ospravedlnil papežství a jeho nároky. Římský biskup začal být považovaný za papeže až asi tisíc let po Letnicích!

APOŠTOLSKÁ POSLOUPNOST?

Po staletí obyvatelé Říma považovali za své právo zvolení biskupa Říma. Tento zvyk je důkazem, že biskup Říma měl pravomoc pouze v tomto teritoriu, protože kdyby měl moc nad celou církví, potom by byla ve volbě zahrnuta církev celá, jak je tomu dnes! Když občas bylo toto právo občanům Říma odmítnuto, povstali a přinutili jak civilní, tak i církevní orgány ke zrušení zákazu. Jak může být takový tlak způsobený davem považovaný za apoštolskou poslušnost řízenou svatým Duchem?

Spory a hádky se vedly mezi mocnými rodinami (Colonna, Orsini, Annibaldi, Conti, Caetani), které vedly války o papežství po staletí. Například Bonifác VIII. z rodiny Caetani musel bojovat s rodinou Colonna, aby si udržel papežskou stolicí. Na vrcholu své slávy přiměl celé Západní křesťanstvo, aby přišlo do Říma na Velké jubileum v r. 1300. Ale v roce 1303 byl zajat emisary Filipa de Fair z Francie a Řím padl do vlastnictví Francie. Důsledkem toho se papežství „odstěhovalo“ do Francie a od roku 1309 do roku 1377 byli papežové Francouzi a sídlili v Avignonu. Takové politické manévry mohly těžko vytvářet apoštolskou poslušnost!

Papežové byli jak nastolováni, tak i svrhováni císařskými armádami nebo římským davem. Někteří byli zavražděni. Nejméně jeden papež byl zabit žárlivým manželem, který ho našel v posteli se svou ženou - těžko to nazvete apoštolskou poslušností! Často peníze nebo násilí rozhodovaly o tom, kdo bude „Petrovým nástupcem“. Není divu, že konkordátem Wormským mezi papežem Kalixtem I. a císařem Jindřichem V. byl 23. září 1112 papež přinucen přísahat, že volby biskupů a abotů se budou konat „bez úplatků a násilí“ (La Civiltà Cattolica), které často rozhodovaly církevní záležitosti.

Občas se vyskytlo několik rivalů, každý z nich tvrdící, že byl řádně zvolený zákonným sněmem. Jeden z nejranějších případů několika papežů nastal, když dvě rivalské skupiny zvolily zároveň papeže Ursina a Damase. Přivržencům Ursina se podařilo svého papeže prosadit na trůn, ale po třech dnech bojů a s pomocí císaře se objevil jako vítěz Damasus a byl „zástupcem Krista“ 18 let! (366-84) „Apoštolská poslušnost“ skrze „nepřerušenu linii od sv. Petra“ operovala ozbrojenou silou? Skutečně?

K dovršení ironie případu, byl Damasus první, kdo v roce 382 použil výrok „*Ty jsi Petr a na té skále postavím svou církev*“, ze které odvodil svou svrchovanou duchovní autoritu. Krvavý, bohatý a extrémně korumpovaný Damasus se obklopil takovým luxusem, že by mu jej záviděl i císař! Není nic, co by spojovalo Damase a Ježíše Krista, a přesto zůstává jako článek řetězu údajné poslušnosti.

NÁSILÍ, INTRIKY, ÚPLATKÁŘSTVÍ

Štefan VII. (896-7), který nechal exhumovat papeže Formosa a „odsoudil“ mrtvolu za herezi při soudu-frašce, byl potom brzy uškrcen náboženskými fanatiky, kteří mu oponovali. Jeho strana rychle zvolila kardinála Sergia za papeže, ale ten byl vyhnán z Říma „stranou“ odpůrců, která zvolila Romana jako svého „nástupce Krista“. O podivném způsobu, kterým papeži následovali jeden druhého v „nepřerušené apoštolské poslušnosti“, píše jeden historik:

„Během příštích 12 měsíců další čtyři papežové se šplhali na krvavý trůn, udrželi se pár týdnů - někdy i jen dnů - a potom se zřítily do svých hrobů. Sedm papežů a jeden antipapež se vystřídali během šesti let, než se vrátil kardinál Sergius opět po sedmi letech exilu, nyní podporovaný zbraněmi feudálního pána, který viděl způsob, jak získat vstup do Říma. Vládnoucí papež Lev V. (903) našel svůj hrob, masakr ve městě dosáhl vrcholu a pak se vynořil kardinál Sergius jako papež Sergius III. (904-11), jediný, který přežil, nyní svrchovaný papež.“ (Austin Flannery)

V pokusu ustavit stabilitu v papežských volbách, v r. 1059 Mikuláš II. (1059-61) přesně určil roli kardinálů v papežských volbách. Během 3. Lateránského sněmu v r. 1179, Alexandr III. (1159-61) omezil papežské volby pouze na kardinály. Těžko to bylo nějaké zlepšení. Jak jeden historik

devatenáctého století poznamenává: „Málokteré papežské volby - pakliže vůbec - proběhly bez úplatkářství. Vynález „Svaté koleje“ kardinálů se stal povšechně tím nejbohatším zdrojem korupce v církvi. Někteří kardinálové cestovali k volbám do Říma se svými bankéři!“ (Coriden)

Mnoho vnitřních informací o takových korupcích pochází z deníku Jana Bucharda. Ceremoniář při volbách, kdy byl zvolen Rodrigo Borgia (papež Alexandr VI. 1492-1503), napsal, že jenom pět hlasů nebylo v těchto volbách zaplacených. Mladý kardinál Giovanni de Medici, který odmítl prodat svůj hlas, se rozhodl, že bude moudré okamžitě z Říma odjet. V oněch dnech se kardinálský klobouk prodával za královskou cenu, a tak to chtělo skutečný poklad dostat se do špinavého proudu „apoštolské posloupnosti“. Peníze tekly po celé Evropě, aby podpořily oblíbené kandidáty. Borgia koupil papežství „vilami, městy a opatstvími“. Za náklad stříbra tažený čtyřmi mulami si koupil Borgia svého největšího soupeře, kardinála Sforzu. Petr de Rosa poznamenává šibalsky:

„Je velmi poučné vidět - pomocí Buchardova diáře - jak to svatý Duch dělá, aby si vybral nástupce svatého Petra.“

SEX & NÁSLEDNICTVÍ

Někteří papežové (celkem šest) byli dosazeni na trůn svými konkubínami, chceme-li být přesní, pomocí dvou prostitutek, prostitutek ve složení matka a dcera. Theodora římská, (manželka mocného římského senátora) byla v tom nejúspěšnější. Manipulovala římskou politikou tím, že využívala postavení své dcery Marozie, která byla konkubínou papeže Sergia III. Známa pod titulem „konkubína Říma“, Marozia neváhala použít vraždu, aby dosáhla svých ambicí. Teodora sama byla konkubínou dvou duchovních, které ustavila v rychlém sledu na „Petrův trůn“. Byl to papež Anastazius III. (911-13) a Lando (913-14). Když se potom zamilovala do jednoho kněze z Raveny, posadila ho na papežský trůn také! Velmi těžko se dá nazvat „apoštolskou posloupností“ něco, co vznikalo z rozhodnutí dvou římských prostitutek!

O této „pozoruhodné“ matce a její dceři napsal Edward Gibbon ve své knize „Úpadek a pád římského impéria“ toto:

„Vliv dvou prostitutek, Marozie a Theodory, byl založen na jejich bohatství a kráse, na jejich politických a milostných intrikách. Nejvýkonnější milenci byli odměněni papežskou mitrou. Také nemanželský syn, vnuk a pravnuke Marozie - vzácná genealogie - byli ustaveni na trůn sv. Petra.“

Alberic, další ze synů Marozie, se svou armádou lupičů doslova ovládal Řím. Donutil římské vůdce k přísaze, že zvolí jeho syna (vnuka Marozie) Octaviána ne pouze následníkem imperiálního trůnu, ale po smrti papeže také na toto svrchované náboženské místo. A tak se stalo, že se Octavián nazval papežem Janem XII., zatímco ve stejném čase si ponechal jméno Octavián jako vladař. Tím se spojily oba trůny - civilní i duchovní - pod jedním mužem.

Jan XII. (955-63) byl posedlý cizoložným sexem ještě více než svou mocí. Přestože měl několik „pravidelných“ konkubín, nestačilo mu to. Už nebylo bezpečné pro kteroukoliv ženu navštívit chrám sv. Petra! Biskup Liuprand z Cremony, papežský pozorovatel a kronikář, poznamenal, že „papež byl tak slepě zamilovaný do jedné ze svých konkubín, že ji ustanovil guvernérkou několika měst - a dokonce jí věnoval zlaté kříže a poháry samotného Petra“! Římský dav, který papeže zpočátku podporoval, neměl žádný zájem o jeho milostné pletky, ale byl rozzlobený ze ztráty majetku, který považoval jako část všeobecného dědictví.

Obklíčený římským davem, který se obrátil proti němu, a ohrožený novým italským králem, Octavián se vzdal svého postavení civilního vladaře, ale nebyl ochoten vzdát se mnohem výnosnějšího místečka papežského trůnu - i když si nikdy na pobožného nehrál - tím méně na křesťana! Papežství mělo stále moc krále korunovat, a tak papež povolal Otu I., německého krále a zároveň nejmocnějšího monarchu v Evropě, do Říma, aby ho korunoval na císaře Svaté říše římské. Ota I. si se svou armádou pospíšil, aby osvobodil obklíčeného papeže. Po korunovaci se Ota I. pokusil vysvětlit mladému papeži, co je to vlastně svatý a čistý život. Jan XII. předstíral, že souhlasí.

Ale jakmile Oto I. se svou armádou odtáhl domů, papež, neochotný vzdát se svých sexuálních avantýr, nabídl císařskou korunu Berengerovi, tomu samému nepříteli, jehož armáda plundrovala Severní Itálii a kvůli kterému zavolal Otu I.! Pro Berengera to byla svůdná nabídka, ale protože věděl, že jeho armáda nemá proti Otovi I. šanci, s díky odmítl. Zoufalý papež potom hledal pomoc jak u Saracénů, tak i Hunů, aby ho zachránili od člověka, kterého právě korunoval, a kterému přísahal, že oživí dávné partnerství mezi korunou a papežstvím, které kdysi tak dobře fungovalo mezi Lvem III. a Karlem I. Velikým!

ŠKATULE, ŠKATULE, HEJBEJTE SE!

Když se vrátil Oto I., aby to všechno znovu urovnal, Jan XII. uprchl do Tivoli se všemi vatikánskými poklady, které mohl odvézt. Oto svolal synodu (církvní shromáždění), aby rozhodla o Janově osudu. Biskup Liuprand předsedal ve jménu císaře a zapisoval jednání. Byli povoláni svědkové a papežovy zločiny zjištěny: Od smilstva s několika ženami, jejichž jména vešla ve známost, přes oslepení Benedikta, jeho duchovního otce, k vraždě kardinála Jana a až k přípitku Satanovi u oltáře sv. Petra. Ale než mohl Oto I. vykonat spravedlnost, papež Jan XII. byl zabit manželem, který našel nenapravitelného papeže v posteli s jeho ženou. Přesto všechno je Jan XII. na oficiálním seznamu papežů jako „Jeho svatost, nástupce Krista“.

Nedlouho po smrti Oty I. v Německu, se papežství dostalo pod kontrolu mocné rodiny vojenského diktátora z Albánského pohoří. Vůdcem celého klanu byl Gregory z Tusculumu, kterému se podařilo svým bohatstvím a mocí meče dosadit (jednoho po druhém) své tři syny a vnuka na Petrův trůn. Albericové se mohli nakonec pochlubit čtyřiceti kardinály, třemi antipapeži a 13 papeži, kteří vyšli z jejich rodiny. Považoval bych za velmi špatný vtip tvrdit, že bohatství a moc, které vyprodukovaly tuto pozoruhodnou přehlídku papežů, měly něco společného s apoštolskou poslušností. O tomto období píše církvvní historik von Dollinger, sám zbožný katolík toto:

„Římská církev byla zotročena a degradována, zatímco papežský trůn se stal kořistí a hračkou zneprátených skupin šlechticů, a po dlouhý čas i ambiciózních a zhýralých žen. Obrat k lepšímu nastal - po krátkou dobu (997-1003) za Řehoře V. a Silvestra II. s pomocí vlivu Saxonského císaře. Potom papežský úřad opět upadl do dokonalého zmatku a morálního bahna. Knížata z Counts udělala z papežství rodinnou dědičnou záležitost, a opět a opět prostopášní mladíci, jako Jan XII. (bylo mu 16 let při nástupu na trůn), a Benedikt IX. (začal v jedenácti letech), obsadili a zneuctili Apoštolský trůn, který se v té době prodával a kupoval jako zboží, a nejméně tři papežové mezi sebou bojovali o papežskou mitru. A to trvalo až do doby, kdy císař Jindřich III. zakončil celý ten skandál tím, že dosadil na papežský trůn německého biskupa.“ (Karl Keating, „Catholicism and Fundamentalism: The Attack on „Romanism“ by Bible Christians)

Vyhnán davem z Říma v r. 1045, papež Benedikt IX. (1032-44, 1045, 1047-48) se uchýlil pod ochranu svého strýce, knížete Řehoře, jehož armáda kontrolovala hornatou krajinu kolem Tusculumu. V jeho nepřítomnosti Jan, biskup ze Sabine Hills, se v Římě prohlásil papežem pod jménem Sylvester III.(1045) Okupoval „Petrův trůn“ tři měsíce, než se Benedikt vrátil s více meči, než mohl koupit Sylvester a tak se stal opět papežem. A přesto oba dva jsou na seznamu Vatikánu s tituly „Jeho Svatost“ a „náměstek Krista“. Když se Benedikt nabažil papežství a toužil po tom, aby mohl trávit více času s oblíbenou milenkou, prodal papežství za 1500 liber zlata svému kmotrovi Giovanni Gratianovi, vysokému knězi kostela sv. Jana u Latinské brány. Giovanni nastoupil na papežský trůn v květnu 1045 pod jménem Řehoř VI. (1045-46)

S novým elánem se Benedikt vrátil do Říma a prohlásil se znovu za papeže. Tak učinil i Sylvester III. A teď měl Řím tři papeže a každý vládl nad částí Říma, kterou jeho armáda kontrolovala. Každý z nich tvrdil, že je Kristovým náměstkem, který jediný má klíče od nebe skrze apoštolskou poslušnost! Římští občané, unaveni tímto divadlem, apelovali na císaře Jindřicha III. Ten napochodoval do Říma se svou armádou a svolal synodu, která sesadila všechny tři „papeže“ a ustavila Jindřichovu volbu. Jmenoval se Klement II. (1046-47) Ale Benedikt se nedal tak snadno odbýt! Hned jak císařská armáda odtáhla, přičítal se do Říma a posadil se - pomocí své armády - znovu na papežské křeslo na dalších osm měsíců (1047-48), dokud ho Jindřich nezahnal - tentokrát naposled - zpět do hor.

Člověk by se domníval, že římskokatolická církev se bude stydět za tato fiaska a vymaže tyto zlé, zkažené papeže a zároveň způsoby, kterými papežství dosáhli, ze všech vzpomínek. Ale navzdory takové bezbožné rivalitě a násilí, a navzdory tomu, že jeden papež časově překrýval druhého (jednou dokonce byli tři papežové najednou), každý z těchto kontroverzních „nápadníků“ na Petrův trůn je nalezen ve Vatikánském oficiálním seznamu papežů! (Pro další historii papežů se obrať na Apendix D)

9. Neomylní heretici (kacíři)?

*„Je mimo jakoukoliv pochybnost,
že papež se může mýlit i ve věcech víry.
Dělá to, když učí hereze podle svého soudu.
Po pravdě řečeno, mnoho papežů učilo hereze.“*

Papež Hadrián VI. 1523

Veliká důležitost papežského úřadu si vyžaduje dalšího prozkoumání jeho legitimacy. Nejdůležitější je tvrzení o papežské neomylnosti; to znamená, že papež je neomylným, když pronáší svůj názor na morálku a dogma pro celou církev. Jestliže ale neomylní nejsou, potom katolická církev ztrácí své unikátní vedoucí místo a apoštolskou autoritu. A přesto samotní papežové, jako již zmíněný Hadrián VI., popřeli jakoukoliv neomylnost. Proč jim nevěřit?

Prohlášení papeže Hadriána VI. jde ještě dál. Jestliže mnoho papežů bylo heretiky, potom máme další důvod, proč nemůže existovat „nepřerušená linie apoštolské poslušnosti“ zpět k Petrovi! Kromě důkazu, že člověk není neomylný, propagování hereze je smrtelným hříchem v římskokatolické teologii. Jejím okamžitým důsledkem, jak učí „kód kanonického zákona“, je automatická exkomunikace. Heretik popřel víru a ocitl se mimo církev. Heretický papež tudíž není ani členem církve, natož její hlavou! Tím pochopitelně nemůže být článkem apoštolské autority k následujícímu papeži. A přesto papežský seznam zahrnuje mnoho heretiků, kteří byli odsouzeni sněmem, nebo jinými papeži. Není divu, že teorie apoštolské poslušnosti a papežské neomylnosti byla navržena až mnoho set let po Petrově smrti! Bylo to v době, kdy se papežové hnali za větší mocí, počali poroučet monarchům a celým národům, a kdy potřebovali ospravedlnit svůj arogantní a utlačující imperialismus. Už sice prohlásili, že jsou „Bohem na zemi“ a „náměstci Krista“, ale to nestačilo. A tak z nutnosti počali prosazovat také svou neomylnost.

KOŘENY NEOMYLNOSTI

Králové a císaři se kdysi prohlašovali za bohy, ale jejich lesk a sláva bledla, jak tak bojovali mezi sebou a jejich poddaní začali žádat více svobody. Co scházelo, byl neomylný zástupce božstva na zemi, ke kterému by se civilní vládcí obraceli v případě sporu. Papežové začali tuto potřebu vyplňovat a ve třináctém století už byli svrchovanou autoritou pro celou Evropu. Vedoucí historik 19. století napsal, že tento druh autoritářství produkuje despotismus:

„Katolická církev vyvinula nepřátelský a podezřívavý postoj vůči principům politické, intelektuální a náboženské svobody a nezávislosti posouzení. Tím se ideálem církve stalo univerzální impérium moci a útisku, kde duchovní autorita je podporovaná sekulární zbraní a potlačuje každé hnutí, které se jí nelíbí. Proto jsme nemohli nezmínit se o velmi černé stránce v historii papežství.“ (Ignaz von Dollinger: „The Pope and the Council,“ 1869)

Mnoho z té „černé stránky“ historie papežství zahrnuje „impérium moci a útisku“, které vzniklo z papežova tvrzení o neomylnosti. Lidé nadšeně přijali tuto ideu, navzdory zlu papežů. Konec konců - pohanští bohové kradli jeden druhému ženy a žili nevázaně - proč ne papež? Ale názor, že papež může být neomylný, zatímco si sám protirečí - je jistě pozoruhodný. A přesto ten podvod zůstal.

Takový případ nastal, když papež Klement IX. (1700-21) stvrdil krále Filipa V. Španělského a krátce potom krále Karla III. Německého - oba dva s těmi stejnými výsadami, včetně vysoce ceněné Křížácké buly. Výsledek byl takový, že Karel bojoval s Filipem o korunu, kterou papež daroval zřejmě jemu. Klement dokonce potvrdil dva zcela různé kandidáty pro stejné biskupství!

Člověk by si pomyslel, že něco takového je dostatečným důkazem toho, že papež není neomylný. A přesto biskupové v obhajobě případu Karla III. podle současného pozorovatele „prohlašovali papežskou neomylnost a tvrdili, že každý křesťan je povinen následovat poslední prohlášení papeže a slepě je uposlechnout, aniž by se ptal na důvody, které přiměly papeže k jeho rozhodnutí“. (D. Antonio Gavio: „Master Key to Popery“, 1773) Taková je nelogická a nebiblická - ale absolutní a neomylná papežská autorita, která byla dlouho vyžadována papeži a která se stala dogmatem při Vatikánu I. Papež Pius IX. přinutil sněm, aby toto dogma schválil (1846-78). Dokonce prohlásil podřízení se papeži jako požadavek spásy:

„Jestliže kdokoliv prohlásí, že pozeňnaný apoštol Petr nebyl ustaven vládařem nad všemi apoštolý a viditelnou hlavou celé církve vítězné, nebo že to obdržel pouze jako čestnou hodnost a ne skutečnou a pravou jurisdikci (nad celou církví), nechť je prokletý.“ (*exkomunikován a tím zatracen*)

Téměř o 300 let dříve, v roce 1591, jezuita kardinál Robert Bellarmine, jehož věrnost papeži byla absolutní, prohlásil, že cokoliv římský papež poručí, musí být uposlechnuto bez ohledu na to, jak zlé či směšné to je. Pochopitelně, nebyl schopen ukázat ani biblickou, logickou či tradiční podporu pro takové extrémní tvrzení, které odstraňuje individuální morální odpovědnost vůči Bohu, která je tak jasně učena v Písmu a rozeznávána v každém svědomí!

Petr Olivi, františkánský kněz, byl jedním z prvních, který se pokusil zavést papežskou neomylnost. Jeho motiv byl vyloženě sobecký. Papež Mikuláš III. (1277-80) upřednostňoval františkány deklarací, že „zřeknutí se majetku je jednou z cest ke spáse“. (August Bernhard Hasler, „How the Pope Became Infallible“ 1981) Římský katolicismus dávno učil spásu skrze skutky, a učí tak podnes.

Jelikož si přál, aby papežovo rozhodnutí v jeho prospěch a prospěch františkánů vůbec bylo nenapadnutelné, Olivi navrhl, že taková papežská prohlášení jsou neomylná. Papež může žít ten nejhříšnější život, vraždit konkurenci, plundrovat města, pobíjet jejich obyvatele (jak mnoho papežů dělalo), popírat Krista svými hnusnými činy, a přesto, když učiní prohlášení k církvi ohledně víry a mravů, bude pod vedením svatého Ducha, takže cokoliv prohlásí, bude neomylné. Oliviho překvapující návrh byl radikální změnou církevní tradice. Do té doby pouze několik papežů se odvážilo prohlásit se za neomylné, i když pokušení přijmout takovou pošetilost je velmi silné zvláště pro ty, kteří jsou tolik uctíváni. Katolický teolog Hans Kung píše:

„Ohledně původu římské doktríny papežské neomylnosti - ta se nevyvíjela pomalu, postupně, ale spíše byla vytvořena v okamžiku, ke konci třináctého století exentrickým františkánem, jménem Petr Olivi (+ 1298), který byl několikrát obviněn z hereze. Zpočátku ho nikdo nebral vážně. Středověcí kanovníci nikdy netvrdili, že církev potřebuje neomylnou „hlavu“, aby si zachovala víru. Moderní útok proti principům neomylnosti má svou podporu v Písmu a celé katolické tradici.“

DÍLO ĎÁBLA

Teorie Oliviho byla brzy odsouzena papežem, který se chtěl pomstít františkánům. Papež Jan XXII. (1316-34) měl svůj vlastní, také sobecký důvod pro to, aby odsoudil papežskou neomylnost. Kdyby to bývali nepřinesli františkáni, možná, že by tento nápad přijal jako užitečný. Ale Jan nenáviděl františkány za to, že přijali slib chudoby, který vlastně odsoudil jeho luxusní životní styl! Shromáždil obrovské bohatství „ohlupováním chudých, prodejem prebend, prodejem odpustků a

milostí.“ Jan XXII. zlostně odsoudil jako herezi jak františkánský způsob života, tak i jeho schválení Mikulášem III.

Aby ospravedlnil rozporné tvrzení jiného papeže, Jan vypracoval svou bulu „Qui quorundam“ (1324), dogmatické prohlášení doktríny k celé církvi a tím neomylné z dnešního pohledu. V té Jan XXII. odsoudil doktrínu papežské neomylnosti jako „dílo ďábla“. Přesto, že byl uznáván jako vzorný příklad svrchovaného heretika, Jan pokračoval ve svém „svatém úřadu“ dalších 18 zlých let, a jeho jméno zůstává beze studu na oficiálním seznamu náměstků Krista! Tento papež je popsán jedním katolickým historikem jako „plný hrabivosti a lakoty, více světský než pasák prostitutek, se smíchem plným šířavé zlovůle a škodolibosti.“ (De Rosa) A přesto je důležitým článkem v údajné apoštolské posloupnosti zpět k Petrovi, na jehož legitimitě závisí i legitimita papeže Jana Pavla II. dnes.

PAPEŽ - HERETIK HERETIKŮ

Předchůdce Jana XXII., Klement V., rozdal celý poklad svým příbuzným a zanechal po sobě prázdné truhlice. Tento stav „léčil“ nový papež se skutečnou pomstou. Za určitou cenu prodával cokoliv, včetně odpouštění hříchů a věčné spásy. A tak ten zlatý kalich, který žena na zvířeti drží v ruce, se brzy naplnil nečistým bohatstvím pomocí hnusných prostředků přesně tak, jak to Jan ve své vizi viděl!

Jan XXII. vydal seznam zločinů a velkých hříchů s individuální cenou, za kterou on -náměstek Krista - bude odpouštět hříšníkům každý z nich. Seznam nevynechal nic - od vraždy a pirátství k incestu, cizoložství a sodomii. Čím bohatší někdo byl, tím více mohl hřešit - čím více katolíků hřešilo, tím bohatší se stávala církev. Mnoho z bohatství takto získaného bylo použito na Janovu vášeň pro války. Jeden z jeho současníků napsal: „Krev, kterou on prolil, by zabarvila vody v jezeru Konstance, a těla zabitých by je přemostila od břehu k břehu.“ (De Rosa)

Nejmilejší doktrína Jana XXII. byla - jako mnoha dnešních populárních kazatelů a evangelistů na rádiu a TV - že Kristus a Jeho apoštolové byli mužové velkého bohatství. A tak to také vyhlásil v papežské bule „Cum inter nonnullos“. (1323) Popřít toto dogma byla hereze trestaná smrtí! Jan požadoval, aby světská moc upálila na hranici františkány, kteří se zavázali slibem chudoby. Ti, kteří odmítli, byli exkomunikováni. Během jeho pontifikátu předal 114 františkánů inkvizici, aby je upálila na hranici za herezi života v chudobě tak, jako žil Kristus.

A tak se stalo oficiálním dogmatem to, že Kristus a jeho učedníci byli značně bohatí, a že všichni křesťané mají být bohatí také - dogma, odsouzené dalšími papeži. A tak papežští heretici a jejich odsuzování jeden druhého jsou částí historie papežů, historie, které se katolíci musejí poctivě postavit tváří v tvář. A právě tak protestanté, kteří obdivují papeže Jana Pavla II., si musejí připomenout, že místo, které zaujímá a speciální autorita, na kterou si činí nárok, přišla k němu skrze dlouhou řadu kriminálních a heretiků, které on a jeho církve stále ctí jako zástupce, náměstky Krista.

SVATÝ HERETIK

Miliony katolíků, kterým je historická pravda skryta, pohlížejí na papeže Jana XXII. jako na výjimečně „svatého“ muže. Nebyl snad upřednostněn nad všechny papeže „Naší paní z hory Karmel“? Věnovala mu jedno ze svých řídkých osobních zjevení! Jan přísahal, že se mu zjevila Marie a dala mu „Veliký slib“. Spočíval v tom, že sama osobně zajde do očiště v sobotu po jejich smrti a vezme do nebe všechny ty, kteří, pokud splnili určité podmínky, zemřeli oblečení do jejího hnědého škapulíře. Ve víře v tuto „Sabatýnskou privilegii“, která byla potvrzena dalšími papeži, nesčetné miliony katolíků začali nosit (a stále ještě nosí) hnědý škapulír „Naší paní z hory Karmel“ jako lístek do nebe!

Papež XXII. byl nakonec prohlášen za heretika císařem Luisem Bavorským, který ho sesadil a nastolil jiného papeže na jeho místo. Ale tato „čistka“ způsobila císaři nepříjemné rozpaky, když se krátce po nastolení na scéně objevila papežova žena! Císař rychle rozhodl, že Jan XXII. nakonec nebyl tak špatný, protože, jak De Rosa sarkasticky poznamenal: Jan sice - jako většina papežů - měl nelegitimní potomky, ale „alespoň nikdy nezhřešil hříchem sňatku“! Takový sarkasmus, pocházející

od katolického historika, by se mohl zdát zpočátku nefér, ale je plně oprávněný! Dnešní „Kód kanonického zákona“ Canon 1394, považuje manželství kněze za skandální hřích, ale už nemá tak tvrdá slova pro kněze, kteří jsou velmi často obviněni z pedofilie, z držení si milenky, homosexuality a podobně.

Potom, co byl znovu ustaven jako papež, heretické výroky Jana XXII. se staly tak neuvěřitelnými, že pouze smrt ho zachránila před dalším sesazením. A přesto zůstává na dlouhém seznamu zástupců Krista na zemi, skrze které také Jan Pavel II. dostal svou autoritu. V roce 896 papež Štefan VII. (891-96) nechal vykopat tělo předešlého papeže Formose (891-6), osm měsíců po pohřbu. Mrtvolu oblékli do papežského obleku a posadili na trůn v místnosti sněmu. Mrtvý papež byl „souzen“ a shledán vinný tím, že korunoval na císaře jednoho z nemanželských potomků Karla I. Velikého. Ve skutečnosti bylo mnoho papežů, kteří byli nemanželskými syny papežů. Tím se staly jejich nároky na Petrův trůn zcela nelegitimní, a tudíž byli neschopni předat svým následníkům apoštolskou autoritu.

Když papež Štefan VII. mrtvolu papeže Formose odsoudil, nařídil, aby z ní svlékli šaty a odsekli tři prsty pravé ruky, které se používají k žehnání, a pak zbytek mrtvolu nechal vyhodit ven davu, který ji vlácel po ulicích Říma a potom ji hodil do Tibery. Teprve rybáři mu dali slušný pohřeb. Papež Štefan VII. pak prohlásil veškeré Formosovy dekrety za neplatné, čímž zavinil ten nejvážnější problém, který straší římskokatolickou církev dodnes. Formosus pochopitelně ustavil mnoho kněží a biskupů, kteří dále posvětili další, kteří potom udělali totéž. Tím nastala neřešitelná situace týkající se otázky, kteří kněží a biskupové jsou v linii těch, které ustavil Formosus, a tím zůstali bez skutečné apoštolské autority. A co s těmi, kteří byli ustaveni jinými heretickými papeži? A co se skutečností, že Formosus také zůstává na oficiálním seznamu náměstků Krista právě tak, jako papež, jehož tělo exhumoval a posmrtně odsoudil? Papež Sergius III. souhlasil se Štefanem VII. v prohlášení, že všechny dekrety heretických papežů jsou neplatné - což pochopitelně je jediný logický čin, protože heretici podléhali okamžité exkomunikaci. Ve svém „Cum ex Apostolatus officio“ papež Pavel IV. prohlásil „z jeho papežské moci“, že všechny činy heretických papežů byly anulovány. Potom ovšem toto neomylné prohlášení ponechává apoštolskou posloupnost v ruinách.

SNĚMY NAD PAPEŽI

Bývalý bezohledný římský úředník Vigilus, se jako papež (537-55) stal ještě tragičtější osobností. Měnil svůj názor na doktríny podle toho, jak žádal císař. Vigilus byl nakonec prohlášen za heretika a exkomunikován 5. generálním sněmem, který se konal v Konstantinopoli (553) pod vedením císaře Justiniana. Nikdo nepochyboval o tom, že autorita sněmu byla nad autoritou papeže.

Vigilus, vyhnaný do exilu císařem, přiznal své omyly a argumentoval tím, že byl svedený ďáblem. A přesto vláda tohoto papeže byla jednou z nejdelších ze všech papežů! Více než jeden papež byl odsouzen jako heretik církevním sněmem. Kostnický sněm (1414-18) sesadil tři papeže. Každý z nich tvrdil, že je Kristovým náměstkem a „exkomunikoval“ zbývající dva. Papež Honorius (625-38) byl odsouzen jako heretik 6. ekumenickým sněmem (678-87). Po staletí každý nový papež musel přísahat, že Honorius byl heretikem a že sněm jednal správně v tom, že ho odsoudil! A přesto zůstává na oficiálním seznamu Petrových následníků! Akce 6. ekumenického sněmu, schválená následujícími papeži, se považovala za silný důkaz, že papež není neomylný. A přesto houževnatý despotický papež Pius IX. pomocí nátlaku, výhrůžek a manipulace prosadil schválení papežské neomylnosti I. Vatikánským sněmem v r. 1870!

ROZPORY, ROZPORY

Dvě osoby, které mají rozdílné názory, nemohou mít obě pravdu. A přece papežové udělali z toho téměř notorický zvyk, protiřečit si v hlavních otázkách a problémech. Agapetus (535-6) spálil kletbu, kterou Bonifác II. (530-2) slavnostně vydal proti papeži jménem Dioscorus (530). Dioscorus je považovaný za antipapeže, ale Agapetus, který byl na jeho straně, je na seznamu jako pravý papež! Hadrián II. (867-72) vyhlásil, že světské sňatky byly platné; Pius VII. (1800-23) je prohlásil za neplatné. Oba dva jsou v seznamu jako právoplatní papežové. Mikuláš V. (1447-55) anuloval všechno to, co nařídil Eugenius IV. (1431-47) Dokumenty, procesy, dekrety a zásahy proti sněmu Basilejskému „jako by nikdy neexistovaly“. (Dollinger) Přesto oba dva jsou na seznamu náměstků Krista.

21. července 1773 papež Klement XIV. vydal dekret, který potlačoval jezuitu, ale papež Pius VII. vydal dekret na obnovení jezuitů v srpnu 1814. Eugenius IV. odsoudil Janu z Arku (1412-31), aby byla upálena na hranici jako čarodějnice a heretička. Pius X. prohlásil Janu za blahoslavenou a papež Benedikt XV. (1914-22) Janu vyhlásil za svatořečenou v r. 1920. V dnešní katedrále Notre Dame jednou z nejpůvodnějších svatých je „svatá Jana z Arku“ se stovkami svíček jako „národní hrdinka“. Jak mohl „neomylný“ papež odsoudit svatou na hranici jako čarodějnici a heretičku? Samozřejmě je Eugenius IV. na seznamu legitimních, údajně neomylných nástupců Petra.

Historie rozhodně popírá jak apoštolskou poslušnost, tak papežskou neomylnost, kterou odmítlo mnoho papežů, například Vigilius (537-55), Klement IV. (1265-8), Řehoř XI. (1370-8), Hadrián VI. (1522-3), Pavel IV. (1555-9) a dokonce Innocent III. (1198-1216), který vládl Evropě železnou rukou. Proč tedy byl papež Pius IX. tak rozhodnutý zvěčnit tento zřejmý podvod jako oficiální dogma? Byl pro to speciální důvod: Papežská neomylnost měla být poslední berličkou, která, jak Pius IX. doufal, podpoří rozpadající se strukturu římskokatolické dominance nad vládami světa a jejich občany. Aby toto dogma provždy ustavil, svolal papež Pius IX. I. Vatikánský sněm v prosinci 1869.

10. Neomylnost & tyranie.

*„Tyto falešné a perverzní názory (na demokracii a osobní svobody),
jsou odporné, tím spíše, že zadržují a zamítají zdravý vliv,
který by katolická církev ustanovením a příkazem svého Božského Autora
měla svobodně vykonávat až do skonání světa, a to nejenom
nad jednotlivými lidmi, ale nad státy, národy a vládci.“*

Papež Pius IX. „Quanta Cura“ 8. prosince 1864

*„Přišel jsem prohlásit..... lidskou důstojnost,
s jejími nezadatelnými právyjako poutník za spravedlností
a za mírem..... Jako přítel chudých..... kteří hledají.....
hlubší smysl života, svobody a usilování o štěstí.“*

Papež Jan Pavel II. v Miami, září 1987, ve svém úvodním projevu při jeho druhé pastýřské návštěvě USA.

Kterému z těchto vzájemně si odporujících projevů máme věřit? Pius IX. pouze znovu potvrzuje potlačení základních lidských práv, které jeho předchůdci důsledně prosazovali, aby přivedli lidstvo pod absolutní autoritu římskokatolické církve. Jan Pavel II. zase chce, abychom uvěřili, že jeho církev vždy bojovala za základní svobody a že tak činí i dnes. Zní tak upřímně! A přesto je v rozporu s neměnným hlasem papežství a dogmat jeho církve po staletí - dogmat, která platí i dnes.

Americká forma vlády, kterou papež Jan Pavel II. často po své cestě zemí chválil, byla opětovně kritizovaná dřívějšími papeži. Změnil se Řím? Přece se chlubí, že se nikdy nemění! Zatímco chválí svobodu, Jan Pavel II. také prohlásil, že být dobrým katolíkem znamená „následovat učení našeho Pána vyjádřené skrze katolickou církev“. Upřímní katolíci se nemohou učit přímo ze slov Krista, ale musí přijmout jejich vysvětlení od církve. Je to stále to stejné popření svobody svědomí a individuální morální autority vůči Bohu, které Řím praktikoval během historie.

Jan Pavel II. by chtěl, abychom věřili, že on a jeho církve jsou bojovníky za svobodu. Ale my už jsme si ukázali početné příklady, kdy Řím stál vždy zásadně proti základním lidským svobodám. Pokud by došlo ke změně, chtěli bychom slyšet jasnou omluvu za staletí dlouhé potlačování základních lidských svobod předešlými papeži a jejich církví. Jak se může dnešní papež představit jako přítel utlačovaných, aniž by odsoudil jako hrozný omyl zavraždění milionů lidí proto, že přijali evangelium o Boží milosti a pro tuto „herezi“ byli církví prokleti?

DŮSLEDNÝ ÚTISK

V rozporu s chválou základních lidských svobod v Severní Americe, Jan Pavel II. v projevu v solidně katolické audienci v Latinské Americe odsuzuje protestanty a jejich přesvědčení, že lidé musí mít svobodu ve volbě náboženství. Útlak, pronásledování i mučednická smrt pro ty, kteří odmítali se připojit k Římu, byla a je stálou politikou Vatikánu. Například konkordát, který uzavřel Pius IX. a Ekvádor v září 1862, ustavuje římský katolicismus jako státní náboženství a zakazuje náboženství jiná. Veškerá výchova měla být „přísně kontrolovaná církví“. Pozdější zákon prohlásil, že „pouze katolíci mohou být považováni za občany Ekvádoru!“ (Sidney Z.Ehler „Church and State Through the Centuries“, 1954)

O rok později sousední Kolumbie nabrala opačný směr. Ustavila náboženskou svobodu a omezila katolický monopol na výchovu a přednostní postavení římskokatolické církve. Papež Pius IX. reagoval s hněvem. V září 1863 v encyklice pojmenované „*Incredibili Afflictamur*“ se obořil na „podlé a nestvůrné“ zákony, které Kolumbie schválila, a citoval hlavně „zlo dovolující uctívání i pro nekatolické sekty!“ Jeho papežské pero utvrdilo papežovu autoritu nad celým národem, včetně práva zrušit jeho zákony:

„My, kteří máme apoštolskou autoritu, odsuzujeme a pranýřujeme takové zákony a dekrety se všemi následky, a tou stejnou autoritou tyto zákony rušíme a anulujeme jejich závaznou moc.“

V té době Kolumbie papeže totálně ignorovala. Ale v roce 1948 přišla k moci pro-katolická vláda. Její konkordát s Vatikánem znovu ustavil ty stejné represe, jaké dříve navrhoval Pius IX. Během jedné dekády mnoho křesťanů bylo zabito pro svou víru, desítky protestantských kostelů byly vypáleny, něco kolem 200 protestantských škol zavřeno, a evangelické misie protestantů byly zakázány ve větší části země. (Evangelical Confederation of Columbia, June 26 1954) I dnes jsou protestanté vražděni pro svou víru v Mexiku a jiných částech Latinské Ameriky. Domy a kostely jsou ničeny a až deset tisíc věřících Indiánů bylo vyhnáno z jejich vesnic v mexické oblasti Chiapas. Ne, Řím se nezměnil, i když příležitosti k despotismu jsou dnes poněkud omezené. Papež Jan Pavel II. k nám není upřímný! Historická evidence - a to ne pouze z daleké minulosti - je nabitá důkazy o tom, že římský katolicismus potlačuje základní lidské svobody kdekoliv a jakkoliv může. Tvrzení o papežské neomylnosti se stává ospravedlněním takové tyranie - tyranie, kterou římská papežská opakovane prosazovali ve jménu Ježíše Krista, jako Jeho údajní zástupci. Jak von Dollinger, sám zbožný katolík, poznamenal:

„Celý život takového člověka (papeže) - od okamžiku, kdy je ustaven, aby přijal první poctu políbením svých nohou, očekává ho život nepřerušeno zbožňování. Všechno je kalkulováno tak, aby to posílilo jeho přesvědčení, že mezi ním a druhými smrtelníky je nepřekonatelná propast, a když se dostane do oblaku a vůně věčného kadidla, i ten nejsilnější charakter nakonec podlehe pokušení, které je za hranicí lidské síly.“ (J.H. Ignaz von Dollinger, „The Pope and the Council,“ 1869)

„The Triumph of the Holy See and the Church over the Attacks of the Innovators“ papeže Řehoře XVI. (1831-46), je jeden z takových příkladů. Jeho hlavní tezí bylo, že papež musí být neomylný, aby mohl naplnit úřad pravého vládce. Jako absolutní vládce nad církví a státem, Řehoř odmítl svobodu svědomí - nejenom uvnitř církve, ale i v celé společnosti jako „falešný a absurdní koncept“. Svoboda tisku byla stejným šílenstvím.

Následník Řehoře byl Pius IX., který svolal Vatikán I. Měl stejné názory, co se týkalo nejzákladnějších lidských svobod. Papežové otevřeně vyhlásili opozici Říma vůči Spojeným státům a

jejich svobodu dávající ústavě od samého okamžiku zrodu národa. Papež Pius IX. učinil to stejné. „Catholic World“ upřímně vyjádřil římskokatolický názor na formu vlády USA:

„Nesouhlasíme s tím pro žádný národ! Jestliže americká republika má vydržet a být zachována, bude to v případě, že odmítne principy reformace a přijme katolický princip.“ (Catholic World, August 1871)

POHRDÁNÍ LIDSKÝM ŽIVOTEM

Je to záležitost historie, že mnoho papežů opovrhovalo lidskými životy právě tak, jako lidskou svobodou. Papež Řehoř IX. (1227-41) vyhlásil, že povinností každého katolíka je „pronásledovat heretiky“! A heretik byl každý, kdo nebyl úplně poslušný římskokatolické církve. Takové osoby měly být mučeny, uvězněny a zabity. Neloajálnost vůči papeži byla stejná jako velezrada. Tak těsně byla církev a stát spojeni. „Z osmdesáti papežů od třináctého století,“ píše de Rosa, „ANI JEDEN nepromluvil proti teologii či aparátu inkvizice! Naopak. Každý z nich přidal trochu krutosti k té smrtelné mašinérii.“

A nebyla to pouze inkvizice, která pošlapávala lidská práva a životy! Ještě před zrodem této zlé instituce, jak připomíná de Rosa, „po více jak šest set let bez přerušení, bylo papežství zapřísněným nepřítelem základní spravedlnosti! Téměř 400 let před zřízením inkvizice Řehořem IX., papež Mikuláš I. (858-67) povzbuzoval bulharského krále, nového konvertitu, k něčemu, co král považoval za křesťanství, - aby vnutil římské náboženství svým občanům:

„Chválím Vás, že jste si udržel autoritu tím, že jste dal popraviti zbloudilé ovce, které odmítají vstoupit do stáda ... a gratuluji Vám, že jste otevřel nebeské království lidem, kteří jsou Vám podřízeni. Král se nemusí obávat naříditi masakry, jestliže tyto udrží občany v poslušnosti, nebo je přinutí, aby se podřídili víře v Krista; Bůh ho odmění v tomto světě i ve věčném, za tyto vraždy.“

Takové prohlášení se zdá být neuvěřitelnou památkou z dob temna, ale můžeme citovat mnoho podobných jako tato, také od jiných papežů. Uvědomte si, že papežové, kteří schvalovali i prováděli perzekuci, mučení a masakry všech těch, kteří odmítli věrnost církvi, byli neomylnými násleníky Petra a předchůdci dnešního papeže Jana Pavla II., nezbytnými články v dlouhé papežské řadě, od kterých on obdržel svou autoritu a moc. A uvědomte si také, že Vatikán nikdy neuznal zlo předešlých papežů, tím méně aby se za něj omluvil!

Za vlády Pia IX. vlna veřejného mínění se obracela proti papežům pro jejich bezohlednou totalitu. Revoluční myšlenky svobodného tisku, náboženství, svědomí - o svobodě lidí zvolit si své vládců a o oddělení církve a státu, vešly do Ústavy Spojených států a získávaly v Evropě spád. Nový dech svobody ohrozil Řím a tak měl být udušen ve jménu Ježíše Krista. Pius IX. byl rozhodnut pokračovat ve spolku s autokratickými vládami. Aby se obhájily diktátorské síly Říma, musela být ustavena papežská neomylnost jako oficiální a univerzální doktrína.

POHRDÁNÍ JAK PRAVDOU, TAK I SVOBODOU

Ve své „La Inquisicion Espanola“ (Španělská inkvizice) nám Gerard Dufour připomíná, že „první článek španělské ústavy prohlašuje, že římskokatolické apoštolské náboženství jak ve Španělsku, tak i ve všech državách, bude náboženstvím krále a národa, a žádné jiné nebude povoleno.“ (G. Dufour, 1986) Tak se stalo v Jižní Americe. Comte Le Maistre píše ve své obhajobě španělské inkvizice: „V katolické zemi se může člověk zabývat ve své mysli čímkoliv - náboženskými i nenáboženskými názory - ale musí si to nechat pro sebe, jinak bude předvedený před tribunál.“ Ústava Spojených států byla papeži odsouzená, protože oddělovala církev a stát a zakazovala ustavení jakéhokoliv náboženství vládou. Na druhé straně papežové již dlouho požadovali, aby vlády prohlásily římský katolicismus oficiálním náboženstvím a aby všechna ostatní náboženství byla zakázána. Ve svém „Syllabus of Errors“ (1864), který, chceme-li být poctiví, obsahoval také i pravdu, Pius IX. rozhodně odmítl názor, že „každý člověk má svobodu volby jakéhokoliv náboženství, které se mu zdá být pravdivé“. Jeho Syllabus nařizoval spojení církve a státu, že římský katolicismus se musí stát státním náboženstvím všude, že církev může použít síly, aby získala poslušnost, a že není žádná

naděje na spásu mimo římskokatolickou církev, atd. Syllabus nebyl nikdy odmítnut, ani opraven a zůstává vírou římskokatolické církve podnes, i když není ve většině zemí prosaditelný.

Podívejme se na typický příklad prosazení katolicky inspirované španělské ústavy: V dubnu 1863 byli tři Španělé, Matamoras, Trigo a Alhama, postaveni před soud a shledáni vinnými z navštěvování protestantských bohoslužeb. Rozsudek byl tvrdý. Devět let pro Alhamu a Matamoru a sedm let pro Triga, na galejích, bez možnosti zkrácení trestu! To byl jeden z tisíce případů, kdy církev použila „světskou ruku“, aby potlačila běžné lidské právo na uctívání Boha podle vlastního svědomí. Aby byla věrná svým základním a neměnným dogmatům, římská církev by dnes prosazovala stejné potlačení lidských práv, kdyby měla moc tak učinit!

Život na galejích měl přece alespoň naději na svobodu v případě přežití - ale to nebyl ten vrcholný trest. Papežové už dávno nařídili trest smrti za odchýlení se od „pravdy“, a to nejenom skrze inkvizici ve věcech náboženských, ale jako část světské vlády v ohromných teritoriích, známých pod jménem Papežské státy. Na příklad Klement XII. (1730-40) speciálně nařídil trest smrti za členství u svobodných zednářů, „dokonce i za poskytnutí pomoci či rady nebo úkrytu jednomu z členů“. (Cormenin, „History of the Popes“ 1876)

NÁROK NA VŠEMOHOUCNOST

Římskokatolická církev bojovala proti protestantské reformaci více než jen z náboženských důvodů. Reformace nyní rozšiřovala ve velkém měřítku to, co bylo úspěšně potlačováno po více jak 1000 let: Svobodu svědomí a základní lidská práva! Touha po občanské svobodě mezi obyčejným lidem zapustila kořeny a šířila se všude. Vatikán nenáviděl nic jiného více, protože občanská svoboda ohrozila jeho samotné základy. Jak jeden historik 19. století píše o papeži Klementu XII. (1730-40):

„Jakmile se usadil na apoštolském trůně, jako jeho předchůdce Benedikt XIII. (1724-30) se prohlásil za nepřítele demokratických idejí, které pomalu prolínaly všechny vrstvy společnosti. Ohlásil svůj nárok na všemohoucnost a ustavil se papežem středověku.“ (Cormenin)

O padesát let později Thomas Jefferson blahopřál občanům Spojených států k tomu, že zrušili „náboženskou nesnášenlivost, pod kterou lidstvo tak dlouho trpělo a krvácelo“. Žádal, aby „obecný rozum, svoboda vyznání a svoboda tisku byly zachovány“. Tyto svobody jsou plody reformace. Sto let po Jeffersonovi, papež Pius IX. stále ještě doufal v opak: Doufal v růst římského katolicismu, který by nakonec změnil Spojené státy na katolickou zemi tak, „aby se všichni US občané mohli těšit pozhěnaním římské vlády“. (R.W.Thompson, „The Papacy and the Civil Power“)

Druhý národní sněm římskokatolické hierarchie Spojených států se sešel v Baltimore, v říjnu 1866. Arcibiskup Spalding z Baltimore předsedal jako „apoštolský delegát“, zastupující papeže. Sněm poukázal na rozdíly mezi protestantskou formou vlády v USA a katolickou formou vlády ve většině národů Latinské Ameriky. Ta první odvozuje svůj směr a moc od hlasu občanů, kdežto ta druhá se dívá zcela na papeže v poslušnosti k jeho vedení a autoritě. Jeden komentátor poznamenal:

„Tyto dva systémy stojí v přímém protikladu jeden k druhému. Protestant oddělil stát od církve, papež navrhuje je opět spojit. Protestant založil své občanské instituce na vůli lidu, papež navrhuje rekonstrukci, a založit je na vůli papeže. Protestant zajistil náboženskou svobodu, papež žádá, aby se každý člověk vzdal svého svědomí a ponechal je v úschovně duchovní hierarchie.“ (Thompson)

Národní sněm římskokatolické hierarchie - přestože se skládal z předpokládaně loajálních Američanů, se jednohlasně vyjádřil pro katolickou formu vlády a jejímu bezpodmínečnému podřízení se papežské autoritě. Sněm zaslal papeži telegram, kde mu přejí „dlouhý život, se zachováním všech starodávných a svatých práv Svaté stolice.“ Papež Pius IX. byl tak potěšený, že nechal telegram publikovat v italském tisku jako příklad pro své neposlušné poddané. Ale už v době, kdy Pius IX. plánoval Vatikán I. s jeho prohlášením papežské neomylnosti, papežské impérium se v Itálii pomalu rozpadalo.

VÍTR SVOBODY

Nově vytvořené království Itálie s králem Viktorem Emanueleem ve svém čele, vyhlásilo v roce 1861 Řím svým hlavním městem, i když papež a jeho vojenské síly jej ještě drželi a ovládali. Bylo to vůbec poprvé, kdy Itálie, tak dlouho pěšákem na šachovnici evropských mocnářů, byla spojena pod italským vládcem. Dav se shromáždil podél Corsa a začal volat „Viva Italia, viva Vittorio Emanuele!“ Papežská policie začala okamžitě do davu střílet. Absolutní moc zkorumpovala papežství absolutně, a italský lid se rozhodl to jho shodit. Jeden z vedoucích Italů v té době napsal, že tribunál Sváté inkvizice je stále naživu, a že jeho „tajná síla byla pocíťovaná nejenom v otázkách náboženských, ale i jiných. Pod takovým systémem člověk, který vraždil či loupil, se nemusí obávat papežské spravedlnosti, „*pokud nepropagoval základní lidské svobody a byl věrným vyznavačem papežské moci.*“ (Count Charles Arribavene, „Italy under Victor Emanuel“, 1862) V roce 1864 v „Quanta Cura“ Pius IX. odsoudil to, co nazval:

„Mylný názor, velmi zhoubný pro katolickou církev a pro spásu duší, který náš předchůdce Řehoř XIV. nazval šílenstvím (deliramentum): a to zvláště, že „svoboda svědomí a uctívání je nezadatelným právem každého člověka, které by mělo být vyhlášeno zákonem, a že občané mají právo otevřeně a veřejně vyjadřovat své ideje, nahlas, tiskem či jinými prostředky.“ (The Encyclical Letter of Pope Pius IX)

Člověk by se mohl zeptat, jak se toto prohlášení dá sladit s názorem Jana Pavla II., že „Řím byl vždy bojovníkem za lidská práva.“ Do jaké mentální „černé díry“ lidé dneška zahodí jasná historická fakta, aby mohli uvěřit, že katolická církev podporuje základní lidská práva? Kolik upřímných katolíků je podvedeno tím, že církevní autority promlouvají tak přesvědčivě? Když jeden článek v „Catholic World“ uvedl, že katolická církev dala Anglii tu největší chartu ze všech - Magnu Chartu, kolik čtenářů vědělo, že to byl právě Řím, který se snažil udělat cokoli, co by ji zničilo? (The Catholic World, prosinec 1872)

REAKCE PROTI DIKTATUŘE

Francouzská a americká revoluce minulých století zanítily jiskru odporu proti autokratickým vládcům, který se dostal do celé Evropy. Žádný monarcha nebyl nikdy tak diktátorský, jako papež sám! Pius IX. stále ještě vládl jako „Král Říma a okolí“, jako kdysi jeho předchůdci po staletí vládli Papežským státním. Rostoucí touha po demokracii byla ohrožením papežské autority, ohrožením, které by jistě bylo zažehnáno prohlášením o papežské neomylnosti! To by, jak doufal papež, celou tu věc urovnalo. Rok předtím, než Pius IX. vydal svou encykliku v přípravě na Vatikán I, Abraham Lincoln oslovil sám sebe u Gettysburgu na ten stejný námět. Žádní dva lidé si nemohli být vzdálenější! Lincolnova slova, která měla spojit národ dohromady, byla přitom zároveň - byť i nezamýšleným - odmítnutím základních dogmat římského katolicismu a papežské tyranie. Pius IX. nemohl nevědět o Gettysburské řeči, a proto jeho slova v encyklice mohou být považována za ostrou reakci na tato slova Lincolnova:

„a že z těchto mrtvých hrdinů vzroste naše nadšení pro věc, za kterou oni položili své životy - a potvrdíme, že nezemřeli nadarmo, že tento národ pod Bohem bude mít nový zrod svobody, a že tento národ z lidí, lidmi a pro lidi, z této země nezmizí...“

Lincolnův ideál je protikladem ideálu římskokatolického. Papežové se snažili takové svobodě zabránit, ale nic jim nemohlo zastavit jak v Americe, tak i jinde na světě. Italský lid, tak dlouho pod tyranskou vládou monarchů z Francie, Německa a Rakouska, bojoval za svou nezávislost. Dobře si uvědomili - přes svoji náboženskou horlivost, kdo byl tím největším nepřitelem svobody. Vojenský hrdina v boji za nezávislost apeluje na své spoluobčany:

„Než začnete bojovat proti vnějšímu nepříteli, musíte porazit nepřátele vnitřní - z nich je nejhorší papež. Ano, jsem křesťan, jsem toho náboženství, které zlomilo pouta otroků a prohlásilo svobodu člověka. Papež, který utlačuje své poddané a je nepřitelem italské nezávislosti, není křesťanem - popírá samotný princip křesťanství - je Antikristem!“ (Arribavene)

Lid římské provincie, kde ještě vládl papež, podpořili tento pohled velmi mocnou volbou: 133 000 pro nezávislou Itálii bez cizího vlivu a papežské kontroly, proti 1507 hlasům pro dosavadní stav.

Papežova reakce byla krutá. Nechal popravit stovky Italů, kteří drželi heretický názor o občanské vládě bez vlivu církve. Asi 8000 jich bylo uvězněných v papežských kobkách za neuvěřitelných podmínek. Mnozí z nich byli přikováni ke zdi bez možnosti pohybu či dokonce sanitárních potřeb. Anglický vyslanec nazval papežská vězení „hanbou Evropy"! Očitý svědek popisuje tento „pomník papežské neomylnosti“:

„Od rozbřesku do západu slunce se tito ubožáci drželi železných mříží a prosili kolemjdoucí o almužnu ve jménu Boha. Papežské vězení! Jak se třesu při psaní těch slov! Lidské bytosti na jedné zmatené hromadě, pokryté hadry a hemžícími se červy! (Arribavene)

Římský Palác inkvizice stojí hned vedle Vatikánu, ústředí této ostudné instituce má nyní jméno „Kongregace pro doktrínu víry“. Tato nenáviděná budova by byla spálena davem na popel, když Pius IX. byl svržen jako „Král Říma“, kdyby nebyli přemluveni autoritou, že je možné budovu použít pro nějaký dobročinný účel. Byla potom otevřena k veřejné prohlídce, aby občané na vlastní oči viděli „tajný mechanismus papežského systému“. Očitý svědek, popisující hrůzu těch, kteří se přišli podívat, píše:

„Nikdo nepotřeboval žádný důkaz. Všichni věděli, že jediným „zločinem“ byla liberální myšlenka základních lidských práv v náboženství a politice. Že jejich přátelé a příbuzní byli odvečeni a vhozeni do vězení - to také věděli dobře. A když se brány vězení otevřely, vychrtlí a ubozí „heretici“ měli co vyprávět o strašném utrpení a vynalézavém mučení.“ (G. S. Godkin, „Life of Viktor Emanuel II, 1880)

POPŘENÍ HISTORIE - VYBUDOVÁNÍ LŽI

Pád papežského Říma byl ještě rok v budoucnosti, když Pius IX. formálně otevřel Vatikán I. osmého prosince 1869. Opozice proti papežské neomylnosti - o které všichni věděli, že ji bude papež na sněmu prosazovat - vyrostla ještě před touto grandiózní událostí do velikých rozměrů jak mezi biskupy, tak i laiky. Už tu nebyl středověk s padělanými dokumenty, které by pozdvihly papežskou autoritu. Biskupové dobře věděli, že církev nikdy papežskou neomylnost nepřijala - vždy ji odmítla. Přijmout ji teď, by znamenalo jít proti staletím církevní tradice právě tak, jako proti Písmu.

Ti, kteří podporovali papežskou neomylnost, byli na počátku sněmu v drtivé menšině. Přes to všechno měli vypracovaný plán akce, jak dostat pod kontrolu klíčová místa v byrokracii sněmu a v církevním tisku. V tom byli podpořeni „papežem, kurií a jezuiti“. Pro získání hlasů neodmítli ani intriky, ani sliby, ani výhrůžky. (A.B. Hasler, „How the Pope Became Infallible“, 1981) „Všechno je zde připraveno k ohlášení papežské neomylnosti,“ napsal britskému ministerskému předsedovi již 4 týdny před zahájením sněmu. Anglický chargé d'affaires ve Vatikánu poznamenal, že přípravy k prosazení neomylnosti byly tak dobře organizovány, že

„...zahraniční biskupové neměli možnost volně vyslovit své názory. Budou nepříjemně překvapeni, až budou donuceni posvětit to, co přijeli odsoudit.“ (Hasler)

Za většinu z toho, co víme o temných intrikách za scénou a nečestném zakončení Vatikánu I, vděčíme švýcarskému historikovi a učenici Haslerovi. Během pěti let své práce ve vatikánském sekretariátu pro křesťanskou jednotu, Hasler měl přístup k vatikánským tajným archivům. To, co se dozvěděl o Vatikánu I, bylo tak znepokojující („to všechno bylo jasné manipulování sněmu“), že se cítil donucený napsat knihu: „Jak se papež stal neomylným.“ Hasler skončil „předčasnou smrtí“ hned, jakmile dopsal rukopis. Katolický teolog Hans Kung byl zbaven svých privilegií učitele duchovních věcí za to, že k Haslerově knize napsal úvod.

DISKUSE NENÍ POVOLENA!

Dnešní zbožní katolíci upřímně věří lživému dojmu, že výsledek Vatikánu I. byl výrazem ducha i vůle biskupů, kteří byli účastníky sněmu Vatikán I. Není to pravda! Většina z nich byla jasně proti schválení papežské neomylnosti, jak z důvodů Bible, tak i tradice. Někteří v protestu sněm opustili, než došlo k hlasování. Později však všichni tuto deklaraci potvrdili pod hrozbou Vatikánu a v zájmu „církevní jednoty“. Biskup Lecourtier byl tak rozčilený tímto podvodem, že hodil všechny své

dokumenty o sněmu do řeky Tiberu a opustil Řím; byl proto později zbaven biskupství. (Z úvodu Hanse Kunga)

Biskupové na sněmu byli ve skutečnosti vězni. Povolení k opuštění nebylo možné dostat, aby se zabránilo předčasnému odchodu. Mezi těmi, kteří uprchli z Říma, byli dva arménští biskupové. Jeden z nich se jmenoval Placidus Casangian, opat přes všechny arménské (Atonite) mnichy. Z druhé strany římské hranice, mimo nebezpečí papežské moci, napsal jak papeži, tak i sněmu, že pod „stálou hrozbou uvěznění a kvůli osobní nemoci se bál o svůj život a domníval se, že jediná bezpečnost je v útěku." Byla vyhlášena přísná pravidla, která měla zabrzdit opozici a vyloučit svobodnou diskusi. Nebylo povoleno mít diskuse v malých skupinách, řeči pronesené na sněmu nesměly být vytištěny - čímž se znemožnilo studování argumentů a přípravy odpovědí, a biskupové nesměli, pod hrozbou smrtelného hříchu, vyprávět cokoli o tom, co se odehrálo ve velké hale sněmu. Při hlavních shromážděních ti, kteří nesouhlasili, byli často přerušováni s tím, že nikomu není povoleno mluvit negativně o Svaté stolici.

Zbožní katolíci věří, že papežská neomylnost byla předávána od Petra na následníky. Ale ve skutečnosti byla církvi vnucena bezohledným kádrem Vatikánu, který konspirativně potlačoval diskusi, podváděl ve volbách a doslovně zastrašil biskupy tak, že odhlasovali ze strachu návrh, kterému oponovali! „Volby jsou nepoctivé," napsal arcibiskup Georges Darboy do svého deníku. Jiný biskup si stěžoval „na totální bezcennost těchto voleb".

LICENCE PRO DIKTATURU

„Nejvíce byl pocíťován tlak biskupy, kteří byli finančně na Vatikánu závislí," bylo upřímné přiznání více než jednoho z členů sněmu. Mnoho z nich cítilo nůž na krku, který je donutil schválit to, co většina zamítala. Když arménští biskupové, tváří v tvář přímým hrozbám, zůstali pevní ve svém odmítání, papež nařídil jejich vedoucím, aby prováděli nucená duchovní cvičení v klášteře. Když biskup Jan Stephanian odmítl, papežská policie ho chtěla zatknout na ulici. Pouze rozbouřený dav ho zachránil.

Aby pomohla v zastrašování biskupů na sněmu, papežská policie zavedla náhodné prohlídky domů. Monsignor Lorenzo Randi, ministr papežské policie a později kardinál, nechal všechny dopisy korespondentů novin zadržet na vatikánské poště a zadržel většinu negativních zpráv (A.B.Hasler) Co se týká J.H.Ignaze von Dollingera, jednoho z nejvýznamnějších katolických historiků a teologů té doby, jeho odměnou za 47 let vyučování římskokatolické teologie a historie měla být exkomunikace. (Lorraine Boettner, „Roman Catholicismus, 1982)

Jeho zločinem bylo poukázání na fakt, že papežský nárok na neomylnost postrádá podporu jak z Písma, tak i z tradice. Takový byl také převládající názor katolických historiků a dokonce i většiny biskupů toho času v Římě. Von Dollingerovo monumentální dílo „The Pope and the Council", vydané před Vatikánem I, bylo okamžitě zařazeno mezi „libri prohibiti" jinak „zakázanou četbu“. Papež Pius IX. si nemohl dovolit, aby biskupové četli taková fakta historie, jako že:

„Tertullian, Cyprian, Lactanius nevědí nic o speciálním papežském právu, či o jakémkoliv svrchovaném nároku na rozhodování ve věcech doktrín! V literatuře řeckých doktorů, Eusebia, sv. Athanasia, sv. Basila Velkého, dvou Řehořů a sv.Epiphania, není ani slova o nějakém právu římského biskupa! Nejzbožnější z řeckých otců, sv. Chrysotom na toto téma zcela mlčí, právě jako dva Cyrilové. Stejně tak mlčí latiníci jako Hilary, Pacian, Zeno, Lucifer, Sulpicius a sv. Ambrož. Sv. Augustin napsal o církvi, o její autoritě víc než všichni z otců dohromady. Vyzývá všemi argumenty, aby se Donatisté vrátili do církve, ale o papežské stolici neví zhora nic.“ (Dollinger)

ŽÁDNÁ PODPORA V HISTORII

Biskup Josef Hefele z Rottenburgu, bývalý profesor církevní historie, napsal tato slova sněmu Vatikán I: „Odpusťte, mluvím-li prostě - jsem dobře obeznámený s dokumentárními zdroji z historie,

s učením církve, s písmy otců a činy sněmů - míval jsem je v rukou ve dne v noci. Ale ani v jednom z těchto dokumentů jsem nenašel doktrínu papežské neomylnosti z důvěryhodného zdroje." Hasler nás informuje dále:

„Arcibiskup Thomas Connolly z Halifaxu, Nová Scotia, přijel do Říma jako přívrženec papežské neomylnosti. Po podrobném studiu se však stal horlivým oponentem. Neustále vyzýval zastávce neomylnosti ve sněmu, aby mu přinesli jasný text z prvních tří století - vždy marně. Udělal soukromou nabídku tisíce liber (asi 30 tisíc dolarů dnešní hodnoty) každému, kdo by mu mohl opatřit text, který chtěl. Vše, co dostal, byly padělky.“

Von Dollinger, jedna z největších autorit doby, plně souhlasil s Hefelem. Jeho kniha (Římem zakázaná) varovala před pokusem papeže prosadit doktrínu neomylnosti a připomněl biskupům, kteří o tom budou rozhodovat, toto:

„Je plně potvrzený historický fakt, že po mnoho století po Kristu církev neměla potuchy o tom, že římský biskup má poslední slovo ve všech sporech a že je neomylný. Kromě toho, když papežové počali uplatňovat to své údajné právo, vždy je používali bezohledně a s krutostí. Dále, podle průzkumu veřejného mínění, 93 procent dnešních katolíků je toho názoru, že je možné nesouhlasit s papežem, a stále být dobrým katolíkem.“

Tolik pro praktický efekt neomylnosti. Není divu, že církev se bez ní obešla po 1800 let!

TRAGICKÁ FRAŠKA

Není pochyb o tom, že přesvědčení o vlastní neomylnosti povzbuzuje despotismus, který je již tak velkou částí papežství. Na druhé straně despotismus vede k pohrdání pravdou, protože moc despoty musí být udržena za každou cenu. Tento charakterový defekt byl jasně vidět u papeže Pia IX. Přestože papež osobně schválil jeden článek v „La Civiltà Catholica“, který v únoru 1869 počal kampaň pro neomylnost, popřel s článkem jakoukoliv spojitost při audienci se zahraničními vyslanci. Tato lež byla sice zcela zjevná, ale papež se zdál být slepý k faktu, že každý s normálním rozumem věděl, že lže. Papež napsal články pod jiným jménem a potom popřel, že o nich vůbec věděl! Když biskupové Clifford, Ramadie a Place protestovali proti ponižujícímu způsobu řeči, který papež Pius IX. o nich použil, papež všechno popřel. Biskup Henri Maret, děkan na Sorbonně v Paříži, nazval před mnoha svědky papeže „falešníkem a lhářem“. Pius IX. neustále používal nátlak a hrozby, řídil intriky za scénou a odsuzoval zlými slovy každého, kdo byl proti neomylnosti.

A přesto až do konce trval na tom, že si přeje ponechat sněm „kompletně svobodným“. „Fakta, která dokazují pravý opak, jsou příliš početná,“ napsal hrabě Trauttmansdorf do Vídně 22. června 1870. V pohledu na tyto a další důkazy nestydaté nečestnosti, kardinál Gustav von Hohenlohe poznamenal: „Nepotřebuji další důkazy proti papežské neomylnosti - tento zcela dostačuje: Ještě jsem nepotkal člověka, který se méně zajímal o pravdu, nežli Pius IX.“ (Hasler)

Takový byl člověk, který použil moc svého despotického úřadu, aby donutil biskupy schválit dogma, kterému většina z nich oponovala. Biskup Dupanloup poznamenal v dubnu 1870, že mu bylo několika biskupy řečeno: „Raději bych zemřel, než vidět to všechno!“ Pro mnohé z nich sněm vypadal jako „degradační hra, tragická fraška“. Biskup Strossmayer si stěžoval, že Vatikán I neměl svobodu, aby schválil něco, co by mělo zavazovat svědomí celého katolického světa. Důkaz v tomto případě je evidentní.

NEOMYLNOST NEBO NESTÁLOST?

Jak už jsme poznamenali dříve, nemálo členů „opustilo sněm zcela znechuceno“, ještě než skončil. 17. července 1870, den před hlasováním, 55 biskupů, kteří nesouhlasili, prohlásilo, že „z úcty k Svatému Otcí si nepřáli zúčastnit se hlasování“. Na protest odjeli z Říma. (Hasler). 18. července 1870, poslední den sněmu, neomylnost dostala 535 „ano“ hlasů - méně jak polovinu z původních 1084 členů, oprávněných volit. Přesto vatikánské noviny - zcela klamně - psaly, jako by zvolení bylo jednomyslné! Skrze hrozby odstranění z úřadu, ztráty úřadu a jiný nátlak, nakonec získal papež téměř všechny hlasy, které původně nesouhlasily. Takový byl nebiblický a skandálně nepoctivý způsob,

jakým se papežská neomylnost stala dogmatem římskokatolické církve! Bohužel, jen málo katolíků zná skutečná fakta!

Biskup Dupanloup napsal do svého deníku 28. června 1870: „Na sněm již více nepůjdu! To násilí, ta nestoudnost a dokonce i faleš, marnivost a stálé lhaní mě nutí, abych si udržoval svou vzdálenost.“ 26. srpna 1870 14 německých teologů prohlásilo: „Svoboda každého druhu před morálním donucením a od vlivu nadřazených orgánů je „sine qua non (nezbytná) pro všechny ekumenické sněmy. Taková svoboda na tomto sněmu definitivně scházela.“ (Hasler) Další pohledy na charakter a chování Pia IX., které Hasler napsal během let studií tajných vatikánských archivů, jsou až tragicky zřejmé:

„Nezdravý mysticismus, dětské záchvaty zuřivosti, velmi mělká senzibilita, občasná mentální rozržitost, podivně nevhodná řeč i v přísně oficiálních projevech, senilní tvrdohlavost - to všechno ukazuje na ztrátu pevného chápání reality.... Kromě toho jsou zde případy vyložené megalomanie, které lze těžko vyhodnotit. V roce 1866 Pius IX. aplikoval slova Krista „Já jsem cesta, pravda, život“ přímo na sebe! V dubnu 1871 hrabě Harry von Arnim-Suckow oznámil císařskému kancléři princovi Otto von Bismarkovi, že Pius IX. se pokoušel o zázrak: Jak procházel kolem kostela Trinita dei Monti, papež vyzval mrzáka, který ležel před kostelem: „Vstaň a chod!“ Experiment se nepovedl.

Historik Ferdinand Gregorovius už předtím poznamenal ve svém diáři v červnu 1870: „Papež se nedávno pokusil vyzkoušet si svou neomylnost. Když byl na procházce, pravil jednomu paralytikovi: „Vstaň a chod!“ Chudák se snažil postavit se na nohy, ale zhroutil se, což vyvedlo náměstka Krista z míry... Tento příběh už byl v novinách. Domnívám se, že Pius IX. je mentálně nemocný.“ Pius IX. dělá dojem, že trpí iluzemi své velikosti i v jiných věcech. Někteří, mezi nimi i biskupové, se domnívali, že papež je šílený. Historik katolické církve Franz Xaver Kraus poznamenal ve svém zápisníku: „Pius IX. - pokud se jeho týče, Du Camp souhlasí s mým pohledem, že od roku 1848 byl papež jak duševně nemocný, tak i zlomyslný.“ (Hasler)

HOŘKÉ OVOCE PAPEŽSKÉ TYRANIE

Zatímco Pius IX. žil ve fantastickém světě všemohoucnosti a snažil se vnutit církvi a světu ten neuvěřitelný koncept, že kouzlo úřadu může přeměnit pouhého člověka v neomylnou bytost, italský lid, trpící papežskou zkažeností a barbarstvím, plánoval jeho svržení. Italský vlastenec Giuseppe Mazzini obvinil papeže, že „postavil pevnost ukradené moci na mrtvých tělech této generace“:

„Evangelium **šeptá** o všeobecné lásce a bratrství, ale vy jste zasil neshody, inspiroval jste nenávisť. Vy, který jste měl být ochráncem slabých proti utlačovatelům, vy, který jste měl podporovat mír mezi občany, jste najal placené vrahy (ze Španělska, Francie, Rakouska a z Neapole), aby si nabrousili své dýky na samém oltáři, zatímco jste varoval občany-otroky, aby se neodvážili se postavit!“ (Guillermo Dellhora, „La Iglesia Catolica ante la critica en el pensamiento y en el arte“, 1929)

V roce 1861 parlament nově utvořeného Italského království prohlásil Řím za své hlavní město - i když papež byl stále jeho tyranem. Když potom nastal čas prosadit italskou nezávislost, tato se prosadila. Spojené síly papežských, francouzských a rakouských armád nestačily na síly bojující za italskou svobodu a jednotu. V září 1870, o dva měsíce později téměř přesně na den, kdy Vatikán I. potvrdil papežskou neomylnost, byl Pius IX. sesazen jako vládce římské provincie. Vítězná armáda, která přemohla papežské obránce, se probila skrze římské hradby nedaleko Porta Pia. Lidové hlasování, o kterém jsme se už zmínili, potvrdilo zařazení Říma do spojené Itálie.

Papež Pius IX. se stáhl do Vatikánu, jako do dobrovolného domácího vězení. Odtamtud vypustil skutečnou záplavu kleteb na své nepřátele. Jeho prokletí krále Emanuela „ať je kdekoliv, ať v domě či na poli, na všech částech jeho těla, prokletý v ústech, v hrudi, v srdci, nechť nebe se všemi silami, které má, se proti němu zdvihne, prokleje ho!“ Bylo to více než 139 slov. A co se týkalo zbytku jeho nepřátel - což podle výsledku hlasování bylo 99 procent Itálie, na ně papež zahřměl:

„S autoritou Všemohoucího Boha, svatých apoštolů Petra a Pavla, všichni tito, kteří se na této invazi zúčastnili, ukradli a okupovali naši provincii, nebo naše drahé město Řím, si vysloužili

exkomunikaci a všechny další duchovní tresty, které dovoluje svatý kánon a všechny všeobecné sněmy, obzvláště sněm Trentský!“ (Frederico Hoyos S. V. D. „Enciclicas Pontificias, 1958)

Pochopitelně papežovo rozhořčení bylo marné - alespoň pro tuto příležitost. Italy neoslnilo nové dogma neomylnosti. Řím pokračuje pod kontrolou italské vlády dodnes. Jak už jsme se zmínili, konkordát, který uzavřel s církví Musolini, zachránil papežskou autonomii nad městem-státem Vatikánem, který od té doby má stejný statut jako kterýkoliv stát světa. Vatikán nezemřel, katolická církev se nescvrkla! Vyrostla na téměř jednu miliardu členů. Papežský vliv po světě - i když uplatňovaný jemněji, je větší než kdy jindy. Janova vize je stále pozoruhodná - i když mnoho se ještě musí splnit.

POMPÉZNOST A POCHLEBOVÁNÍ

Petr prohlásil, že Kristus nám zanechal příklad, který máme následovat. Psal, že vedoucí církve nemají jednat jako „páni nad Božím dědictvím“, ale mají jít příkladem stádu. To, že papežové neuposlechli jak Krista, tak i Petra, o kterém oni tvrdí, že byl prvním papežem, je zcela jasné. Jak může kterýkoliv člen církve následovat příkladu autokratického, luxusního a vysoce přednostního stylu papeže?

Papežové, na rozdíl od Petra, jsou skutečnými pány nad těmi, kteří jsou pod nimi. Tato skutečnost byla manifestována po staletí v jejich tyranském chování, které se stalo ještě urážejícím ideou papežské neomylnosti, a zároveň dogmatem římskokatolické církve. „Donation of Constantine“, přestože je podvodem (jak už jsme dokázali dříve), ze kterého si papežové odvozovali nárok na autoritu a moc, odhaluje značný díl o tom, jak se papežové oblékali, jak žili a fungovali během středověku. Jak to podává de Rosa:

„Od „Donation“ je zřejmé, že papežové vypadali jako Konstantin, žili jako Konstantin, obývali jeho paláce, vládli nad jeho zemí, zachovávali to stejné „imperiální vzezření“. A právě tak chtěli vládnout nad církví i státem. Pouhých sedm set let po Petrovi už byli papežové posedlí mocí a bohatstvím. Údajní nástupci Petra se nestali služebníky, ale pány světa. Oblékali se do purpuru jako Nero a říkali si „Pontifex Maximus“.

Nebiblické postavení papežského úřadu dává člověku, který je drží, dokonce větší moc než politickému tyranovi. A příležitost i pokušení tuto moc zneužít se zvětší mnohonásobně, když je takový člověk považovaný za neomylného - něco, na co si žádný politický vládce dodnes nárok nečiní! Aby člověk viděl ničivý vliv takové svrchované autority na pouhého člověka, stačí jen pozorovat patolizalskou a podlézavou reakci těch, kteří měli to „štěstí“ se setkat s papežem osobně, potřást mu rukou, nebo se ho alespoň dotknout! Podívejte se na to divoké nadšení desetitisíců, kteří se sejdou, když se papež někde veřejně objeví. V jejich podlézavém uznání neomylnosti je nezdravé ztotožnění věrných římských katolíků s papežskou mocí. Je to identifikace, která způsobuje, dokonce i mezi obyčejnými členy, zaslepující a destruktivní pýchu ze sounáležitosti s „nejstarší a největší ...s tou jedinou pravou církví, mimo kterou není spása...“ Tato domyšlivost činí zbožné katolíky necitlivé k tomu, co by jinak byly zřejmé chyby a nedostatky církve, a drží je tak v moci církve.

Církev se stává Spasitelem místo Krista! To vede ke svůdné a příjemné víře, že ať se stane cokoli, tato instituce s dobrým úřadem papeže, svatých a hlavně Marie, nakonec člověka do nebe dostane, když přežívající příbuzní zaplatí za dostatečné množství mší v jeho jménu. Je to smrtelně nebezpečný klam, který je propagovaný v katechismu všem katolíkům již od dětství. Takový nebezpečný klam je umožněn učením, že i když Kristus za naše hříchy na kříži zaplatil, církev sama uděluje „milosti a zásluhy“, které Kristus vydobyl. Přidejte k tomu namyšlenost, která ruinuje každého člena církve, jejíž hlava je „neomylná“ a máte zde případ pro pověru a - nakonec tragedii.

A přes to všechno, římskokatolická církev změnila svůj názor tolikrát, že si sama sobě musela dokázat, že neomylná není! Kdysi bylo smrtelným hříchem jíst maso v pátek - dnes už není. Člověk vidával medailonky a sošky „svatého Kryštofa“ nejenom v autech, ale i ve výtazích pro „ochranu“. Ale tento „populární“ svatý byl prohlášený za mýtus. Miliony lidí, kteří po staletí věřili, že jsou pod jeho ochranou, byli oklamáni podle posledního výnosu hierarchie. Jak bývalá jeptiška Patricia Nolan Savas píše:

„Každá organizace, která může škrtem svého duchovního pera odstranit trest věčného pekla za páteční buřty a nechat zmizet chudáka svatého Kryštofa z tisíců automobilů, by mohla také přiznat, že se mýlila i v jiných otázkách!“ (USA Today, 8. prosinec 1993)

Ano, jeden by si tak myslil, ale dosud nebylo žádné připuštění nějaké chyby či páchání zla - dokonce ani v případě inkvizice, odporném zacházení se Židy, v mučednické smrti milionů křesťanů, povraždění 1 milionu Srbů v druhé světové válce, a propašování desetitisíců nacistických válečných zločinců do bezpečných zemí...

..

11. Na které skále?

„Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš,

syn živého Boha“.. Ježíš mu na to řekl:

„Ty jsi Petr (Petros), a na té skále (petra)

postavím svou církev a brány pekelné ji nepřemohou.“

Matouš 16:16

„Pas mé beránky“... „pas mé ovce“... „pas mé ovce“...

Jan 21:15-17

„Po Petrově vyznání víry Kristus rozhodl,

že na něm postaví svou církev; jemu slíbil

klíče království nebeského.“

Vatikán I (Austin Flannery: „Vatican Council II“ 1988)

Neomylný papež, následník Petra, který drží klíče od nebes, jako Kristův náměstek? Kdysi se pyšně tvrdilo, že papežská moc a pompa byly zděděny od Konstantina. Dnes se tvrdí, že Kristovo prohlášení k Petrovi z Petra učinilo prvního papeže, skálu, na které „pravá církev byla postavena“ a že všichni, kteří v tomto úřadu pokračovali - bez ohledu na to, jak podvodné či zlé jejich činy byly, stále byli následníky! Papežská autorita a celé katolické náboženství stojí i padá s tímto předpokladem!

Papež je církev. Bez něj by nemohla fungovat - a ani existovat. Nezáleží na tom, co si pan průměrný katolík myslí nebo dělá. Ale doktríny a listiny hierarchie a hlavně papežů, jsou to, s čím katolická církev stojí či padá! A na to se musíme zaměřit - ne na to, co váš katolický soused věří nebo nevěří. Průměrný katolík z toho nevěří ani polovinu! V tom případě by se ovšem neměl nazývat katolíkem! Proč věřit církvi v otázce věčné spásy, když se jí nedá věřit v mnohem menších věcech?

A co s Kristovým prohlášením Petrovi „*Na této skále postavím svou církev*“? Protestanté argumentují, že se jedná o slovní hříčku. V řečtině je „Petr“ „petros“, což znamená „malý kámen“, zatímco „skála“ je v řečtině „petra“, něco jako Gibraltar. Taková veliká „petra“ může být pouze sám Kristus plus vyznání, že Ježíš je tím Mesiášem-Kristem, jak Petr vyznal. Moderní katoličtí obhájci se brání tvrzením, že Kristus pravděpodobně hovořil aramejsky - což by eliminovalo slovní hříčku a ponechalo by Petra jako tu skálu. Tato pozice ale ve skutečnosti popírá základní články víry římského katolicismu, Tridentské vyznání víry! Toto vyžaduje, aby veškeré duchovenstvo - ode dnů, kdy vládl Pius IV. (1559-65), složilo přísahu, že pokud budou Písmo vykládat, tak jen pouze v harmonii s jednohlasným souhlasem otců církve.

SVĚDECTVÍ CÍRKEVNÍCH OTCŮ

Jak tedy ti tak zvaní otcové církve (vůdci církve do doby papeže Řehoře Velikého, který zemřel v r. 604) vykládají tuto pasáž? Není náhoda, že se všichni - do jednoho - shodují s protestantským pohledem? Ani jeden z nich nevykládá tuto pasáž tak, jak katolická církev učí až podnes. Být v souladu s církevními otci, katolíci by museli odmítnout dogmata, že Petr byl prvním papežem, že byl neomylný a že předal osobně svou autoritu svému následníku. Zbožný katolický historik von Dollinger nám připomíná nepopíratelná fakta:

„Ze všech otců, kteří vysvětlují tyto pasáže v evangeliích (Matouš 16:18, Jan 21:17), ani jeden z nich neaplikuje tyto na římské biskupy jako na Petrovy následníky. Jak mnoho otců se zaměřovalo těmito texty a přesto ani v jednom z jejich komentářů, které se nám dochovaly - Origen, Chrysotom, Hilary, Augustin, Cyril, Theodoret a jiní, jejichž výklady jsou sebrány v catenas - ani jeden ani v nejmenším nenaznačil, že primát Říma vyvěrá z nějakého slibu Krista Petrovi! Ani jeden nevysvětloval „skálu“ nebo základ, na kterém Kristus vybuduje svou církev, jako úřad daný Petrovi či jeho nástupcům. Jejich názorem bylo, že ta skála byla buď Kristus sám, Petrovo prohlášení víry - nebo oboje.“ (Dollinger)

Jinými slovy: Oproti tomu, co dnes průměrný katolík věří, ti tak zvaní otcové římskokatolické církve stáli souhlasně proti stávajícímu katolickému výkladu! A byl to právě zbožný římský katolík, ten, který svou církev miluje, kdo poukázal na tato fakta. I jiný katolický historik souhlasí s Dollingerem. Petr de Rosa, také věrný katolík, právě tak zručně propíchne balón papežské svrchovanosti a nepřerušenu linii následníků zpět k Petrovi:

„Je možné, že je (katolíky) to probudí, když uslyší, že všichni velcí otcové církve neviděli žádnou spojitost mezi Matoušem 16:18 a papežem. Nikdo z nich nespojuje to „Ty jsi Petr“ s nikým jiným než s Petrem! Jeden za druhým to zkoumají: Cyprián, Origen, Cyril, Hilary, Jerome, Ambrose, Augustin. A to nejsou žádní protestanté!

Ani jeden z nich nenazývá římského biskupa „skálou“ a ani na něj neaplikuje slib „klíčů“. Toto je pro katolíky tak šokující, jako kdyby nenašli v otcích žádnou zmínku o svatém Duchu, či vzkříšení z mrtvých. Pro otce církve to byla Petrova víra, nebo Kristus, který je tou Skálou a na kterého byla víra zaměřená - nikdy Petr! Všechny sněmy - od Nice ve čtvrtém století až do Konstance ve století patnáctém, souhlasí, že Kristus sám je jediným základem církve, to znamená Skála, na které církev spočívá... Žádný z otců nemluví o předávání moci od Petra na ty, kteří ho měli následovat. Není ani zmínka o stálém úřadu Petra.

A tak raná církev nepohlížela na Petra jako na římského biskupa, právě tak jako nevěřila, že každý římský biskup nastoupil za Petra... Evangelia papežství nestvořila - papežství ale pro svou existenci bralo podporu z evangelií - i když tam žádná není.“

Skutečnost, že se papežové po staletí spoléhali na padělané dokumenty (The Donation of Constantine, False Decretals), aby ospravedlnili luxus, pompu a moc, dokonce i potom, co byly tyto prohlášené za falešné, ukazuje, jak málo se tito „náměstci Krista“ starají o pravdu! Také nám to říká, že papežové se nespolehali na ospravedlnění své papežské autority a apoštolské posloupnosti na Matouše 16:18, protože by se jinak neopírali o padělané dokumenty! Vidíme, že aplikace prohlášení „Ty jsi Petr“ byla „vynalezena“ mnohem, mnohem později!

KDO JE TOU SKÁLOU?

Pravda celé té věci nespočívá na pochybné interpretaci několika veršů, ale na úplnosti Písma! Bůh sám je jasně zobrazený jako spolehlivá „Skála naší spásy“ celým Starým zákonem. (Deuteronomium 32:3-4, Žalm 62:1-2) Vlastně Bible prohlašuje Boha za jedinou skálu: „Kdo je Bůh kromě Hospodina? Kdo je skálou kromě Pána?“ (Žalm 18:31) Nový zákon jasně ukazuje, že Ježíš Kristus je tou Skálou, na které stojí Církev a že On, protože je Bůh a jedno s Otcem, je tudíž ta jediná Skála! Skála, na které „moudrý člověk postavil svůj dům“, nebyl Petr, ale Kristus a Jeho učení! (Matouš 7:24-29) Sám Petr ukazuje na to, že „On, Kristus, je základním kamenem, na kterém je Církev postavená.“ (1 Petr 2:6-8 a citáty ze Starého zákona v tom smyslu) Právě tak apoštol Pavel nazývá Krista „rohovým, základním kamenem Církve“ a prohlašuje, že Církev je zároveň postavená

„na všech apoštolech a prorocích". (Efezským 2:20) Toto prohlášení upírá Petrovi jakoukoliv speciální pozici v základech Církve.

ŽÁDNÝ ZVLÁŠTNÍ PŘÍSLIB PRO PETRA

Když dal Kristus Petrovi „klíče od nebeského království" (Matouš 16:19), vysvětlil, co tím mínil: „Cokoliv svážete na zemi, bude svázáno v nebi, cokoliv rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi." Ten stejný slib byl opakovaný pro všechny učedníky (Matouš 18:18), se zvláštním dodatkem o odpouštění hříchů. Je jasné, že klíče, svázání a rozvázání i odpouštění hříchů byly dány všem - ne pouze Petrovi. Je tedy neoprávněné tvrzení, že Petr měl zvláštní moc a autoritu nad druhými apoštoly. Takový koncept nelze najít nikde v Novém zákoně a byl neznámý dokonce i v římskokatolické církvi o staletí později. Petr dostal zvláštní privilegium zvěstovat evangelium nejprve Židům (Skutky 2:14-41) a potom pohanům, (Skutky 10:34-48) ale žádnou speciální autoritu! Obránci katolického pohledu tvrdí, že Kristova slova k Petrovi: „*Pas mé beránky, pas mé ovce,*" znamenají jedinečnou autoritu. Naopak, Petr aplikoval tento rozkaz na všechny starší (1 Petr 5:2) a stejně tak Pavel (Skutky 20:28). Von Dollinger opět připomíná:

„Žádné starodávne vyznání víry, žádné písmo otců, psané pro instrukci lidu, neobsahují ani slabiku o papeži, tím méně to, že by jistota doktríny a víry závisela na něm. Otcové církve neviděli v moci klíčů a v moci svazování a rozvazování nějaké speciální právo vlády pro římského biskupa - už proto, že nepovažovali moc, nejdříve danou Petrovi a potom všem ostatním, jako něco zvláštního či dokonce dědičného v linii římských biskupů. Síla klíčů, svazování a rozvazování byla všeobecně považována za patřící všem biskupům právě tak, jako biskupu Říma.“ (Dollinger)

ŽÁDNÁ SPECIÁLNÍ MOC PRO PETRA

Tu zvláštní autoritu, na kterou si dělali nárok římskokatoličtí papežové jako údajní nástupci Petra, Petr sám nikdy nepoužil. Ve svém dopise Petr vyzývá sobě rovné - ne podřízené! „*Starší, kteří jsou mezi vámi, povzbuzuji - já, který jsem starším také.*" (1 Petr 5:1) Pro své epístoly nenabízí žádnou oficiální bázi pro jakékoliv výsadní postavení. Představuje se prostě jako „*svědek Kristova utrpení*" (1 Petr 5:1) společně s ostatními apoštoly, kteří byli „*svědkové Jeho majestátu*". (2 Petr 1:16) Nevztahuje na sebe nic unikátního, prostě se řadí vedle ostatních.

Sjezd „apoštolů a starších" v Jeruzalémě kolem r. 45-50, popsáný v knize Skutků 15:4-29, byl svolán z Pavlovy iniciativy - ne z Petrovy. Nebyl to první církevní sněm, jak se někteří domnívají. Nebyla tam žádná církevní hierarchie, žádní delegáti odjinud - všichni byli obyvatelé Jeruzaléma. Mimo to, jak se zdá, vedení se ujal ne Petr, ale Jakub. I když Petr udělal důležité prohlášení, nebylo doktrinální. Byl to pouze souhrn jeho zkušeností s otevřením evangelia pohanům. Na druhé straně Jakub čerpal z Písma a argumentoval z doktrinálního pohledu. Navíc, byl to Jakub, který prohlásil: „*a proto můj soud je*".. a to bylo základem pro oficiální dopis poslaný do Antiochie.

Nejsou žádné důkazy pro to, že by Petr někoho přinutil svou autoritou - byl to právě Jakub, který zapůsobil na Petra! Strach z Jakuba a jeho vlivu zapříčinil, že se Petr vrátil zpět k tradičnímu oddělení se od pohanů. Výsledkem toho bylo, že Pavel, který napsal daleko více knih Nového zákona než Petr a jehož působnost byla zřejmě mnohem širší, veřejně vytkl Petrovi jeho omyl. (Galatským 2:11-14) V žádném případě nejednal Petr jako papež, a ani druzí tak s ním nejednali.

PRAVÍ NÁSLEDNÍCI APOŠTOLŮ

Kristus vyzval apoštoly, aby dělali učedníky učením evangelia. Dodal ještě, aby každý člověk, který evangeliu uvěřil, byl poučen, že má uposlechnout všechno to, co On učil těch dvanáct. A aby mohl dělat všechno to, co těch původních dvanáct, každý, ano každý následný učedník musí mít stejnou autoritu a moc od Krista právě tak, jak měli apoštolové původní! Jakékoliv příkazy a zmocnění, které apoštolové obdrželi od Krista, byly přeneseny na všechny, kteří uvěřili evangeliu, to znamená jejich vlastní učedníky, kteří to opět předali svým konvertitům až do dnešních časů. A tím,

zřejmě, ne nějaká speciální „kasta“ biskupů, arcibiskupů, kardinálů, papežů, nebo celé „magisterium“, ale VŠICHNI KŘESŤANÉ JSOU NÁSLEDNÍKY APOŠTOLŮ!

Historie rané církve, jak je podaná v Písmu, toto potvrzuje. Apoštolové dělali to, co jim Kristus přikázal: Dělali učedníky po tisících a předali jim všechna Kristova přikázání; a Kristus sám - z nebe - jim dává pověření a sílu, aby tyto úkoly mohli splnit. Počet křesťanů rostl a církve se zakládaly po celé římské říši. Kostely ještě neexistovaly, lidé se scházeli v domech. Vedení představovala skupina zbožných starších, kteří byli ve víře více dospělí a vedli příkladné životy. Neexistovala žádná hierarchie - ať už místní či teritoriální - kterou by lidé museli poslouchat pro její titul či úřad. Nebyla žádná vybraná třída kněží, kteří by sloužili jako prostředníci mezi člověkem a Bohem. Takové bylo židovské kněžstvo, které bylo předzvěstí věci příštích (Židům 7:11-28, 10:1-22) a stalo se hrozně zkorumpovaným, a platnost jejich kněžství skončila ukřížováním Pána Ježíše. Každý křesťan byl vybízen, aby se modlil a prorokoval (ve smyslu „učil“) při shromážděních. Pavel to podal velmi jasně:

„Když se sejdete, jeden má žalm, druhý slovo naučení, jiný mluví v jazycích - další to vyloží. Všechno ať slouží společnému růstu. Když někdo mluví neznámým jazykem, ať promluví dva nebo tři - jeden po druhém a jeden nechť vykládá. Z proroků ať mluví dva nebo tři - ti, kteří poslouchají, ať posuzují. Dostane-li někdo ve shromáždění zjevení, ať ten první zmlkne. Jeden za druhým může prorocky promluvit, aby všichni byli poučeni. Prorok přece ovládá svůj dar. Bůh není Bohem zmatků, ale pořádku.“ 1 Kor 14:26-40

ŽÁDNÁ ELITNÍ TŘÍDA

Žádný z Kristových slibů apoštolům nebyl pouze pro ně, či pro nějakou elitní třídu. Například: „Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o něco, můj nebeský Otec jim to splní.“ Jan 14:13 „Cokoliv požádáte Otce v mém jménu, On vám to dá.“ Jan 16:23 Všichni křesťané se modlí ve jméno Ježíše Krista, a přesto Jeho slib byl původně daný pouze tomu vnitřnímu kruhu dvanácti apoštolů! Všichni katolíci chodí k přijímání, a přesto jenom apoštolům řekl: „To číňte na mou památku.“ (Lukáš 22:19) Je jasné, že všechno, co Kristus prohlásil svým nejbližším, platí pro všechny křesťany dodnes.

Znamená to, že když dva obyčejní křesťané se na něčem dohodnou, dostanou to, nebo když obyčejný křesťan o něco požádá ve jméno Ježíše Krista, bude mu to dáno? Ano! Tak proč nedostaneme na každou prosbu odpověď? Dostaneme! Na každou prosbu dostaneme odpověď, ale někdy je to „NE“ a někdy „AŽ POZDĚJI“!! Kristovo „jméno“ není nějaká magická formulka, která zaručuje automatickou kladnou odpověď. Žádat v Jeho jméno znamená žádat tak, jak On by žádal, pro Jeho cíl a slávu, ne pro naši. V tomto bodě katolická církev velmi oklamala upřímné katolíky. Každá modlitba, kterou vysloví katolický kněz, není automaticky zodpovězena o nic víc, než modlitba každého obyčejného křesťana či protestantského pastora. To je zřejmé. A přesto katolická církev tvrdí, že katolické duchovenstvo má speciální moc a to v tom smyslu, že kdykoliv vysloví Kristovo jméno - ať už při svázání či rozvázání, nebo odpouštění hříchů, že se to automaticky stane. Není tomu tak! Je nepoctivé tvrdit, že uvolnění od hříchu - což není možné ověřit - se stane pokaždé, když je katolický kněz vysloví - když vidíme, že každý pokus osvobození od nemoci (což se ověřit dá) se zřídkakdy stane, když je vysloveno.

Smysl je zcela jasný: Ať už se jedná o získání odpovědi na modlitbu ve jméno Ježíše Krista, nebo dosažení nějakého požehnání, na kterém se dva či více křesťanů shodlo, anebo svázání - rozvazování - odpouštění hříchů se nestane automaticky pomocí nějaké formulky, ale je vykonáno pouze Kristem, pracujícím skrze Jím vybrané, kdy, kde a jak On si přeje! Žádný z těchto slibů se neuskutečnil automaticky jen proto, že si to Petr nebo někdo jiný z apoštolů přál. Právě tak nejsou automaticky v moci člena římskokatolické církve, nebo jiné církevní hierarchie. Taková falešná dogmata postavila ty, kteří jim věří, pod moc Říma a přiměla je, aby hledali u kněze to, co je dědictvím každého pravého učedníka Ježíše Krista!

TYRANIE MINULOSTI A MAGISTERIUM DNEŠKA

Apoštol Pavel napsal, že pokud světská vláda nepřikazuje něco, co by bylo proti Boží vůli, každý křesťan, včetně apoštolů samých, má tyto vládcy uposlechnout (Římanům 13:1-7). Podle Pavla se měli „*modlit za krále a za všechny, kteří mají autoritu.*“ (1Timoteovi 2:1-3) Každý křesťan „*má být podřízen vládám i mocím a uposlechnout autority.*“ (Titovi 3:1) Petr napsal křesťanům: „*Podříd'te se všichni každému zákonu člověka už kvůli Bohu - ať už je to králi jako svrchovanému, nebo místodržícím!*“ (1Petr 2:13-14) Papežové učili právě opak; že oni jsou svrchovanými vládci a že pouze jejich zákony musí poslouchat dokonce i králové! Totální podřízení se - jak Řím žádá, bylo vysloveno mnoha papeži, ale nikdo to neřekl tak jasně, jako Mikuláš I. (858-67):

„Je zřejmé, že papežové nemohou být vázání či rozvázání nějakou pozemskou mocí - dokonce ani sv. Petrem, kdyby se vrátil, protože Konstantin Veliký doznal, že papežové jsou zde na místě Boha a božstvo nemůže být souzeno žádným člověkem! A proto my jsme neomylní, a ať už jsou naše činy jakékoliv, nezodpovídáme za ně nikomu než nám samým!“ (Cormenin, „History of the Popes“)

Že Mikuláš I. nevyjadřoval pouze svůj fanatismus, ale pohled všech papežů, který se nakonec stal římskokatolickou doktrínou, je jasně jak z historie, tak i z oficiálních církevních dogmat, která stále platí. Podle Vatikánu II nikomu není dovoleno ani polemizovat s rozhodnutím magisteria ve věcech víry a morálky. Pouze hierarchie může vykládat Bibli a věrní musí takové vysvětlení přijmout jako vysvětlení od Boha. A každý musí papeže uposlechnout - i když právě nemluví „*ex cathedra!*“ Takové jsou požadavky slepé víry, dnešní zbytky tehdejší tyranické vlády papežů během staletí.

CHYBA „PRVNÍHO PAPEŽE“

Pokud by Kristova slova Petrovi v Matouši 16:18, ho učinila prvním neomylným papežem, potom tu máme velmi vážný problém. Ta příští slova z Petrových úst (verš 22) popírají samé srdce křesťanství! Tvrdí, že Kristus nemusí na ten kříž: „*Bud' toho, Pane, uchráněn! To se Ti nesmí stát!*“ Ježíš reagoval okamžitě: „*Jdi mi z cesty, Satane!*“ Zde máme první Petrovo „*ex cathedra*“, prohlášení k celému křesťanstvu, jelikož je zaznamenáno v Bibli, na víru a mravy (týká se spásy!) a byla to obyčejná hereze! V příští kapitole udělá Petr další vážný omyl, další heretické prohlášení. Zde staví Krista na stejnou úroveň s Mojžíšem a Eliášem: „*Postavme tři stánky - jeden pro Tebe, jeden pro Mojžíše a jeden pro Eliáše!*“ (Matouš 17:4) Tentokrát sám Bůh Otec se ozve z nebe a pokárá „*nového neomylného papeže*“: „*Toto je můj milovaný Syn, ve kterém se mi zalíbilo - jeho poslouchajte!*“ Později ve strachu o svůj život Petr popře „*přisahami i kletbami*“, že vůbec Ježíše Krista kdy znal! Opět prohlášení v oblasti „*víry a mravů*“ pro celé křesťanstvo v popření samého Krista. I kdyby skutečně byli papežové Petrovými následníky, velmi těžko by jim byl mohl předat svou neomylnost, kterou nikdy neměl!

BIBLICKÝ ZÁKLAD PRO NEOMYLNOST

Současný vedoucí katolický teolog Hans Kung nedávno poznamenal: „Hlavní text důkazu, citovaný při Vatikánu I pro papežskou neomylnost, je Lukáš 22:32 : „*Prosil jsem za tebe, aby tvá víra neselhala.*“ Tento verš nebyl nikdy použit ani středověkými kánony k potvrzení tohoto dogmatu, a to správně! V této pasáži Ježíš neslibuje svobodu od omylu, ale milost k vytrvání ve víře až do konce!“ (A B Hasler) Von Dollinger plně souhlasí:

„Každý zná tuto klasickou pasáž, na které byla postavena papežská neomylnost: „*Modlím se za tebe, aby tvá víra vydržela; a až se obrátíš, povzбуд' své bratry!*“ Ale tato slova prokazatelně ukazují osobně k Petrovi, k jeho popření Krista, jeho obrácení. Je vyloženo proti smyslu této věty hledat v ní slib budoucí neomylnosti a poslušnosti papežů! Ani jeden z autorů na konci sedmého století nesnil o takovém výkladu. Všichni bez výjimky - a bylo jich osmnáct - ji vykládají jako modlitbu Krista, aby tento apoštol nepodleh úplně a neztratil celou svou víru v přicházející zkoušce.“

Mnoho významných katolických teologů píše na stejnou notu. Petr de Rosa přidává svůj pohled:

„Podle církevních otců, Petr jako takový, žádného následníka neměl. Otcové vidí všechny biskupy jako následníky apoštolů, ne jen jednoho biskupa, následujícího individuálního apoštola, v tomto případě Petra. A proto v žádném případě nemohli přijmout názor, že „Petrův následník“ by měl vládnout Římu. Dále jsme viděli, že všechny doktrinární proslovy, obzvláště články víry, nepřicházely od papežů, ale od sněmů. V dřívějších stoletích se nikdy nestalo, že by římský biskupové mohli definovat doktrínu pro celé křesťanstvo.“ (De Rosa)

NESTABILNÍ SKÁLY

Potom, co prohlásil Kristu u Poslední večeře, že by raději zemřel, než aby Krista zradil, Petr udělal přesně to, co řekl, že neudělá: „*Tu začal zaklínat a zapřísahat: Neznám toho člověka!*“ (Matouš 26:74) Zde je kompletní popření samého Krista a tím celého křesťanství! Petr nebyl příliš stabilní „skálou“, aby na takové mohl Kristus postavit svou církev! Ovšem, jeho nástupci se provinili mnohem více! Už jsme se zmínili o řadě takových. Uvažte tento jeden příklad: Papež Julius II. (1503-13), syfilitik, známý holčičkář, otec mnoha nemanželských dětí. Svou cestu na Petrův trůn si koupil. V době postu, kdy se všichni dobří katolíci postili, papež se cpal tím nejlepším jídlem. Oděný v brnění, Julius často vedl svou armádu při dobývání Papežských států. Jak by on mohl být „náměstkem“ Krista, když Kristus řekl, že není z tohoto světa a proto Jeho služebníci nebojují? Jednat jako Julius znamenalo vysmívat se Kristu.

NÁSLEDNÍCI CÍSAŘŮ

Uvědomte si, že v raných dobách církve se neomylnost nepřipisovala římskému biskupovi, ale jeho nadřízenému - císaři. Na příklad papež Leo I. Veliký (440-461) připsal bezbožnému císaři tu stejnou neomylnost, kterou papež Pius IX. požadoval výlučně pro sebe a všechny papeže počínaje Petrem. Nakonec mu to zastrašení členové Vatikánu I odhlasovali. Podívejme se, jak se na to díval Leo I. Veliký, podle papeže Pia IX. zcela neomylný: „Skrze inspiraci svatého Ducha, císař nepotřebuje žádné lidské instrukce a je neschopný doktrinárního omylu.“ (H. Chadwick, „The Early Church“, 1976)

Následující pochvala, která zní, jako by patřila papeži, je z řeči biskupa Eusebia, který tak vzdává hold pohanskému císaři Konstantinovi, potom, co Konstantin se stal hlavou církve:

„Náš císař, nechť je prohlášený za jediného, kdo je hoden... jediného, který je nad hladem po bohatství, nadřazený sexuální tužbě, kdo zvítězil nad vášněmi, kterým lidstvo podléhá, jehož charakter je formovaný podle Božského originálu Svrchovaného vládce, a jehož mysl odráží - jako v zrcadle - záři Jeho ctností. Tím je náš císař dokonalý v rozšafnosti, v dobru, ve spravedlnosti, v odvaze, ve zbožnosti, v oddanosti Bohu.“ (Eusebius, „Oration on the Tricennalia of Costantine“)

Tím, že tato chvála platila pouze císaři, postavila ho nad římského biskupa, který byl tím Konstantinovi podřízený. A tak si Konstantin počal říkat „Biskup biskupů“. Dnešní papežové, kteří mají Konstantinovy tituly a nosí jeho vladařské znaky, jsou jeho následníky - ne Petra! Historik Will Durant na to poukazuje: „Během své vlády Konstantin jednal s biskupy jako s politickými poradci - zval je k poradám, svolával sněmy a předsedal jim, a zavázal se prosazovat to, na čem se většina dohodla.“ (Will Durant, „The Story of Civilization“, Part III, „Caesar and Christ,“ 1950) Pro Konstantina neznamenal doktrína zhora nic - hlavně aby se biskupové dohodli, kvůli jednotě impéria. De Rosa cituje biskupa čtvrtého století, že „církev byla částí státu“. Vysvětluje:

„Dokonce i římský biskup, který se nenazýval papežem po mnoho staletí, byl ve srovnání s Konstantinem nikdo. V občanské terminologii byl poddaným císaře, v duchovní terminologii biskupem druhé třídy... Ne papež, ale Konstantin, jako později i Karel I. Veliký, byl hlavou církve, zdrojem jednoty, před kterým musel římský biskup padnout na zem a přísahat mu věnost. Všichni biskupové souhlasili s tím, že císař je „inspirovaným prorokem, apoštolem moudrosti církve“. Byl to tedy Konstantin - ne římský biskup, který určoval čas i místo církevních sněmů a dokonce jak se bude hlasovat. Bez jeho svolení se nemohlo nic stát zákonem, on byl jediným zákonodárcem impéria.“ (De Rosa)

POHANSKÉ DĚDICTVÍ

Samotná idea církevního sněmu byla vynalezena Konstantinem, který navzdory svému „obrácení“ ke Kristu, zůstal pohanem. Nikdy se nezřekl věrnosti pohanským bohům. Nezrušil ani pohanský Oltář vítězství v senátu, ani vestálské panny. A bůh slunce - ne Kristus - byl uctíván na císařské minci. Konstantin byl pokřtěný těsně před svou smrtí a to ještě ariánským knězem-heretikem Eusebiem. Durant nám připomíná, že během svého „křesťanského“ života Konstantin používal jak pohanské, tak i křesťanské rituály a pokračoval v používání pohanských magických formulek k ochraně úrody a hojení nemocí.

Že Konstantin nechal zavraždit ty, kteří by mohli mít nějaký nárok na trůn (obzvláště svého syna Crispa, svého synovce a potom svého švagra), je dalším důkazem, že jeho „obrácení“ na křesťanství byl pouze chytrý politický tah. Historik Philip Hughes, sám katolický kněz, připomíná: „Ve svém chování zůstal Konstantin až do samého konce pohanem. Jeho zuřivé nálady, krutost, která, jednou vyvolaná, nešetřila ani životy jeho ženy a syna, jsou nepříjemným důkazem nedokonalosti jeho obrácení.“

Tři „křesťanští“ synové Konstantina - Konstantin II., Konstantius II. a Konstans si zajistili po smrti otce své oddělené regiony impéria nelítostným a krvavým rodinným masakrem. Potom dovedli „křesťanství“ císařství do nových „výšek“. Tito lidé, a ne Petr, byli předchůdci dnešních papežů! Jak už jsme předeslali, Konstantin svolal, rozhodl agendu, pronesl úvodní řeč a hrál dominantní roli v prvním ekumenickém sněmu církve - sněmu ve městě Nice a několika dalších, právě tak, jak o 500 let později tak činil Karel I. Veliký. A jelikož císařové svolávali sněmy a řídili je, není překvapující, že žádný sněm prvních tisíc let církve neuznával římského biskupa jako hlavu církve!

Kristus dával příklad pokory a služby druhým. Jednou řekl svým učedníkům: „*Králové panují nad národy, a ti kdo jsou u moci, dávají si říkat dobrodinci, ale vy tak nečiňte. Ten, kdo je mezi vámi největší, buď poslední; kdo je v čele, nechť je jako ten, kdo slouží.*“ (Lukáš 22:25-26) Papežové zapomněli na tento příkaz a začali napodobovat pohanské císaře, od kterých zdědili své postavení a moc.

Kristus také odsoudil povýšenecké postavení, které zaujali rabíni Jeho dnů. Jeho slova k židovským náboženským vůdcům jsou právě tak platná pro římskokatolickou hierarchii:

„Mají rádi přední místa na hostinách a přední sedadla v synagogách. Mají rádi, když je lidé na ulici zdraví a říkají jim „Mistře!“ Vy si tak říkat nenechávejte, protože máte jednoho Mistra, Krista a vy všichni jste bratři. A nenechte si říkat „otče“, protože jediný je váš Otec na nebesích. Běda vám, zákoníci, farizeové, pokrytci! Podobáte se obilným hrobům, které zvenčí vypadají pěkně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijakých nečistot! Tak se i vy zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost!“ (Matouš 23:6-9, 27,28)

12. Nečistá matka.

Na její hlavě bylo napsáno jméno:

„MATKA VŠEHO SMILSTVA A VŠECH OHAVNOSTÍ.“

Zjevení 17:5

„Historie celibátu je celá černá. Větší částí je to degradace žen. Ivo of Chartres (1040- 1115) píše o konventech, kde žily jeptišky jen podle jména. Ve skutečnosti to byly prostitutky.“

Petr de Rosa, „Vicars of Christ“

„Nedávné odhalení rozšířených sexuálních nepřístojností na straně určitých členů římskokatolického duchovenstva, nepřichází jako nějaké překvapení pro nás, kteří jsme byli členy duchovenstva či jeptiškami.“

(Bývalá jeptiška Nolan Savas v „USA Today“ z 8.12 1993)

Aby každý dobře rozuměl: Nemáme v úmyslu vzbudit dojem, že katoličtí papežové, kněží a jeptišky jsou více náchylní k promiskuitě než zbytek lidstva! Máme všichni stejná srdce. Mnozí z těchto tragických jednotlivců bezpochyby začali s vysokou morální a duchovní snahou a v duchu se vydali na - jak věřili - cestu čistoty a oddání se Kristu. Byl to systém hierarchiálních privilegií, moci a autority nad obyčejným členstvem, který je změnil a zničil.

Tento systém, jak už jsme viděli, bal podporován po staletí skrze chtíč a nenasytost papežů, jejichž přirozená náklonnost ke zlu, kterou máme všichni - našla neobyčejnou příležitost usnadněnou jejich úřadem. Aby svou moc posílili, vydali řadu falešných dokumentů, které vydávali za písemnosti církevních otců a za dekrety raných synod. Jedním zjištěným tématem těchto podvodů bylo tvrzení, že papežové zdědili „nevinnost a posvěcení od Petra“ a nemohou být posuzováni žádným člověkem. Von Dollinger píše:

„Průpověď připisovaná Konstantinovi na sněmu v Nice, zaznamenaná v legendě Rufinem, byla zvětšována, až vyrostla do vysoké pretenze čili nároku. Konstantin podle této bajky, když měl před sebou napsaná obvinění a pomluvy jednoho proti druhému, tyto spálil s poznámkou, že biskupové jsou bohové, a že žádný člověk se nesmí odvážit je soudit.“

Jestliže je člověk na úrovni bohů, na co by neměl nárok? Bohové jsou nad zákonem. Není potom divu, že papežové začali otevřeně prohlašovat, že mají vládu nad králi, královstvími, nad každým člověkem a zároveň moc stát se tyrany. Ten přidáný nárok na neomylnost to všechno ještě zhoršil.

Každý kněz a jeptiška svým spojením s církví se podílí - i když v menším měřítku - na tom stejném absolutismu a povýšení nad obyčejnými katolíky. Přidejte k této předstírané, jakoby boží autoritě, to nepřirozené pravidlo celibátu - které pouze málokdo je schopen nést - a máte podhoubí pro jakoukoliv příležitost pro zlo. Jeden upřímný katolický historik píše:

„Skutečností je, že kněžský celibát nikdy skutečně nefungoval. Dle pohledu některých historiků udělal celibát více škody nežli užitku - a to mnohem silněji než cokoli jiného na Západě, včetně prostituce. Důkaz škody nadělané celibátem nepochází z nějakých antikatolických pramenů, ale právě naopak! Zahrnuje v sobě papežské a sněmovné dokumenty. Dopisy od reformujících svatých ukazují jedním směrem: Namísto toho, aby se stal celibát světlem osklivého světa, kněžský celibát byl častěji než ne - skvrnou křesťanství.“ (Peter de Rosa, „Vicars of Christ: The Dark Side of Papacy“, 1988)

KOŘENY I OVOCE CELIBÁTU

Musíte si uvědomit, že nucený celibát není učen v Bibli, a ani nebyl praktikován apoštoly. Toto učení se vyvinulo jako nedílná část papežského systému a postupně se stalo jeho nedělitelnou součástí. Celibát se ukázal být skutečným rohem hojnosti zla. Ve skutečnosti celibát nebyl zákazem sexu, ale manželství!

Například papež Alexander II. (1061-73) odmítl potrestat kněze, který spáchal cizoložství s druhou ženou svého otce, protože nespáchal hřích manželství! Manželství bylo tím velkým zlem, které muselo být vyloučeno, aby duchovenstvo bylo plně oddáno církvi. Během celé historie nejenom kněží a preláti, ale také papežové měli své milenky a navštěvovali prostitutky. Mnoho z nich se stalo homosexuály. Žádný člen duchovenstva nebyl nikdy exkomunikovaný pro sex, ale tisíce jich bylo propuštěno z duchovenského stavu proto, že se oženili. Proč potom tak přísný příkaz celibátu až dodnes, když to vlastně neznamená zdržení se sexu? Je to proto, že příkaz celibátu má pro církev velmi praktický a lukrativní účel: Zanechává kněžstvo a hlavně biskupy a papeže bez rodin, kterým by odkázali svůj majetek a tím ochudili církev. Duchovenstvo nesmí mít žádné dědice! Papež Řehoř VII., když si počal stěžovat na potíže s vyloučením manželství mezi duchovenstvem, prohlásil: „Církev nemůže uniknout ze spárů laiků, dokud se kněží nevymaní ze spárů svých žen!" A zde je další důvod pro celibát: Vytvořit duchovenstvo bez břemene (a zároveň věrné loajality) žen a dětí. A tak smilstvo a cizoložství - i když zakázané v teorii - měly přednost před manželským vztahem. Historik devatenáctého století R. W. Thompson vysvětluje:

„Považovalo se za absolutně nutné pro dokonale pracující papežský systém, aby bylo vytvořeno duchovní těleso, kterému schází sympatie rostoucí pouze z rodinných vztahů, aby se tak lépe hodilo k papežskému účelu.“

Přestože ženatí muži byli v raných dobách přijímáni do kněžského stavu, byl po nich požadován celibát. Papež Leo I. (440-61) vydal dekret, aby ženatí duchovní žili se svou ženou „jako se sestrou". Mállokterý katolík ví, že ještě tak pozdě, jako za vlády Řehoře VII. (1073-85), bylo akceptováno, že kněží byli ženatí a předpokládáně žili se svými ženami v celibátu.

Takový požadavek je nepřirozený a nereálný. Kdo by byl schopný takové nařízení uposlechnout? Duchovní po celé Itálii měli, zcela otevřeně, početné rodiny a žádné disciplinární řízení proti nim zavedeno nebylo. Konec konců, bylo mnoho papežů, kteří měli velké rodiny také, a často to ani netajili. De Rosa komentuje:

„Tento teologický zmatek ve věku zkaženosti dovedl kněžstvo, hlavně římské kněžstvo pátého století tak hluboko, že se stalo synonymem všeho, co bylo perverzní a zkažené. Když byl papež Sixtus III. postaven před soud za svedení jeptišky, velmi snadno se obhájil slovy Ježíše Krista: „Ten, který je mezi vámi bez viny, nechť hodí první kámen!" Potulní mnichové se stali společenským nebezpečím ... po dlouhá období nebyly kláštery nic jiného než bordely ... Druhý sněm v Tours v roce 567 veřejně připustil, že by bylo obtížné najít duchovního, který by neměl ženu nebo milenku...“

SYSTÉM VHODNÝ PRO PROSTITUCI

Po celá staletí byl kněžský stav většinou dědičný. Většina z nich byli synové jiných kněží a biskupů. Více než jeden papež byl synem předešlého a předpokládáně celibátního papeže. Například papež Sylvesterus (536-7) byl synem papeže Hormisdase (514-23) a Jan XI. (931-5) byl synem Sergia III. (904-11) a jeho favoritky Marozie, o které jsme se již zmínili. Další nemanželské děti, které vládly církvi, byli Bonifác I. (418-22), Gelasius (492-96), Agapitus (535-6) a Teodor (642-9). Není divu, že papež Pius II. prohlásil: „Řím byl jediné město, kterému vládli bastardi.“ Pius sám se přiznal, že zplodil dvě nemanželské děti, každé s jinou ženou - jedna z nich byla v tom čase provdaná. Nařízení celibátu doslovně vytvářelo prostitutky, a tím udělalo z Říma „Matku děvek", jak to viděl Jan ve Zjevení. Ve svém ohnivém kázání Savonarola z Florencie (brzy potom umučený), nazval Řím „prostitutkou, která se prodá za minci"(W. Durant), a obvinil kněžstvo, že přináší „duchovní smrt na všechny, a že jejich zbožnost spočívá v trávení nocí s děvkami." Volal: „Jeden tisíc, deset tisíc, čtrnáct tisíc děvek je pro Řím málo - jak muži, tak i ženy jsou děvky!"

Papež Alexander VI. pohrozil, že vyhlásí interdikt nad celou Florencií, jestliže město Savonarolu neumlčí. Vládcí města uposlechli ze strachu, „že všichni florentinští obchodníci v Římě budou vsazeni do vězení". (Will Durant, „The Story of Civilization") Papež chtěl Savonarolu přivést do Říma jako heretika, ale vládcí Florencie ho chtěli popraviti sami. Potom, co podepsali přiznání, které z nich bylo vynuceno hrozným mučením, Savonarola a jeho dva přátelé byli oběšeni a potom spáleni na hranici. A přesto, tento muž, který kázal proti nemorálnosti katolické církve a byl touto zavražděn, je nyní oslavovaný Vatikánem jako „gigant naší víry, umučený 23. května 1498.“ Jaká to revize historie!

Při své návštěvě Německa v osmém století sv. Bonifác shledal, že ani jeden duchovní nedodržel slib celibátu. Napsal papeži Zacharymu (741-52) : „V řadách duchovenstva vyrůstají mladí muži, kteří tráví svá mladá léta ve znásilňování a v cizoložství. Prožívají své noci v posteli se čtyřmi či pěti ženami, potom ráno vstanou a jdou sloužit mši!" Biskup Rathurio si stěžoval, že kdyby exkomunikoval nečisté kněze, „nezbude nikdo, kdo by udílel svátosti - kromě chlapců." A kdyby do toho zahrnul i nemanželské syny, jak kanonický zákon vyžaduje, „nezbyl by vlastně nikdo."

Dokonce i idealisté se stali darebáky bez jakýchkoliv principů, protože stát se duchovním bylo tou nejjistější a nejrychlejší cestou k bohatství i moci, a nabízelo jedinečné příležitosti k jakékoliv rozkoši. Dnešní papež Jan Pavel II. ve své nedávné encyklice „Veritatis Splendor" zcela rozhodně odsuzuje promiskuitu. Člověk by mohl pocítit respekt k takovému dílu, kdyby papež připustil, že jeho papežští předchůdci byli jedni z těch nejhorších viníků; a že duchovenstvo, protože se nesmí ženit, bylo vždy více náchylné k nedovolenému styku než laici, a že tato promiskuita je stále velmi rozšířena mezi římskokatolickým duchovenstvem. V opačném případě „Splendor of Truth" má zcela dutý zvuk.

NÁMĚSTCI KRISTA?

Jan XII. (955-64), o kterém jsme psali dříve, se stal papežem, když mu bylo šestnáct let. V Lateránském paláci měl svůj harém a žil tak špatný život, že je to nad naše představy! Dokonce přijel Satanovi před oltářem sv. Petra! Duchovní vůdce církve po osm let spal nejenom se svou matkou, ale také s každou ženou, na kterou mohl položit své ruce. Ženy byly varovány před návštěvou Lateránského kostela sv. Jana. O tomto muži píše Liutprand ve svém žurnálu:

„Papež Jan je nepřítelem všeho.... palác Lateránů, který kdysi obývali svatí, a který je nyní bordel děvek, nikdy nezapomene jeho spojení s děvkou jeho otce, sestrou konkubíny Štefanie. Ženy se bojí pokleknout před svatými apoštoly, protože slyšely, jak Jan vzal násilně do postele ženy-poutnice, jak i panny.“

Záznamy sv. Petra Damiána z jedenáctého století o neuvěřitelných zlech zapříčiněných slibem celibátu, byly tak skandálním čtením, že papež, kterému se svěřil, zachoval tyto v papežských archivech. Ve skutečnosti to dokazuje, že zhýralost mezi duchovenstvem byla univerzální. „Po šesti stoletích energického prosazování celibátu bylo duchovenstvo nebezpečím pro vdané ženy právě tak, jako pro dívky v každé farnosti.“ (De Rosa)

Papež Innocent IV. (1243-54) byl donucen císařem Frederikem II., aby opustil Řím. Papež se uchýlil do Lyonu ve Francii. Po smrti Frederika se papež vrátil do Říma a kardinál Hugo napsal obyvatelům Lyonu děkovný dopis. Připomenul jim, že něco papežovi a jeho dvoru dluží. Jeho poznámka dává nahlédnout na nestydatou zkaženost papežského dvora:

„Během našeho pobytu ve vašem městě, my, (papežský dvůr) jsme byli velmi charitativní vůči vám. Při našem příchodu jsme ztěžka našli dvě „sestry lásky" (prostitutky) na prodej. Nyní, když vás opouštíme, zanecháváme po sobě jeden veliký bordel, který se rozprostírá od západní brány k bráně východní." (De Rosa)

PROSAZOVÁNÍ CELIBÁTU

Celibát byl v Anglii téměř neznámý, než začal být prosazovaný Innocentem IV. kolem roku 1250. Většina duchovenstva byla ženatá – něco, co bylo přijato církví. Ale Řím se rozhodl, že učiní konec všem těm rodinným citům a svazkům, jak pro kněze, tak i pro jeptišky, protože jejich věrnost a

city mají být výlučně zaměřeny na Matku církev a papeže. R. W. Thompson vysvětluje, proč byl celibát v Anglii vynucován:

„Celibát římského duchovenstva byl již od počátku považován za jeden z nejefektivnějších prostředků pro zřízení svrchovanosti papežů, a pro tento účel byl pokus zavést celibát po normanském dobytí Anglie.“

Papež Honorius II. (1124-30) vyslal kardinála Jana z Cremy do Anglie, aby zjistil, jak se nařízení o celibátu dodržuje. Kardinál svolal starší duchovní a vyčiniil jim nemilosrdně pro jejich „nečisté životy“. Prohlásil, že je to „strašný zločin vstát od prostitutky, jít do kostela a rozdávat hostie“. Duchovní, které tak pokáral, našli kardinála ještě tu samou noc v posteli s prostitutkou. Ovšem, kardinál nebyl ženatý.

V třináctém století sv. Bonaventura, kardinál a zároveň generál františkánů, prohlásil, že Řím byl právě takový jako ta děvka z Apokalypsy, přesně tak, jak ji viděl Jan ve své vizi. Právě tak to vidí Martin Luther o tři století později. Papež Bonifác VIII. nezaváhal a vzal si jak matku, tak i její dceru za své milenkou. Byla to Lutherova návštěva Říma, která dovršila jeho zklamání s církví. Ve čtrnáctém století ztratila církev veškerou důvěru jako vzor křesťanského života. Cynismus byl vidět všude. Nebylo žádné tajemství, že papež Jan XXII. (1316-34) měl syna, který se stal kardinálem. Právě jako Luther, anglický Jan Colet byl Římem šokován. Z kazatelny katedrály sv. Pavla zahřměl:

„Ó, ta hrůzná bezbožnost těch mizerných kněží, kterých tato doba má tolik! Nebojí se vstát od nader nečisté dívky a vejít do chrámu Páně, k oltáři Krista - k mystériím Boha!“ (F. Seebohm)

ŽIVOT NA PAPEŽSKÉM DVOŘE

Po léta bylo běžné říkat, že „Řím má více prostitutek nežli kterékoliv jiné město světa, protože má nejvíce celibátníků.“ Papež Sixtus IV. (1471-84) obrátil tuto skutečnost ve značný příjem, když počal vybírat daně z římských bordelů. Potom příjem ještě zvýšil tím, že vybíral daně z milenek, které si kněží drželi! Will Durant podává zprávu:

„V roce 1490 bylo v Římě zaregistrováno 6800 prostitutek, a to se nepočítají tajné „pracovnice“! Obyvatelstva bylo asi 90 tisíc. V Benátkách při sčítání v roce 1509 bylo zaznamenáno 11654 prostitutek v obyvatelstvu, čítajícím 300 tisíc duší. Jeden podnikavý tiskař publikoval „Katalog všech hlavních a významných kurtizán v Benátkách“ - jejich jména, adresy i honoráře.“ (Durant)

Když se stal Rodrigo Borgia, který spáchal první vraždu, když mu bylo 12 let, papežem Alexandrem VI. (1492-1503), zvolal triumfálně: „Jsem papežem, náměstkem Krista!“ Gibbon jej nazývá „Tiberiem křesťanského Říma“. Přestože zřídka kdy předstíral, že by byl křesťanem, byl - jako všichni papežové, hluboce oddaný Marii. Vedoucí florentský učenec napsal:

„Jeho způsob života byl zhýralý. Neznal ani hanbu, ani upřímnost, ani víru, ani náboženství. Kromě toho byl posedlý nenasytným chtíčem, neuvěřitelnou ambicí a hořící vášní pro budoucnost svých dětí, které, aby pomohly prosazení jeho hanebných dekretů, neváhaly použít jakýchkoliv hanebných prostředků.“ (Francesco Guicciardini, „Storia“ citováno v: R. Chamberlin „The Bad Popes,“ 1969)

Jako jeho předchůdce papež Innocent VIII. (1484-92), Borgia jako dobrý otec své děti přiznal, osobně je pokřtil, dal jim to nejlepší vzdělání a hrdě je oddal ve Vatikánu, za účasti nejlepších rodin Říma! Alexander VI. měl deset nemanželských dětí, o kterých se vědělo. Čtyři z nich - včetně notorických známých Cesare a Lucrezie - měl s Vannozzou Catanei, papežovou oblíbenou milenkou. Když Vannozza ztratila půvab, Borgia, v té době 58letý, si vzal za milenkou právě vdanou patnáctiletou Giuliu Farnese. Giulia dostala červený kardinálský klobouk pro svého bratra - od té doby známého jako „sukničkový kardinál“, který se později stal papežem Pavlem III. (1534-49) a který později svolal Trentský sněm jako reakci proti reformaci.

STOPY V UMĚNÍ A ARCHITEKTUŘE

Papežská promiskuita byla zvěčněna v samé struktuře a sochách vatikánského chrámu sv. Petra a i v jiných kostelích a bazilikách. Na příklad nádhernou Sixtýnskou kapli nechal vybudovat a po sobě pojmenovat papež Sixtus IV., který zdanil kurtizány jiných, ale za své neplatil. Zde, v této kapli se scházeli kardinálové, aby zvolili nového papeže. Nad nimi, ve dvacetimetrové výšce, je vidět nádherné dílo Michelangela.

Obdivující návštěvníci si neuvědomují, že tento největší umělecký výtvar na světě objednal papež Julius II., který si papežství koupil a ani nepředstíral, že je křesťanem! Notorický holčičkář, který zplodil mnoho bastardů, byl v posledním stadiu syfilis, že nemohl ani nabídnout svou nohu k políbení! Sixtýnská kaple tak stojí jako pomník faktu, že církve je, jak Jan viděl ve vizi, „Matkou děvek“.

Santa Maria Maggiore, známý jako „nejdůležitější kostel věnovaný Marii v Západním křesťanství“, vznikl spojeným úsilím papežů známých promiskuitou. Sixtus III. (432-40), další holčičkář, nechal postavit hlavní strukturu. Pozlacený dřevěný strop nad lodí byl objednaný papežem Borgia Alexandrem VI. (1492-1503), který za něj zaplatil zlatem z Ameriky, které dostal od Ferdinanda a Isabely, kterým „daroval“ Nový svět. Papežova neuvěřitelná krutost, včetně jeho záliby v mučení jeho konkubíny, i jeho nemanželské děti, byly už stručně popsány. On začal první cenzuru tištěných knih „Index“, který přežil víc jak 400 let. (E.R.Chamberlin, „The Bad Popes“, 1969)

Uvnitř baziliky sv. Petra je náhrobní pomník papeže Pavla III. (1534-49), ozdobený skloněnými postavami žen. Jedna z nich, která představuje Spravedlnost, byla po 300 let nahá, až do doby, kdy papež Pius IX. nechal přes ni namalovat oděv. Byla modelovaná podle sestry Pavla III., Giulie, která byla konkubínou papeže Alexandra VI. Tak byla zvěčněna promiskuita „celibátních“ papežů.

DNEŠNÍ NEBIBLICKÁ TOLERANCE

Nezměrná nemoralita mezi římskokatolickým duchovenstvem není omezena pouze na minulost, ale pokračuje „ve velkém“ až dodnes. V době apoštolů bylo takové zlo velmi výjimečné a bylo důvodem pro exkomunikaci. Křesťané se ani neměli stýkat se smilníky, kteří si říkali křesťané (1 Korintským 5:8-9), aby celý svět věděl, že takové chování je odsouzeníhodné. O jednom takovém muži z Korintu píše Pavel: „*A proto takového odstraňte (exkomunikujte) z vašeho středu.*“ (verš 13)

A přesto papežové, kardinálové, biskupové i kněžstvo byli v nespočetném množství smilníci, cizoložníci, homosexuálové, masoví vrahové - bezohlední a krutí ničemové, kteří žili své zkažené životy v totální imunitě od odpovědnosti a od lidského soudu. Namísto exkomunikace jsou takoví hrdě vystaveni na seznamu minulých „náměstků Krista“. Dnešní kněz, který má sexuální poměr, je zřídkakdy odstraněn z kněžského sboru nebo exkomunikován. Místo toho je přemístěn na jiné místo a - možná se podrobí „psychologickému léčení“. Kněží, kteří byli prohlášeni za „vyléčené“ v takových léčebných centrech jako „Servants of the Paraclete“ v Jemez Springs, New Mexico, jsou znovu zařazeni na farnosti, aby mohli zneužít další oběti. (National Catholic Reporter 1994)

Zatímco Řím smilstvo oficiálně odsuzuje, tisíce kněží provádí mimomanželský sex. Národní katolické noviny nedávno napsaly: Sedm Francouzek, společnic kněží, které jsou nuceny utajovat - po celý život - lásku, kterou sdílejí s kněžími, a které představují tisíce žen v podobném postavení, odcestovaly 20. srpna do Vatikánu požádat papeže, aby prozkoumal realitu, které čelí tisíce členů duchovenstva, které žijí ve stínu, často se svolením církevních autorit, a realitu dětí, které jsou vychovávány samotnými matkami a nebo opuštěny. („National Catholic Reporter“, 3. září 1993) Podvod a pokrytectví pokračuje. Bývalá jeptiška Patricia Nolan Savas, autorka „Gus: A Nuns Story“ píše:

„Během mých deseti let života jako sestra Augusta, jsem byla svědkem situací, které se pohybovaly od trapných až po úchylné. Vlastně, teoreticky jsme měly zakázáno dotknout se jiné osoby - ať mužské či ženské. „Zvláštní přátelství“ bylo považováno za vážné porušení slibu čistoty, a měly jsme se mu vyhnout za každou cenu.“

A cena za vynucenou asexualitu a tělesné odepření byla vždy vysoká a často tragická. S výjimkou několika vybraných eunuchů, mnoho kněží a jeptišek, které jsem znala, nakonec odmítlo to nesnesitelné břemeno, a buď opustili náboženský život úplně, nebo si vytvořili vzájemné vztahy, ať už mezi sebou nebo s lidmi venku. Byli takoví odvážní, kteří pokračovali v upřímných snahách o umrtvení těla a často se stali oběťmi vážných psychogenických stavů. Někteří z nich, stále ještě zranění jak na duchu, tak i na těle, jsou umístěni v institucích, které se nazývají „odpočinek“ či podobně. Tragický počet z nich se stal alkoholiky a pomalu se upíjejí k smrti. Co je hlavní příčinou? Celibát. Ctnostný stav, když do něj vstupujete dobrovolně, se změnil na mlýnský kámen, když je prohlášený za neoddiskutovatelné dogma, jak se stalo v katolické církvi před 900 lety.“ (Patricia Nolan Savas, „Misconduct by Clergy is No Surprise“, USA Today)

Na počátku roku 1994, Terence German, bývalý jezuitský kněz, podal proti církvi, papeži Janu Pavlovi II. a proti kardinálovi John O'Connorovi žalobu o 120 milionů dolarů u New York State Supreme Court. Obvinil je z toho, že se vědomě odvracejí od opakovaných zpráv o sexuálních přečinech kněží a zneužívání církevních peněz. Germanova formální žaloba vysvětluje, že:

„On sám se vzdal „světa“, když složil slib v roce 1964 výměnou za slib církve, že se o něj postará až do smrti. Základním předpokladem bylo to, že budu žít život vedený podle daných principů katolické církve. Církve, která svým tichým souhlasem s převládající nedovolenou sexualitou a finančními přestupky, sama porušila svůj slib porušením daných předpisů. Církev neprosazovala svá vlastní pravidla a tak já jsem nebyl schopný žít podle jejích předpisů... mezi lidmi, kteří kradli a měli sexuální poměr s malými chlapci.“ (Times, St. Petersburg, Florida, 11 únor 1994)

Dnešní „celibátní“ smilníci, pedofilové a perverzní jsou téměř vždy jen tiše přemístěni. Na jejich dalších farách pokračují ve slavení mší a provádění kněžských povinností. Kdyby spáchali nějaký vážnější přečin, bude jim zakázáno působit jako kněží provždy.

KONEČNĚ DEMASKOVÁNÍ

Sexuální a finanční nepřístojnosti římskokatolického duchovenstva dvacátého století, které byly po desetiletí skrývané, jsou nyní odhaleny. Stále se zvyšující počet obětí vychází do popředí a žaluje katolickou církev. Odhadnutá částka jedné miliardy dolarů byla vyplacena jenom v USA v mimosoudním jednání. Arcidiecéze v Santa Fe, New Mexico je na pokraji finančního krachu kvůli asi padesáti žalobám, před kterými se obhajuje. „Více než 45 kněží je v podezření, že sexuálně zneužili kolem 200 lidí za posledních 30 let.“ (National Catholic Reporter, leden 1994) Santa Fe není jedinou oblastí, kde církev čelí takovým žalobám. Arcidiecéze v Chicagu předpokládá, že bude muset tentokrát zaplatit víc, než 2.8 milionu dolarů, které musela zaplatit v roce 1993. Tento problém je velmi rozšířený.

Seminář pro mladé františkány v Santa Barbaře, Kalifornie, musel být zrušen kvůli sexuálním vztahům mezi kněžími a studenty. Po celých Spojených státech ženy, které žalovaly církev, dostávají alimenty placené církvi „za slib mlčení o tom, kdo je otcem“. Ve věci případů v Santa Fe, pojišťovny, které pojistily osobní odpovědnost, včetně Lloyds v Londýně, odmítly platit, protože podle nich „autority dávají na fary kněze s minulostí sexuálního zneužívání“.

Organizace, jako deset let stará „Good Tidings“, které pomáhají kněžím a ženám, které jsou v sexuálním poměru, rostou jako houby po dešti. Good Tidings, jejíž ústředí je v Canadensis, Pensylvanie, má pobočky v Kanadě, Austrálii a Anglii. Rozvíjí vazby na jiné podobné organizace v jiných zemích v naději, že se vytvoří federace, která by představovala spojenou frontu římské církvi, která považovala sexuální styky kněží a žen za čistě „americkou záležitost“. Mnoho kněží si „vyvinulo návyk“ opakovaných sexuálních vztahů k ženám. Některé z jejich milenek se považují za vdané „v srdci, když ne legálně“ a některé vztahy jsou na úrovni „spolužití“. Ale když přijde k odpovědnosti za dítě, kněz je pryč. (National Catholic Reporter, 7. leden 1994)

NESTOUDNÉ POKRYTECTVÍ

Církevní naléhání na nepřírozeném a neproveditelném předpisu celibátu, udělalo z duchovenstva spolek pokrytců, kteří říkají jedno a dělají druhé. Podle „National Catholic Reporter“ kolem deseti procent kněží potvrdilo sexuální návrh od kněze, když byli v učením. Duchovní vedoucí, vůdcové noviců, profesori seminářů, často zavádějí sexuální kontakt do svých duchovních úřadů. Biskupové ze západní Kanady, navštěvující Vatikán, požádali papeže při několika setkáních, aby „připustil výjimku z kulturních důvodů a povolil manželství kněžím z kmenů Inuit a Dene, žijících v severní Kanadě.“ Papež byl velmi laskavý, ale neústupný. Patnáct století „neomylnosti“ se tak rychle změnit nedá.

St. John's Abbey v Collegeville, Minnesota, byla během 12. až 14. srpna dějištěm úvodní konference na téma „Sexuální trauma a církev“. Byla sponzorována dvěma benediktýny, T. Kellym a Dietrichem Reihartem. Zúčastnili se i protestanté. Protože tam převládalo spíše hledání psychologické než duchovní, byli přizváni i psychologové a psychiatři, jako například jezuita James Gill, psychiatr a vydavatel „Human Development“.

Účastníci se shodli na tom, že přesná čísla případů sexuálního zneužití nejsou k mání, kvůli rozsáhlému potlačení takovýchto informací církví. Thomas Doyle, právník a spoluautor zprávy „Doyle-Moulton-Peterson o sexuálním zneužívání duchovenstva“ odhadl, že z 50 tisíc kněží v Americe asi tři tisíce se současně sexuálně stýkají s mladistvými. Je odhadnuto, že asi 4x více kněží se stýká sexuálně s dospělými ženami a 2x více s dospělými muži než s dětmi. Situace se vymkla z rukou a tak je tomu po staletí. O svých duchovních přátelích napsal William Hogen potom, co opustil kněžský stav v devatenáctém století:

„Je mi to velice líto, ale z mých poznatků od dětství až podnes, jsem v celém světě nepoznal více prohnilou, zkaženou a prostopášnější instituci, než je tato.“ (William Hogan, *Popery As It Was, And As It Is*)

Papež Pavel VI. použil na Vatikánu II dogma papežské neomylnosti, aby odebral z rukou sněmu kritické problémy jako je celibát a kontrola antikoncepce, na které pronesl vlastní názory. Požádal, aby celé kněžstvo znovu obnovilo slib celibátu na Svatý čtvrtek 1970. Řím přece nemůže zvrátit svůj postoj k celibátu, aniž by přiznal omylnost jak papežů, tak i sněmů a ukázalo by se, že jsou vzdáleni jak od Bible, tak i od svatého Ducha po stovky let, zatímco protestanté měli pravdu celou tu dobu.

Pokrytectví Říma je monumentální. Pokračuje ve svém moralizování světa, hraje si na rozhodčího a na vzor ctností, zatímco desetitisíce členů jeho duchovenstva porušuje právě tu morálku, kterou sama vyhláší. Zamyslete se nad 179 stránkami „Veritatis Splendor“, které psal papež Jan Pavel II. celých šest let a vydal v roce 1993. Toto mocné teologické dílo odsuzuje antikoncepci, nedovolený sex a homosexualitu jako „zlo samo o sobě“! Papež Jan Pavel II. však zapomněl doznat, že vysoké procento jeho duchovenstva praktikuje všechny tři.

SMUTNÝ DŮKAZ NEZDARU

Katolický teolog Hans Kung odráží víru většiny římských katolíků, když nazývá celý pontifikát papeže Jana Pavla II. „příliš tvrdým“ na sexuální morálku a tvrdí, že taková „tvrdość“ má spíše opačný výsledek. Kung, který je pod „stínem vatikánského nesouhlasu“, nazývá „Veritatis Splendor“, který církevní autority nazývají „voláním po čistotě“, svědectvím jeho (papežova) nezdaru. Vojtylův pohled „na věc“ - potom co zahřměl v proslovech po celém světě, padl na neúrodnou půdu. Toto je vrcholné fiasko jeho patnáctileté kariéry. Ve své 120 miliónové žalobě proti církvi, bývalý jezuita Terence German, vatikánské „děvče pro všechno“ od 1978 do 1981 v římském jezuitském ústředí, tvrdí, že papež odmítl poslouchat jeho stížnosti na sexuální nepřístojnosti. A když už se fakta nedala popřít, papež se pokoušel tvrdit, že podobné věci se dějí pouze v USA. „Ale to jsou jen žvásty,“ prohlásil German, „vždyť se to děje přímo v Římě a on to ví!“ Chicagský kardinál Josef Bernardin tvrdil, že „Veritatis Splendor“ potvrzuje morální vizi, která udržovala katolickou obci od doby Krista. Je vůbec možné, že je tak ignorantní jak ve znalosti historie, tak i dnešního stavu církve?

Řím je - bez jakékoliv pochyby - tím městem, které je „Matkou všech děvek“ ze Zjevení 17, protože vytvořil doslova miliony prostitutek během historie. Žádné jiné město na světě nepřichází v úvahu jako konkurent.

13. Svůdce duší.

„Na jejím čele bylo napsáno jméno.. MATKA OHAVNOSTÍ ZEMĚ.“

Zjevení 17:5

„Církev učí a nařizuje, že používání odpustků je blahodárné pro křesťany a doporučené svatými sněmy - mělo by v církvi zůstat; a odsuzuje kletbou každého, kdo tvrdí, že jsou zbytečné, nebo že církev nemá právo tyto dávat.“ Vatikán II

„Od nejranějších dob církev měla tradici vystavovat obrazy a sochy našeho Pána, Jeho svaté Matky a svatých k uctívání od věrných... Tato praxe vystavování svatých obrazů a soch pro uctívání má zůstat nadále.“ Vatikán II

„Podívejte se na ovoce reformace se všemi jejími rozlišnostmi a denominacemi mezi protestanty," je časté volání katolických obhájců. „Jak může takový zmatek být od Boha?" Z toho plyne, že pouze protestanté mají mezi sebou rozdíly v učení, zatímco katolická církev je jednota 980 miliónů lidí, věrných členů, kteří všichni věří a praktikují stejnou věc. To je ovšem velmi daleko od pravdy. Katolicismus dává falešný dojem jednoty, protože veškeré nesouhlasy, jak v doktríně, tak i v praxi, se drží v tajnosti. Jak E. Michael Jones, vedoucí katolický spisovatel, píše:

„Věrní neopouštějí katolickou církev, protože je jedinou Kristovou loďkou; bez ohledu na to, jaké vlny hereze útočí na její strany, člověk nemá nikdy právo vyskočit z loďky - dokonce ani za největší bouře.“

VÁŽNÉ ROZDÍLY

Jak už jsme viděli, papežové nesouhlasili jeden s druhým a exkomunikovali jeden druhého, i když ti exkomunikovaní zůstávají na zlatém seznamu jako ti druzí! Sněmy nesouhlasily jeden s druhým, a bývaly někdy i vážné rozpory v tom samém sněmu. Bylo mnoho odpůrců při Trentském sněmu - sněmu, který nepředstavoval celou církev, ale přesto zůstává hlavním zdrojem dogmat dneška. Při Vatikánu I bylo mnoho biskupů proti papežské neomylnosti a teprve později, ze strachu před papežovým hněvem, podepsali. Totéž se stalo při Vatikánu II, když papež Pavel VI. umlčel opozici.

Anglická verze nového Univerzálního katechismu byla zdržena déle než rok, kvůli rozporům mezi biskupy. Některé z nich vyšly najevo při Národní konferenci katolických biskupů 15.-18. listopadu 1964 ve Washingtonu, D.C. Mnohý biskup vyjádřil doktrinální obavy. Arcibiskup Rembert Weakland z Milwaukee prohlásil na konferenci: „Existuje právě teď ohromný neklid a nejistota ohledně liturgie.“

Početné rozdíly uvnitř římskokatolické církve jdou celou škálou od superkonzervatismu k víře a praxi kněží a jeptišek, hluboko ponořených v buddhismu či hinduismu, až po Hans Kungův liberalismus. Tento je tak daleko od oficiální linie, že v roce 1979 Vatikán vypověděl jeho statut teologa. Ale i přesto Kung zůstává silným vlivem uvnitř katolické církve. Nebo vezměte Mathew Foxe, kterého Vatikán umlčel na celý rok, ale potom se hlasitě znovu objevil s názory, které jsou vyloženy pohanské a New Age. Vyhnaný od dominikánů, ale ne exkomunikovaný z církve pro své hereze, Fox vstoupil do episkopální církve. Široká škála jiných teologů v církvi zůstává - od

Maryknoll kněží a jeptišek vyznávajících marxismus, až ke společnosti horlivců papeže Pia X., kteří jsou pohoršeni ekumenismem Jana Pavla II.

VELKÉ SCHIZMA (ROZDĚLENÍ)

Během těch staletí existovalo přinejmenším právě tolik rozdílů mezi katolíky, jako mezi protestanty, a existují podnes. Některé z těch svárů se vyřizovaly mečem a oštěpem. Pomyslete, prosím, na to Velké schizma, když Francie a Itálie bojovaly o lukrativní prebendy papežství. V roce 1378 se Urban VI., neapolitán, stal papežem. Při pokusu vykonat tolik potřebnou reformu, papež exkomunikoval kardinály, kteří prodávali své prebendy. Byl to dobře myšlený, ale politicky pošelilý tah. Jak von Dollinger vysvětluje:

„Prodávání prebend, církevních úřadů a jiných výhod, bylo vždy denním chlebem římské kurie a vzduch jejího života; bez toho by se celá ta mašinérie zastavila a rozpadla. Kardinálové měli - z jejich pohledu - silný základ pro to, aby trvali na tom, že bez této praxe nemohou přežít. A tak se postavili proti Urbanovi VI. a zvolili si Klementa VII., člověka bližšího jejich srdci. A tím se stalo, že od roku 1378 do 1409 mělo Západní křesťanství dva zdroje „neomylnosti“. (Ignaz von Dollinger, „The Pope and the Council,“ 1869)

V roce 1409 byla Pisa dějištěm synody z celé Evropy, která byla svolána, aby zahojila roztržku. Bylo to poprvé po 300 letech, kdy účastníci takového sjezdu mohli otevřeně mluvit i svobodně volit. Všichni si oddechli - dokonce s pocitem vítězství, když dva papežové, Řehoř XII. a Benedikt XIII., byli odstraněni jako heretici a synoda zvolila papeže třetího, Alexandra V.! Pochopitelně, ani jeden z těch dvou papežů se nepodřídil rozhodnutí synody! A tak najednou byli na scéně tři neomylní náměstci Krista právě tak, jak tomu bylo o 350 let dříve. Tato situace trvala od roku 1409 do roku 1415. (Dollinger)

Je možné, že to je jedna z těch „ohavností“, které viděl Jan ve své vizi: Žena porodí člověka, který se bude prohlašovat za „Kristova zástupce“ - a dokonce ještě hůře - tři muži, a každý z nich tvrdí, že je Kristovým zástupcem a proklíná ty druhé dva! Kateřina ze Sieny, která přemluvila papeže Řehoře XI., sedmého z Avignonských papežů, aby se vrátil do Říma, je dnes uznávána jako katolická svatá, a přesto byla mocnou podporou Urbana VI., který je ale na listině antipapežů.

TA NEJVĚTŠÍ OHAVNOST

Kateřina, která mívala dlouhá období transů, ve kterých viděla údajně nebe, očistec a peklo, dostala těsně před svou smrtí „povolání od Boha“, aby „nesla trest za hříchy celého světa“. (Catholic Encyclopedia 1907-23 edition) My víme, že Kristova smrt zaplatila plně za hříchy světa! Byla Kateřina exkomunikována jako heretik za takové rouhání? Ne. Byla tak obdivována za svou „oběť“, že ji římskokatolická církev vyhlásila za svatou!

O 500 let později přijme církev tvrzení, že utrpení, (doložené stigmaty = krvácení z rukou, nohou a na boku, kde byl Kristus probodnut), které trpěl 50 let mnich Padre Pio (Padre Pio Foundation of America, 1993), bylo také splátkou za hříchy světa. Pio tvrdil, že ho navštívilo v jeho klášterní kobce mnohem více mrtvých než živých duší. Duše mu přišly poděkovat za to, že zaplatil za jejich hříchy svým utrpením tak, že byly propuštěny z očištěnce a vešly do nebe. Druzí mnichové dosvědčili, že slýchali v noci mnoho hlasů hovořících s Padrem Pio.

Ovšem Bible nás opakovaně ujišťuje, že Kristus vytrpěl plný trest za hříchy světa: „*Ve kterém jsme vykoupeni skrze Jeho krev, odpuštění hříchů, dle bohatství Jeho milosti.*“ (Efezským 1:7, Koloským 1:14) Nezbývá nic, co by hříšníci museli zaplatit za odpuštění z Boží milosti. Dluh byl plně zaplacen. „*Dokonáno jest!*“ zvolal Kristus, než na kříži zemřel. (Jan 19:30) Tvrdit něco jiného, je vyložená hereze!

Jan Křtitel nazval Krista „*Beránkem Božím, který snímá hříchy světa.*“ Všichni ostatní jsou hříšníci - včetně Padro Pia („*všichni zhřešili,*“ Římanům 3:23), kteří by museli zemřít za vlastní hříchy

a tak by nemohli platit za hříchy druhých. Petr přece prohlásil, že Kristus jednou provždy „*trpěl za hříchy - spravedlivý za nespravedlivé, aby nás mohl přivést k Bohu*“. (1 Petr 3:18)

A přesto Kateřina Sienská, Padre Pio a další „trpící svatí“ jsou uctíváni milióny katolíků a milióny katolíků se k nim modlí, včetně nynějšího papeže, za to, že trpěli za hříchy jiných. Oni jsou vlastně větší než Kristus, protože Jeho utrpení nechává ještě mnoho dobrých katolíků v očistci, kdežto utrpení Padre Pia jich osvobodilo mnoho do nebe. Vatikán II vyhláší, že „věřící vždy nesli svůj kříž jako odčinění viny za vlastní hříchy a hříchy jiných“, aby pomohli svým bratřím obdržet Boží spásu.“ Flannery.

Takové rouhání je jedna z ohavností, které katolická církev zrodila a které „živí“ až dodnes. Může být větší ohavnost než učení, že hříšníci, za které Kristus zaplatil plnou pokutu za hřích, potřebují ještě „pracovat na vykoupení svých hříchů a hříchů jiných“?

TVÉ HNUSNÉ MODLY

Biblický termín „ohavnost“ (abomination) je duchovní výraz, spojený s modloslužebnictvím. Bůh odsoudil Izrael pro jeho „*hnusné modly*“. (Ezechiel 16:36) Ohavností se také nazývá okultní praxe, společně s nedovoleným a perverzním sexem. Jelikož ta žena jedoucí na zvířeti je „*Matkou děvek a ohavností*“, zdá se, že toto zlo, které má kořeny v Babylónu, bude pod Antikristem charakterizovat světové náboženství, které ta žena reprezentuje. Je nazývána „Matkou“ těch věcí, protože je rozvíjela a podporovala. Tento popis se hodí přesně jak na historickou, tak i na současnou praxi římskokatolické církve.

Biblický zákaz zobrazení či znázornění čehokoliv pro náboženské účely a klanění se jim, a Boží odpor vůči této pohanské praxi, je jasně vyjádřen v druhém z deseti přikázání a v mnoha jiných pasážích Bible. Například: „*Neuděláte si modly, ani si nevztýčíte tesanou sochu ani odlitou podobu, ... abyste se jí klaněli, je to ohavnost v očích Boha. Nechť je prokletý ten, kdo si udělá vytesanou nebo odlitou podobu, ohavnost v mých očích!*“ (Leviticus 26:1, Deuteronomium 27:15) A přesto Vatikán II toto doporučuje a prohlašuje, že mají být „uctívány věrnými“. V katolických kostelích na celém světě vidíme „věrné“ na kolenou před podobami toho či onoho „svatého“, nejčastěji před Marií.

Druhé přikázání, které dal Bůh Izraeli, říká: „*Neučiniš si žádnou podobu, či podobu něčeho co je v nebi či co je na zemi... nebudeš se jim klanět, ani jim sloužit.*“ (Exodus 20:4-5, Deuteronomium 5:8-9) Jak obešla katolická církev tento jasný zákaz? Udělala něco horšího, než pouhé ignorování - doslova toto přikázání před lidmi skryla!

Desatero přikázání, které je vytištěno v katolickém katechismu, nemá druhé přikázání o zákazu podob a soch, ale církev rozdělila poslední, desáté na dvě části. To je zřejmé odmítnutí jasného Božího příkazu! Kromě toho je toto odmítnutí nepoctivě zakryto tím, že celé druhé přikázání je vynecháno! Je to úmyslný podvod a klam na členstvo, které nezná z Bible nic, co jim kněží neřeknou!

Když císař Lev III. vydal z Konstantinopole edikt, který nařizoval nucený křest Židů, byl chválen. Když ale v r. 726 žádal, aby všechny obrazy a sochy byly zničeny, vyvolal ohromný pokřik a odpor, jak od laiků, tak od duchovenstva! Papež Řehoř II. se vyslovil, že obrazy a sochy nebyly zbožňovány, pouze uctívány. Pravda však vyšla najevo v jeho dopise císaři: „*Pokud se týče sochy sv. Petra, kterého celé západní království považuje za boha na zemi, celý Západ by se strašně pomstil, kdyby tato byla zničena!*“ (Chamberlin, „*The Bad Popes*“) Z tohoto problému vypukla kolem Raveny krvavá válka a římská synoda exkomunikovala všechny, kteří útočili na obrazy či sochy.

Křesťané nepoužívali nic podobného do doby, kdy se stal Konstantin hlavou církve. Církev se snažila usmířit si pohany tím, že podržela jejich modly a dala jim křesťanská jména. Tato praxe je stále částí Santerie a woodoo.

Katoličtí obhájci trvají na tom, že neuctívají obrazy či sochy, ale „svatého“, jehož podobu představují. Ale papež Jan Pavel II. otevřeně propaguje pohanskou víru, že tyto předměty mají svou moc. Nedávno v bazilice sv. Petra prohlásil:

„Tajemná „přítomnost“ transcendentního prototypu se zdá, jako by byla přemístěna do posvátných předmětů. Zbožné meditování takového zobrazení se zdá mít očistný vliv na věřícího, protože podoba sama - požehnaná knězem - může, v určitém smyslu, v analogii se svátostmi, být ve skutečnosti považována za cestu božské milosti.“ (The Pope speaks, March/April 1990)

Taková modloslužba je Biblií opakovatelně odsuzována jako duchovní cizoložství či smilstvo. Řím je tou „Matkou děvek“ i v tomto směru. Matkou, která zavedla milióny lidí do uctívání bůžků.

SPÁSA NA PRODEJ

Hlavním obchodem římskokatolické církve bylo prodávání spásy naivním věřícím, a z toho v podstatě vzniklo církevní bohatství. A dělá to ve jménu Krista, který nabízí spásu jako dar! Ježíš řekl svým učedníkům: „Zdarma jste dostali, zdarma rozdávejte!“ (Matouš 10:8) Neexistuje větší ohavnost a přesto Řím nejenom že toho nelituje, ale pokračuje s tím dodnes.

V době papeže Lva X. (1513-21), papeže, který proklel a exkomunikoval Martina Luthera, byly vydány římským kancléřstvím speciální ceny, které měly být zaplacený za jakýkoliv zločin. I vražda měla svou cenu! Na příklad děkan, který spáchal vraždu, mohl dostat „rozhřešení“ za dvacet korun! Tito „pomazaní zločinci“, jak se jim říkalo, pokud jednou dostali odpuštění od církve, nemohli už být souzeni civilní autoritou!

„Výprodej spásy“ Lva X. nebyl nic nového. O 200 let dříve Jan XXII. (1316-21) dělal to stejné, když dal dohromady „ceník“ za všechny možné zločiny, od vraždy přes incest až po sodomii. Čím více katolíci hřešili, tím bohatší církev byla! Takové výdělečné systémy fungovaly po léta.

Innocent VIII. (1484-92) například uděloval dvacetileté „butterbriefe“ odpustky. Za určitou částku si člověk mohl koupit povolení jíst svá oblíbená jídla během postu i jiných dnů, předepsaných pro postní dobu. Byl to způsob, jak se člověku půst započítal, i když normálně hodoval. Lidé prostě věřili, že papež takovou moc má. Nakonec, není pravdou, že se stane, cokoli sváží či rozváží na zemi? Výnos z takového podnikání postavil most přes Labe. Když přijal úřad Julius III. (1550-55), obnovil tyto odpustky za slušný poplatek na dalších 20 let.

Lev X. nechal strhnout baziliku Konstantina a počal stavět chrám sv. Petra z velké části zaplacený z peněz, získaných od lidí, kteří se domnívali, že tím získávají odpuštění hříchů a vstup do nebe. Tato nádherná stavba stojí jako důkaz, že Řím je „Matkou ohavností“.

Jako Giovanni de Medici, Lev X. byl ustaven abotem k prvnímu přijímání, když mu bylo sedm let. Ve třinácti se stal kardinálem! Přestože byl nejmladším kardinálem do té doby, papež Benedikt IX. nastoupil na Petrův trůn již v 11 letech! Dovedete si představit jedenáctiletého chlapce, jak slavnostně vyhlašuje odpuštění hříchů, jako jediný neomylný zástupce Krista na zemi? Byl to Lev X., který pověřil dominikánského mnicha Tetzela, aby prodával odpustky, které podle něho osvobodí duše z očištěnce - nebo osvobozuje kupujícího, je-li zakoupena v jeho jménu, od očištěnce vůbec!

Tetzelovo nechvalně známé rčení bylo: „Jakmile mince v truhle zazvoní, duše hned očištěnce opustí!“ Jak může být někdo tak naivní a uvěřit, že odpuštění hříchů, za které Kristus trpěl na kříži, se dá koupit za peníze? Tento „Bůh“ katolicismu, který jedná podle jakýchkoliv úprav, které si zkorumpovaná církev vymyslí - jasně není Bohem Bible! Byla to právě ohavnost prodávání spásy za peníze, co popudila Martina Luthera a zapálila oheň reformace!

Protestanté, kteří chtějí věřit v to nejlepší, si představují, že římský katolicismus se už zbavil minulých ohavností, včetně prodeje odpustků. Kniha Charlese Colsona „The Reformers“ uvádí právě takový příklad nesprávných informací. Přestože v knize je mnoho pravdy, mylně prezentuje římský katolicismus jako biblické křesťanství a volá za evangelíky po spojení. Colson píše: „Reformátoři například napadli katolickou praxi prodávání odpustků; dnes už tato praxe neexistuje (kromě moderního ekvivalentu, který praktikují někteří bezohlední televizní dryáčníci - ironicky většinou protestanté, kteří slibují uzdravení a požehnaní za příspěvek).“ (Charles Colson „The Body, Being Light in Darkness,“ 1992)

Schvalujeme jeho odsouzení „bezohledných televizních dryáčníků“, ale udivuje nás nesprávný pohled na Řím! Hlavní dokument Vatikánu II věnuje 17 stránek vysvětlení praxe odpustků, jak je obdržet a proklíná všechny ty, kteří popírají, že církev má právo dávat odpustky pro spásu! (Flannery) Pravidla jsou komplexní a směšná - právě tak jako ohavná! Dovedete si představit Boha, jak ctí taková pravidla jako udělování odpustků „platných pouze ve dnech, určených papežem“ a že plné odpustky, platné pouze pro mrtvé „mohou být zakoupeny ve všech kostelích druhého listopadu?“ To celé učení o odpustcích popírá dostatečnost Kristovy výkupné oběti za hříchy na kříži. (Viz Apendix B pro další podrobnosti.)

Některé starodávné odpustky platí podnes. Nedávná poznámka v „Inside Vatican“ připomněla katolíkům, že 18. a 19. srpna 1994 se naskýtá neobyčejná příležitost pro získání speciálních odpustků:

„Papež Celestin V. udělil „Svaté dveře“ katedrále Maria Collemagio ve své bule 29. září 1294. Pro obdržení takových „pardon“ odpustků, je nutné být v katedrále mezi 18.00 hod. 28. srpna a 18.00 hod. 29. srpna, skutečně litovat svých hříchů, vyzpovídat se, jít na mši a k přijímání během osmi dnů po návštěvě. „Svaté dveře“ jsou otevřeny každý rok, ale tento rok 1994 je sedmisté výročí buly Pardonu. Jděte tam!“

VAROVÁNÍ: PŘED NÁMI JE REFORMACE!

Za zavřenou bránou kostela Wittenberského zámku, na jejíž dveře přibil Martin Luther svých 95 tezí, byly svaté relikvie, (včetně údajného vrkoče vlasů Marie) nabízející dva milióny let odpustků těm, kteří je budou - podle stanovených příkazů - uctívat. Nikdy se římskokatolická církev za takový podvod, který zavedl velká množství věřících do klamu a lži, dodnes neomluvila! A jak se vlastně omluví za duše, které jsou v pekle proto, že jim někdo prodal padělaný lístek do nebe?

Ať už jakkoliv důmyslné, a i občas nechutné jsou způsoby dnešních televizních „prodavačů spásy“, žádný systém, žádné hrabivé, mamonářské schéma v historii nesahá prodeji odpustků ani po kotníky! Získal mnoho peněz pro papeže v době reformace. V roce 593 byl papež Řehoř I. původcem této nebiblické, ale velmi výnosné novinky, že existuje místo zvané očistec, ve kterém duše zemřelých trpí, aby se očistily ze svých hříchů a byly plně vykoupeny „od dluhu věčného trestu“. Tato smyšlenka byla prohlášena za církevní dogma na sněmu ve Florencii v r. 1439 a zůstává důležitou částí římského katolicismu dodnes.

Nebyly to takovéto vylhané hereze, které rozdělovaly katolíky. Všichni se zdáli být uspokojeni slibem, že jednou je církev - tak nějak - vezme do nebe, bez ohledu na to, jak odporné a zcela nesmyslné pro lidský zdravý rozum tyto metody jsou. Jak Chamberlin kdysi napsal: „Oko víry je slepé vůči případným nesrovnalostem.“ Byly to vždy boje mezi soutěžícími papeži a tvrzení, že právě pouze ten či onen má patent na spásu, které rozdělovaly církev - ne výmysly neomylných papežů - ať už jakkoliv fantastické, a hlavně nebiblické!

Sněm v Kostnici (1414-18) sesadil všechny tři papeže, kteří, každý z nich, tvrdili, že jsou náměstci Krista, a zvolil nového papeže Martina V., a tím se církev opět spojila. Mnoho biskupů bylo toho názoru, že reformace je zoufale potřebná. Aby obrátil církev směrem k reformaci, sněm v Kostnici nařídil, aby se konal ekumenický sněm každých deset let. Papež Martin V. poslušně

„svolal sněm v r. 1423 - nejdříve v Pávii, potom v Sieně. Ale v okamžiku, kdy se ukázaly první snahy o reformu, rychle sněm rozpustil. Udaný důvod pro zrušení? „Malé množství přítomných.“

Jeho následník, Eugenius IV., se nemohl vyhnout povinnosti, kterou zdědil od svého předchůdce, ke které se zavázal ještě před svým zvolením.“ (Dollinger)

ZÁPAS O SVRCHOVANOST

Eugenius IV. nařídil, aby se sněm rozpustil téměř okamžitě, ale shromáždění odmítlo a boj s papežem začal. Nejprve měl na své straně většinu evropské populace, i krále Zikmunda. Marně se snažil papež exkomunikovat všechny preláty zapojené do boje proti němu. Podpora pro reformu proudila do sněmu od králů, vladařů, biskupů, prelátů a univerzit. Pod tlakem byl papež nucen dát

sněmu své posvěcení a uznat svrchovanost sněmů nad papeži, které papež Pius IX. obrátí při Vatikánu I.

Sněm sesadil Eugenia a nazval ho „notorickým porušovatelem míru a jednoty v Boží církvi, kupčičkem s boží milostí, křivopřísežníkem, tvrdohlavým heretikem, marnotratníkem církevních práv a majetku, neschopným a škodlivým pro administraci římského pontifikátu!" (Sidney Ehler, John Morrall, „Church and State Throuh Centuries.") A přesto je jeho jméno na oficiálním seznamu náměstků Krista. S velikou odvahou sněm nařídil:

„Veškeré církevní dosazování do úřadu bude vykonáno v souladu s kánonem církve; veškeré prodávání prebend a jiných výhod okamžitě ustane! Všichni kněží - bez ohledu na hodnost, ihned se zbaví svých konkubín, a kdo tak neučiní do dvou měsíců po vydání tohoto nařízení, bude zbavený svého úřadu - i kdyby to byl římský biskup. Papežové nebudou požadovat ani přijímat jakékoliv poplatky za církevní úřad. Ode dneška nebude papež pomýšlet na poklady tohoto světa, ale světa, který má přijít!“

Tato medicína se ukázala být příliš silnou a vlna veřejného mínění se obrátila proti sněmu. (Dollinger) Lidé reformaci chtěli - ale ne tak velikou! A to poslední, co by si kurie a papež přáli, bylo to, aby se od nich požadoval život a příklad křesťana a to ještě se sněmem, který by na to dohlížel! Papež Eugenius svolal vlastní sněm ve Florencii, sesadil a proklel všechny členy sněmu v Basileji, „vyhlásil nad Basilejí interdikt, exkomunikoval městskou radu a požádal, aby lidé přepadávali kupce, kteří by přivázeli do města zboží, protože je psáno: „Spravedlivý zničí bezbožného!" Potom papež uplatil krále Frederika 100 tisíci florinty „plus císařskou korunou, pověřenou vybírat desátky ze všech jeho německých prebend“ a dal plnou moc jeho zpovědníku, aby udělil králi dvojité plné odpuštění všech hříchů! Tak odporné a nekřesťanské byly způsoby, kterými papežové používali svou moc, včetně odpouštění hříchů.

Basilejský sněm nemohl soutěžit s papežovou mocí a bohatstvím. Eugenius měl veškerou podporu, kterou potřeboval. Von Dollinger komentuje: „Eugeniovo vítězství bylo kompletní. Když ležel na smrtelné posteli, obdržel čestnou návštěvu německých vyslanců. Tato událost byla oslavována (7. 2. 1447) zvoněním všech zvonů Říma a slavnostními ohni. Dokonce i ty malé ústupky, které pro Němce učinil, odvolal později v tajných bulách! V roce 1443 jeden anonymní německý katolík, v zármutku nad svou církví sdílel, jak se zdá, tu stejnou vizi, kterou dal Bůh Janovi ve Zjevení 17:

„Římská prostitutka má tolik milenců opilých jejím smilstvem, že Kristova Nevěsta, Církev a sněm, který ji reprezentuje, sotva dostane loajální věrnost od jednoho z tisíce.“

Jak tak umíral, potom co triumfoval nad sněmem i Německem, Eugenius volal v agónii svědomí: „O co lépe by bylo pro spásu mé duše, kdybych se nikdy nestal kardinálem a papežem!" Následující papež Mikuláš V. (1447-55) zrušil Eugeniovy dekrety proti basilejskému sněmu a přesto oba, jako neomylní, zůstávají na oficiálním seznamu podnes!. Toto byla poslední příležitost pro reformaci papežství. Neuspěla. Ve velmi krátké době bude římská kurie vyrábět další padělané dokumenty, aby dokázala papežskou neomylnost a svrchovanost nad celým světem.

KORUPCE JEDNÉ ÉRY

Římská nadvláda nad církví a světem po více jak tisíc let skrze exkomunikace, mučení a smrt, vedla k tak obrovské korupci a zkaženosti, že se i svět stáhl do sebe v hrůze a úžasu. Celým křesťanstvem se ozval hlas volající po reformaci církve. Všichni ale věděli, že je to nemožné, dokud římský dvůr zůstane takovým, jakým byl. „Kde každé darebáctví je prosazováno a chráněno a pomalu se rozšiřuje, není naděje na reformaci.“

Mezi papeži, kteří následovali Mikuláše na údajném trůnu Petra, byli takoví, jejichž zlo bylo za hranicí lidské fantazie. Von Dollinger píše o Pavlu II., Sixtovi IV., Innocentu VIII. a Alexandru VI., že každý z nich se pokoušel „převýšit zlo svého předchůdce"! Jeden součastník řekl, že Pavel II. udělal z papežského trůnu „zapáchající stoku svými prostopášnostmi a zkaženostmi". Poutníci, kteří přicházeli do Říma s velikým očekáváním, odcházeli domů zbaveni všech iluzí, jako Martin Luther,

aby prohlásili, že „v hlavním městě křesťanství, na řadrech velké matky a milenky všech církví, si duchovenstvo - téměř bez výjimky - drží konkubíny“. A církev z toho bohatne.

Sixtus IV. (1471-84), který prodal licence římským bordelům za roční poplatek a vyhlásil daň z konkubín kněžstva, si vymyslel ještě důmyslnější metodu na naplnění církevních pokladnic. Papežové, přicházející po něm, tento nápad použijí do posledního stříbrňáku. Sixtus rozhodl, že jako náměstek Krista může aplikovat odpustky na mrtvé, jako na živé. Byla to novinka, na kterou nikdo před ním nepřišel, a která se ukázala být neuvěřitelně lukrativní.

Který žijící příbuzný by odmítl zakoupit propuštění z muk očistce pro zemřelou matku, otce, tetu, strýce či dítě? A pochopitelně, čím bohatší žijící příbuzní byli, tím více stál ten „transport“ z očistce do nebe! Člověk žasne, jak vůbec někdo mohl takovému zkaženému papeži uvěřit, ale Sixtus nebyl o nic horší než ti druzí, a konec konců byl náměstkem Krista a nástupcem Petra, že? Chamberlin to opět dobře podává: „Žádný světský monarcha, ať už jakkoliv mocný a ctnostný, nemohl doufat, že získá takovou instinktivní úctu, jakou lidé měli pro následníka Petra - ať už byl jakkoliv zlý a zkažený!“ Těch několik odvážných, kteří se, jako Savonarola z Florencie, odvážili kritizovat římské ohavnosti, bylo posláno na ohnivou hranici.

SNĚM TRENTSKÝ

Takový byl stav římskokatolické církve v době reformace. Uvědomte si, že Luther a Kalvín byli zbožní mniši! Protestanté v té době ještě neexistovali. To slovo nebylo ještě vynalezeno. Veliké množství lidí volalo po reformaci už více jak dvě stě let. Ale nikdo z nich, včetně Luthera i Kalvína, nechtěl církev opustit. Chtěli ji předělat zevnitř.

Papežové, zuřiví nad zpochybněním své autority, by poslali Luthera i Kalvína na hranici, ale nemohli se jich dotknout, pro ochranu některých německých vladařů, a tak je hierarchie nakonec vypověděla z církve. Velké množství lidí, kterým se zvedal žaludek nad arogantním despotismem papežství, jejich útlaku i zabíjení těch, kteří se nesklonili, následovalo Luthera a Kalvína a další vůdce reformace ven z církve, opili z prvního nadechnutí čerstvého vzduchu svobody.

A pojednou protestantství - tento hlas „hereze“, vzkvétalo a bylo na pochodu všude! Papež Pavel III. viděl, jak se jeho impérium zmenšuje, právě tak jako jeho vliv na krále končil. Tento despotický renesanční papež „věnoval kardinálské klobouky“ svým synovcům - jeden byl čtrnáctiletý, druhý sedmnáctiletý, i když každý věděl o jejich notorické nemravnosti. Tento Pavel III. se snažil zachránit situaci na dvou frontách. A) Svolal sněm v Trentu, aby odsoudil reformaci teologicky a B) za scénou organizoval „svatou válku“, která měla vyhladit protestantství ze světa, ve jménu Ježíše Krista.

Římská popularita byla na velmi nízkém bodu, když se sešel sněm v Trentu. (1545) Ten měl reagovat na hrozbu protestantismu, který ohrožoval církev ve většině Evropy. Existovalo mnoho duchovních uvnitř katolické církve, kteří si uvědomili potřebu reformace a doufali, že Trent ji nastolí. Tak by bylo možné přivítat zpět ztracené protestantské ovečky. Ale papež a jeho kurie měli zcela jiné plány!

V úvodní řeči biskup Coriolano Martorano povzbuzoval všechny, kteří v reformu doufali. Bohužel, bylo tam jen velmi málo takových, protože papež si tam dosadil většinu svých lidí. Von Dollinger popisuje tuto pohnutou řeč:

„Obraz, kterým Martorano vykreslil a zobrazil italské kardinály a biskupy jako kruté, lakomé, plné pýchy, kteří napáchali neuvěřitelnou škodu na církvi, šokoval přítomné. Neznámý autor, který popisoval toto první zasedání v dopise příteli, se domníval, že ani Luther nikdy ostřeji nemluvil!“

Ovšem skutečnost byla taková, že tento ojedinělý výkřik pro návrat pravého křesťanství byl následován chórem, který podporoval všechno to zlo, o kterém Martorano hovořil. Sněm Trentský, kontrolovaný Italy, dokázal, že je neschopný podívat se faktům tváří v tvář! Když se přece jeden neitalský delegát dostal ke slovu a znovu obžaloval papežství, italské biskupové dupali a křičeli, že „ten prokletý bídák nesmí mluvit - měl by přijít před soud!“ „Svoboda projevu“ byla na stejné úrovni, jako bude i o 325 let později při Vatikánu I.

Slavný očitý svědek napsal krátce po otevření sněmu, že nic dobrého se od těch „zrůdných biskupů“ čekat nedá. „Že jediné, co na nich bylo episkopální (biskupské), byla jejich roucha! Tito lidé se stali biskupy skrze královskou přízeň, vyjednáváním, skrze peníze, kriminální činy anebo po dlouhých letech strávených v kurii. Ti všichni by museli být sesazeni, aby Trent mohl přinést něco dobrého - ale to je nemožné.“ Jiný současník, Pallavicini napsal:

„Italští biskupové neznali žádný jiný cíl, než zachovat apoštolské biskupství a jeho nádheru. Domnívali se, že v tomto se ukázali jako dobří Italové a dobří křesťané.“

KATOLICKO-PROTESTANTSKÉ VÁLKY

Neuspokojen prokletím protestantů teologicky - kánony a edikty Trentu obsahují víc než 100 kleteb proti protestantské víře - papež Pavel III. je chtěl také zničit fyzicky. Nabídl „svatému římskému císaři jeden milión sto tisíc dukátů, 12 tisíc mužů pěchoty a 500 koní, jestliže se obrátí plnou silou proti těm „heretikům“. Katolický císař byl šťastný, že dostal důvod, aby přivedl nepřátelské německé vladaře do područí, přitom zničil protestantství a tak dal své říši sjednocenou katolickou víru, která zároveň posílí jeho vládu.

Začala válka, která trvala přes deset let. Pavel III. vydal bulu, která exkomunikovala každého, kdo by odporoval císaři a zároveň slíbila štědré odpustky tomu, kdo by mu pomáhal. Po těžkých ztrátách na obou stranách a častých zradách mezi nepřátelskými vládci, zůstali protestanté dostatečně silní, aby přinutili císaře ke kompromisu. Will Durant vysvětluje dohodu, která vytvořila státní církve, které v Evropě existují dodnes:

„Aby se udržel mír mezi státy a zároveň i uvnitř, každý vladař si zvolí mezi římským katolicismem a luteránstvím; všichni jeho občané mají přijmout jeho náboženství - kdo nesouhlasí, může emigrovat.“ Nikdo nepředstíral nějakou toleranci! Princip, který reformace ve svém mládí držela - právo soukromého posouzení - byl kompletně zamítnut jak katolíky, tak i protestanty! Protestanté souhlasili s Charlesem a s papeži, že jednota náboženské víry byla životně nutná pro sociální pořádek a mír. Vladaři měli ty, kteří nesouhlasí, vykázat, místo aby je poslali na hranici. Skutečným vítězem nebyla svoboda vyznání, ale svoboda vládařů! Každý z nich se stal, jako Jindřich VIII., ve své říši svrchovanou hlavou církve, ať už katolické nebo protestantské, s právem jmenovat duchovenstvo a lidi, kteří budou definovat povinnou víru. „Erastiánský“ princip - to že stát má vládnout církvi - byl definitivně založen. A protože to byli vladaři, ne teologové, kdo vedl protestantství k vítězství, tak tito také si přivlastnili ovoce - svou teritoriální svrchovanost nad císařem a duchovní svrchovanost nad církvi. Ve skutečnosti Svatá římská říše nezahynula v roce 1806, ale v roce 1555.“ (Durant)

Příběh reformace byl vyprávěn také jinak. Bylo mnoho zla na obou stranách, na které nemáme čas. My máme jen jeden výlučný cíl v této knize: Identifikovat ženu sedící na zvířeti v 17. kapitole Zjevení. V této kapitole chceme demonstrovat, že má na čele nápis „Matka všech ohavností“. Vyjděme proto teď z minulosti do současnosti.

„Ohavnost“ řecky „bdélugma“, je duchovní výraz. Není větší ohavnosti, než odmítnout oběť, kterou Kristus za nás na kříži vykonal - mimo toho, že člověk vede i jiné lidi k té stejné ohavnosti. Tato „bdélugma“ v různých formách pokračuje v římském katolicismu dodnes. Další z velkých podvodů Říma se týká manželství a rozvodu.

ROZVOD POD JINÝM NÁZVEM

Římskokatolická církev je známá pro svůj jednoznačný postoj vůči rozvodu. Ale zároveň je ověřeně jedinečným rozvodovým mlýnem, který je skrytý tím, že se mu dává jiné jméno. Církev uděluje jen ve Spojených státech „anulmenty (anulování manželství)“ po desetitisících každým rokem. (National Catholic Reporter, 27. srpen 1993) Její používání psychologie je obzvláště zvrácené. Mnoho „anulmentů“ je povoleno z „psychologických“ důvodů, jako že byl někdo vychovaný v „nefunkční“ rodině, nebo byl „psychicky nepřípravený“ na manželství, které bylo uzavřeno před lety a produkovalo děti. Je to vrchol pokrytectví a cynismu - další ohavnost, kterou Řím zplodil.

Zde je výňatek z typického dopisu z katolické diecéze, který rozrušené ženě, plné úzkosti, ospravedlňuje „anulment“, povolený jejímu manželovi po 30 letech manželství (5 dětí, manžel i žena katolíci):

„Toto vyšetření soudem katolické církve rozhoduje, zda ten základní prvek svátosti manželské nechyběl v době, kdy manželství počalo. Pakliže soud rozhodne, že takový prvek z hlediska církve scházel, potom vás vaše manželství nezavazuje, pokud se církev týče. Toto rozhodnutí nemá žádné civilní implikace (důsledky) a nečiní z vašich dětí děti nemanželské.“

Pochopitelně neexistují „civilní implikace“. I když jsou soudy občas nespravedlivé, civilní soudci nejsou ještě připraveni předstírat, že se manželství vlastně nestalo, protože jedna ze stran nyní tvrdí, že nebyl(a) psychicky připraven(a), nebo měl(a) mentální výhrady k tomu, zda manželství „vyjde“ nebo ne! Je velmi smutné, že někteří katolíci potají před svatbou vyplňují tajné dopisy pro své advokáty, ve kterých vyjadřují pochyby pro případ, že manželství nevyjde. Slib „v dobrém či zlém“ by měl být dodržen, protože když porušíte slib s požehnáním církve, potom se nedá věřit nikomu!

„PrimeTime“, televizní show 6. ledna 1994, jednala právě o problému katolických anulmentů. Katolický kněz si vzpomněl, že mu jednou kanonický právník řekl: „Neexistuje jediné katolické manželství ve Spojených státech, které by nešlo anulovat!“ Značný počet žen hovořil o svých bývalých manželech, kteří po rozvodu hledali církevní anulment, aby se mohli církevně znovu oženit, mezi nimi Barbara Zimmerman, vdaná 27 let, matka 5 dětí, Pat Cadigan, vdaná 23 let, Sheila Rauch Kennedy, vdaná za kongresmana Josefa P. Kennedyho, nejstaršího syna Boba Kennedyho, vdaná 12 let, se dvěma dětmi.

Katolický kněz na show vysvětloval, že anulmenty byly uděleny, i když církev nevěří na rozvod. Vysvětlil, že anulment znamená, „že toto manželství nikdy nebylo“. Paní Kennedyová zlostně odvětila: „Prohlásit, že manželství, které trvalo téměř 13 let po devíti letech zasnoubení, nikdy neexistovalo - je neuvěřitelné.“ Josef Kennedy jí vysvětlil: „Musíš chápat, že tomu nikdo už dávno nevěří. Je to jen taková katolická hatlanina. Církev vyžaduje, aby se to tak říkalo, neber to vážně!“

Zatímco tvrdí, že je pro svatost, církev korumpuje své přívržence. Barbara Zimmerman na té stejné show prohlásila: „Víte, když moje církev říká: „No víte, rozvod dostat nemůžete, ale my vaše manželství anulujeme, a tím dojdeme k tomu stejnému výsledku“ - to je slizké! Je to sprosté! Je to jakoby říkali „obejdeme naše vlastní předpisy“!“

Důsledky pro věčnost jsou velmi vážné! Jestliže se nedá katolické církvi věřit, že říká pravdu o manželství a rozvodu, jak jí chcete věřit, když jde o spásu? Být ošizen v tomto životě je drahé dost - ale být ošizený o věčný život, je ztráta, která se nedá nahradit!

Zlatý pohár, který drží v ruce ta žena jedoucí na zvířeti, je naplněný „ohavnostmi a špínou jejího smilstva“. (Zjevení 17:4) Nikdy nebylo a není jiné město na tomto světě než „křesťanský“ Řím, které by se tak perfektně podobalo popisu Jana! Bylo svědцем duší a vedlo miliony do ohavnosti modloslužebnictví, sexuální nemorálnosti, do popření dostatečnosti Kristovy výkupné oběti na kříži a do nakupování falešné spásy lidské duše. To všechno církev dělala, zatímco se prezentovala jako jediná pravá a spásonosná církev jednající ve jménu Ježíše Krista.

14. Neuvěřitelná proměna.

*„Viděl jsem tu ženu...
a když jsem ji uviděl,
velice jsem se podivil...“*

Zjevení 17: 6

----- * -----

„Člověk, který vstoupí do kostela (čtvrtého století)
bez výjimky uvidí kolem sebe
opilce, lakomce, hazardní hráče,
cizoložníky, smilníky, lidi s amulety,
stále klienty čarodějů a astrologů.“

sv. Augustin

Pohled na nádherně oblečenou ženu, která drží otěže a jede na strašném zvířeti, které požívá svět, vyvolal pocit ohromení. Jan se ale, jak se zdá, byl zaražený ne nad celým obrazem - ale nad samotnou ženou! („když jsem ji viděl, podivil jsem se velkým úžasem“) Proč? Protože ta žena je náboženskou postavou? Sotva.

Že náboženství požívá veliké moci, bylo faktem Janovy doby. Kdyby ta žena reprezentovala pouze pohanské náboženství, pochybuji, že by byl Jan tak překvapen. Co mohlo na té ženě být, že to Jana tolik ohromilo? Znal už ji snad někdy předtím a byl šokovaný její změnou?

Pod tím nádherným a luxusním oblekem, skvostnými šperky a kosmetikou a pod nestydatým pohledem byla vtíravá a neodbytná důvěrnost. To přece není možné! Jak se mohla čistá Kristova nevěsta změnit v drzou děvku? Jaká ďábelská mutace proměnila to malé stádo skromných přívrženců Beránka do notorické prostitutky, která připíjí Satanovi krví mučedníků ve zlatém poháru? Jak se mohla církev - pronásledovaná a nenáviděná světem, jak Kristus předpověděl, že bude - jak se mohla stát mocnou, celosvětovou institucí, která vládla nad vládci země?

Jan byl zdrcený. To co viděl, se zdálo být nemožné: Že ti, kteří patřili Kristu, se najednou nalézají ve falešné církvi-děvce. Není žádná možnost zreformovat ji zevnitř! Volání přijde od samého Pána z nebe: „Vyjdi z ní, můj lide, aby ses nestal podílníkem na jejích hříších!“ (Zjevení 18:4) Historie potvrzuje Janovu vizi. Stalo se zcela zřejmým, že světovým náboženstvím pod Antikristem nebude ateismus, hinduismus, islám, buddhismus nebo dokonce New Age. Bude to křesťanství, ale v pohanské formě - přesně tak, jak se to stalo pod vedením Konstantina a jeho nástupců - papežů. Přicházející světové náboženství bude mít své ústředí v Římě!

PRONÁSLEDOVANÁ RANÁ CÍRKEV

Po více jak dvě století, jak pravil Tertulián, smrt mučedníků byla semenem pro církev, která měla myšlenky pouze pro nebe, bez jakýchkoliv pozemských ambicí. Církev, kterou Kristus založil, narostla asi tak na deset procent obyvatelstva římské říše a zdála se vzkvétat v atmosféře pronásledování. Zneužití se strany světa ji udržovalo čistou, nezajímavou v pozemských krásách, jen s jedinou touhou na mysli: Být v nebi s Kristem! Křesťané byli radikálně odlišní od pohanů; nehodili se do světa, byli nenáviděni a obviňováni z každé nehody nebo katastrofy, protože odmítali uctívat pohanské bohy a tím přiváděli neštěstí na lidi. Na počátku třetího století píše Tertulián:

„Když se zvedne Tiber až k hradbám, když Nil nezaplaví pole, když se nepohne obloha, ale země ano, když nastane hlad, když vypukne mor, okamžitě se zdvihne pokřik: „Křesťany lvům!“ (Tertulian, „Apology“)

Tertulián, úspěšný římský právník a konvertita na křesťanství ze stoicismu, byl jedním z prvních a nejvýznamnějších obhájců. Otevřeně napadal každou stránku pohanské kultury i náboženství. Když popichoval pohany, kteří s ním debatovali, Tertulián prohlásil: „Den za dnem si stěžujete na stále vzrůstající počet křesťanů. Vaše nekonečné nařikání, že váš stát je námi zaplaven, že křesťané jsou všude!“ (Tertulián, „Národům“) Raný církevní vedoucí popisuje křesťany těmito slovy:

„Bydlí v řeckých nebo barbarských městech, každý podle svého osudu následuje zvyky země v oblékání i jídle i v dalších záležitostech. Přesto podmínky jejich občanství, které demonstrují, jsou nádherné a trochu podivné. Žijí ve svých zemích spíše jako návštěvníci ...trpí osud cizinců... Existují v těle, ale podle těla nežijí. Tráví svou existenci na zemi, ale jejich občanství je v nebi. Poslouchají zákony země, ale vlastními životy tyto zákony převyšují. Milují všechny lidi, a jsou od všech lidí pronásledováni.“ (Epistle of Diognetus)

Pronásledování třetího století bylo mnohem horší než ta předešlá. Klement píše o „opékání, napichování na kůly a usekávání hlav“ křesťanů v Alexandrii, předtím než z města uprchl v r. 203. (Klement, „Miscellanies“) Perzekuce přicházely po vlnách, přerušované dobami relativní tolerance a klidu. Totalitní systém Caesarů dělal - v pohanských očích - z císaře božstva (měl absolutní moc nad životem a smrtí) a tím všechno bylo mnohem věrohodnější. Věrnost vůči tradičním pohanským kultům s císařem v čele, bylo formou vlastenectví. Křesťanské odmítnutí pohanských bohů bylo chápáno jako velezrada a zvyšovalo populární nenávisť vůči této „nevlastenecké menšině“.

Vzrušen faktem, že „pohanské chrámy zely prázdnotou, zatímco křesťanství rostlo,“ (William Byron Forbush, „Foxe's Book of Martyrs“) nechal císař Decius - kolem roku 250 povraždit tisíce křesťanů, včetně biskupů Říma, Antiochie a Jeruzaléma, právě tak jako velký počet svých vlastních vojáků, kteří odmítli obětovat modlám. „Ani město, ani vesnice neunikly!“ píše historik Philip Hughes a potom dodává významně: „Ale císařův cíl nebyl ani tak vyvraždění křesťanů, jako jejich obrácení na staré náboženství skrze prodloužené soudy, opakované výslechy a značné používání mučení v naději na zlomení vůle.“ Chadwick dále vysvětluje:

„Decius požadoval, aby každý měl potvrzení (libellus) o tom, že obětoval bohům v přítomnosti speciálních úředníků. Tato potvrzení byla úmyslným pokusem nachytat lidi a zároveň to byl - do té doby - ten nejnebezpečnější útok, který církev utrpěla. Největší počet apokryfů (těch, kteří podepsali, aby si zachránili jak život, tak i vlastnictví) bylo mezi zámožnými křesťany.“

Zní to jako malá ukázka toho, co přijde, až bude oživeno římské impérium za Antikrista. Po krátkém oddechu začalo pronásledování, řízené císařem Valeriánem (253-60), kdy byly zakázané veškeré křesťanské bohoslužby. Tentokrát bylo pronásledování zaměřené speciálně na popravování vůdců církve. Ale oběti a to početné, byly i mezi obyčejnými křesťany. Ovšem, to nejhorší bylo ještě v budoucnosti.

To Velké pronásledování, jak se nazývalo, počalo v roce 303 za císaře Diokleciána a jeho spoluvládce Galeria. Všechny Bible musely být odevzdány autoritám, všechny kostely zničeny, křesťanské uctívání zakázáno, duchovenstvo mělo být uvězněno, a všichni občané impéria měli obětovat pohanským bohům pod trestem smrti. Na mnoha místech to způsobilo krvavou lázeň. Na příklad ve Frýgii, kde obyvatelstvo bylo křesťanské, bylo vyhlazeno celé město. (Hughes)

PŘÍPRAVA SCÉNY NA ODPADNUTÍ

Na vrcholu toho nejzničujícího pronásledování přišlo osvobození z neuvěřitelného směru v podobě nového císaře Konstantina. Výborný vojenský velitel převzal kontrolu Západní říše, zatímco jeho spojenec Licinius dobyl říši Východní. Ti dva podepsali v roce 313 společný edikt milánský, který zaručil křesťanům plná práva občanů.

Konečné osvobození od pronásledování přišlo jako dar od Boha! Bohužel, zároveň to připravilo scénu pro odpadnutí, které uchvátí křesťanství na víc jak tisíc let! Kristova nevěsta se provdala za pohanství. Není divu, že Jan byl šokován.

Jediné křesťanství, které Jan znal, bylo „malé stádo“ (Lukáš 12:32) těch, kteří - nenávidění světem - následovali Krista po cestě odmítnutí a útrap. Pán řekl: „Kdybyste byli z tohoto světa, svět miluje ty své - ale protože vy nejste z tohoto světa, ale já jsem vás z tohoto světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Když pronásledovali mě, budou také pronásledovat vás!“ (Jan 15:19-20) A tak se také stalo.

Že by se tato opovrhovaná malá skupinka, pronásledovaná světem pro svou čistotu a věrnost Kristu, mohla změnit na instituci plnou zla, sedící na trůnu světa a vládoucí nad králi země, se zdálo Janovi neuvěřitelné, ale přesto tam byla, v jeho vizi budoucnosti.

Zprvu sice s neochotou, ale později se schválením biskupů, církev vešla na cestu odpadlictví, která vedla k římskému katolicismu a trvá až dodnes. Vlastně ve skutečnosti získává na síle pro konečný Boží soud nad touto velkou děvkou. Will Durant, který je výlučně světským historikem bez náboženského názoru, komentuje „svatbu“ křesťanství s pohanstvím, která přišla skrze Konstantinovu „konverzi“ a jeho převzetí vedoucí role v církvi:

„Pohanství přežilo ve formě starodávných rituálů a zvyků, které byly trpěny, přijaty nebo pozměněny církví, která byla často velmi benevolentní. Intimní a důvěřivé uctívání svatých nahradilo kult pohanských bohů..... Sochy Isis a Hora byly přejmenované na Marii a Ježíše. Římské Lupercalia a svátky očistění Isis byly přejmenované na Svátek narození; Saturnalia byla nahrazena slavnostmi Vánoc..... Starý Festival mrtvých se změnil na Svátek všech dušiček, věnovaný nyní křesťanským hrdinům, kadidla, světla, květiny, procesí, kněžská roucha, hymny. To všechno potěšilo lidi v kultech, které byly „domestikovány“ a očistěny rituály církve.

Velmi brzy počali lidé a kněží používat znamení kříže jako magický způsob vyhánění démonů..... Pohanství vešlo - jako krev matky - do nového náboženství a podrobený Řím si podrobil svého dobyvatele. Křesťanství svět nezměnilo svět změnil křesťanství!“ (Will Durant, „The Story of Civilization,“ 1950)

Z PRONÁSLEDOVANÉHO PRONÁSLEDOVATEL

Když poukazuje na vývoj po Konstantinovi, Petr Brown píše: „Aliance se státem se nestala zlepšením, ale větším zdrojem „velkého nebezpečí a pokušení“, mnohem většího, než kdy bylo pronásledování! Rozvoj křesťanství v Africe tím, že zcela nevybíravě naplnil kostely, jednoduše vymazal jasnou morální hranici mezi církví a světem.“ (Peter Brown, „Augustine of Hippo,“ 1967) Politické úvahy počaly nenápadně ovlivňovat křesťanský život a doktrínu (právě jako dnes), protože to co bylo dobré pro stát, se zdálo být důležité v záležitostech duchovních a císař byl hlavou obou. S pádem římského impéria zaujali papežové roli císaře a manželství se světem se stalo kompletním.

Ve své nové roli jako přednostní (a později oficiální) náboženství impéria, se křesťanství znečistilo horlivým hledáním světské moci. Čistota a duchovní síla rané církve byla tak úchvatná, že nevěřící se nikdy připojit neodvážili! (Skutky 5:13) V kontrastu k tomu Peter de Rosa popisuje velmi výmluvně to, co se stalo po Konstantinovi:

„Neuplyne dlouhá doba po Konstantinovi, když údajní Petrovi nástupci nebudou služebníky, ale pány světa. Budou se oblékat do šarlatu jako Nero a budou si říkat „Pontifex Maximus“. Budou poukazovat na Rybáře (Petra) jako na prvního papeže a budou apelovat ne na autoritu lásky, ale na moc na ně vloženou. Budou jednat tak, jak jednal kdysi Nero.

Proti příkazu Ježíše budou často činit druhým, co druzí činili jim a ještě mnohem hůře. Náboženství, které oslňovalo svým vítězstvím nad pronásledováním, se změnilo v nevětšího pronásledovatele, jakého kdy svět nosil!....

Nařídí - ve jménu Krista - aby všichni ti, kteří nesouhlasí, byli mučeni, někdy ukřižováni nad ohněm. Budou dělat aliance mezi trůnem a oltářem, budou trvat na tom, že trůn je ochráncem a garantem víry.

Jejich idejí bude, aby trůn (stát) vnutil křesťanství všem poddaným. Vůbec jim nebude vadit, že Petr právě proti takovému spojení bojoval a také proto zemřel.“ (Peter de Rosa, „Vicars of Christ.“)

Církev pronásledovaná se změnila na církev pronásledující, a to nejen jinou náboženskou víru, ale také - jak už jsme viděli - jakoukoliv svobodu svědomí. Hasler vysvětluje, jak se tato změna přihodila: Jakmile se křesťanství stalo státním náboženstvím, každá odchylka od „pravého učení“ ohrožovala jak jednotu církve, tak i státu. A byl to právě císař, který měl hlavní zájem na urovnání doktrinálních sporů. On svolával ekumenické sněmy a většinou také diktoval jejich výsledky. Papežové ovšem měli v rukou hlavní trumfy - „klíče od nebe“, a také je pilně používali k zastrahování králů a císařů natolik, že se stali železnou rukavicí církve - hlavně při popravách během inkvizice.

V roce 1864 papež Pius IX. vydal „Syllabus of Errors“, který odsuzuje celý existující pohled na udělení stejných politických práv s katolíky i protestantům, nebo povolení protestantským emigrantům svobodně vykonávat jejich bohoslužby. Naopak! Přemlouvat a donucovat a i potlačovat takové, - je svatou povinností, kdykoliv je to možné. Církev samozřejmě bude jednat s největší rozšafností při používání své současné moci a podle změn okolností. (Dollinger)

Bible byla tou nejnebezpečnější knihou světa, a jako taková nesměla být v držení prostého lidu! Kněžstvo jim bude dávat vybraná čtení a zároveň vysvětlovat, co to znamená. Protestantský pohled, že každý může číst a porozumět Bibli, by zničil katolicismus! Papež Klement XI. ve své „Constitution Unigenitus“ (1713) odsoudil následující Jansenické návrhy, které prezentoval Pasquier Quesnel:

„Křesťané mají světit den Páně čtením zbožných knih, speciálně Bible. Klementova reakce: ODSOUZENO!

Vytrhnout Nový zákon z rukou křesťanů znamená zavřít Kristova ústa pro Jeho lid. ODSOUZENO!

Zakázat křesťanům čtení Bible a speciálně evangelia, znamená zakázat světlo dětem světa a potrestat je určitým druhem exkomunikace. ODSOUZENO!“

SVOBODA A' LA ŘÍM

Vatikán nemůže prosazovat své edikty takovou totalitní formou jako dříve. A tak prohlašuje, že stojí za svobodou náboženství a svědomí, protože chce taková práva pro své vlastní lidi tam, kde jsou katolíci v menšině. Vatikán II má celou sekci nazvanou „Deklarace náboženské svobody“, která obsahuje fráze, jako „lidská bytost má právo na náboženskou svobodu“. (Austin Flannery, „Vatican Council II, 1988) Co pod tím ovšem myslí, je „*svoboda od zasahování či diskriminování v náboženství civilními orgány*“. A tak zde máme zcela nepoctivě prohlášení, které má dávat dojem, že Řím je pro plnou náboženskou svobodu! Povšimněte si laskavě, že zde nenalzáme ani zmínku - tím méně lítost - nad milióny lidí, kteří byli umučeni a zmasakrováni století za stoletím jen proto, že odmítli uzнат římskokatolickou interpretaci Bible!

Vlastně ani Vatikán II nepřipouští skutečnou svobodu svědomí. Ano, říká, že každý je svobodný v hledání pravdy, ale přitom prohlašuje, že jediná pravda existuje v římskokatolické církvi! Vatikánský sněm také nijak neukázal k Bibli, Božímu Slovu, jako k prameni pravdy, která by měla být čtena a porozuměna všemi. Právě tak jako ve středověku, i dnes pouze církev může vykládat Bibli. Ona sama má svátosti a je cestou ke spáse. Církev pravdu vlastní, je jejím ochráncem a jedinou její schránkou.

Proto přes jakékoliv projevy o svobodě náboženství a svědomí, není v této sekci Vatikánu II. žádná svoboda náboženství, protože ten dokument zároveň tvrdí, že jediná pravda, kterou lze poznat a jediná spása duše, leží v kompletním a slepém podřízení se Římu. Podívejte se na následující výtazek z „Náboženské svobody“:

„Věříme, že toto jediné a pravé náboženství pokračuje ve své existenci v katolické církvi, které Pán Ježíš svěčil úkol rozšířit ji po celé zemi.

A tak zatímco náboženská svoboda, kterou lidé vyžadují ke splnění svých náboženských povinností uctívat Boha, je svoboda od nátlaku civilní společnosti, ponechává netknuté tradiční učení katolicismu o morální povinnosti jednotlivců i společnosti k pravému náboženství a jediné církvi Krista....

Během všech těch století římskokatolická církev udržela a předávala doktrínu, kterou obdržela od Pána a apoštolů ... formovala svědomí věřících, že jsou povinni dbát svatého učení církve: Z Kristovy vůle je katolická církev učitelkou pravdy. Její povinností je prohlašovat a učit s autoritou pravdu, kterou je Kristus, a v tom stejném čase prohlašovat a potvrzovat autoritu a principy morálního řádu, který pramení ze samé lidské přirozenosti."

A tak, zatímco náboženskou svobodu máme, tak ji nemáme. Člověk má svobodu hledat pravdu, ale pravda neexistuje v Bibli ve formě, ve které by ji svědomí mohlo pochopit, ale zůstává pouze v římskokatolické církvi, kde pouze prelátí ji mohou pochopit a udělovat! Nikdo nesmí posuzovat její pravdu svědomím nebo skrze Boží Slovo, ale její dogma musí být přijato slepě, protože ona je jedinou pravou církví založenou Kristem na Petrovi, a její papežové jsou Petrovými následníky.

Antikrist sám jednou uzná tento fantastický nárok (žena řídí to zvíře!) a nebude potřebovat víc upřímnosti, než měl Konstantin. Bude to trik k použití církve pro jeho vlastní cíle - až jednoho dne postaví svou sochu v chrámě a bude žádat, aby jej každý uctíval jako boha. V tom okamžiku se zvíře obrátí proti ženě a zničí ji. (Zjevení 17:16)

PASTÝŘ PODVÁDÍ OVEČKY

Uvědomte si, že to byl totalitní papežský systém, který především zničil ty, kteří se stali jeho částí, a potom - skrze ně, zničil církev. Pastýři se nakazili chtíčem po moci, potom nakazili celé duchovenstvo, a nakonec i lid. Kardinál Sadolet řekl o Klementovi VII., kterého znal osobně, že předtím než se stal papežem, studoval stále Bibli, ale potom se jeho charakter změnil a jeho pontifikát byl „stále omyly, stálé vyhýbání se sněmu, kterého se bál, a který nenáviděl". Než se stal papežem, byl pro reformaci církve, ale po zvolení se začal zajímat o obohacení sebe a svých synovců. Současník psal, že Pius IV. před svým pontifikátem byl „lidský, tolerantní, nesobecký, ale když se stal papežem, žil ve vulgární sexualitě, jedl a pil nestřídmě, stal se nadutým, lstivým a dokonce přestal chodit na bohoslužby." To stejné bylo s Innocentem X., Alexandrem VII. a větším počtem dalších. (Dollinger)

Peter de Rosa, ve své - jako vždy srozumitelné - řeči nám dává další pohled: „V desátém století bylo papežství přes jeho pubertální, cizoložné a vraždící papeže, vlastně jen lokální záležitostí. Hlava mocné římské rodiny posadí svého milovaného výrostka na trůn; nezletilec se prvních pár měsíců či roků vyspí s kýmkoliv a nakonec je zabit druhou mocnou rodinou, která se domnívá, že je na ni řada. Ale od jedenáctého století Řehoř VIII. zanechal na papežství svou pečeť. Dostalo „formát" i prestiž. Papežství bylo schopné kontrolovat celou církev, od prostého venkovského kněze až po nejmocnějšího kardinála. Co z toho vzniklo - byla ta nejotřesnější korupce, jakou křesťanství kdy vidělo - a sotva kdy ještě uvidí! Začalo to shora. Papežství se vydražovalo v konklávě jako na aukci tomu, kdo nabídl nejvíc, bez ohledu na charakter kandidáta! Von Dollinger rozšiřuje obvinění na celou kurii:

„Když kardinálové napsali v dopise adresovaném jejich papeži, Řehořovi XII. v r. 1408, že není nic dobrého v celé církvi od hlavy až po patu, měli dodat, pokud chtěli vyjádřit celou pravdu: „Jsme to my, naši kolegové a vaši předchůdci, je to celá kurie, kdo napustil tělo církve morálním jedem, a proto je tak nemocná."

Sv. Bonaventura prohlásil, že v Římě „se církevní úřady kupují a prodávají tam, kde se scházejí vladaři a vůdci církve a zneuctívají Boha svou neschopností, tam kde přívrženci Satana drancují Kristovo stádo. Prelátí zkažení Římem nakazili duchovenstvo svými neřestmi, a duchovenstvo, skrze svůj příklad odporné lakoty a prostopášnosti, otrávil křesťanský lid a vede jej do zkázy." Jiní nazývají kurii „zcela zkaženou, tělesnou (na rozdíl od „duchovní") církví." „Ti, kteří ještě chovají nějakou naději pro reformaci církve," píše von Dollinger, „čekají veliké oživení a očištění pomocí čistého papeže. „Papa Angelicus“, tak dlouho očekávaný, nebyl však nikdy ochotný se objevit."

Petrarch, mnohaletý blízký pozorovatel římské kurie, přišel k závěru, že Řím byl naplněním Janovy vize ze Zjevení 17. „Řím je tou apokalyptickou ženou opilou krví, svůdnicí křesťanů a morem lidské rasy.“ Von Dollinger říká, že Petrarchův popis papežství a kurie „je tak hrůzný, že by jej člověk považoval za projev nenávisti, kdyby nebyl potvrzený jeho současníky!“ Luigi Mersigli, augustiánský mnich z Florencie, řekl, že papežský dvůr už nevládl pokrytectvím - tak otevřeně vystavoval své neřesti - ale vládl skrze strach, vyvolaný interdikty a exkomunikací.

Papežové zasypali sv. Bonaventuru všemožnými poctami. Jako kardinál a generál svého řádu byl přece velmi svázán s Římem, ale přesto ve svém „Commentary on the Apokalypse“ prohlašuje, že Řím byl „děvkou, která opájí krále i národy vínem svého smilstva“. Dante také aplikoval na papeže apokalyptické prorocství o děvce na sedmi pahorcích, která je opilá krví lidí a svádí vladaře i národy. A to právě byla ta proměna, kterou Jan považoval za nemožnou, ale která se stala přesně tak, jak ji Kristus předpověděl.

ZAMYŠLENÍ NAD KONTRASTY

Pro průměrného katolíka má církev pozici, která je zcela odlišná od vztahu mezi evangelíkem a jakoukoliv denominací, ke které patří. Pro evangelíka zahrnuje křesťanství v sobě osobní vztah mezi věřícím, Bohem a Ježíšem Kristem. Mnoho protestantů však tento vztah nemá, a proto nejsou skutečnými křesťany. Nedostatek takového osobního vztahu k Bohu nevzniká proto, že by byli učeni, aby hledali spásu v baptistických, metodistických nebo presbyteriánských či jiných denominačních církvích. Toto se v protestantských církvích neučí.

Jako kontrast, Mormoni se učí, že spása přichází skrze členství a dobrým vztahem s „Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů“. To stejné je pravdou u Svědků Jehovových a dalších kultů, ať už jsou „křesťanské“ či hinduistické nebo buddhistické. Právě tak Řím učí, že jednotlivec může obdržet „zásluhy a milosti Ježíše Krista“ pouze skrze katolickou církev. Základní osobní vztah k Ježíši Kristu a tím také jistota spásy, je individuálním katolíkům odepřen. Jejich naděje je v církvi: Doufají, že její (církve) snahy - i po jejich smrti - je nakonec dostanou do nebe.

Zatímco Bible učí podřízení se církevním vůdcům, trvá také na tom, že toto podřízení platí pouze, když tito vůdci následují Krista. Pavel píše: „*Následujte mě tak, jak já následuji Krista!*“ (1 Korintským 11:1) On nenavrhol, aby ho následovali pro jeho vysoký úřad. Zřejmě aby člověk takovou výzvu mohl udělat, musí znát Krista a Jeho Slovo!

Pavel říká, že každý křesťan, a ne pouze speciální duchovenstvo, je svobodný přednést Boží pravdu církvi, a že když mluví představený, všichni přítomní mají povinnost - ne pouze právo - posuzovat platnost toho, co řekl! Jako kontrast: Katolický Kód zákona kánonu učí, že „papežství nesmí být posuzováno nikým!“ (James A. Coriden, Thomas J. Green, Donald E. Heintschel, „The Code of Canon Law,“ 1985) Vatikán II prohlašuje, že každý výnos od papeže k víře a morálce je neomylný, neopravitelný, „v žádném případě nepotřebuje schválení druhých, (Flannery) a nepřipouští odvolání k žádnému tribunálu.“ To stejné platí o „seskupení biskupů, když společně s Petrovým následníkem (papežem) vykonávají svrchovaný úřad výuky.“

Jan říká, že všichni praví křesťané mají posvěcení Ducha svatého a proto nemusí nikoho slepě následovat (1 Jan 2:20-27), ale musí rozlišovat, zda doktrína je biblická, a to tím, že se nechají vést Bohem a Duchem svatým. Jak jinak by mohl kdokoliv z nás rozpoznat, zda ti, kteří učí, skutečně prezentují Boží pravdu? Pavel učí, že tak jednat musíme! V katolicismu je ale výslovně prohlášeno, že nikdo nemůže mít svůj vlastní osobní názor, co se týče biblické pravdy, ale musí přijmout to, co učí církevní hierarchie.

VELIKÁ ODPOVĚDNOST - VELIKÉ PRIVILEGIUM

Jak už jsme poznali z evangelia Matouše 28:19-20: „A učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ Z toho nevyhnutelně vyplývá několik závěrů:

- 1) Nepřerušovaný řetěz příkazů pokračuje v historii od našeho Pána každou generací učedníků až k nám.

2) Každý obyčejný křesťan je povinen poslechnout Kristův příkaz, který se na něj vztahuje a který dal Kristus prvním učedníkům, totiž dělat to, co On učil je, včetně prohlašování Jeho evangelia po celém světě a vytváření nových učedníků.

3) Každý křesťan obdržel od Krista určitá privilegia, odpovědnost, autoritu a moc, kterou dostali původní učedníci. Jak jinak by mohla každá generace dělat to, co těch prvních dvanáct učedníků?

První křesťané se těmito příkazy řídili. Ani nebezpečí smrti je od toho neodvrátilo. Po smrti Štěpána se křesťané rozptýlili po světě, a je nám řečeno, že kamkoliv šli, všude kázali evangelium. (Skutky 8:4) My musíme dělat totéž! Každý jednotlivý křesťan je plnoprávným následníkem apoštolů, povoláný a zmocněný svatým Duchem, aby nesl úkol reprezentovat Krista a prohlašovat Jeho evangelium celému světu. Kristus nás pověřil Velkým posláním učit evangelium každého člověka. Každý učedník je - v tom svém výseku historie - vojákem kříže a vyslancem Krále králů. Jaká strašná odpovědnost - jaké úžasné privilegium!!

Bohužel je mnoho křesťanů, kteří nejsou ochotni tuto odpovědnost převzít. Chtěli by to přenechat speciální třídě „profesionálů“, kteří se nemohou dočkat, aby mohli nad stádem vládnout. Každý křesťan má autoritu odporovat ďáblu, svazovat a rozsvazovat, jak Kristus pověřil své první učedníky, a být Jeho vyslancem vůči lidstvu! Ve své proměně ve stoletích po Konstantinovi římská hierarchie uchvátila pro sebe výlučné právo dělat to, co Kristus zamýšlel pro všechny své učedníky!

ROZHODUJÍCÍ ROZDÍLY

Kristus udělal jasný rozdíl mezi Bohem a císařem. „Dej císaři, co je císařovo, a co je Boží, dej Bohu!“ Toto je základ! Katolická církev provdala Boha za Caesara. Církev a stát se stali jedním, s církví u kormidla. Stát vykonával to, co církev chtěla. Tato situace je v katolických zemích stále stejná.

Kristus udělal jasný rozdíl mezi svým královstvím - které není z tohoto světa - a královstvími světa. (Jan 18:36) Ve své neposlušnosti vůči Bohu, za jehož zástupce na zemi se prohlašují, papežové vybudovali království, které je jenom z tohoto světa - a přesto tvrdí, že je to království Boží! Vytvořili je v nečisté alianci s pozemskými vládci.

Kristus udělal jasný rozdíl mezi svou Církví, kterou povolal ze světa, a světem samým. (Jan 17:18) Jan prohlásil: „Nemilujte svět, ani věci, které ve světě jsou. Pakliže kdo svět miluje, láska Otce v něm není!“ (1 Jan 2:15)

Rozdíly, které Kristus vyznačil, musí být dodržovány těmi, kteří k Němu patří: „Jestliže mne kdo miluje, bude zachovávat mé slovo... kdo mne nemiluje, mé slovo nezachová.“ (Jan 14:23-24) „Proč mne voláte Pane, Pane a neděláte to, co vám říkám?“ (Lukáš 6:46)

15. Nečistá aliance.

*„Pojď, ukáži ti soud nad tou velkou děvkou,
která sedí nad mnoha vodami,
se kterou králové země spáchali smilstvo,
a obyvatelé země se opili
vínem jejího smilstva.“*

Zjevení 17:1-2

*„Vy (Pius IX.), jste se sklonil hluboko,
abyste se spojil v politickém smilstvu
s civilní vládou kterékoliv despotické země;
prostituoval jste kříž, symbol oběti a spásy
na symbol tyranie, zkázy a zničení.“*

Giuseppe Mazzini, italský vlastenec 1863

Město postavené na sedmi pahorcích je obviněné ze spáchání smilstva s králi země! Poznámeli jsme, že termín „smilstvo“ řecky „pôrneia“, je velmi často používán v Bibli v duchovním smyslu slova a znamená nevěru vůči Bohu. Ezechiel 16. kapitola je celá věnovaná odsouzení Jeruzaléma pro jeho nevěru a Bůh ho přirovnává k „ženě, která spáchala cizoložství a spí s cizinci, místo s manželem.“ Jeruzalém porušil svůj vztah s Bohem skrze modloslužbu a alianci s pohanskými národy. Tento význam je zřetelný z mnoha pasáží Bible.

Ovšem Jeruzalém tou ženou být nemůže, protože není postavený na sedmi pahorcích a nesplňuje i další kritéria. Je tedy zřejmé, že město, které žena představuje, se musí hlásit k věrnému společenství s Bohem, podobně jako Jeruzalém. Vlastně, když to tak vezmeme, Řím tvrdí, že odsunul Jeruzalém - co se týče Boží lásky. A Řím zničil tento vztah vstupem do nečistých aliancí s bezbožnými králi země. Řím splňuje toto, i další kritéria, která Jan předeslal.

Historie je plná příkladů nečistých aliancí Vatikánu a bezbožných světských vládařů. Většinu důkazů je možné vidět v římských kostelích a pomnicích. Například vatikánské muzeum je doslova plné starých obrazů, jejichž cenu nelze vyčíslit, soch, gobelínů, zlata a skvostů, kdysi patřících despotickým vládcům. Většina toho byly dary papežům od králů, císařů i vlád na znamení papežského přátelství s těmito světskými osobami – něco, co Bible odsuzuje a co by bylo nemyslitelné pro Kristovu nevěstu!

SVĚDECTVÍ HISTORIE

Když všeobecné povstání proti jeho vládě útlaku vyhnalo papeže Lva III. z Říma, papež se uchýlil pod ochranu franckého dvora Karla I. Velikého, aby ten mu pomohl dobýt zpět ztracená teritoria. Armáda tohoto krvavého válečníka znovu dobyla Řím, a - ve jménu Ježíše Krista - dosadila znovu papeže na jeho trůn. Když Karel poklekl při mši v katedrále sv. Petra na Boží hod vánoční v roce 800, papež mu položil na hlavu korunu a prohlásil ho za císaře Západu. Tento titul byl nakonec uznán jak východním císařem v Konstantinopoli, tak i kalifem z Bagdadu. Jak Maurice Keen připomíná: „Obnova celosvětové dominace Říma nebyla jenom snem středověkých papežů a císařů, ale také mnohých z jejich poddaných.“ (Maurice Keen, „The Pelican History of Medieval Europe.“) Tohoto bude plně dosaženo až za vlády Antikrista!

Papež udělal velmi chytrý tah. Moc Karla I. hrozila zastínit papežovu autoritu. Po své korunovaci papežem, Karel I. Veliký pracoval po čtyřicet let v pevném svazku s papežstvím, aby vytvořil křesťanské společenství, jak kdysi navrhl Augustin. (Barry Colman, „Reading in Church History," 1960) Brutální císařská vojenská kampaň v severní Evropě byla doprovázena násilným pokřesťanštěním pohanů. Karel I. Veliký byl papežovou světskou rukou, která pokřesťančila pohany mečem a tak rozšířila římskokatolickou doménu tak, jako později španělští dobyvatelé v Americe.

Otec Karla I. Velikého - Pepin, jak už jsme dříve poznamenali, na základě padělaného dokumentu „Donation of Constantine“ podrobil a předal papeži velká teritoria, od té doby zvaná „Papežské státy“, kterým potom vládli papežové. Také Karel I. byl tímto dokumentem oklamán. Na základě těchto dokumentů navrhl formálně chartu, která uznala papeže jak duchovními, tak i současnými vládci „nad celým regionem Itálie a Západu“. Od té doby jednal Karel I. jako papežův ochránce a partner - právě tak, jako když Konstantin měl na počátku vývoje koalici mezi církví a státem. Takové zřízení - totálně proti učení Krista, je jedním z příkladů duchovního smilstva, které má ta žena z Janovy vize provádět.

Nakonec se staly stát a církve tak pevně spojeny, že mezi nimi byl sotva vidět nějaký rozdíl. Císařové svolávali a předsedali velkým sněmům církve a pohlíželi na papeže a zbytek církve jako na partnery v ovládnutí lidí. Takové nečisté papežské aliance, které se brzy staly zcela běžné, by byly prokletím pro první křesťany, protože jsou výsměchem faktu, že Kristus byl světem odmítnut a ukřižován. Podívejme se na další část nestydatě podlézavé řeči Eusebia (jinou část jsme ukázali dříve), když chválí Konstantina. Eusebius připisuje pohanskému císaři tytéž duchovní kvality, autority a funkce, na které si dnes činí nárok papežové:

„Náš císař, Kristův přítel, jednající jako vykladatel Božího Slova, má za cíl svolat celé lidstvo ke znalosti Boha; mocným hlasem jasně prohlašuje do uší všem zákony pravdy a dobra těm, kteří žijí na zemi ... obdarovaný podobností nebeské svrchovanosti, on sestavuje svou pozemskou vládu podle vzoru Božského originálu Boží monarchie.“ (Eusebius, „Oration on the Tricennalia of Constantine“)

Není žádných pochyb o úžasné přesnosti Janovy vize o městě, které o sobě prohlašuje, že patří Kristovi, a přesto smilní s vládcem země. Pověřit pohanského krále, aby vynucoval „křesťanství“ na stále se rozšiřujícím papežském impériu vojenskou cestou, je rouhající se výsměch pravdě, kterou Kristus prohlašoval. Byla to nestydatě lživá reprezentace evangelia a tak zmatená identifikace státu s církví, že nakonec byl Kristus považován za pravého vládce Byzance! Mince nesly Jeho podobu, jak má na hlavě císařskou korunu a ikony Její prezentovaly oděného v obleku císaře. Císařův vlastní trůn stál vedle prázdného trůnu, na kterém ležela pouze kopie evangelia, ukazující na to, že Kristus je spolucísařem Byzantské říše! Takový byl duch doby.

Nakonec, jak už jsme se zmínili, papež Innocent III. zrušil římský senát a převzal administrativu Říma přímo pod svou kontrolu, s jedním senátorem jako zástupcem. V r. 1266 Klement IV. daroval tuto funkci Charlesovi z Anjou, který založil římskou univerzitu. Papežství bylo stále v centru téměř každé politické intriky, a jeho armády ve spojení se silami mnohého krále byly v neustálých válkách, které sužovaly Evropu.

V Novém světě byla církev partnerem španělských dobyvatelů právě tak, jako Portugalců v Africe. Aktivisté amerických Indiánů nedávno požádali papeže Jana Pavla II., aby formálně odvolal papežskou bulu „Inter Cetera“, vydanou v r. 1493, která prohlašovala, že „barbarské národy objevené či ještě neobjevené mají být porobeny církvi, aby se zvětšovalo křesťanské císařství.“ (National Catholic Reporter, October 22 1993) Příklady „smilstva s vládcem země“ ze staré historie bychom mohli uvést mnoho, ale potřebujeme se dostat do moderní doby.

1929 KONKORDÁT S MUSOLINIM

Už dříve jsme poukázali na fakt, že v roce 1870 byla vyhlášena nezávislost Itálie a to, co zbylo z Papežských států, bylo absorbováno nově spojeným národem. Také jsme zjistili, že italský lid převážně hlasoval proti papežské vládě a pro novou nezávislost. Dočasná papežská moc končila - včetně její prestiže a aliance s pozemskými vládami. Papežská občanská autorita byla omezena na

Vatikán, kde se papežové rozhodli zůstat v dobrovolném exilu po téměř 60 let, až v roce 1929 Musolini a Pius XI. podepsali Lateránskou dohodu.

Tento konkordát udělal z římského katolicismu - podle zákona - opětně jediné náboženství Itálie. Ani Petr, Pavel a určitě ne Kristus by nepřistoupili na něco takového se světskou vládou - tím méně s fašistickou diktaturou! Vatikán, který o sobě prohlašoval, že je tou jedinou pravou církví, nevěstou Kristovou, který řekl, že Jeho království není z tohoto světa - ten Vatikán se opět stal svrchovaným státem s prestiží světského státu, který může vysílat a přijímat vyslance!

Náhradou za zabavené papežské území v roce 1870, Itálie zaplatila Svaté stolici 750 milionů lir v hotovosti a jednu miliardu ve státních dluhopisech. Některé z těchto peněz založí vatikánskou banku, která je nechvalně známá pro svou korupci. Některé peníze skončí v podivných investicích jako „italská zbrojovka“ a „kanadská farmaceutická firma, která vyrábí antikoncepční přípravky“. (Time, July 26, 1982)

Není žádných pochyb o tom, že římskokatolická církev přivedla Musoliniho k moci. Za účelem získání Lateránské dohody, požádal papež katolíky, aby se nezabývali politikou, (někteří z nich, jako například socialisté, oponovali Musolinimu otevřeně) a aby Duceho podpořili. Papež učinil veřejný projev tak silně pro Musoliniho - „Musolini je poslaný Prozřetelností“, že katolíci neměli jinou volbu než podpořit tohoto aspiranta na fašistický diktátorský trůn. Bez této pomoci by Musolini zvolený nebyl a historie mohla být zcela jiná.

NĚCO ZA NĚCO

Jakmile byl konkordát podepsán, Musolini prohlásil: „My uznáváme přednostní místo katolické církve v náboženském životě italského lidu. Je to zcela přirozené v katolické zemi jako je naše, v režimu jako je režim fašistický.“ Všichni kardinálové v Římě ve své řeči k papeži vyzdvihovali Musoliniho jako „toho význačného státníka, řídícího Itálii pomocí Prozřetelnosti“. Když se ohlédneme zpět, člověk má podivný pocit a ptá se: Jak se mohli lidé, vedení svatým Duchem - tak mýlit? Existoval ovšem důvod pro jejich pošetilost.

Bylo to „něco za něco“, co slibovalo mnoho pro obě strany. Musolini potřeboval církev, aby dostal Itálii, a na druhé straně církev byla ochotná jej podpořit výměnou za obnovení alespoň trošky bývalé prestiže a moci. Se solidní podporou církve Musolini se stal diktátorem. A dohodou římský papež opět získal statut „pravé ruky“ císaře, pozici, kterou papežové měli počínaje Konstantinem a která pokračovala v jejich následnících. „Smilstvo s králi země“ po krátké přestávce opět počalo.

Církev zůstala během druhé světové války loajálním partnerem represivní (potlačující) diktatury, která byla velmi ochotná dát papežství vše, co potřebovalo: Potlačení základních lidských práv! Když se stal katolicismus opět státním náboženstvím, náboženské vyučování bylo na školách povinné - učitelé a knihy schválené církví, církevní svatby povinné, rozvody zakázány. Jakákoliv kritika církve - verbální či tištěná, byla trestána vězením.

Jak Avro Manhattan v „The Vatican and World Politics“ píše: „A tak se církev stala náboženskou zbraní fašistického státu, zatímco fašistický stát se stal světskou paží církve.“ Žádná podobná dohoda nebyla možná mezi státem a jakoukoliv jinou církví, jako je baptistická, metodistická, luteránská apod. Pouze město Vatikán bylo schopné duchovního smilstva a každopádně konkordáty s Musolinim a později s Hitlerem a dalšími státy, jsou toho svědectvím. Není žádných pochyb o totožnosti té ženy!

Třetího června 1985 Vatikán a Itálie podepsali nový konkordát, kterým skončilo mnoho privilegií, které katolická církev v Itálii měla, včetně pozice italského státního náboženství. Nová smlouva zaručuje náboženskou svobodu pro nekatolíky a tím končí postavení Říma jako „svatého města“, ale stále ještě je uznáván „zvláštní význam Říma“ pro římské katolíky. (New York Times, June 4, 1985)

1933 KONKORDÁT S HITLEREM

Jednou z klíčových osobností při vyjednávání konkordátu roku 1929 s Musolinim, byl Solicitor Francesco Pacelli, bratr kardinála Eugenia Pacelli, který se později jmenoval Pius XII. Tento vatikánský sekretář hrál klíčovou roli ve vyjednávání velmi lukrativního (pro církev) konkordátu s Hitlerem v roce 1933. Jedním z bonusů konkordátu byla tzv. „Kirchensteuer“, kostelní daň, která nesla miliony do římských truhlic po celou dobu války. Na oplátku Pius XII. nikdy neexkomunikoval Hitlera, ani nepozdvihl jakýkoliv protest proti masakru 6 milionů Židů!

Vedoucí katoličtí preláti a teologové byli podepsáním konkordátu nadšeni. Katolický teolog Michael Schmaus napsal chválu na autoritativní nacistický systém, který přirovnal k církvi: „Silný důraz na autoritu v novém režimu, je něco, co je zásadně podobné církvi. Je na přirozené rovině protějškem církevní autority na rovině duchovní. Nikde nejsou hodnota a smysl autority tak nápadné, jako ve svaté katolické církvi.“ Jistě, to je pravda. Papežství po staletí spolupracovalo s autokratickými vládci při potlačení základních lidských práv.

Dnešní katolíci se musejí postavit tváří v tvář faktu, že totalitní struktura církve byla hlavním faktorem v tom, že katolíci přijali nacistický režim! Katolický profesor církevní historie Joseph Lortz, „nikdy nepřestal hovořit o fundamentálním příbuzenství mezi církví a nacionálním socialismem, které zasahuje velmi hluboko.“ V tom stejném roce 1933 dobře známý prelát z Kolína n/Rýnem, napsal v „Die Schildgenossen“:

„Když v roce 1870 byla vyhlášena papežská neomylnost, církev očekávala na vyšším stupni historické rozhodnutí, které bylo ustaveno na politické aréně: Rozhodnutí pro autoritu proti diskusi - pro papeže, proti sněmu, pro Vůdce, proti parlamentu.“ (August Bernhard Hasler, „How the Pope Became Infallible,“ 1981)

Po letech studia tajných dokumentů ve vatikánských archivech, jejich kurátor August Bernhard Hasler poznamenal: Jak v Itálii, tak i v Německu kurie obdržela od diktátorského režimu to, co bylo nemožné od parlamentní demokracie - konkordát.“ Potom cituje německého katolického vedoucího Ludwiga Kaase: „Autoritativní stát nutně rozuměl základním principům autoritativní církve lépe, než jiní.“ Ano, tyto dva partneři byli stvořeni jeden pro druhého. Hitler obdržel vřelý dopis s blahopřáním od kardinála Michaela Faulhabera šest měsíců po tom, co přišel k moci:

„Co staré parlamenty nedokázaly v šedesáti letech, Vaše široká, státnicky moudrá vize dosáhla v šesti měsících! Tato „ruka v ruce“ s papežstvím, ta největší morální síla v historii světa, vyznačuje mocnou pomoc neuvěřitelného požehnání a zvýšení německé prestiže, jak na Východě, tak na Západě, v očích celého světa. (John Toland, „Adolf Hitler“, 1977)

Žurnalista John Toland, který obdržel Pulitzerovu cenu, poukazuje na fakt, že vedoucí osobnosti římskokatolické církve byly chtivé získat Hitlerovu přízeň. Po jedné audienci s papežem Piem XII., přestože Hitler právě postavil Katolickou stranu mimo zákon, její vedoucí monsignor Ludwig Kaas - slovy, které zřejmě byly určeny pro Hitlerovy uši - řekl: „Hitler ví, jak řídit tu loď! Ještě než se stal kancléřem, potkával jsem se s ním často a udělal na mne veliký dojem svým bystrým myšlením, způsobem jak čelit skutečnostem a přitom si zachovat své šlechtivé ideály.“ Toland ve svém vysvětlení pokračuje:

„Vatikán tak ocenil pozici rovnocenného partnerství, že požádal Boha o požehnání Říši. Na praktičtější bázi nařídil německým biskupům složit přísahu věrnosti Národně socialistickému režimu. Nová přísaha zahrnovala tato důležitá slova: „Ve vykonávání svého duchovního úřadu a v mé péči o blaho a zájem Německé říše, budu se snažit vyhnouti se jakémukoliv škodlivému počínání, které by ji mohlo ohrozit.“ (John Toland, „Adolf Hitler“)

STAŽENÍ DO MAELSTROMU

Když Hitler, přes námitky Musoliniho oznámil, že Německo opouští Ligu národů, z „Katolické akce“ přišel okamžitě telegram, slibující jejich podporu. Hitler vychytrale podmínil tento tah „hlasem lidu“ a potom vytvořil tlak tuto podporu získat. Katolická církev mu dala nadšenou podporu a učinila jasné pro všechny katolíky, že mají volit Hitlerovo rozhodnutí. Kardinál Faulhaber

se souhlasem všech biskupů Bavorska prohlásil, že hlasem „ano“ katolíci „vyjádří znovu svou lojalitu lidu a vlasti a jejich souhlas s rozšafnou a mocnou snahou Vůdce ušetřit německý lid od hrůz války a bolševismu, a zajistit obecný pořádek a vytvořit zaměstnání pro nezaměstnané.“

Když Hitler poslal svou armádu do Rakouska, po známých slibech, že tak neučiní, byl ohromený nadšením davů Rakušanů, kteří ho vítali. Téměř všichni z nich byli katolíci. Potom, co oslovil zástup asi 200 tisíc lidí na Heldenplatz, vedl průvod kolem Zimního paláce. Rakouští generálové Hitlera následovali na koních. Pozdější kardinál Innitzer pozdravil Hitlera „znamením kříže“ a dal mu záruku, že pokud si podrží katolíci Rakouska své svobody, potom se stanou „nejvěrnějšími syny Velké říše“, do jejíž náruče byli přivedeni zpět v tento veliký den. Vůdce vřele potřásl rukou kardinála a „všechno mu slíbil“.

Na Hitlerovy padesátiny byly slaveny „děkovné mše“ v každém německém katolickém kostele, a tím požádaly o Boží požehnání pro Vůdce a Říši. Biskup z Mainzu vyzval katolíky své diecéze, aby se speciálně modlili „za Vůdce a kancléře, inspirátora, rozšiřovatele a ochránce Říše“. Papež neopomněl zaslat své blahopřání. (Toland)

Katolický tisk po celém Německu skoro jednohlasně prohlásil, že Hitlerovo těsné uniknutí před pokusem o atentát na jeho život v roce 1939, bylo skrze „záračnou Boží ochranu“. Kardinál Faulhaber nařídil, aby bylo „Te Deum“ zpíváno v katedrále Mnichova a tím „poděkováno božské prozřetelnosti za Vůdcovo šťastné vyvážnutí“. Pius XII. sice „opomněl“ odsoudit Hitlerovo zničení Polska, ale nezapomněl osobně blahopřát Vůdci k jeho úniku z nebezpečí.

Dokonce, i když už bylo Hitlerovo zlo každému zřejmé, církev pokračovala v jeho podpoře. Když Německo počalo svou ofenzívu proti Sovětskému svazu, papež opět dal jasně najevo, že podporuje Hitlerův boj proti bolševismu, tím že jej popisuje jako vysokomyslnou rytířskost v obraně základů „křesťanské kultury“. Velký počet německých biskupů veřejně podporoval útok. Jeden jej nazval „evropskou křížovou výpravou“ - misí podobnou té, kterou provedli Teutonští rytíři. Papež vyzval všechny věřící, aby bojovali pro vítězství, které dovolí, aby Evropa opět volně dýchala se všemi národy v nové budoucnosti.

Mohli bychom pokračovat stránku za stránkou, ale toto by mělo stačit k potvrzení faktu, že od papeže přes biskupy až po obyčejné římské katolíky všichni cítili sounáležitost s Hitlerem a podporovali ho, dokonce i potom, co každý už jeho zločiny znal. Nečistá aliance? Duchovní smilstvo? Kdo by ještě pochyboval?

DNEŠNÍ POKRAČOVÁNÍ ALIANCÍ

Na přední stránce magazínu Time z 24. února 1992 byla uveřejněna fotografie bývalého prezidenta Ronalda Reagana a papeže Jana Pavla II. s tímto neuvěřitelným titulkem: „SVATÁ ALIANCE: Jak Reagan a papež konspirovali v pomoci polskému Hnutí solidarity, a urychlili tím pád komunismu.“ Zpráva říká, že Reagan „pevně věřil ve výhody praktické aplikace vztahu Washingtonu s Vatikánem. Jedním z nejranějších cílů Reagana bylo „uznat Vatikán jako stát a udělat si z něj spojení.“

A jako spojenci se pustili do jedněch z nejbravurnějších činů v historii. „Aliance“ strhla Berlínskou zeď, ukončila studenou válku a kompletně „rozložila“ Sovětský svaz. Byl to příběh intrik a spolupráce mezi CIA a zřejmě mnohem efektivnějšími agenty Vatikánu. Reagan a Jan Pavel II., kteří oba dva přežili atentáty proti nim, sdíleli „jednotu duchovního pohledu a jednotu vize Sovětského svazu, to, že dobro a právo v Božském plánu nakonec zvítězí.“

Pětidílná strategie se objevila během první poloviny roku 1982, „která byla zaměřena na přivedení pádu sovětské ekonomiky, na přerušení pout, která držela SSSR a státy Varšavského paktu pohromadě, a donucení reformy uvnitř sovětského impéria.“

Při vytváření tohoto plánu bývalý sekretář Alexander Haig přiznal, že „informace Vatikánu byly lepší i rychlejší, než naše - v každém ohledu“. Vatikánská „spojka“ do Bílého domu, arcibiskup Pio Laghi, stále připomínal americkým úředníkům: „Poslouchejte, co říká Svatý Otec - máme v něčem podobném 2000 let zkušeností!“ („World“, February 24 1992)

To, že papež hrál klíčovou roli, jak Reagan, tak i Gorbačev poctivě přiznali. V jedněch známých novinách, asi tak tři týdny po zprávě v Time se objevilo: „Papež Jan Pavel II. hrál hlavní roli při pádu komunismu ve Východní Evropě, řekl Michail Gorbačev, bývalý vůdce Sovětského svazu. Gorbačev předpověděl, že papež bude i nadále hrát „velkou politickou roli“ v nynější „delikátní transformaci“, odehrávající se v Evropě. Události ve Východní Evropě by nebyly možné bez přítomnosti papeže, bez té velké role, včetně politické - kterou věděl, jak zahrát na světové scéně.“ („World", March 6, 1992)

V tomto bodu necháme na čtenáři, aby přemýšlel o motivaci Vatikánu v tak silně politické intervenci. Faktem zůstává, že taková role na světové scéně, nečisté aliance, politické intriky a pozemské cíle, by byly prokletím skutečné Kristově nevěště!

Vatikán byl již dlouho angažovaný v tajných aktivitách a ziskových společenstvích s jinými národy. Podle magazínu „Knights of Columbus“ historie diplomatických svazků mezi Vatikánem a USA jdou zpět nejméně 200 let. Článek měl představit tehdejšího US vyslanec ve Vatikánu, Thomase Melady se ženou Margaret a s papežem. Meladyho cituje:

„Papež Jan Pavel II. stojí na vrcholu respektu jako světový vůdce. Naše vláda spolupracuje s vládou Svaté stolice jako vláda s vládou. Pro mne je to velká čest být zde a reprezentovat naši vládu při Svaté stolici v těchto důležitých dobách historie.“

Zřejmě Kristus, jehož království na počátku z tohoto světa nebylo, musel změnit svůj názor! Ten, který pověřil své učedníky, aby povolávali konvertity z celého světa k nebeskému občanství Jeho evangeliem výkupné milosti, se - jak to vypadá - rozhodl spolupracovat s národy tohoto světa, aby společně vytvořili na zemi ráj. Výše zmíněný článek z „Knights of Columbus“ pokračuje v plesání nad faktem, že:

„Diplomatické vztahy mezi USA a Svatou stolicí začaly v 18. století, když Papežské státy (před tím, než byly absorbovány do Itálie) souhlasily s otevřením několika přístavů pro americké lodě. V roce 1797 John B. Sartori, Ital, se stal US konsulem.

V roce 1847, na žádost amerického prezidenta James K. Polka, senát USA ustavil diplomatický úřad v Papežských státech, do roku 1867, kdy se protikatolickým elementům ve Spojených státech podařilo tento úřad zrušit.

Neformální vztahy se obnovily v roce 1939, kdy za prezidenta Franklin D. Roosevelta se stal „jeho osobním pověřencem“ pro Svatou stolicí M. C. Taylor.

V roce 1981 jmenoval prezident Ronald Reagan pro tento úřad Williama A. Wilsona, katolíka. Wilson sloužil do roku 1984, kdy mezi Vatikánem a USA vznikly plně diplomatické vztahy a Wilson pak byl pověřen jako první US vyslanec pro Vatikán.“

Zamyslete se nad výňatkem v nedávné brožurce, která inzerovala „katolickou událost roku“: Papež Lev XIII. přirovnal správný vztah mezi církví a státem ke „spojení duše a těla v člověku“. Představte si národ bez duše! Poslední události potvrdily s hroživou jasností, že takovým státem dnes je Amerika. Amerika byla objevena Kolumbem, který byl katolíkem a který ji prohlásil za zemi Králově. Má-li být Amerika znovu objevena a znovu zabrána pro našeho Králově - jestliže má najít svou ztracenou duši - jsou to katolíci, kteří budou muset jednat - a to hned! („Christi Fidèles" brožurka: „How Can Catholics Reclaim America?“ - inzerující konferenci v říjnu 1993)

Řím se nezměnil! Jeho ambice zůstávají velmi velice v tomto světě. Jistě, je to v Kristově jménu, ve kterém by chtěla Svatá stolice „vládnout nad králi země“, efektivně se snaží o návrat jak lidstva, tak jeho zboží pod svou kontrolu" (Austin Flannery, „Vatican Council II: The Conciliar and Post Conciliar Documents", 1988) Prohlášení Vatikánu k tomuto bodu nemohlo být jasnější!

16. Vláda nad králi.

„Obávejte se proto naší pomsty, protože Ježíš Kristus nás (papeže) svými vlastními ústy pověřil, abychom byli absolutními soudci všech lidí - i králové jsou podřízeni naší autoritě.“

Papež Mikuláš I. 858-67 (Cormenin, „History of the Popes“, 1876)

„Italové byli povýšeni nad všechny národy speciální milostí Boha, který jim dává papeže, duchovní monarchy, kteří sesadili z trůnů velké krále a ještě větší císaře a ustavili jiné na jejich místa. Papeže, kterým největší království vzdávají úctu, tak jako nikomu jinému, a kteří obdarovávají své dvořany, tak jako žádný král či císař by si nemohl dovolit.“

Padua Provost and Professor Carrerio 1626

„Papežský úřad je zde proto, aby drtil pod svou botou krále i císaře.“

(Ignaz von Dollinger, „The Pope and the Council“)

Poslední identifikační charakteristikou, kterou nám Jan dal ohledně té ženy sedící na zvířeti je, že je to „*město, které vládne nad králi země.*“ (Zjevení 17:18) Je možné, že je takové město, které opravdu vládne nad vládami světa? Historie nám podává svědectví, že takové město bylo a to pouze jedno. To město samozřejmě bylo Řím. Potom, co se jeho biskupové počali nazývat papeži a přivlastnili si následnictví Ceasarů, převzali na sebe imperiální moc celosvětové svrchovanosti.

Zamyslete se, například nad arogantním imperialismem papeže Alexandra III. (1159-81) Prohlásil, že „*moc papežská stojí nad mocí všech vládců.*“ Alexandr exkomunikoval Frederika I., císaře Svaté říše římské, krále německého a italského. Ten se pokusil papežovi „*vyčinit*“, ale jeho armáda byla poražena. Poražený císař přispěchal do Benátek vyprosit si odpuštění a slíbil, „*že bude do smrti podrobený církvi.*“ Představte si církev, vládnoucí světu vojenskou silou! Fortunatus Ulmas, katolický historik, popisuje nadšeně tu scénu:

„Když císař dorazil před papeže, odložil svůj císařský plášť, poklekl na obě nohy a položil se hrudi k zemi. Papež k němu přistoupil a položil svou nohu na jeho krk, zatímco sbor kardinálů mocně zanotoval: Šlapat budeš po baziliškovi, drtit lva a draka.

Na druhý den Frederick Barbarossa..... políbil Alexandrovu nohu, pěšky vedl svého koně za uzdu a vrátil se po slavnostní mši do papežského paláce....

Papežství se nyní pozdvihlo do výše grandióznosti, jakou nikdy předtím nemělo. Meč Petra porazil meč Caesara!“ (Citováno v R. W. Thompson, „The Papacy and the Civil Power“)

Tedy bojovat s mečem Petr moc neuměl - místo aby usekl hlavu, trefil pouze ucho. Kristus ho pokáral, ucho zahojil a potom se nechal pokorně odvést. Raná církev dobře věděla, že se křesťané nemají ohánět mečem na obranu Krista! Jeho království, „*které není z tohoto světa*“, musí nejprve vzniknout v srdcích těch, kteří Mu věří jako svému Spasiteli, který zemřel za jejich hříchy. Tito praví učedníci následují Krista po Jeho cestě odmítnutí, utrpení a smrti. Jak potom tedy tito lidé, kteří se nazývají „*náměstci, zástupci Krista*“ mohou dosáhnout takových pozemských výšek, že mohou poroučet císařům, porážet jejich armády mečem a položit nohu na krk poraženého vládce?

CESTA K POZEMSKÉ SLÁVĚ

Několik let potom, co Konstantin přenesl svůj císařský dvůr a trůn na Východ, římské impérium na Západě se rozpadlo. Prázdnost, které tak vzniklo nepřítomností centrální autority v Římě, bylo vyplněno církví, jedinou institucí, která toho byla schopna. Církev hrála hlavní roli ve výchově i dobročinnosti. Postupně ale papežové převzali civilní vládu v Římě a okolí; a potom podvodem (jak

jsme viděli) přidali velká teritoria Papežských států ke svému majetku. A jak tak rostly jejich ambice, noví římscí biskupové vzali na sebe tituly a většinu (pokud ne veškerou) slávy a moci císaře.

Papežové, někteří z nich velmi schopní vojenští vůdci, měli armády a i loďstvo pod svým velením pro rozšíření a udržení svých teritorií. Ale oni měli k dispozici mnohem větší moc, než sílu zbraní! „Klíče od nebes“ byly jejich! Dočasní vládcí byli donuceni, i když neochotně - ohnout koleno před papeži. Pouze „heretici“, - tedy praví křesťané - pochybovali, že církve by měla právo rozhodování, kdo půjde a kdo nepůjde do nebe. Nejmocnější vládcí se třásli pomyslením na exkomunikaci, protože panovalo všeobecné přesvědčení, že mimo církve není spása! Historik Walter James píše:

„Papežství kontrolovalo bránu přístupu do nebe, kterou všichni věrní, i jejich vládcí, doufali projít. V těch dobách pouze málo lidí pochybovalo o této pravdě a to dávalo papeži morální autoritu, kterou později už nikdy neměl.“

Padělané „Donation of Constantine“, o kterém jsme se zmínili dříve, bylo následováno skutečnou knihovnou falešných dokumentů. Byly to padělané dekry, které „vystopovaly“ papežskou autoritu zpět k prvním biskupům a nakonec k Petrovi. Dokonce i Tomáš Aquinský, největší teolog římského katolicismu, byl přiveden těmito falzifikáty k víře, „že není rozdíl mezi Kristem a papežem!“ Tak zaslepený byl Tomáš veškerou tou pompou a mocí papežů, že přesvědčil otce církve, aby prohlásili, „že vládcí světa mají poslouchat papeže, jako by poslouchali Krista!“

Naopak - Kristus nemá vůbec nic společného s vládcí tohoto světa, a místo aby Ho poslouchali, „*vládcové tohoto světa ukřižovali Pána slávy!*“ A přesto se katolická hereze udržela a stala se ústředním principem papežů, a tak naplnila Janovu vizi o jejich vládě nad králi světa.

PAPEŽSKÁ NADVLÁDA NAD ANGLIÍ A IRSKEM

Nesmírná moc, kterou papežové mávali před očima světa, ještě více rostla během středověku. Řehoř VI. (1045-6) prohlásil, že papežovi přísluší slepá a bezmezná poslušnost každého jeho slova, což se týká i monarchů. Alexandr II. (1061-73) v souhlasu s velkým Hildebrandem (pozdějším Řehořem VII.) vydal dekret prohlašující Harolda, právoplatného krále Anglie, za uchvatitele a exkomunikoval jeho přívržence. Papež rozhodl, že William, vévoda normanský, byl zákonným nástupcem na anglický trůn.

S papežským požehnáním William dobyvatel zabil Harolda v bitvě, dobyl Anglii a byl korunován v Londýně na Boží hod vánoční v roce 1066. William přijal korunu „ve jménu Svaté stolice v Římě“. Byl to další triumf papežství, který ještě více zvýšil vliv římského katolicismu na Anglii. Freeman v jeho „Norman Conquest“ rozebírá toto uspořádání:

„William byl pověřený papežem, aby bojoval jako „mstitel nebes“. Bylo mu nařízeno, aby učil anglický lid „povinné poslušnosti náměstku Krista“ a - na co papežové nikdy nezapomínají - „aby zajistil včasnější placení poplatků pro svého apoštola!“

V roce 1155 papež Adrián IV. dal korunu Irska anglickému králi. Tím, autoritou „náměstka Krista“, podrobil Irsko anglické nadvládě a tak „mírumilovný křesťanský lid byl odsouzen ke krutým a nemilosrdným výstřelkům Jindřicha II., na základě prohlášení, že Irsko je částí dědictví sv. Petra a Svaté římské stolice.“ Následující papežové tento dekret schválili.

Tak dlouho, jak Anglie zůstala katolická, se toto uspořádání dalo snášet. Ale když se Anglie stala protestantskou zemí, její další kontrola katolického Irska a protestantské pronásledování katolíků, zasely semeno problému, který zůstal až podnes. Zatímco katolické Irsko má mnoho legitimních důvodů pro stížnosti, které jsou příliš komplexní, než abychom je mohli rozebírat, Irsko by si mělo připomenout, že to byli - konec konců - římskokatoličtí papežové, kteří dali Irsko Anglii.

Ve skutečnosti papežové mají také vinu na mnoha svízlech a potížích Anglie. Římský pontifikát zacházel „s králi jako s vazaly, a lid neměl vůbec žádná práva, jakmile se dostal do konfliktu s požadavky papežství. Katolické duchovenstvo - jako papežovi emisáři - vlastně nad Anglií vládli bez

ohledů na zákony a zvyky země tak, jakoby papežové byli svrchovanými vládci země a civilní soudy neměly žádnou jurisdikci nad duchovenstvem.“ Thompson vysvětluje:

„Bylo by nemožné spočítat potupy, obludnosti a zvěrstva praktikovaná v Anglii během těchto temných dob, jak králi, tak i papeži, kteří považovali přidání jakéhokoliv obecného práva či svobody za zločin, který - jak je Bůh ustavil - oni musí potrestat! Víc než sto vražd bylo spácháno duchovenstvem během vlády Jindřicha II., kdy žádný z pachatelů nebyl ani potrestán!

Duchovenstvo mělo absolutní moc nad svými poddanými a žádné odvolání nebylo dovoleno. Normální člověk zaplatil za vraždu životem, ale kněz nebyl nikdy potrestán. Říkalo se tomu „imunita duchovenstva“! Když se král snažil změnit zákon, aby mohl soudit i duchovenstvo, papež odmítl jeho snahu a nazval ji „škodlivou pro církev“ a „destruktivní pro její privilegia.“ (Thompson)

Když se na to díváme z dnešní perspektivy, taková otevřená nadvláda papežů nad králi se zdá být nepochopitelná - ale to byla ve skutečnosti norma doby! Papežové doslova vládli nad celým známým světem po staletí, přesně tak, jak to Jan viděl ve své vizi!

PAPEŽ ŘEHOŘ VII. (1073-85)

Než se stal papežem, ještě jako slavný Hildebrand, Řehoř VII. byl tím geniálním mozkiem v pozadí pěti jiných papežů, včetně Alexandra II. Řehoř začal svůj pontifikát „přijetím práv zrušit jakékoliv království, podle příkladu papeže Řehoře I. Velikého, před téměř 400 lety“. Ten prohlásil, že moc „svazovat a rozvazovat“ daná Petrovi Kristem, je zároveň právem ustavovat a sesazovat krále, zřizovat a rušit vlády, odebrat neposlušným veškeré jejich území a dát je poslušným římského papeže. Copak papež nečetl Zjevení 17:18?

Řehoř byl prvním papežem, který doslovně sesazoval krále. Když se rozhodl sesadit německého císaře, Řehoř prostě řekl: „Mně je dána moc svazovat a rozvazovat na zemi i na nebi“. Když se mu líbil nějaký majetek, který patřil jiným, Řehoř prostě prohlásil to, co prohlásil na římské synodě v roce 1080: „Chceme ukázat světu, že můžeme odebrat a dávat podle naší vůle království, vévodství, hrabství, majetek každého člověka - protože my můžeme svazovat i rozvazovat!“ (Von Dollinger)

Představte si například rok 1077! Pokořený Jindřich IV., svrchovaná hlava Svatého římského impéria a dědic po Karlovi I. Velikém, (kterého papež Lev III. korunoval za císaře v r. 800) překročil Alpy, a byl donucen čekat v pokání, bosý, v zíněné košili, ve sněhu před zámek v Canosse, aby si usmířil Řehoře VII.! Když se Řehoř prohlásil za Krále králů, tak, protože měl spor s Jindřichem, prohlásil: „Za Všemohoucího Boha zakazují Jindřichovi, aby vládl nad královstvími Itálie a Německa. Osvobozují všechny jeho poddané od jakékoliv přísahy a slibu, který mu dali a exkomunikují každého, kdo by mu sloužil jako králi.“ Jindřich neměl žádnou obranu proti této superzbrani papežů!

A tak se zrodila ta neuvěřitelná „děvka“, zobrazená Janem ve Zjevení 17, se sídlem ve „městě postaveném na sedmi pahorcích“, (verš 9) „která vládne nad králi země.“ (verš 18) Historik 18. století napočítal 95 papežů, kteří tvrdili, že mají božskou sílu sesazovat krále. Není žádné jiné město, které by splnilo všechna ta kritéria. Janova vize byla absolutně přesná!

NEJKRVAVĚJŠÍ Z PAPEŽŮ

Innocent III. (1198-1216) - píše de Rosa – „přivedl křesťanství do strachu a teroru téměř na dvacet dlouhých let. Korunoval krále, sesazoval vládcy, uvrhl celý národ pod interdikt, doslova stvořil Papežské státy přes centrální Itálii od Adriaticku po Středozemní moře. Neprohrál jednu jedinou bitvu. Při sledování svých cílů prolil více krve, než kterýkoliv jiný papež.“ Když chtěl posadit Otu Saxonského na německý trůn, Innocent napsal:

„Skrze autoritu, kterou nám Bůh dal v osobě sv. Petra, prohlašujeme Tě za krále a přikazujeme lidu, aby Ti vzdal v tomto úřadě úctu a poslušnost. Ovšem my na druhé straně očekáváme, že nám budeš plnit naše přání oplátkou za císařskou korunu.“ (Cormenin)

Pyšný duch Innocenta III. nesnášel pomyslení na to, že by kterýkoliv pozemský potentát mohl být na úrovni jeho slávy a autority. Proto také požadoval, aby „všechny spory mezi vladaři mu byly předloženy, a kdyby jedna ze sporných stran nesouhlasila s jeho papežským rozhodnutím, měla být exkomunikována a sesazena.“ Stejný postih měl zasáhnout každého, kdo by se vzepřel potrestat jakéhokoliv delikventa, na kterého papež ukáže! Jak Ehler a Morrall píší: „Papežství se stalo nejenom nejvyšší instancí v mezinárodním soudnictví tím, že bylo „oprávněné“ soudit krále a vladaře, ale svěští vládci také vyhledávali papeže, aby jim schvalovali hlavní změny v mezinárodní sféře - jako zabírání území, nových teritorií nebo titulů.“ (Ehler & Morrall, „Church and State Through the Centuries“)

Jan Bezzemek, král anglický, udělal tu chybu, že se pustil do ostrého sporu s papežem Innocentem III. „Po pokusu o odpor se král kompletně podrobil papeži, dal mu svou korunu a dostal ji zpět jako vazal Svaté stolice.“ „Tento dokument datovaný 15. května 1213, je známý jako „King John Lackland’s Infeodation to Pope Innocent III.“ R.W.Thompson k tomu dodává:

„Propadnutí majetků, interdikty a každá možná forma duchovní cenzury a trestání byly na denním pořádku. Dokonce i takoví králové, jako Filip Augustus a Jindřich IV. se před Innocentem III. třásli a Petr II. Aragonský a Jan Bezzemek, král aglický, potupně souhlasili s převedením jejich království do duchovně feudálního stavu a drželi je v područí papeže pod podmínkou ročního poplatku.“ (Thompson)

DALŠÍ DŮKAZY

Řehoř IX., který založil inkvizici a zavedl předávání odsouzených světské moci k exekucím, varovně prohlásil, že papež je pánem nade všemi a nade vším. Innocent IV. (1243-54) s tím souhlasil, protože, jak řekl: „Papežové neobdrželi moc pouze skrze Donation of Constantine, ale vlastně už ji měli přímo od Boha!“ Bonifác VIII. zašel ještě dále, když si činil nejenom nárok na moc nade všemi světskými vládami, ale ve své bule „Unam Sanctam“ v r. 1302 učinil absolutní poslušnost podmínkou spásy!

V době smrti římského císaře Frederika Barbarosy (na jehož krk postavil papež svou nohu) už bylo každému jasné, že „nikdo nemůže obdržet císařskou korunu bez papežské korunovace.“ „Císař Karel IV. zajistil mír a konečnou harmonii tím, že se vzdal jakékoliv císařské aktivity po celé Itálii (nechal tam vládnout papeže) a toto dobrovolné omezení bylo dodrženo následujícími králi až do konce středověku.“

Protože Ludvík XII. Francouzský nebyl ochotný podporovat jeho vojenská tažení, papež Julius II. (1503-13) nechal napsat papežskou bulu, která Ludvíka měla sesadit a Francii věnovat Jindřichu VIII. Anglickému za předpokladu, že bude papeže v jeho válkách podporovat! Julius však zemřel dříve, než byla bula zveřejněna. Tato papežská vášeň po „svatých válkách“ za účelem rozšíření papežského území, inspirovala Michelangela (kterého si papež najal, aby vymaloval Sixtýnskou kapli), takže napsal slavné řádky ke vzpomínce na Julia a další papeže:

„Z poháru udělají meč a helmu a krev Páně prodávají po vědrech.“

V nedávném článku národního katolického tisku přiznává jeden kněz: „Církev byla zkorumpovaná ambicemi mužů, jakým byl Řehoř VII., Innocent III. a Bonifác VII. do politicko-duchovní instituce, která vládla totalitní mocí jak duchovní, tak i světskou.“ (National Catholic Reporter, July 3 1992) Tento kněz ale opomněl dodat, že dogmata a nároky Říma jsou tytéž, jaké byly dříve. Církev se nezměnila - pouze okolnosti ji nutí použít jinou taktiku.

Otevřené hrozby a agrese Řehoře VII. by asi dnes mnoho strachu nenahnaly! I když ji dnes používá mnohem jemněji a nenápadněji, moc Říma však není o nic méně efektivní, než byla tenkrát! Jeden autor, který strávil celý svůj život analýzou Vatikánu, to shrnul takto:

„Vatikán je tou nejvyšší supermocí naší doby. Jeho přívrženci.... téměř jedna miliarda lidí, mohou operovat v každé části světa.... Proto je velmi důležité pro každou vládu, aby měla papeže jako svého partnera při sledování kterékoliv světové politiky..... Vatikánská politika je řízená

papežem, který nemá parlament, kongres, senát nebo jiné demokratické těleso, které by omezovalo jeho rozhodnutí, moc či politiku. Papež je absolutním autokratickým vládcem v tom nejsilnějším smyslu slova!" (Avro Manhattan, „Murder in the Vatican," 1985)

ZLATÝ POHÁR V JEJÍ RUCE

Králové bydlí v palácích, jsou obsluhováni dvořany, a pro svoji absolutní autoritu nad poddanými shromažďují veliká bohatství. Potom je jen samozřejmé, že město, které vládne nad všemi králi, musí být nejbohatší ze všech. Takový je případ ženy, která sedí na zvířeti. Tento fakt je posílněn popisem Jana, který vidí, jak ta žena je ozdobená „zlatem, drahokamy, perlami" a má „zlatý pohár v ruce." (Zjevení 17:4)

Poznámka o tom, že ten pohár je „naplněný hnusem a nečistotou" naznačuje, že její bohatství bylo získáno nečistými prostředky. Kardinál Baronius, přestože je zastáncem papežství, přiznává, že na stolici sv. Petra seděli netvoři, „naplnění tělesnými chťiči, vychytralí a znalí veškerých forem zla, kteří prostituovali Petrův trůn pro své nohsledy a konkubíny!" Ve své „Ecclesiastical Annals" ze šestnáctého století, Baronius píše:

„Římská církev, pokrytá hedvábím a drahokamy, veřejně prostituovala za zlato. Nikdy nespáchali kněží - a hlavně papežové - tolik cizoložství, znásilnění, incestů, loupeží a vražd jako ve středověku!"

Petrarch, básník-laureát císařství, popsal papežský dvůr v Avignonu s pohrdáním, jako „hanbu lidstva, nádobu neřesti, kanál, kde se schází špína celého světa. Tam je Bohem pohrdáno, peníze uctívány a zákony Boží pošlapány v prach. Všechno zde dýchá lži: vzduch, země, domy a nade všechno nejvíce - postele!" Když poukazuje na Avignon jako na „Babylón Západu", Petrarch prohlašuje:

„Zde vládnou nástupci chudého rybáře z Galileje...bohatí zlatem a oblečení v purpuru, a chlubí se kořistí odebranou králům a národům. Namísto svatě vznešenosti zde nacházíme spoustu zločinců... namísto střídmosti, prostopášné bankety... namísto bosých nohou apoštolů, koně se zlatými postroji krmené na zlatých mísách, brzy budou okováni ve zlatu, jestliže Pán nezarazí tento zaslepený luxus!" (Colman J.Barry, „Reading in Church History," 1960)

O římském bohatství ve středověku de Rosa píše: „Kardinálové měli ohromné paláce s nesčetnými sluhy. Jeden papežský služebník oznámil, že nikdy neviděl papeže, aniž by ten právě počítal své zlaťáky. Kurie se skládala z lidí, kteří své úřady koupili a teď se zoufale snažili pokrýt své neuvěřitelné výdaje. Za každou výhodu, za každou faru, opatství či odpustek, byla stanovena pevná cena. Pallium, pět centimetrů široký vlněný pás s všitými kříži, který si koupil každý biskup, přinesl miliony zlatých florintů do papežské pokladnice. Sněm Basilejský to nazval „tím největším lichvářským vynálezem, jaký kdy byl vymyšlen."

De Rosa pokračuje:

„Různá povolení či vyjímání z povinností byla dalším zdrojem papežských příjmů. Extrémně přísné - téměř nemožné - zákony byly vydány tak, aby kurie stále více bohatla z prodávání dalších dispensací (prominutí), jako například postit se v období půstu. Manželství bylo obzvláště bohatým zdrojem příjmů. Lidé, které v životě nenapadlo, že by mohli být jakkoliv příbuzní, si museli kupovat povolení na základě údajného pokrevního příbuzenství. Takovéto dispenzace přinesly za rok až milion florintů!"

OČITÝ SVĚDEK ZE ŠPANĚLSKA

D. Antonio Gavin, autor knihy „Master-Key To Popery“, se narodil a získal vzdělání ve Španělsku koncem 16. století. Jako římskokatolický kněz byl zcela zklamaný zlem, ve kterém se viděl sám zapleten. Unikl španělské inkvizici tím, že se přestrojil za důstojníka armády a dostal se tak

bezpečně do Anglie. Jeho kniha dává jasný obraz římského katolicismu jeho dnů a mnoho říká o neuvěřitelném bohatství a roli, kterou toto hrálo v praktikování římského zpohanštělého křesťanství:

„V katedrále sv. Salvátora v Zaragoze je 56takilový stříbrný podnos zčásti pozlacený, aby zdobil oltář na veliké svátky a festivaly množství bohatých ornátů pro duchovenstvo, nevyčísitelné hodnoty. Osmdesát čtyři kalichů, dvacet z čistého zlata, šedesát stříbrných, uvnitř pozlacených, a veliký kalich, který používal pouze arcibiskup ve svém slavnostním rouchu.

Všechny ty však nejsou nic v porovnání s velikou „custodií“, která nese velkou hostii po ulicích na festival *Corpus Christi*. (Čisté zlato posázené diamanty, smaragdy a jinými drahokamy váží dvě stě padesát kilogramů. Několik zlatníků se pokoušelo odhadnout její cenu - nikdo toho nebyl schopen.)“ (D. Antonio Gavin, „A Master Key To Popery," 1773)

Slavný kostel v Zaragoze se jmenuje „Naše paní z Pilar“, protože se tam údajně zjevila Marie. Gavin popisuje korunu na hlavě sochy Panny: „Přes dvanáct kilogramů čistého zlata posázeného diamanty tak hustě, že není žádné zlato vidět a lidé se domnívají, že je celá socha z diamantů. Kromě této nejbohatší, má socha ještě šest dalších korun z čistého zlata, posázené diamanty a smaragdy.“ Gavin dále pokračuje:

„Růže z diamantů, které okrašlují její plášť, se dají těžko spočítat. Je oblékána každý den v barvách festivalu - nikdy nemá dvakrát ten stejný plášť v tom stejném roce. Plášť je z té nejlepší látky prošívané zlatem, socha má nové růže z diamantů pro každý den na tři roky, má tři sta šedesát pět náhrdelníků s perlami a diamanty a šest řetězů posázených diamanty, které se zavěšují na její plášť v době velkých Kristových festivalů.“

Dnešní návštěvník Zaragozy může vidět některé ty poklady. Marie má pro každý den jinou sukni, vyšívanou zlatem, posázenou zlatem a diamanty. Jiná socha ze stříbra, jeden a půl metru vysoká, je pokryta diamanty, na hlavě má korunu z čistého zlata, posázenou diamanty. Na počátku osmnáctého století Lord Stanhope, potom, co mu byl ukázán celý ten poklad, zvolal: „Kdyby všichni králové Evropy dali dohromady své zlatáky, nemohli by koupit ani polovinu tohoto pokladu!“ Takové bylo bohatství jedné malé katedrály, v jednom malém španělském městě před 280 lety!

Neuvěřitelné bohatství Vatikánu bylo shromážděno na úkor lidí i v těch nejhudších zemích. V době mexické občanské války tam římskokatolická církev vlastnila „více než třetinu všech pozemků v národě a téměř polovinu majetku hlavního města Mexico City. Její příjem z desátek, mší a prodeje předmětů k uctívání jako sošek, medailonků, růženců apod., dosahoval až osm milionů dolarů ročně, zatímco celkové příjmy dosahovaly astronomické částky dvacet milionů za rok! Takové odčerpávání bohatství z tak chudé země mělo přibližně takovou hodnotu, jako celkové operační výdaje americké vlády ve stejných letech!“

Přicházíme pomalu ke konci tohoto žalostného výčtu. Není pochyb, že ta pozoruhodná Janova vize se naplňuje: Město postavené na sedmi pahorcích, plné neuvěřitelného bohatství, činící si nárok na speciální vztah k Bohu a Kristu, a které doslova vládne nad králi země! A s těmito identifikačními charakteristikami je pouze jedno jediné město v historii, (a jediné i dnes) které projde takovou podrobnou zkouškou. Peter de Rosa nám připomíná to, co asi tak šokovalo Jana:

„Ježíš majetek odmítal a stále učil „Jdi, prodej všechno co máš, rozdej chudým a potom mě následuj.“ Učil o zkáze, která čeká na bohaté a mocné. Na druhé straně „Kristovi náměstci“ žijí obklopeni nesmírným bohatstvím - některé pohanského původu. Každý návrh, aby papež všechno prodal a rozdal chudým, je odmítnut s posměchem jako „nepraktický!“ Ten bohatý mladík v evangeliu reagoval tím stejným způsobem.

Ježíš po celý svůj život žil prostě, zemřel nahý a nabídl oběť svého života na kříži.

Když papež opakuje tuto oběť při pontifikální Velké mši, nelze si představit větší rozdí! Bez jakéhokoliv uvědomění si celé té ironie, „Kristův náměstek“ je oděný ve zlatě a nejdražším hedvábí.

.....papež má asi tucet slavnostních titulů, jako např. „Státní monarcha“. Pomocníci papeže mají tituly jako „Excelence, Eminence, Vaše Milost, můj Pane, Osvícený, Nejdůstojnější“ a podobně.

Petr, který žil chudě, by byl jistě fascinovaný, kdyby věděl, že podle kánonu z r. 1518 bude jeho následník jmenován „svrchovaným administrátorem veškerého církevního majetku“. A jistě by se Petr podivil, kdyby zjistil, že Vatikán má také svou banku!“

Vatikán shromáždil své neuvěřitelné bohatství tím nejpodlejší způsobem: PRODEJEM FALEŠNÝCH VSTUPENEK DO NEBE! Nino Lo Bello, bývalý římský korespondent pro „Business Week“, nazývá Vatikán „Magnátem na Tiberu“ pro jeho úžasné bohatství a podniky po celém světě. Podrobnější zkoumání odhalí skutečnost, že Vatikán vlastní plnou jednu třetinu veškerých realit Říma, a je pravděpodobně největším držitelem cenných papírů, dluhopisů a akcií na celém světě. To se ještě nezmiňujeme o vlastnictví v průmyslu, od elektroniky a plastiky k leteckým společnostem, až po chemické a inženýrské odvětví! (Nino Lo Bello, „The Vatican Empire“, 1968)

Při své návštěvě baltských států v roce 1993 byl papež ve svém projevu neobyčejně kritický vůči „nevázanému kapitalismu“. Ve své řeči papež prohlásil, že kapitalistická ideologie byla odpovědná za „vážné sociální nespravedlnosti“ a že „zrna pravdy marxismu“ leží v „odhalení kapitalistických chyb.“ (National Catholic Reporter, October 22, 1993) Člověk prostě žasne nad pokrytectvím takových projevů, přicházejících od hlavy církve, která je tím největším kapitalistou světa! Lo Bello navrhuje, aby Vatikán konečně odložil svou masku svatosti a konečně nechal světu nahlédnout na rozsah svého finančního podílu ve světě. (E.H. Broadbent, „The Pilgrim Church“, 1931)

Ta žena sedící na zvířeti používala a používá své bohatství k podrobení si králů a království a k pobíjení milionů těch, kteří, i když byli v jejím područí, nemohli přijmout její hereze. Dodnes její pohár přetéká krví těch, kteří byli umučeni pro svou víru.

17. Krev mučedníků.

„Děsivé skutky tohoto Svatého úřadu (inkvizice) oslabily moc a snížily populaci Španělska tím, že se zpomalil rozvoj umění, vědy, průmyslu a obchodu a množství rodin bylo donuceno opustit Španělsko. Dále tím, že podnítily vyhnání Židů a Maurů a upálily na svých ohnivých hranicích více než tři sta tisíc obětí.“

Jean Antoine Llorente, sekretář španělské inkvizice 1790-92

„Inkvizice je ve své podstatě dobrá, mírná, záchovná. Univerzální, nedělitelná charakteristika každého duchovního zřízení; vidíte ji v Římě a všude, kde pravá církev má svou moc.“

Comte La Maistre 1815

„Je lepší být ateistou, než věřit v Boha inkvizice!“

Anonymní katolík

Tyto citáty nám ukazují dva rozdílné pohledy - oba od katolíků. Jenom jeden může být správný! Poznáváme pravdu jak z Janovy víze, tak i z historie. Ta žena na zvířeti je „opilá krví svatých a krví mučedníků Ježíše Krista“. (Zjevení 17:6) Tento obraz je hrůzný, ale je to obraz, který plně ukazuje jen na Řím, na žádné jiné město světa.

Každý občan císařství byl povinen stát se římským katolíkem. Odmítnout plnou věrnost papeži se považovalo za zradu proti státu, která se trestala smrtí. Zde byla báze pro povraždění milionů. Právě tak, jak islám bude jednat o několik století později, zpohanštělé křesťanství bylo násilně vnuceno celé Evropě pod hrozbou mučení a smrti.

Tak se římský katolicismus stal „tím nejkrutějším náboženstvím, které kdy svět poznal!“ Nařizoval vládcům, aby vnutilo „křesťanské (katolické) náboženství všem svým poddaným. Papež

Innocent III. nechal zavraždit daleko více křesťanů za jedno odpoledne, než kterýkoliv římský císař během své vlády!" (Peter de Rosa, „Vicars of Christ: The Dark Side Of The Papacy") Will Durant upřímně píše:

„Ve srovnání s pronásledováním heretiků v Evropě v letech 1227-1492, bylo pronásledování křesťanů římskými císaři po prvních tři sta let po Kristu, mírné a humánní.

I když vezmeme v úvahu cokoli, co žádá historik, musíme zařadit inkvizici společně s válkami a perzekucemi naší doby, jako tu nejčernější skvrnu na obraze lidstva, která odhaluje nemilosrdnou dravost a zuřivost, neznámou mezi zvířaty!" (Will Durant, „The Story of Civilization", 1950)

Pochopitelně ne všichni odpůrci otevřeně prohlašovali svůj nesouhlas s Římem. Byli i tajní „heretici", kteří museli být trpělivě odhalováni. Touto metodou byla inkvizice, podle názoru egyptského spisovatele Rollo Ahmeda, „tou nejkrutější a nejzuřivější institucí, kterou kdy lidstvo vynalezlo, v ničení životů, majetků, morálky i lidských práv.“ Lord Acton, katolík, nazval inkvizici „vražednou" a prohlásil, že papežové byli nejenom vrahy velkého stylu, ale udělali vraždu zákonným základem křesťanské církve a podmínkou spásy." (De Rosa)

ŽÁDNÉ ROZHŘEŠENÍ ŘÍMU

Římskokatoličtí obhájci se snaží podvodně ospravedlnit svou církev od jakékoliv odpovědnosti za upalování heretiků. Oni tvrdí, že inkvizice byla záležitostí státu. Naopak! „Tou silou, která ustanovila zákony proti heretikům, nebyl stát, ale, jak papež Innocent jasně prohlásil, „svrchovaná moc nad životem i smrtí všech křesťanů, kterou mají papežové jako Boží zástupci na zemi!" (J.H. Ignaz von Dollinger, „The Pope and the Council," 1869)

Pravda, tresty byly vykonávány vládními autoritami, ale pouze jako světskou rukou církve. Innocent III. nařídil arcibiskupovi z Auch v Gaskoňsku: „Dáváme vám přísný rozkaz, abyste - jakýmikoli prostředky - zničil tyto hereze... Můžete přikázat vládcům a lidem, aby je potlačili mečem." Papež nabídl plné odpuštění hříchů jak králi, tak i šlechticům Francie za pomoc proti herezi Catharistů. Filipovi Augustovi za podobnou pomoc slíbil papež „pozemky i majetek všech těch, kteří odmítnou připojit se k výpravě proti Albigenským." (Will Durant)

Comte Le Maistre ve svých dopisech psaných v roce 1815 za účelem ospravedlnění inkvizice píše, že „existovala z moci buly svrchovaného pontifa" a že „Grand Inquisitor" je vždy buď biskup, nebo arcibiskup.“ Pokud by civilní vládcí odmítli odsouzeného popravit, sami by se dostali před tribunál a byli by odsouzeni na hranici.

Byli to sami papežové, kteří inkvizici vynalezli a dohlíželi na to, aby se správně prováděla. „Řehoř IX. v roce 1233 předal úřad inkvizice provždy dominikánům - pod podmínkou, že budou vždy jednat ve jménu a autoritě papeže.“ (Le Maistre, „The Papacy and the Civil Power," 1876) Jak už jsme poznamenali, „z osmdesáti papežů v jedné linii od třináctého století, ani jeden neodsoudil teologii a praxi inkvizice! Naopak - každý z nich přidal svou trošku krutosti k této smrtelné mašinérii.“ (De Rosa)

Necitujeme zde protestantské, ale katolické historiky! Zde je příklad vedoucího katolického profesora-historika devatenáctého století:

„Pod vlivem Gratiána a neúnavné činnosti papežů a jejich legátů, názor církve byl, že každá odchylka od učení církve a každá vážnější opozice musí být potrestána smrtí - a to tou nejkrutější smrtí upálením zaživa....

Innocent III. prohlásil, že už pouhé odmítnutí přísahat a dokonce i názor, že přísahy jsou nezákonné (viz Matouš 5:33-37!) jsou hereze hodné smrti, a nařídil, že každý, kdo by se lišil od normálního způsobu života na rozdíl od většiny - bude považován za heretika a tak s ním bude zacházeno!

Jak původní popud, tak i vykonávání hrůz inkvizice, musí být každopádně připsáno jen a jen papežům!.... Byli to papežové, kteří nutili biskupy a kněze, aby odsuzovali jinověrce (heterodoxní) k mučení, ke konfiskaci veškerého majetku, k vězení a smrti, a aby vymáhali tyto tresty na civilních úřadech pod hrozbou exkomunikace.

V letech 1200 až 1500 se táhne bez přerušení dlouhá série papežských nařízení pro inkvizici se stále se zvyšující krutostí a celý jejich postoj vůči herezi se nemění po staletí. Je to tvrdý a neoblomný systém zákonodárství - každý papež potvrzuje a vylepšuje vynálezy svého předchůdce. Všechno míří k jednomu cíli: Kompletně vykořenit jakýkoliv rozdíl ve víře!

Byly to pouze absolutní příkazy od papeže a víra v jejich neomylnost ve všech otázkách víry i mravů, co přimělo křesťanský svět přijmout inkvizici, která byla v rozporu s těmi nejzákladnějšími principy křesťanského soudnictví a lásky k bližnímu a byla by v hrůze odmítnuta prvními křesťany!“ (J.H. Ignaz von Dollinger, „The Pope and the Council“)

Světské autority - daleko od toho, že by byly původci těchto krutostí - se často snažily o odpor proti inkvizici – ale marně. Donuceni k provedení rozsudku, katové někdy předem oběti uškrtili, než zapálili plameny. (Samuel Vila, „História de la Inquisicion y la Reforma en Espana“, 1977) Ale i takovéto výrazy „milosrdenství“ byly velmi řídké. Několik hlasů soucitu se přece jen v církvi ozvalo: „Sv. Bernard poukázal na fakt, že Kristus takové jednání, jaké nařizují papežové, výlučně zakázal. Poukázal na to, že to jenom zvýší pokrytectví a rozšíří nenávisť lidstva proti krvežíznivé, pronásledující církvi a duchovenstvu.“ Ale většina kněžstva souhlasila s papeži.

PAPEŽSKÉ DEKRETY

Občas slyšíme o světském odporu proti papežským dekretům. Will Durant nás informuje, že v roce 1521 Lev X. vydal bulu „Honestis“, kterou „nařídil exkomunikace všech světských autorit a zrušení všech bohoslužeb tam, kde odmítnou bez jakéhokoliv zkoumání rozsudky inkvizitorů.“ (Will Durant) Zamyslete se nad pokáráním Klementa V., které bylo adresováno králi Edwardu II.:

„DOSLECHLI JSME SE, ŽE ZAKAZUJETE MUČENÍ PROTO, ŽE JE PROTI ZÁKONŮM VAŠÍ ZEMĚ... ŽÁDNÝ STÁTNÍ ZÁKON NEMŮŽE ANULOVAT ZÁKON CÍRKEVNÍ - NÁŠ ZÁKON! PROTO VÁM NAŘIZUJI, ABYSTE PODROBIL TYTO MUŽE MUČENÍ!“ (Durant)

Papež Urban II. (1088-99), původce První křižácké výpravy, vydal dekret, že všichni heretici musí být mučeni a zabiti. A to se stalo dogmatem církve! Ten, který byl pojmenován „andělským doktorem“, Tomáš Aquinský učil, že nekatolíci nebo heretici mohou - po druhém varování - být zákonně popraveni. Jeho přesná slova jsou: „*Zasloužili si být vyloučeni ze světa smrtí.*“ (Sv. Thomas Aquinas, „Summa Theologica“)

Papež Martin V. (1417-31) poručil polskému králi v r. 1429, aby vyhubil husity, kteří se dobře bránili a rozprášili papežskou armádu. Následující část papežova dopisu potvrzuje to, co již víme o papežském totalitním autokratismu, a vysvětluje, proč papežové tak husity nenáviděli a chtěli je zničit:

„Vězte, že zájmy Svaté stolice a vaší koruny činí vás povinným vyhubit husity. Uvědomte si, že tyto bezbožné osoby se opovažují prohlašovat principy rovnosti; trvají na tom, že všichni křesťané jsou si bratry a že Bůh nedal žádným privilegovaným lidem právo vládnout nad národy; trvají na tom, že Kristus přišel na svět, aby zrušil otroctví; povolávají lid ke svobodě, to jest ke zničení králů a kněží.

Dokud je ještě čas, obraťte svá vojska proti Čechám; Palte, masakrujte, obraťte všechno v poušť, protože nic nemůže být Bohu milejší, než vyhubení husitů!“ (Cormenin, citovaný v Thompsonovu „Papacy and the Civil Power“, 1876)

Papežové byli tou autoritou za inkvizicí. Drželi moc nad životem a smrtí, dokonce i v případě vládců. **KDYBY BÝVAL BYL KTERÝKOLIV PAPEŽ PROTI INKVIZICI, MOHL JI ZASTAVIT MOCÍ SVÉHO SLOVA V NĚKOLIKA DNECH!** Četl někdy někdo, že by se papežové postavili proti světským autoritám, že vykonávají tak zvířecí a odporné zacházení se svými oběťmi? **NIKDY!** Civilní úředníci by určitě odporovali těmto odporným vraždám, aby si zachránili vlastní duše, ale papežský příkaz k zastavení inkvizice nikdy nepřišel!

Naopak! Římští papežové, kteří založili a řídili inkvizici, hrozili exkomunikací každému, kdo by nevykonával všechna nařízení inkvizitora. Dnešní katolíci obhájci popírají historická fakta a obviňují každého, kdo prezentuje pravdu, z „neodbornosti.“ Antonio Gavin, katolický kněz a očitý svědek španělské inkvizice, nám vypráví:

„Římští katolíci věří v očistec, a že tam duše vytrpí více muk než v pekle. Ale já se domnívám, že inkvizice na zemi je jediným očistcem, a že svatí Otcové, (kněží/papežové) jsou jak jeho soudci, tak i katy! Čtenář si může utvořit zcela hrůznou představu o barbarství tribunálu z toho, co už jsme řekli, ale nikdy - a to znamená nikdy - si nebude moci zobrazit tu pravou skutečnost! Ta je mimo jakoukoliv představu.“ (D.Antonio Gavin: „A Master Key To Popery“)

DOGMATA ZŮSTALA

Přiznal někdy Řím zlo svých odporných zvířecích vražd milionů lidí, které prohlásil za heretiky? Odsoudil kdy Řím staletí drancování a vraždění a vymazal tyto doktríny, které k tomu vedly, ze svých knih? V tom případě by se snad dalo na ten horor zapomenout. Fakt, že to tak neučinil, od nás žádá, abychom se podívali na nepříjemná fakta historie. Místo, aby vyjádřil stud a snad omluvu za popravu heretiků, populární „American Catholic“ v roce 1938 prohlásil:

„Hereze je hrozný zločin proti Bohu, a ti, kteří začnou herezi, mají větší vinu než ti, kteří spáchají zradu proti státu. Pakliže má stát právo potrestat zradu smrtí, tento princip dává stejné právo duchovní autoritě (římskokatolické církvi) moc nad životem a smrtí arcizrádců - heretiků.“ (The Tablet, 1938)

Neomylnost nemůže nikdy připustit, že neměla pravdu! Jak Jan Fox ve své knize „Book of Martyrs“ píše: „Církev, která předstírá neomylnost, bude vždy hledat možnost jak zničit ty, kteří s ní nesouhlasí!“ De Rosa poukazuje na fakt, že papež Jan Pavel II.

„ví, že církev byla odpovědná za pronásledování Židů, za inkvizici, za zavedení mučení do Evropy jako součásti soudního procesu. Ale on musí být velice opatrný, protože doktríny, které jsou za to všechno odpovědné, podepírají jeho trůn!“

Neposlušnost vůči papeži se stala ztělesněním hereze. Viník okamžitě ztrácel veškerá lidská práva a byl poslán na smrt. Jako příklad je Urban VIII. a jeho bula „In Coena Domini“ z roku 1627. Řehoř IX. to poprvé prohlásil v roce 1372, Řehoř XII. to potvrdil v roce 1411, právě tak jako Pius V. v roce 1568, který dodal, že to zůstává věčným zákonem křesťanství. Každý papež k tomu přidal vlastní „úpravy“, až to došlo tak daleko, že pro vyhlášeného nekatolíka bylo zcela nemožné žít v Evropě. A právě tak to bude jednou za vlády Antikrista po celém světě. Tato bula „exkomunikuje všechny heretiky a schizmatiky právě tak, jako ty, kteří je obhajují, včetně všech vládců a jejich úřadů.“ *TATO BULA STÁLE PLATÍ!* A ani jinak tomu být nemůže, když čtyři neomylní papežové tak „ex cathedra“ prohlásili! Tento absolutismus zůstává nadále, i když už dnes Řím nemá moc ji otevřeně prosadit. Kód kánonského zákona, kánon 333, 3, prohlašuje: Neexistuje ani oprava, ani odvolání proti rozhodnutí římského papeže. Vatikán II, pochopitelně, říká totéž.

Žena sedí na zvířeti a drží opratě! Neuvěřitelné, ale stalo se tak! Hereze v očích církve se trestala jako zrada proti státu, proti králi, proti koruně. Církev heretiky vyhledávala, shledala je vinnými a předala je státu. Stát heretiky popravil a zabavil všechnen jejich majetek.

PRAXE MUČENÍ

Chápejte, ta žena nemá ruce od krve, ale je krví opilá! Opilá krví mučedníků. Její vzezření popisuje církev, která nejenom zabíjí, ale také své ubohé oběti mučí dny i týdny. Inkvizitoři se zdáli být otupeni do necitelnosti, až jejich normální smysl pro hrůzu a sympatii byl zcela potlačen. Ano, být schopen udělovat ta nejextrémnější muka bez hnutí brvou, bez pocítní výčitek svědomí, se stalo známkou svatosti a věrnosti církvi.

Pokuste se představit následující: V hluboké noci jste zatčen a odvečen na neznámé místo od rodiny a přátel. Nikdo vám nesdělí, z čeho jste obviněn, právě tak jako se nedozvíte totožnost žalobců. Tito zůstávají anonymní, aby jim nemohla být prokázána jakákoliv lež. Ať už je obvinění proti vám jakékoliv, je přijaté jako fakt, a jste vinen bez soudu! Jediný „soud“ bude důmyslné mučení, které bude pokračovat tak dlouho, dokud se nedoznáte k nejmenovanému zločinu hereze, ze kterého jste byl obviněn. Představte si šílenou bolest vykloubených rukou, nohou, popálené maso, vnitřní zranění, zlomené kosti z natahování na skřípec, potom ošetření od felčara, abyste mohl být mučen znovu zítra.

Nakonec se přiznáte k čemukoliv - ovšem to nikdy neuspokojí, protože to nehraje s tím, z čeho jste obviněn (protože to nevíte!) a tak mučení pokračuje tak dlouho, až nakonec všechno ukončí vaše smrt.

Takový byl osud MILIONŮ! Toto byli skuteční lidé, otcové, matky, bratři, synové, dcery - všichni se svými sny, láskami, touhami - a mnozí z nich s vírou, kterou nezlomilo ani mučení. Nezapomeňte, že tento teror, toto zlo takové velikosti, že si to ani nedovedeme představit, pokračovalo po staletí ve jménu Ježíše Krista a na rozkaz těch, kteří si říkali „zástupci Krista“. A všichni tito jsou stále ctěni tímto titulem, církví, která nikdy nepřipustila, že inkvizice byla špatná. Církev ani nečinila pokání, ani se neomluvila a podnes má tu aroganci vydávat se za svrchovaného učitele a za příklad morálky a pravdy. Dále nezapomeňte, že ty doktríny, které podporovaly inkvizici, jsou pro římskokatolickou církev stále platné!

Kvůli mučení nebyla hranice toho, k čemu by se obviněný nepřiznal. Jeden ubohý člověk prohlásil, že byl ochoten se přiznat i k vraždě Boha - jen kdyby ho přestali mučit! Ženy obviněné z čarodějnictví přiznaly, pod bolestí mučení, že měly sex se Satanem a rodily mu děti - neviditelné děti - které jsou tím víc katolíkům nebezpečné! Papež Innocent VIII. udělal z takového hysterického nesmyslu oficiální katolické dogma v jeho bule „Summis desiderantes affectibus“ z r. 1484:

„Muži i ženy, zbloudilí od katolické víry, se vydali na pospas démonům „incubi a succubi“ (mužský a ženský sexuální partner) a s jejich zaklínadly a kouzly zabíjeli děti ještě v mateřském lůnu - také i mladý dobytek a produkty země.“ (De Rosa)

Mučení bylo považováno za nezbytné, protože církev považovala za svou povinnost identifikovat z úst mučeného každou odchylku od „pravé víry“. Předpokládalo se, že čím krutější je mučení, tím spíše dostane inkvizitor z mučeného pravdu. Inkvizitoři byli přesvědčeni, že „je lepší, aby sto nevinných zahynulo, než aby jeden heretik trestu unikl!“ Tato strašná doktrína byla udržována za každého papeže po příštích 300 let! Durant píše:

„Inkvizitoři upřímně věřili, že mučení byla vlastně laskavostí vůči těm, kteří již byli shledáni vinní, protože jim to může vysloužit přiznáním lehčí trest - a i kdyby byli odsouzeni k smrti, měli by po přiznání nárok na kněžské rozhřešení, které by je zachránilo od pekla.“

Jiný autor, Gerard Dufour, cituje knihu od Simancas z r. 1552, kde se píše, že „inkvizitoři byli více nakloněni k mučení než obyčejní soudci proto, že „zločin hereze je skrytý a velmi těžko se dokazuje“. Otevřeně přiznaným účelem mučení bylo „způsobit vězni co největší bolest“. A tak si inkvizitoři vyměňovali „recepty“. Jiné autority udávaly, že účelem mučení nebylo zachránit vězně, ale terorizovat masy lidí - a to se povedlo.

Katoličtí obhájci ihned tvrdí, že papež Sixtus IV. se pokusil inkvizici zastavit. To není pravda! Papež vydal bulu v roce 1482, kde píše, že inkvizitoři v Aragonu se zdají být více zainteresovaní ve zbohatnutí než v obhajobě víry, a obviňuje je ze zavírání, mučení a upalování věrných katolíků na základě falešných obvinění od jejich nepřátel či otroků. Vydal dekret, že zástupce biskupa musí být vždy přítomen, že obžalovaný musí znát jména žalobců, a že musí být povoleno odvolání ke Svaté stolici.

Tato bula platila pouze pro Aragon, a když se král Ferdinand proti ní postavil, papež uhnul a za šest měsíců bulu odvolal. Mezitím bral peníze za úlevy a rozhřešení (která inkvizitoři nikdy nedodržovali) z rozsudků v Aragonu. Kdyby papež byl více nakloněný ke spravedlnosti než k penězům, byl by krále přinutil a byl by tuto bulu vyhlásil všude - ne pouze v Aragonu. (Durant)

MODUS OPERANDI

Kdykoliv se inkvizitoři objevili v nějakém městě, okamžitě rozšířili „Edict of Faith“, kde vyzývali, aby každý, kdo ví o nějaké herezi, ji okamžitě oznámil. Ti, kteří heretiky skrývali, se dostali pod kletbu církve a hněv inkvizitorů. Udavači přicházeli pod pláštěm noci a byli za každé udání odměněni. Nikdo, kdo byl jednou zatčen, nebyl nikdy viny zproštěn!

Heretici byli upáleni za živa, protože papežové věřili, že Bible zakazuje křesťanům prolévat krev. Počet obětí „křesťanské“ inkvizice převyšoval o statisíce počet obětí pohanských císařů Říma.

Inkvizice, plně zaběhnutá a opakovaně žehnaná papeži, byla otevřeným útokem proti pravdě, spravedlnosti a základním lidským svobodám! Bylo to dokonalé zřízení pro přehnaně zbožné, zločince a cvoky s velkou představitostí, pro ty, kteří hledali pomstu, potřebovali se zbavit soka nebo konkurenta pro své osobní uspokojení nebo touhu zalíbit se církvi! De Rosa píše:

„Kdykoliv některý z Papežských států padl do rukou vojska nové Itálie a byla otevřena vězení, podmínky vězňů byly nepopsatelné! Po dobu delší než šest století bylo papežství zapřísáhlým nepřítelem základních prvků spravedlnosti.“ (Peter de Rosa, „Vicars of Christ: The Dark Side of the Papacy“, 1988)

Majetek heretiků byl zabaven a rozdělen mezi inkvizitory a papeže. Fakt, že mrtvola papeže Formose byla dvakrát exhumovaná, odsouzená a exkomunikovaná, dával precedent. V roce 680 vydal 6. generální koncil dekret, že i mrtví heretici mohou být souzeni a odsouzeni. Mrtvolky, které byly po desítky let v zemi, byly vykopány, „postaveny“ před soud a řádně odsouzeny. V tom okamžiku veškerý majetek, který po nich zbyl, byl zabaven a pozůstalí připraveni o všechno, včetně – v mnoha případech, i všech občanských práv.

Obhájci římského katolicismu podávají inkvizici jako „nutnost doby k udržení čisté doktríny“. „Přehmaty“ prý byly prací příliš horlivých vlasteneckých Španělů, kteří se obávali, že mnoho Maurů a Židů nebylo skutečně loajální k církvi. Tak nějak se zapomíná na barbarskou krutost zbožných inkvizitorů v Itálii, Francii, Německu, Holandsku, Anglii i v zemích Skandinávie. Kromě toho: Nebyla pouze španělská inkvizice, ale také inkvizice římská. Emmet McLoughlin, který strávil léta studií důležitých záznamů Nového světa, píše:

„V Peru nebyli Maurové a jen pár Židů. Viděl jsem tam dvoranu inkvizice a nádherně vyřezávané dveře s otvorem ve výši úst, kde mohl svědek svědčit, aniž byl viděn nebo identifikován.“ (Emmet McLoughlin, 1977)

Očitý svědek z počátku osmnáctého století ve Španělsku, Gavin, vypráví: „Tento tribunál se skládal ze tří inkvizitorů, kteří byli absolutními soudci - k jejich rozsudku nebylo odvolání. První inkvizitor byl „divine“ (divine =božský), druhý „casuist“, ten, který rozhoduje o tom, co je správné či nesprávné v oblasti svědomí či chování. Třetí byl jen občanem. První a druhý byli vždy kněží, třetí pouze výjimečně. Inkvizitoři měli moc despoty, moc poručit každé žijící osobě uposlechnout bez omluvy a bez odporu jejich rozkazy.“

CÍRKEV POUTNÍKŮ

Advokáti katolicismu připouštějí, že církev „udělala nějaké omyly“, ale trvají na tom, že církev nemůže být tou děvkou ze Zjevení 17. Proč? Protože Kristus slíbil, že „*brány pekelné ji nepřemohou!*“ (Matouš 16:18) A římský katolicismus je přece tou církví! Tento argument oklamal i mnohé evangelíky!

Pravda je, že římský katolicismus Krista nereprezentoval a nikdy Jeho církví nebyl! Po nejméně tisíc let před reformací ta pravá Církev se skládala z množství prostých křesťanů, kteří nebyli částí římského systému. Že takoví křesťané existovali, že se odmítali zvat katolíky a uctívali Boha nezávisle na Římu, je historie! Je také faktem, že byli pronásledováni, vězněni a zabíjeni - přinejmenším již od konce čtvrtého století! Mezi důkazy již ze starší doby stojí „Edict of the Emperors Gratian, Valentinian II. a Theodosius I.“ z 27. února 380, který ustavil římský katolicismus jako státní náboženství. V části říká

„těm, kteří následují tuto doktrínu, aby přijali titul katolických křesťanů - ale druhé my posuzujeme jako šílence a hodné hanby heretického učení - ani jejich kongregace nemají právo nazývat se církví. Tito mají být potrestáni nejenom Boží odplatou, ale také našimi vlastními způsoby, které jsme rozhodli v souladu s Božskou inspirací.“ (Sidney Z.Ehler, John B. Morrall, „Church and State Through the Centuries,“ 1954)

Tito nekatoličtí křesťané se hlasem svého svědomí a v poslušnosti k Božímu Slovu oddělovali od toho, co upřímně nazývali už tenkrát „Babylónskou děvkou“. Biskup Alvaro Palayo, úředník kurie v Avignonu, napsal na jejich adresu neochotně a s nechutí: „Když vidíme, jak papežský dvůr naplnil celou církev úplatkářstvím a následovnou korupcí náboženství, je zcela přirozené, že heretické nazývají církev děvkou!“ (De Planct, citováno Dollingerem) E.H. Broadbent nazývá tyto v Bibli věřící křesťany „Církev poutníků“ ve své knize stejného jména:

„V alpském údolí Piedmontu byly po staletí sbory věřících, kteří se nazývali „bratří“, kteří později byli známí pod jménem Valdenští. Na jihu Francie byly sbory věřících, kteří se scházeli mimo katolickou církev, početné a rostly. Tito se nazývali Albigenští a měli blízké vztahy k bratřím - ať už se nazývali Valdenští, Chudí muži z Lyons, Bogomilové i další v okolních zemích, kde se církve rozšiřovaly mezi různými národy.

Papež Innocent III. vyhlásil proti nim křížovou výpravu v roce 1209. Odpustky, které obdrželi křížáci do Svaté země, byly nyní nabízeny všem, kteří se zúčastní zničení těch „nejúrodnějších“ provincií Francie. Tato naděje na kořist a různé „výhody“ všeho druhu, přilákaly statisíce lidí pod vedením vysokých duchovních autorit a za velení Simona de Montforta, schopného vojenského velitele. Tak se stalo, že ta neúrodnější část Evropy byla zpustošena.“

Tito prostí věřící byli upáleni na hranici nebo zabiti mečem a většina jejich záznamů a písemností byla zničena, když jejich vesnice a města byla vydrancována papežskou armádou. Katoličtí obhájci je falešně obviňují z hereze a odporných praktik, které oni popřeli. Záznamy z jejich procesů, které máme, naznačují, že měli stejnou, či velmi podobnou víru jako dnešní evangelíci, i když o Catharinech se vyprávěly ty nejhorší pověsti.

Takto je popisuje Durant:

„Popírali, že římskokatolická církev byla Kristovou Církví; prohlašovali, že sv. Petr nikdy v Římě nebyl, nikdy nezřídil papežský úřad; a že papežové byli nástupci císařů - ne apoštolů. Učili, že Ježíš Kristus neměl místo, kam by položil hlavu a že papežové žijí v paláci. Že Kristus nikdy neměl ani haléř, ale křesťanští preláti jsou bohatí. Jistě tito nadutí arcibiskupové a biskupové, tito světští kněží, tito tlustí mnichové, byli staří farizejové, kteří se vrátili na zem! Římskokatolická církev byla babylónskou děvkou, duchovenstvo představovalo synagogu Satana, papež Antikrista. Obvinili ty, kteří kázali křížácké výpravy, z vraždění, vysmívali se odpustkům a náboženským relikviím. Kostely byly podle nich „brlohy zlodějů“ a katolické kněze považovali za zrádce, lháře a pokrytce.“ (Durant)

Římskokatolický autor devatenáctého století, du Pin, píše: „Papež Innocent III. a preláti dospěli k názoru, že používání síly bylo zákonné, aby se poznalo, zda ti, kteří nebyli ochotni konvertovat za účelem spásy, mohou být obráceni na víru strachem z trestu, nebo dokonce trestu smrti. Každý ví, že křížácké výpravy se skládaly z tisíců rytířů a pěšáků, s cílem vyrvat Jeruzalém z muslimských spárů. Ale velmi málo lidí ví, že podobné křížácké výpravy velkých armád bojovaly proti křesťanům, kteří se nemohli - v dobrém svědomí - podřídit Římu. A přesto to byla pravda, počínaje Innocentem III. (Du Pin, „The Inquisition“)

Hlavním „zločinem“ těchto křesťanů byla víra ve svobodu svědomí a svobodu vyznání – biblické pojmy, které papežové nenáviděli, protože taková víra by přivedla Řím na mizinu! I když přesná čísla nejsou, papežské masakry těchto křesťanů se dají počítat na miliony během těch deseti století před reformací! Jenom ve městě Beziers bylo vyhlazeno kolem 60 tisíc mužů, žen a dětí v jedné „křížácké“ výpravě! (R.W. Thompson, „The Papacy and the Civil Power“, 1876) Innocent III. považoval vyhlazení těchto křesťanů za „vrcholné dílo“ svého papežství! Broadbent píše:

„Když křížáci oblehli Beziers, obyvatelé byli vyzváni, aby se vzdali. Dokonce i katoličtí občané se spojili s odpůrci a společně odmítli. Město bylo dobyto a z desetitisíců lidí, kteří se tam uchýlili, nebyl ušetřen ani jeden!“

Navzdory občasným masakrům, skupiny nezávislých křesťanů rostly na počtu dlouho před tím, než Martin Luther spatřil světlo světa. Když je povraždili na jednom místě, objevili se na druhém. Jak Ulrych Zwingli později vyjádřil svůj postoj v dopise svým bratřím, kteří se obávali, že bude upálen na hranici:

„Moji milovaní bratři, evangelium čerpá z Kristovy krve zázračnou vlastností: Ta nejzuiřivější perzekuce, místo aby jeho rozšiřování zpomalila, naopak urychluje jeho triumf!“ (J.H. Merle D'Aubigne, „History of the Great Reformation of the Sixteenth Century in Germany and Switzerland, 1843)

Řím nemohl dovolit nezávislost na svém železném stisku! A tak se stalo, že francouzští Valdenští pocítili na sobě hněv papeže Innocenta VII. (1484-92) za to, že „dávali přednost svému náboženství před náboženstvím Říma“. V roce 1487 papež postavil proti nim křižáckou výpravu, ve které slíbil „odpuštění hříchů každému, kdo zabije heretika!“ (Muston, „History of the Waldenses,“ citován v Thompsonovi) a nařídil odstranit každého biskupa, který zanedbal vyčistění své diecéze od heretiků. Není divu, že tito křesťané považovali papeže za Antikristy, protože to co trpěli, bylo mnohem horší než utrpení pod římskými císaři, a zdálo se to být pronásledování, které popisuje Janovo Zjevení v kapitole 13.

V roce 1838 napsal George Stanley Faber „An Inquiry into the History and Theology of the Ancient Valdenses and Albigenses“. Téměř o 200 let dříve, v roce 1648, Samuel Morland vydal svou „History of the Evangelical Churches of Piedmont“ (oblast ve Francii, obydlená Albigenými a jinými „heretiky“). Průzkum obou autorů měl své zdroje v početných jiných pracích, jdoucích zpět až do třináctého století. Ze spisů a veřejných svědectví při jejich soudech jasně vyplývá, že Valdenští, Albigenští a jiné podobné skupiny, byly heretické pouze pro Řím! Ve skutečnosti byla jejich víra velmi podobná víře reformátorů, jejichž předchůdci tito křesťané byli! Martin Luther přiznal svůj dluh vůči nim, když napsal:

„Nejsme první, kdo prohlásil papežství za království Antikrista, jelikož mnoho let před námi tolik velkých mužů - jejichž počet je veliký a jejich vzpomínka věčná - se odhodlalo prohlásit totéž, co my dnes.“ (Plas, „What Luther Says“)

MENNONITÉ

Jedna z nejhorších herezí v očích Říma bylo odmítnutí křtu nemluvnat! Tento rituál prý odstraňoval nečistotu původního hříchu, dělal z kojence Boží dítě, člena církve, a počal proces spásy, který se skládal z poslušnosti církevních nařízení a účasti na svátostech. Lidé, kterým se podařilo sehnat kopii Bible (což bylo velmi obtížné, protože Řím se snažil, jak mohl, aby lidé Bibli nečetli), objevili, že to odporuje biblickému učení. Spása nepřichází skrze křest, ale skrze víru v Krista. **KŘEST JE PRO TY, KTERÍ JIŽ KŘESŤANY JSOU, KTERÍ V NĚJ UVĚŘILI JAKO VE SVÉHO SPASITELE! ŽÁDNÉ NEMLUVNĚ NENÍ SCHOPNÉ TOTO POCHOPIT A TÍM MĚNĚ TOMU UVĚŘIT!**

Lidé, kteří uvěřili evangeliu, které našli v Bibli, chtěli být pokřtěni jako věřící. Holandský katolický kněz Menno Simons hovoří o zmatku před tím, než se stal křesťanem:

„Dvacátého března 1531 byl nějaký krejčí jménem Sicke Freerks Snijder popraven v Leeuwarden z velmi podivného důvodu: Byl podruhé pokřtěn. Znělo to podivně v mých uších,“ říká Menno, „když jsem slyšel o druhém křtu.“

Ještě podivnější bylo, když se Menno dozvěděl, že Freerks byl velmi zbožným, bohabojným člověkem, který nevěřil, že Bible učí křest nemluvnat, ale že křest má být vykonán po vyznání osobní víry.“ (Complete Writings of Menno Simons 1496-1561, přeloženo a vydáno 1956)

Mnozí z rostoucího počtu protestantů, jako například luteráni, pokračují ve křtu nemluvnat podnes – je to jeden z několika prvků římského katolicismu, kterých se někteří reformátoři nedokázali zbavit. A tak protestanté také začali pronásledovat a v některých případech i popravovat ty, kteří se nechali pokřtít podruhé. Tito „heretici“ byli známí pod jménem „anabaptisté“.

Katolická inkvizice v Holandsku, kde anabaptistů bylo nejvíce, upálila desetitisíce zaživa na hranicích za to, že trvali na křtu dospělých, a to těch, kteří osobně uvěřili v Krista. Ti, kteří je skrývali, skončili v plamenech také. Největší skupina anabaptistů přijala učení Menno Simonse a stali se známí pod jménem mennonité. Menno Simons píše:

„V roce 1539 byl velmi zbožný a bohabojný muž jménem Tjard Reynders zatčen tam, kde jsem já přebýval, protože tento muž přijal mne, člověka bez domova. Přijal mne ze soucitu a lásky do svého domu. ...Tento muž byl - po jeho svobodném vyznání víry pouze v Krista - lámán na kole a potom popraven jako Kristův voják bez bázně, podle příkladu svého Pána, i když se o něm vědělo i mezi jeho nepřáteli, že je zbožným člověkem bez hany.“ (Thieleman J. van Braght: „The Bloody Theater or Martyrs Mirror of the Defenseless Christians, Who Baptized Only Upon Confession of Faith, and Who Suffered and Died for the Testimony of Jesus, Their Saviour, From the Time of Christ to the v r. 1660“, 1950)

Příběhy mučedníků, kteří pro svou víru v samého Krista byli mučeni a zabíjeni - mnozí v plamenech - prezentují obraz, který je ve svém patosu a tragedii téměř neuvěřitelný! Dovídáme se o tom, když čteme o hrůzách, kterým statečně čelili a které přijímali z rukou těch, kteří tvrdili, že slouží Kristu, a z dopisů, které tito mučedníci psali před svou smrtí. Přečtěte si tento krátký výňatek z dopisu, který psal Hans Van Munstorp své ženě, když oba dva byli ve vězení v Antverpách:

„V plné lásce Tě zdravím, má milovaná ženo, kterou miluji celým srdcem, a kterou nyní musím opustit pro pravdu, pro kterou musíme považovat všechno ostatní za hnůj, a Jeho milovat nade všechno! Moje mysl je bez váhání upřená na tu věčnou pravdu. Doufám, že z milosti Boží je i tvá mysl takto zaměřená, což by mne velice potěšilo. A proto tímto, má milovaná ovečko, Tě vyzývám společně s apoštolem: „Tak jak jste přijali Pána Ježíše Krista, kráčejte v NĚm, zakořenění v NĚm, vychováni v NĚm a ustaveni ve víře, a tak také v NĚm trpte a nenechte se svést z vašeho cíle!“ (Thieleman J. Van Braght)

Devatenáctého září 1573, po smrti svého muže a potom, co ve vězení porodila, Janneken Munstorp píše své malé dceři dopis na rozloučenou. Je to dlouhá výzva k životu pro Krista, plná poukazů na učení Písma a Janneken tím vede své dítě, jak bude vyrůstat. Tento krátký výňatek odhaluje lásku a víru mladé matky křesťanky-mučednice:

„Pravá Boží láska a moudrost Otce Tě posílí v ctnosti, mé drahé dítě... Svěřuji Tě Všemohoucímu, Velikému a Spravedlivému Bohu, který jediný je Moudrý, aby Tě uchoval a nechal Tě vyrůst v bohabojnosti, Tebe, která jsi ještě tak malá, a kterou musím zanechat samotnou v tomto špatném, zlém a zvráceném světě. Jelikož jsi ztratila otce i matku, svěřuji Tě Pánu; ať s Tebou jedná podle Jeho svatě vůle. Moje drahá ovečko, já, která jsem uvězněná, Ti jinak pomoci nemohu; musela jsem opustit i Tvého otce kvůli Kristu. Byli jsme zatčeni a oni ho vzali ode mě. A teď, když jsem Tě nosila pod srdcem v zármutku po devět měsíců a porodila Tě zde ve vězení ve velkých bolestech, vzali mi Tebe také. Jelikož budu poslána na smrt a musím Tě zde zanechat samotnou, snažím se těmito řádky o to, až jednou dosáhneš porozumění, abys byla bohabojná a pochopila, proč a v čím jménu jsme my dva šli na smrt; aby ses za nás nemusela stydět ... je to cesta, kterou šli proroci i apoštolové - úzká cesta, která vede k věčnému životu...“ (Thieleman J. Van Braght)

Možná, že největší tragedií je, že tito mučedníci jsou zapomenuti! Možná ještě hůře - jejich věrnost k Ježíši Kristu v mučení i ve smrti je dnes zlehčována a i zesměšňována evangelickými vedoucími, kteří tvrdí, že pravdy, za které oni položili své životy, nejsou důležité! Tito lidé umírali ve snaze přinést evangelium ztraceným duším, protože římské evangelium posílalo miliony do věčného zatracení! A i když se římské evangelium vůbec nezměnilo, mnozí evangelíci prohlašují, že katolíci, kteří poslouchají a následují Řím, jsou spaseni a pohlížejí na římskokatolickou církev (církev, která upalovala lidi na hranicích za to, že vydávali svědectví Písma) jako na partnera v evangelizaci světa! Mučedníci v nebi musí plakat - ne kvůli sobě, ale za ztracené duše - jestliže jim Kristus dovolí, aby mohli vidět co se děje, ten podvod na víře, za kterou oni zemřeli.

INKVIZICE DNEŠKA

Středověká inkvizice prosperovala po staletí, když papež Pavel III. v roce 1542 jí dal stálý statut jako „První římská svatá kongregace, svatá katolická a apoštolská inkvizice“. Známa dříve pod jménem „Svatý úřad“, její jméno bylo pozměněno v roce 1967 na „Kongregace pro doktrínu víry“.

Zcela přiléhavý název, jelikož veřejná upalování byla známá pod titulem „autos-da-fe“ neboli „akt víry“. Pronásledování, mučení a zabíjení heretiků nebylo nikdy odsouzeno, či s lítostí zavrženo římskokatolickou církví, ale pokračovalo až do moderních dob, jak uvidíme později.

Řím stojí před dvěma možnostmi: Buď jeho horlivé mučení a zabíjení tolika nevinných obětí je něco, na co může být hrdý, anebo něco, za co by se měl stydět. Pochopitelně Řím nikdy nebude svých hříchů litovat, ani se nevzdá své neomylnosti. A proto není překvapující, že Úřad inkvizice stále existuje v Paláci inkvizice hned vedle Vatikánu - pochopitelně pod jinou hlavičkou. Jeho nynější Velký inkvizitor, který podléhá pouze papeži, je bývalý arcibiskup z Mnichova Joseph kardinál Ratzinger, kterého „Time“ označil za nejmocnějšího kardinála světa, hlavního obránce doktríny. (Time Magazine, prosinec 6, 1993) Takové vynucování doktríny se může provádět zcela brutálně a direktně, nebo v rukavicích před druhou osobu, jak se stalo v roce 1993 v případě umlčení duchovního Josefa Breena biskupem Edwardem Kmiecem z Nashville. Breen v dopise biskupům národa poukazoval na velký rozdíl mezi tím, co se v Římě řekne a tím, co se stane ve skutečnosti. Duchovní argumentoval pro „volitelný či nepovinný celibát“. Breen byl donucen podepsat závazek, „že nebude mluvit k médiím a nebude kritizovat, co dělají biskupové.“ (National Catholic Reporter, prosinec 10, 1993)

Zatímco už své oběti neupaluje, kongregace se stále ještě pokouší uchovat vatikánskou, jakoby kultickou kontrolu nad myšlením jak duchovenstva, tak i církevních členů. Například 9. června 1993 Ratzinger vydal „instrukce v rozvíjení doktríny víry“. Dokument vyžaduje, aby „všechno, co je napsáno duchovenstvem a členy náboženských institucí pro tisk, který je známý svými útoky proti katolicismu, bylo „předem schváleno“. Tato instrukce také žádá katolická vydavatelství, aby se přizpůsobila církevnímu zákonu. Biskupové mají za povinnost ve svých kostelích zabránit prodeji publikací o náboženství a morálce, které nebyly schváleny. Je to opět „index zakázaných knih“!

MONUMENTÁLNÍ POKRYTECTVÍ

Římskokatolická církev byla tím největším pronásledovatelem jak Židů, tak i křesťanů, jakého kdy svět poznal. Umučila mnohem více křesťanů než pohanský Řím nebo islám. Byla „zastíněna“ pouze Mao Ce-tungem nebo Stalinem - ale ti zřejmě netvrdili, že tak činí ve jménu Ježíše Krista! Katolický Řím nemá konkurenta mezi náboženskými organizacemi, co se týče kvalifikace jako žena, která je „opilá krví svatých a mučedníků Ježíše“.

A přesto Jan Pavel II. ve svém pojednání „Veritatis Splendor“ má tu troufalost mluvit o „katolických svatých“, kteří přinášeli svědectví morální pravdy a obhajovali ji až po mučednickou smrt. (Our Sunday Visitor, leden 23, 1994) A co ty miliony, které jeho církev zmasakrovala, protože jejich morální svědomí a porozumění Božího slova neodpovídaly oficiálnímu učení Říma? Vatikánské ticho, co se týká jeho odporných a bezpočetných zločinů proti Bohu a lidstvu, je ohlušující! A ještě horší je pokrytectví, které dovoluje této vražedné děvce, aby pózovala jako „veliký učitel a příklad poslušnosti Krista“!

„Blahoslavení ti, kteří jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.“ (Matouš 5:10) Takto začal papež Jan Pavel II. dnešní (10. října 1993) slavnostní mši na počest blahověčení jedenácti katolických mučedníků ze španělské občanské války (Inside Vatican, listopad 1993) Tak oznámil vlivný katolický magazín „Inside the Vatican“. Jako vždy, zatímco katoličtí mučedníci jsou chváleni, neexistuje žádné přiznání či omluva za miliony křesťanů a Židů, kteří byli povražděni římskokatolickou církví. Toto pokrytectví je monumentální!

18. Pozadí holocaustu.

*„Svatá Boží prozřetelnost tak zařídila, aby v rozhodující hodině jemu (Hitlerovi)
bylo svěřeno vedení německého lidu.“*

Z článku v „Klerusblatt“, orgánu Bavorské asociace diecézních kněží,
oslavujícího Hitlerovy padesátiny 20/4 1939

---- * ----

*„Nacistické hnutí, které osvobozuje svět od Židů, je hnutím za renesanci lidské důstojnosti.
Všemoudrý a Všemohoucí Bůh je za tímto hnutím.“*

Páter Franjo Kralik v katolických novinách v Záhřebu 1941

Souhlas katolických prelátů s Adolfem Hitlerem a jejich prohlášení o „osvobozování světa od Židů“ se zdá být šokující. A přesto pouze odráží historické nakládání katolické církve se Židy. Hitler ospravedlnil své „konečné řešení“ poukazem na to, že církev utlačovala a zabíjela Židy po staletí. Jak ohromující je, že ti, kteří se prohlašují za stoupence Krista a za následníky Petra, mohou pronásledovat rasu, ze které Petr - a Ježíš - vyšli. (Peter de Rosa, „Vicars of Christ: The Dark Side of Papacy“) A přesto tak jednali ve jménu Krista a tím se cítili být v právu!

Římští katolíci byli učeni, že právě oni, katolíci, se stali tím „vyvoleným lidem“ místo Židů. Země Izrael, zaslíbená Bohem potomkům Abrahama, Izáka a Jákoba, nyní patřila „křesťanskému“ Římu. Církev se stala „Novým Siómem“, „Věčným městem“ a „Svatým městem“ – přisvojila si všechny ty tituly, které Bůh dal pouze Jeruzalému. Papežské armády bojovaly za rozšíření „Božího království“. Historik devatenáctého století připomíná: „Teritoria pod přímou vládou papeže byla rozšířena kdykoliv a kdekoliv válka či smlouva je rozšířit mohla, a obyvatelé byli nuceni platit tak vysoké daně, jak jen mohli snést.“ (G.T.Bettany, „Popular History of the Reformation and Modern Protestantism,“ 1895)

HANBA, VRŽENÁ NA JMÉNO KRISTA

Ti, kteří se nazývají „náměstci Krista“, uvrhli velikou hanbu na jméno Ježíše Krista svým zacházením se Židy. Židé omylem považovali katolicismus za křesťanství. Židé, kteří byli pronásledováni římskokatolickou církví po staletí, si neuvědomují, že byly doslova miliony křesťanů mimo tuto církev, křesťanů, kteří Židy nepronásledovali a kteří sami byli pronásledováni a zabíjeni katolíky VE VĚTŠÍM POČTU NEŽ ŽIDÉ!

Zamyslete se nad následujícím obviněním „křesťanství“, které bylo napsáno v rabínském pojednání o holocaustu. Povšimněte si, že je kritizovaný římský katolicismus - ne evangelické křesťanství, o jehož existenci jak autor, tak i čtenáři možná nemají ani potuchy. Toto je z kapitoly s názvem „Křesťanská role v holocaustu“:

„Bez křesťanství by byl úspěch nacismu nemožný.... kdyby nebylo skutečnosti, že tucty evropských generací měly naroubovanou náboženskou nenávisť. Bez ní by byl růst rasistické nenávisti vůči židovství nemožný a nikdy by nevznikla.

Dále - po celou dobu holocaustu se Vatikán zdržel protestů proti vraždám, povětšinou stál stranou a zachránil pouze malou část Židů. Do dnešního dne odmítá Vatikán plný přístup k dokumentům z toho období. Na druhé straně je bezpečně známo, že Vatikán byl jeden z prvních, kteří měli znalost o této genocidě, ale neudělal nic, aby tyto informace uveřejnil. (Walter Laquer, „The Terrible Secret“)

Je velmi obtížné se vyhnout závěru, že absence jakékoliv papežské akce ukazovala na tichý souhlas... Dokonce i v případech, kdy se církev angažovala v izolovaných záchranách, motivem se

zdálo být přivést zachráněné Židy do klína křesťanství. Tisíce židovských dětí byly ubytovány v kláštorech a mnoho z nich nebylo navraceno po skončení války k jejich lidu a k jejich víře, i když příbuzní žádali o jejich vydání.

S cynismem, který nemá sobě rovného, mnoho křesťanů stále vidí holocaust jako Boží trest Židům za to, že odmítli přijmout křesťanství!“ (Rabbi Joel Schwartz and Rabbi Yitzchak Goldstein: „Shoah, A Jewish perspective on tragedy in the context of the Holocaust“, 1990)

Rabíni pokračují analýzou „křesťanství“, jak to vidí, (všechno co znají, je římský katolicismus!) v pokusu porozumět důvodům pro morální fiasko s ohledem na holocaust. Jejich pozorování a argumenty jsou ničivé - přesto ale oni nemají tušení, že existují miliony pravých křesťanů, kteří budou souhlasit s kritikou falešného křesťanství Říma. Člověk má pocit, že nikdy neslyšeli o reformaci a o protestantech, kteří nemají „mnichy“ a jejichž duchovní se žení:

„Kněžstvo křesťanství (katolicismu) má zákaz ženění a jeho mniši žijí život v sebeodříkání a v izolaci od společnosti. Toto náboženství nelze snadno uvést do praxe. Domněnka, že to jde, vede k nezměřitelnému pokrytectví.....“

Za ta léta křesťanství (katolicismus) dalo zrod početným mystickým kultům, některé z nich se „vyznamenaly“ tou nejnižší formou morálního hnusu. Křesťanský (katolický) proces lítosti vedl také ke spáchání velkých zločinů. Pakliže je odpuštění hříchů dáno automaticky po jejich vyznání před knězem, pokušení hřešit se tím zvětšuje.

Zatímco vražda, loupež a znásilnění byly zcela neznámé uvnitř středověké židovské obce, tyto byly zcela běžné ve zbožné křesťanské (katolické) Evropě. Spása duše nabízená v křesťanství nenašla žádné konkrétní vyjádření."

ANTISEMITISMUS V PRAXI

Rabínská kritika katolicismu je přesná. Hroznou tragedií je, že se autor domnívá, že se jedná o křesťanství! Od okamžiku, kdy papežové počali vládnout Římu, utrpení Židů ve jménu Ježíše Krista bylo mnohem horší, než za pohanských vládců. Pohané vinili za vše křesťany. Nyní katolická církev dává za všechno vinu Židům. Obvinění z „černé smrti“ (moru), Židé byli upalováni a topeni po desetitisících!

Občas - i když jen výjimečně - se nějaký papež snažil zmírnit židovské utrpení. Řehoř I. zakázal nucenou konverzi Židů a udržel jejich právo na římské občanství v zemích pod jeho vládou. Napsal biskupovi do Neapole: „*Nedovolte, aby Židé byli obtěžováni při výkonu jejich náboženských obřadů!*“ Alexander III. byl k Židům přátelský a jednoho z nich zaměstnával pro správu svých financí. Innocent III. Sice podpořil Čtvrtý lateránský sněm v žádosti, aby Židé nosili veřejně odznak či symbol a vyslovil princip, že „Židé jsou odsouzeni k věčnému služebnictví, protože ukřižovali Krista“, ale potvrdil zákaz nucené konverze a nařídil, aby „žádný křesťan neučinil Židům osobní ublížení, aniž je připravil o jejich majetek.“ (Přesto zmasakroval desetitisíce křesťanů!) Řehoř IX., přestože založil inkvizici, „vyjmul Židy z její jurisdikce kromě případů, že by se snažili požidovštit křesťana, zaútočili proti křesťanství, nebo se dali zpět na judaismus po tom, když už křesťanství přijali“. V roce 1235 vydal bulu, která odsuzovala davové násilnosti proti Židům. Innocent IV. „odmítl legendu o rituálních vraždách křesťanských dětí Židy“. (Durant) Navzdory tomu všemu, všeobecný obraz byl pronásledování Židů církví. Početné sněmy a papežské buly jednaly s tímto problémem, jak lze ilustrovat:

„Vídeňský sněm v roce 1311 zakázal jakékoliv styky mezi křesťany a Židy. Sněm v Zamoře v 1313 nařídil, že Židé musí být drženi v přísném poddanství a porobě. Sněm v Baselu 1431-33 obnovil kánonský dekret, zakazující styk křesťanů se Židy... Nařídil světským úřadům, aby držely Židy v oddělených bydlech, aby tito nosili odznak své rasy a aby zajistily jejich přítomnost u křesťanských bohoslužeb za účelem jejich konverze.

Papež Eugenius IV. (1431-47) přidal, že Židé nemohou zastávat jakýkoliv veřejný úřad, nemohou zdědit majetek po křesťanech, nesmějí stavět žádné nové synagogy a musí zůstat ve svých příbytcích za zavřenými okny a dveřmi během velikonočních svátků, což bylo moudré nařízení proti křesťanskému násilí.

V pozdější bule Eugenius nařídil, aby každému italskému Židovi, který bude přistižen při čtení talmudské literatury, byl zabaven veškerý majetek. Papež Mikuláš V. pověřil sv. Jana z Capistrana, aby dohlédl na to, že toto represivní nařízení bude ještě zpřísněno o to, že každý židovský lékař, ošetřující křesťana, ztrácí veškerý svůj majetek.“ (Durant)

Víc než 100 antisemitských dokumentů bylo vydáno římskokatolickou církví mezi šestým a dvacátým stoletím. Antisemitismus se stal oficiální katolickou doktrínou. Jejich logika: „Ukřižovatelé Krista" nemají žádná práva na Boží svaté království. Země Izrael už nepatří Židům, ale křesťanům, a církev musí tuto zemi vyrvat z rukou jak židovských, tak i arabských.

KATOLICKÁ CÍRKEV VŮBEC NECHÁPE BIBLICKÉ PŘEDPOVĚDI, KTERÉ SE TÝKAJÍ NÁVRATU ŽIDŮ DO ZASLÍBENÉ ZEMĚ A VLÁDY MESIÁŠE Z DAVIDOVA TRŮNU V JERUZALÉMĚ! Řím se nazývá „Novým Jeruzalémem"; starý Jeruzalém a Židé již prý v Božím plánu nejsou. V roce 1862 polo-oficiální hlas Vatikánu, „La Civiltà" zobrazuje víru, drženou po staletí tím, že prohlásila: „Jak kdysi byli Židé Božím lidem, dnes to jsou Novou smlouvou římstí katolíci." Je pouze přirozené, že takové učení živí a rozšiřuje antisemitismus!

HISTORICKÉ PODKLADY

Aby složil armádu pro První křižáckou výpravu, papež Urban II. slíbil okamžitý vstup do nebe bez očistce pro ty, kteří padnou v boji za tento veliký cíl! Rytíři i pacholci, kteří reagovali s nadšením na tento podvodný slib, zanechali za sebou po celé cestě stopu chaosu, drancování a vražd na pochodu do Jeruzaléma, kde zmasakrovali všechny Araby a Židy. Jedním z jejich prvních činů po vjezdu do Jeruzaléma, bylo zahánění Židů do synagogy, kterou potom zapálili. Již na cestě do Svaté země dali křižáci Židům volbu: Křest nebo smrt. De Rosa píše:

„V roce 1096 byla polovina Židů ve Wormu pobita, jak tak křižáci projížděli městem. Zbytek uprchl do biskupské rezidence, kde Židé požádali o ochranu. Biskup souhlasil pod podmínkou, že požádají o křest. Židé si vyžádali krátký čas na rozmyšlenou. Když potom dveře do audienčního sálu byly otevřeny, všech 800 Židů leželo na zemi mrtvo. Někteří byli bez hlavy, otcové zabili své děti a ženy a posléze sami sebe; ženich zabil svou nevěstu. Tragedie Masady z prvního století byla opakována všude v Německu a později ve Francii.“

Během krátkého pontifikátu papeže Pavla IV. (1555-9) byla římská populace - z velké části Židé, zdecimována téměř na polovinu. O tři sta let dříve zahнала církev Židy do ghett a uložila jim, „aby nosili na hrudi pro veřejnou hanbu žlutý látkový kruh, (Gerard Dufour, „La Inquisición Española," 1986) ale dohled na to byl velmi laxní. Papež Pavel IV. vydal 17. července 1555 historickou antisemitskou bulu „Cum nimis absurdum". Ta vrátila Židy do ghett, přinutila je prodat veškerý majetek s velikou ztrátou a zredukovala je na statut otroků a obchodníků s hadry.

Manželství mezi Židy a křesťany se trestala smrtí. V každém městě byla povolena pouze jedna synagoga, ostatní byly zničeny, v Římě to znamenalo sedm z osmi. Když byl ještě kardinálem, Pavel IV. nechal pálit židovské knihy, včetně Talmudu - náhrada nebyla povolena. Toto jsou pouze některé z potup, kterými Židé na základě této buly trpěli. Tato bula se stala šablonou, příkladem pro příštích 300 let.

Papež Řehoř XIII. vyhlásil, že „vina Židů na ukřižování Ježíše Krista roste do hloubky každou následující generací a míří k věčnému otroctví". Následní papežové pokračovali v pronásledování:

„Po sobě jdoucí papežové staré předsudky proti Židům ještě zesílili a jednali s Židy jako s malomocnými, kteří si nezaslouží ochranu zákona. Pius VII., Lev XII., Pius VIII., Řehoř XVI., Pius IX. - všichni byli velmi dobří žáci Pavla IV. Jedenáct dní potom, co Řím padl, druhého října 1870, Židé konečně na základě královského výnosu získali svobodu, kterou jim papežové odpírali po více než 1500 let! V tomto čase končilo poslední ghetto v Evropě.“ (De Rosa)

NUCENÉ KONVERZE

Katolická doktrína o křtu nemluvnat zničila pravdu, že člověk se stává křesťanem ne skutky či nějakým rituálem, ale přijetím nabídky Boží milosti skrze osobní víru v Ježíše Krista! Jelikož křest

„automaticky spasí“, papež Lev III. nařídil nucený křest Židů. Občas Židé dostali na výběr: Vyznat víru v Krista nebo smrt! Někdy to bylo zmírněno na vězení nebo vyhnání ze země. Slavný rabín, filosof a lékař Maimonides uprchl ze Španělska do Maroka před takovým ediktem. Později (1135) žil v Egyptě. Dnešní návštěvníci židovských ghett ve Španělsku obdrží letáky jako tento z města Girona:

„31. března 1492 Ferdinand a Isabela z Kastilie a Aragonu, známí pod názvem „katoličtí monarchové“, vydali edikt, který nařídil vyhnání všech Židů ze španělského území. Židé neměli jinou možnost, než buď se vzdát své víry, nebo nuceně odejít. Ti Židé, kteří se rozhodli přijmout křesťanství, aby se vyhnuli vyhnání, padli ihned pod plnou moc a hrůzu inkvizice, která již počala soudit heretiky v Gironě v roce 1490. Některé židovské rody byly rukou inkvizice doslova vyhlazeny.

Pokřtění nevěřícího zaručovalo cestu do nebe tomu, kdo křtil! Židovské děti byly násilně pokropeny vodou a prohlášeny za „křesťany“ těmi, kteří se domnívali, že si tím zajistili přímou cestu do nebe. Benedikt XIV. (1740-58) podpořil tento teror výnosem, že „dítě, i když je pokřtěno proti vlastní vůli, i proti vůli jeho rodičů, se přesto stává římským katolíkem.“ Když potom tito nedobrovolní „křesťané“ později svou novou „víru“ zapřeli, stávali se tím heretiky se všemi následky tohoto postavení.

Podobné zločiny pokračovaly po staletí. Například v roce 1858 Pius IX. nařídil své papežské policii, aby odvedla sedmiletého synka z bohaté židovské rodiny od jeho rodičů a umístila ho v katolickém penzionátu. Katolická vychovatelka, bez dovolení rodičů, chlapce pokřtila a tím ho údajně učinila členem římskokatolické církve.

Když později rodiče prosili papeže, aby jim dítě vrátil a poukazovali na nepříznivou publicitu v tisku, kterou případ vyvolal, papež odvětil: „Kašlu na celý svět!“ Hasler pokračuje:

„Papež jednal s mladým sekretářem židovské obce tak opovržlivě a krutě, že tento utrpěl dlouhotrvající nervové zhroucení. O dva roky později Pius IX. ukázal Edgara Mortara (toho chlapce) římským Židům v obleku seminaristy.“ (August Bernhard Hasler, „How the Pope Became Infallible“, 1981)

ZÁKLADY PRO HOLOCAUST

Autoři publikace „Shoah“ (holocaust), rabín Schwartz a Goldstein, jsou velmi přesní v tom, když píší, že římský katolicismus (i když se domnívají, že je to křesťanství) svým pronásledováním po staletí položil základy k tomu, co mělo přijít později - nacistický holocaust. Katolická církev nese velkou odpovědnost za tento strašný zločin. Většina z dohlížitelů a katů Židů byli katolíci. Dlouhá staletí pronásledování jim pomohla obhájit a ospravedlnit jejich jednání.

Vlny šoků proběhly mezinárodními médii 26. května 1994, když se velikými písmeny objevila v Associated Press telegramu tato slova: Vatikán na sebe bere odpovědnost za holocaust! Tento šokující článek, psaný z Jeruzaléma, prolašoval: „Římskokatolická církev dává dohromady dokument, ve kterém přiznává staletí antisemitismu a vinu na nezastavení nacismu.“ Rabín David Rosen, izraelský zástupce při Vatikánu, uvedl tuto zprávu během svého vyjednávání v Jeruzalémě... „Není to jen důležité - zůstává nad tím stát rozum!“ Zpráva také oznamovala, že tento dokument přízná, že „tradice teologického a církevního antisemitismu byla důležitým faktorem na cestě k holocaustu.“

Následujícího dne přišlo popření zprávy z Vatikánu, připomínající, že „zatímco papež Jan Pavel II. opakovaně odsoudil antisemitismus, vždy obhajoval předcházející papeže proti obvinění, že mlčeli o holocaustu.“ Hlavní vatikánský mluvčí, Joaquin Navarro vysvětlil, že ten dokument, o kterém ta zpráva jednala, nebyl náčrtek dokumentu připravovaného Svatou stolicí, ale polskou a německou episkopální konferencí. (Jerusalem Post, květen 27, 1994) A tak i nadále Vatikán pokračuje v popírání toho, o čem celý svět ví, že je to pravda.

Mohli bychom předvést mnohem více důkazů o tom, že katolicismus připravil cestu holocaustu, ale musíme se omezit jen na několik. Katolický kostel v Deggendorfu, v Bavorsku, měl po staletí vystavený obraz, který znázorňoval historické pobití všech Židů „v oprávněném úsilí zalíbit se

Bohu". Nápis pod obrazem zní: „Dej Bůh, aby byla naše otčina navěky zbavena těchto pekelných ničemů!" (Guenter Lewy, „Katolická církev a nacistické Německo") Tento obraz nevzbudil pohoršení ani u duchovenstva, ani u členů už jen proto, že byl zcela v souladu s historickým zacházením katolické církve se Židy. Francouzský židovský učenec došel k závěru, že katolicismus vlastně připravil německé katolíky na Hitlera:

„Bez staletí křesťanského (římskokatolického!) katechismu, bez hanobení a tupení Židů, by hitlerovské učení, propaganda nenávisti proti nim, byla zcela nemožná." (Jules Isaak, „Jesus et Israel", 1948)

HITLERŮV NÁSTUP K MOCI

Zpočátku byla církev proti Hitlerovi. „Po překvapujícím velkém vítězství nacistů v r. 1930, se sešli zástupci všech důležitých katolických organizací, aby prodiskutovaly způsob, jak zastavit hrozbu hnědého přílivu." (Lewy) Ale po volbách Reichstagu v červenci 1932, během kterých „Národní socialisté dostali 34.4 procent populárních hlasů a zvolili 230 zástupců, což je učinilo největší stranou v Reichstagu", katoličtí biskupové počali svou kritiku potlačovat.

Navzdory faktu, že „všechny diecéze prohlásily členství v nacistické partaji za nepřijatelné", statisíce katolíků do strany vstoupilo a pravděpodobně několik milionů ji podporovalo. Proč vyhánět tyto dobré katolíky z církve? Konec konců, papež a kardinálové v Itálii chválili a podporovali Musoliniho stranu fašistů - tak proč ne v Německu?

13. března 1933 na konferenci bavorských biskupů, prohlásil kardinál Faulhaber, který právě přijel z Říma, že „svatý Otec Pius IX. veřejně pochválil Hitlera za jeho protikomunistický postoj". A znovu se objevovaly zprávy, že Vatikán by přivítal přátelskou spolupráci německých katolíků s Hitlerovou vládou.

23. března stejného roku Hitler prohlásil, že „vláda Říše, která považuje křesťanství (katolicismus) za neotřesitelnou základnu morálního kódu národa, vysoce oceňuje přátelské vztahy se Svatou stolicí a hledá způsob, jak je rozšířit." O pět dnů později němečtí biskupové veřejně stáhli jakoukoliv svou dřívější opozici vůči nacistické straně. (Lewy) Strategie, kterou Hitler již dříve nastínil Rauschningovi, fungovala:

„Duchovenstvo získáme jejich notorickým hladem po bohatství a samolibosti. Tak budeme moci zařídit všechno v dokonalém míru a harmonii. Proč bychom se měli hádat? Oni spolknou všechno, jen aby si udrželi své materiální výhody." (H. Rauschning, „The Voice of Destruction", 1940)

CÍRKEV A TŘETÍ ŘÍŠE

Katolíci ve stále větším počtu docházeli k podpoře Hitlerovy Třetí říše. Organizace jako „Kreuz und Adler" (kříž a orel), byly vytvořené vedoucími katolickými profesory teologie, jako Otto Schilling a Theodor Brauer, a novináři, jako Emil Ritter a Eugen Kogon. Další katoličtí vůdci se zavázali podpořit nový nacistický režim. (Lewy) Hitler ujistil katolickou církev o tom, že se nemá čeho obávat - pokud bude plně spolupracovat. Biskupové volali po spolupráci s vládním programem „duchovní, morální a ekonomické obnovy". (Lewy)

Fakt, že Hitler byl katolíkem v dobrém vztahu k církvi, činil jeho slib spolupráce s církví dosti důvěryhodným. Byl vychovaný v katolické rodině, pravidelně navštěvoval mše, sloužil jako ministrant, snil o tom, že se jednou stane knězem, a navštěvoval školu benediktýnského kláštera v Lambachu. Opat kláštera byl velmi angažovaný v okultismu a východním mysticismu, a bylo to právě v tomto klášteře, kde se Hitler seznámil s hinduistickou swastikou hákového kříže, kterou později přijal. Dokonce, i když se již dostal k moci, neopomínal navštěvovat katolické bohoslužby.

G.S. Graber, odborník na historii SS, nás informuje, že „katolicismus byl pro Himmlera důležitý. Pravidelně navštěvoval kostel, chodil ke zpovědi i k přijímání a modlil se." (Lewy) Himmlerův zápis do jeho deníku 15. prosince 1919 zněl: „Ať přijde, co přijde, vždy budu milovat

Boha, budu se k Němu modlit, zůstanu věrný katolické církvi a budu ji vždy hájit." (G.S.Grabner, „The History of the SS, 1978)

Po válce tím nejdůležitějším cílem pro členy SS (z nichž čtvrtina byli katolíci), byl útek do bezpečí. Mnohým z nich se podařilo vyhnout se spravedlnosti spojenců a dosáhli bezpečí v Jižní Americe. Desetitisíce těch nejhorších válečných zločinců cestovalo tajnou „Ratlines" (krycí stezkou) do nového života. Hlavním agentem jejich útěku byl Vatikán.

Himmler byl schopen si „rozškatulkovat" svůj život tak, že jako hlava SS mohl řídit smrt milionů lidí škrtem pera nebo slovem svým podřízeným v celé té ohromné organizaci, ale nikdy by nemohl stisknout spoušť vlastní rukou. Byl ochotný vymazat ze světa miliony Židů, nebo jiné skupiny, které se mu zdály být pro svět nežádané. Ale „on sám nechtěl vidět téct krev, protože to by potom mohlo znamenat výčitky svědomí, zkoumání duše - nemluvě o křečích v žaludku".

Audiozáznam a na stroji napsaná kopie s ručně psanými Himmlerovými poznámkami k jeho řeči 4. října 1943 v Poznani ke stovce generálů německé tajné policie, která byla nedávno objevena, je vystavena v Muzeu holocaustu ve Washingtonu. Himmler říká:

„Chtěl bych vám také říci něco velmi vážného. Mezi námi by se o tom mělo mluvit zcela otevřeně, přestože o tom nikdy nebudeme mluvit veřejně. Mám na mysli vyhlazování Židů. Toto je stránka v historii, která nikdy nebyla napsaná a nikdy napsaná nebude!" (Los Angeles Time, 17. duben 1993)

SS plukovník Rudolf Hess, velitel osvětímského tábora a jeden z největších vrahů v historii lidstva, byl také vychovaný ve zbožné katolické rodině, která si přála, aby se stal knězem. Měl svou rodinu velmi rád, měl rád i zvířata a byl fanatickým přívržencem Hitlerova nacistického náboženství. Ve své autobiografii píše: „Ať si o mně myslí, že jsem krvežíznivé zvíře a krutý sadista...oni nikdy nepochopí, že velitel Osvětími měl srdce a nebyl zlý." (Citát Hansem Askenasy: „Are We All Nazis?“)

Organizace SS byla v mnoha ohledech řízena podle vzoru jezuitského řádu, který Himmler studoval a obdivoval. Mimochodem, přísaha SS končí „a k tomu mi pomáhej Bůh!" Úžasné, co? Jejich katechismus se skládal ze série otázek a odpovědí jako: Proč věříme v Německo a Vůdce? Odpověď: Protože věříme v Boha, věříme v Německo, které On stvořil ve svém světě, a ve Vůdce Adolfa Hitlera, kterého nám poslal.

Židé mohli být vyhlazeni ve jménu Boha dobrými katolíky, protože po staletí jejich církev demonstrovala, že je to Jeho vůle, tím, že neúnavně pronásledovala a zabíjela tyto nenáviděné „odmítače Krista"!

Od samého začátku Hitler, který si dobře uvědomoval dlouholetý katolický postoj k Židům, nedělal žádné tajnosti se svými plány se Židy. Když se setkal se zástupci církve, biskupem Berningem a monsignorem Steimanem 26. dubna 1933, „připomněl svým návštěvníkům, že církev již po 1500 let považovala Židy za parazity. Vykázala je do ghatt a zakázala křesťanům, aby pro ně pracovali. On, Hitler, to pouze zamýšlí udělat mnohem efektivněji, než jak se o to pokoušela církev tak dlouho."

Není důvod pochybovat o tom, že s ním katoličtí preláti plně souhlasili. Jak by také mohli, aniž by vzbudili pochybnosti o mnoha neomylných papežích a jejich neomylné církvi?

19. Vatikán, nacisté a Židé.

„Hlavně jsem se učil od jezuitů, a pokud vím, Lenin také. Svět nikdy nepoznal něco tak nádherného jako hierarchickou strukturu katolické církve...Nebylo toho málo, co jsem použil ve straně.“

Adolf Hitler

Hitlerovy plány na vyhlazení Židů byly známy Vatikánu ještě předtím, než podepsal konkordát - přesto se holocaust nikdy nestal faktorem v dalších jednáních církve s Vůdcem. 1. dubna 1933, asi tak 4 měsíce před podepsáním konkordátu, Hitler počal svůj systematický program bojkotem Židů. Ospravedlnil to těmito slovy: „Věřím, že jedním v souhlasu se záměry Všemocného Stvořitele. Bojuji-li se Židy, bojuji za Boha.“ Když italský vyslanec požádal ve jménu Musoliniho, aby Hitler rozvážil svůj tvrdý postup proti Židům, Hitler předpověděl s „absolutní jistotou“, že za pět až šest set let bude jméno Hitler ctěno ve všech zemích „jako jméno člověka, který vyhladil židovský mor ve světě!“ (John Toland, „Adolf Hitler“, 1977)

Hitler měl podporu mnoha německých psychiatrů, kteří později potvrdí, že Himmler, Hess a další nacističtí hromadní vrahové byli zcela „normální“. Ovšem, co se týkalo náhledu německých psychiatrů na Židy, Karl Jung vyjádřil pohled mnohých, když jako prezident „New German Society of Psychotherapy“ napsal:

„Árijské nevědomí, („unconscious“ na rozdíl od „subconscious“= podvědomí) má větší potenciál, než židovské. Sigmund Freud (Žid) znal německou duši právě tak málo, jako jeho obdivovatelé. Naučili se něco z mocného vzezření nacionálního socialismu, na který se celý svět dívá v ohromení?“ (Citováno - Hans Askenasy v knize „Are We All Nazis?“)

Adolf Eichman měl za úkol vyhlazení všech Židů v okupovaných zemích. Tato „práce“ neměla nic společného s Bohem nebo s náboženstvím! Na rozdíl od katolíků, Eichman neměl proti Židům nic! Dokonce i Simon Wiesenthal, který zasvětil svůj život vystopování válečných zločinců, prohlásil, že „Eichman neměl žádný motiv, žádnou nenávisť, obzvláště ne proti Židům. Býval by udělal tu stejnou práci, kdyby dostal rozkaz zabít všechny lidi, jejichž jména začínají na P nebo B anebo všechny, kteří jsou zrzaví!“

Na druhé straně pro Hitlera byl holocaust vysoce duchovní záležitostí. V souladu se svým přesvědčením, že plní Boží vůli zabíjením Židů, Hitler nařídil, aby „Final Solution“ bylo prováděno „tak humánně, jak jen je možné!“ Navzdory jeho pronásledování církve, kdykoliv cítil, že mu stojí v cestě - Hitler tvrdil do konce: „Jsem katolíkem tak jako dříve a takovým vždy zůstanu!“ Byl přesvědčen, že ten plán, který počal jako dobrý katolík, dokončí masakr těch „Kristovrahů“, který katolická církev počala ve středověku, ale dělala velmi uboze. John Toland vysvětluje:

„A tak vyhlazení mohlo být vykonáno bez jakékoliv výčitky svědomí, protože on, Hitler, byl pouze mstící rukou Boha - pokud se tak činilo bez krutostí, neosobně. Himmlera těšilo „vraždit s milostí“. Nařídil technickým expertům, aby vynalezli plyn, který by odstraňoval masy Židů výkonně a „humánně“. Potom nechal naložit Židy do dobytčích vagonů a dovézt do ghett, kde byli do doby, než byla zabíjející centra v Polsku dohotovena.“

CÍRKEVNÍ PODPORA NACISTICKÉMU ANTISEMITISMU

Herman Goering a Franz von Papen byli vřele přivítáni ve Vatikánu, kam přišli, aby vypracovali text konkordátu. Přátelský postoj Říma byl každému jasný. COPAK NIKDO NEČETL „MEIN KAMPF“? Jistě že četli, ale Řím a Berlín měli mnoho společného, včetně pronásledování a zabíjení Židů. Nebyl žádný nedostatek katolického duchovenstva, které by podporovalo otevřeně židovskou čistku. Během let 1933-39, veškeré písemnosti vedoucích katolíků „byly vytištěny v žurnálech vydávaných kněžími, nebo v knihách, které nesly razítko „Imprimatur“ (povoleno) a které přinášely takovéto pohledy:

„Židé mají demoralizující vliv na náboženskost a národní charakter. Přinesli Německu více škody než užítku.“... „Židé prokázali smrtelnou nenávist proti Kristu, zatímco ariánský Pontský Pilát by ho byl rád osvobodil.“... „Židé, v jejich bezmezní nenávisti vůči křesťanství, byli vždy v popředí mezi těmi, kteří chtěli církev zničit.“ (Lewy)

Kurát Roth, který se stal činitelem v nacistickém Ministerstvu církevních záležitostí, popsal Židy jako „morálně nižší rasu, která musí být odstraněna z veřejného života“. Dr. Haeuser v knize, která nesla razítko „schváleno“ z diecéze Regensburgu, nazval Židy „křížem Německa, lidmi odvrhnutými Bohem, pod jejich vlastní kletbou, kteří mají největší vinu na porážce Německa v první světové válce. Páter Senn nazval Hitlera „Božím nástrojem, který byl seslaný, aby přemohl judaismus.“ „Nacismus,“ řekl otec, „je poslední velkou příležitostí odhodit židovské jho.“

Církev poctivě spolupracovala s nacisty při „vyčlenění lidí židovského původu“. Jeden kněz píše do „Klerusblatt“: „Uděláme, co umíme nejlépe v této službě lidu.“ Církev pokračovala ve své ďábelské spolupráci po celou válku, dokonce i když „být Židem“ znamenalo deportaci a jasné fyzické zničení! Církev si byla zcela vědoma strašného osudu Židů. Ve svém projevu 30. ledna 1939 - měsíce předtím, než útok na Polsko začal válku, Hitler prohlásil, že jestliže válka vypukne, výsledkem bude „vyhlazení židovské rasy“.

Hitlerův totalitní systém byl schvalován církví, pokud mohla být jeho partnerem. Guenter Lewyho svědomité „prosévání“ všech důležitých dokumentů z celého nacistického období poukazuje na to, že „Svatá stolice neoponovala politickým doktrínám nacismu o nic více, než sami němečtí biskupové.“ Kardinál Faulhaber se snažil víc, než bylo nutné, aby dal jasně najevo, že ho nezajímá osud jeho židovských současníků. „Člověk musí chápat rozdíl,“ podotkl kardinál, „mezi Židy před a po ukřižování Krista!“ V roce 1939 arcibiskup Grober prohlásil, že:

„Ježíš Kristus byl fundamentálně odlišný od Židů své doby - natolik, že ho nenáviděli, žádali Jeho ukřižování, a „jejich vražedná nenávist pokračovala v pozdějších stoletích“.

„Ježíš byl Židem,“ připustil biskup Hilfrich z Limburgu v r. 1939, „ale křesťanské náboženství se muselo postavit proti tomuto lidu.“

Teolog Karl Adam obhajoval „uchování čistoty německé krve“ jako oprávněný čin sebeobrany, protože „germánský mýtus, jeho kultura a jeho historie se jasně vytváří krví.“

Článek o revoluci v roce 1918 v novinách bavorského duchovenstva „odhalil“ úlohu Židů v této „ráně do zad“ neporažené německé armádě. A tak by se dalo pokračovat ještě dlouho.“

Kardinál Bertram, hlava východoněmecké církevní provincie a arcibiskup Grober, hlava hornorýnské provincie, spolu s jinými biskupy, projevíli obavy z propouštění katolických úředníků novou vládou, ale na druhé straně odmítli zprávy o brutalitách v nových koncentračních táborech. Grobe se dokonce stal „podpůrným členem“ složky SS a platil své finanční příspěvky až „do hořkého konce“.

CO VATIKÁN I NĚMEČTÍ BISKUPOVÉ VĚDĚLI

Nacismus byl odmítán katolickými vůdci pouze tam, kde se srážel se zájmy církve. Tak zatímco zůstala zcela tichá v případě holocaustu, církev chránila židovské konvertity ke katolicismu. Tím ticho v případě vyhlazení Židů je ještě o to více zavrženíhodné! (Jehuda Bauer, „History of Holocaust“, 1982) V Německu žilo 30 milionů katolíků. Přestože někteří jednotlivci Židům tajně pomáhali, církev nikdy veřejně neuznala, že „pomáhat Židům je křesťanskou povinností“. Vatikán přísně zakazoval mnohé knihy - ale „Mein Kampf“ nebo jedovaté antisemitské knihy některých duchovních se na „index“ nedostaly!!

Joseph Muller, důstojník vojenské špionážní služby a důvěrník kardinála Faulhabera „velmi dobře informoval svůj úřad o systematických ukrutnostech prováděných v Polsku“. Právě tak Hans Globke, vysoký katolický činitel na Ministerstvu vnitra, který byl pověřen „rasovými záležitostmi“. Vatikán a němečtí biskupové byli dobře informováni o tom, že Židé jsou shromažďováni a masově vražděni! Viereck připomíná:

Hitlerův „expert“ na vyhlazování, Rudolf Hess, napsal jednou v „Komandant of Auschwitz“: „Když foukal silnější vítr, zápach spáleného masa byl odnášen na kilometry daleko a celé okolí hovořilo o pálení Židů.“ Dále poznamenává o jednom jiném táboře, kde, kdykoliv autobus přivázel další oběti, školní děti na ulici vítězně pokřikovaly: „Zase jedna bedna smrti!“ (Peter Viereck, „Meta-Politics: The Roots of the Nazi Mind,“ 1941, 1961)

Církev věděla dobře, co se děje, ale zavírala oči právě tak, jako ústa. Kurt Gerstein, tajný člen evangelické opozice proti Hitlerovi, se stal důstojníkem SS jen proto, aby odhalil tajemství vyhlazovacích táborů a pověděl to světu. Přinesl svou zprávu papežskému zástupci v Berlíně, který ho však odmítl přijmout, když se dozvěděl účel návštěvy.

Desetitisíce kněží žilo v městech, městečkách a vesnicích. Ti viděli vyprázdňené domy, slyšeli zpovědi. Byli výborně informováni. Katoličtí vojáci se vraceli na propustky domů z ruské fronty se zprávami o masakrech. Vatikán byl mezi prvními, kdo věděl o tom genocidním programu. Důvěryhodná informace o masakrech byla poslána do Vatikánu jeho vlastními diplomaty v březnu 1942. (Michael Berenbaum, „The World Must Know: The History of the Holocaust as Told in the United States Holocaust Memorial Museum“, 1993)

Hitler stavěl na odiv celému světu své zlo. Vatikán nemá žádnou omluvu pro své partnerství s Hitlerem na jedné straně, a pro své neuvěřitelné mlčení o židovské otázce na straně druhé! Jak tak zlo rostlo, římskokatolická církev pokračovala ve spolupráci s Vůdcem a ještě ho chválila. Dokonce když Hitlerova armáda navzdory svým slibům zabrala demilitarizované Porýní, katoličtí vůdci po celém Německu Hitlera chválili, mezi nimi kardinál Schulte v katedrále Kolína. (William L. Shirer, „The Rise and Fall of the Third Reich“, 1959)

Konkordát s Hitlerem nebyl nic nového. Papežové byli partnery zlých vládců po staletí. Co myslíte? Udělal by Ježíš úmluvu s Pilátem, nebo Petr s Neronem? A přesto ti, kteří se vyhlašují za následníky Petra, byli v nečistých aliancích s pohanskými císaři už od Konstantina, pokračovali v alianci s Hitlerem až do konce války a sklízeli miliony dolarů v příspěvcích nacistické vlády Vatikánu.

MORÁLNÍ PÁD V MLČENÍ

Pius XII. byl známý pro svá varování věrných proti „zneužití lidských práv“ a přesto o holocaustu mlčel. Nikdy neřekl veřejně ani slovo proti Hitlerovu systematickému vyvražďování Židů, protože tím by odsoudil vlastní církev za stejné zločiny! Toto mlčení, jak se shodují historikové, povzbudilo Hitlera, a přidalo k hrůzné genocidě.

Papež se vychloubal, že je morálním strážcem pro celý svět - a přesto neotevřel ústa tváří v tvář nejhoršímu zločinu v historii lidstva! Ve své první encyklice, vydané v říjnu 1939, Pius XII. prohlásil, že jeho úřad Kristova náměstka vyžaduje, aby „svědčil o pravdě s apoštolskou pevností“. Papež dále pokračuje:

„Tato povinnost nutně v sobě zahrnuje poukázání na omyly a usvědčení nepravostí lidských chyb; protože tyto musí být nejdříve poznány, než se přikročí k jejich nápravě.

Ve splnění této povinnosti se nenecháme ovlivnit světskými úvahami, ani se nenecháme zdržet nedůvěrou nebo opozicí, odmítnutím či nedostatkem ocenění našich slov, ani obavou z nepochopení.“

Slova to byla vznešená – ale ukázala se být totálně prázdná! V ten den, kdy papež Pius XII. začal svůj úřad, Mussolini vyhnal z Itálie 69 tisíc Židů a - papež neřekl ani slovo! O několik týdnů později Itálie udělala invazi do Albánie. Papež protestoval, ale ne proto, že byla napadena země, ale proto, že útok byl veden na Velký pátek! (Avro Manhattan, „The Vatican in the World Politics“) A to byl Kristův náměstek!?

Jako jejich papež, tak i němečtí biskupové opětovně slibovali „odsoudit nepravosti“. V roce 1936 kardinál Faulhaber prohlásil, že biskup by nebyl sluhou Božím, kdyby „mluvil tak, aby se zalíbil lidem, nebo mlčel ze strachu před lidmi!“ V červenci 1941 biskup Galen tvrdil, že je obráncem každého Bohem daného „základního práva a svobody“ a že jeho povinností je „odvážně označit za nespravedlnost do nebe volající každé odsouzení bezbranných nevinných.“ Podobná prázdná

prohlášení hřměla od kazatelen i jiných biskupů. Všichni ovšem zůstali zticha, když 6 milionů Židů bylo vyhlazeno jako škodná! Pokračující pokrytectví dokazuje, že toto není ta pravá Církev!

Joseph kardinál Ratzinger, nyní již ve svém třetím, pětiletém období vedení moderní obdoby Svaté inkvizice, sloužil v německé armádě během války, i když se bojů nezúčastnil. Podle jeho vlastního doznání o holocaustu věděl. Žádný Němec nemohl nevědět! „Propast hitlerismu se nedá přehlédnout," říká nyní Ratzinger. A přesto ji přehlédl v době, kdy by ho to něco stálo, ozvat se proti.

A přece nyní, jako strážce pravé víry a nejdéle sloužící a nejmocnější osoba ve Vatikánu hned po papeži, Ratzinger by mohl napravit vinu svého mlčení a mlčení církve během holocaustu. Proč nenabídnout skutečnou upřímnou lítost a omluvu Židům? Ale jak Ratzinger, tak i papež Jan Pavel II. pokračují v kamenném mlčení papeže Pia XII. A jak by se vlastně mohli omluvit bez toho, že by přiznali veliký hřích proti Kristovým přirozeným bratřím, a tak ukázali světu, že jejich neomylnost je jeden veliký podvod?

ŽÁDNÝ ÚTĚK Z VINY

Bylo argumentováno tím, že kdyby býval papež protestoval tak, jak ho mnozí žádali, bylo by to pro Židy mnohem horší. MOHLO TO BÝT JESTĚ HORŠÍ? Zachránilo vatikánské ticho někoho? Zřejmě ne! De Rosa to podává výstižně: „Byl jeden člověk, jehož svědectví se Hitler bál, protože v jeho armádě bylo mnoho katolíků. Tento muž nepromluvil. Tváří v tvář tomu, co Winston Churchill nazval „pravděpodobně tím nejhroznějším zločinem, který kdy byl v historii lidstva spáchaný", se papež rozhodl pro neutralitu.

Církev si nebrala servítek, když mluvila v případě eutanázie, a podařilo se jí ji zastavit. Biskupové hovořili proti pronásledování Židů, kteří konvertovali na katolicismus a proti tomu, aby byli klasifikováni jako Židé ti katolíci, kteří byli pouze částečně Židy. Církev byla proti násilným rozvodům Židů ve svazku s katolíky a následné deportaci židovského partnera. Ale církev nikdy nepromluvila proti zničení Židů! Jak Guenter Lewy řekl:

„Když tisíce německých antinacistů bylo umučeno k smrti v Hitlerových koncentračních lágrech, když polská inteligence byla povražděna, když statisíce Rusů umíralo, po tom co s nimi Němci zacházeli jako s „Untermenschen", když 6 milionů lidí bylo masakrováno jen proto, že nebyli „Árijci", katolíci pohlaváři v Německu podporovali režim, který tyto zločiny prováděl! Papež v Římě, duchovní hlava a svrchovaný morální učitel římskokatolické církve, zůstal zticha.

Tváří v tvář tomuto morálnímu bahnu bez precedentu, které bylo nuceno lidstvo pozorovat, morální učení církve, (údajně) zasvěcené lásce a dobročinnosti, se skládalo pouze z prázdných slov!“

Když v únoru 1943 gestapo v procesu deportování posledních Židů na Východ do plynu, zatkl také několik tisíc neárijců ze smíšených manželství (asi 6 tisíc jen v Berlíně), stalo se něco neočekávaného. Jejich árijské ženy je následovaly až k místu přechodného ubytování, kde stály po hodiny, křičely a nařikaly pro své muže. Tajnost celé té akce byla tímto hlukem v nebezpečí, a tak gestapo povolilo a neárijští manželé byli propuštěni! Zde byl jeden příklad toho, čeho rozhořčené svědomí dovede dosáhnout, dokonce i proti Hitlerovu aparátu teroru. (San Diego Union Tribune, 14. prosinec 1993, New York Times, únor 1992)

Když Edoardo Senatro, korespondent „L'Osservatore Romano" v Berlíně, se otázal Pia XII., zda nehodlá protestovat proti vyhlazování Židů, papež údajně odpověděl: „Nezapomeňte, že miliony katolíků slouží v německých armádách. Mám je přivést do konfliktu se svědomím?" Guenter Lewy to shrnuje:

„Papež věděl, že němečtí katolíci nejsou připraveni trpět jako mučedníci za svou církev; tím méně byli ochotni přivolat na sebe hněv nacistických vládců pro záchranu Židů, které po léta němečtí biskupové odsuzovali jako škodlivý vliv v německém životě.

V konečné analýze: Vatikánské mlčení pouze odráželo hluboké city katolických milionů v Evropě - hlavně těch v Německu a ve Východní Evropě. Mravní selhání papeže bylo důsledkem selhání církve v přeměnění jejího evangelia bratrské lásky a lidské důstojnosti, do živé reality“

ZATÍM CO SE SVĚT OTOČIL ZÁDY

Mlčení papeže Pia XII. ohledně holocaustu bylo nejprve povzbuzováno Spojenými státy (Roosevelt mlčel právě tak), Británií a „neutrálním“ Švýcarskem. Tyto země doslova vracely prchající Židy zpět k nacistům, na jistou smrt! V kritických měsících, kdy ještě byla šance pro mnoho Židů vycestovat z Německa, US State Department úmyslně blokoval imigraci Židů a pozdržel vyhotovení platných dokladů do doby, než byli žadatelé odvezeni do nacistických vyhlazovacích táborů!

Toto bylo ovoce antisemitismu, který byl rozšířen v dvacátých a třicátých letech po celé Americe! Byla to jedna z nejčernějších stránek americké historie! Tato hrůzná fakta o americké spoluúčasti na holocaustu v nejvyšších vládních kruzích, byla částečně zveřejněna 6. dubna 1994 televizí na „Public Broadcasting System“:

„Senátoři a kongresmani otevřeně plivali antisemitský jed přímo v kongresových halách Washingtonu! Prováděly se antisemitské kampaně, vedené více jak 100 organizacemi po celé Americe. Otec Charles Coughlin, katolický kněz, byl tím nejvlivnějším antisemitským řečníkem v zemi. Jeho rozhlasové vysílání zasahovalo víc jak 3 miliony posluchačů.“ (America and Holocaust, Deceit and Indifference, April 6. 1994)

Dokumenty nedávno objevené dokazují, že jak USA, tak i Británie nebyly ochotné přijmout Židy a dělaly překážky jejich emigraci. Namísto donucení Vůdce, aby zastavil zabíjení, Anglie i Amerika se obávaly, že když budou Hitlera příliš nutit, potom on jim pošle tisíce Židů jak do Anglie, tak i do Ameriky. To bylo to poslední, co si tyto pokrytecké vlády přály, navzdory jejich veřejné propagandě o nacistických ukrutnostech! Západní mocnosti, právě tak jako Vatikán, se ve skutečnosti na holocaustu podílely! Tato pravda je příliš hrůzná, než aby se jí kdo podíval do očí!!

Neméně důležitým faktem je to, že církev nikdy neexkomunikovala Hitlera, Musoliniho, Himmlera, ani žádného jiného spoluvinníka na holocaustu! Tito zůstali katolíky až do konce pod ochranou Matky Církve. Kromě toho církev vyloženě lhala o své úloze, když rozšiřovala „legendy o odporu vůči nacistům“, které prý potřebují nějaké opravy. Vyjma případů několika jednotlivců, převládala kolaborace, ne odpor! Kromě toho ti, kteří to „hráli“ s nacisty, byli chváleni, místo pokárání. Guenter Lewy uvádí několik příkladů:

„Toto zakrývání pravdy (o katolické spolupráci) bylo tak smělé a úspěšné, že v Německu ani jeden biskup nemusel rezignovat na svůj úřad pro spolupráci s nacisty!

Právě naopak! Biskup Berning, který sloužil až do pádu Hitlera v Goeringově Radě pruského státu, obdržel čestný titul arcibiskupa. Herr von Papen, který pomáhal při vyjednávání konkordátu v r. 1933, se stal Tajným papežským kancléřem v roce 1959.

Takové odměny pro lidi, kteří byli silně angažovaní v nacistickém režimu, představují výsměch pro hrdiny, kteří zemřeli v boji s Hitlerem.“

Pius XII. tvrdil, že jeho encykliky jsou právě tak závazné pro církev, jako jeho prohlášení k církvi „ex cathedra“. (Humani generis, 12. srpen 1950) To znamená, že kdyby býval dal direktivy členům své církve, bylo dosti pravděpodobné, že by byl zastavil Hitlera ještě na samém počátku! Následné události, kdy katolická církev pomáhá doslovně Hitlerovi k moci, dokazuje nepravdu tvrzení, že papežové jsou zástupci Krista, vedení svatým Duchem!

VZRŮST ANTISEMITISMU

Paměť je krátká a zrádná, a svědomí světa se snadno zatvrdí. To si vyžádalo nedávný inzerát organizace United Jewish Appeal. Znázorňuje polovojenskou, neoficiální jednotku v černých košilích v dnešním Rusku (zřejmě narážka na překvapující vzrůst moci fašistického fanatika Vladimíra Žirinovského). Celá jednotka zdraví vztyčenou paží. Veliký nápis informuje: PRO ŽIDY Z

BÝVALÉHO SOVĚTSKÉHO SVAZU: TABULKY „VÝCHOD" JSOU JASNĚ VYZNAČENY! Tato výzva pokračuje:

„Toto je už velmi známé. Černé košile fašistických pochodů. Synagogy záhadně shoří. Ultrapravicový extrémista Vladimír Žirinovský řve proti Židům a „sionistickým konspiracím". A jeho strana vyhrává více hlasů, než kterákoliv jiná v Rusku!

A opět oportunisté svádějí ubohé ekonomické podmínky na starého obětního kozla, Žida! Co se Židů týče, antisemitismus jen přidává více mizérie do bývalého Sovětského svazu. Chudé hospodářství, politická nestabilita, depresivní nedostatek příležitostí pro vzdělání, pro lepší život.

JE ZDE ALE NADĚJE! OPERACE EXODUS.

Až dodneška federace-UJA, kampaň EXODUS pomohla zachránit půl milionu Židů z bývalého Sovětského svazu a přivedla je domů do Izraele.

Ještě ale zbývá 1,4 milionů Židů. S vaší podporou budou moci opustit nenávist a zoufalství. Než bude pozdě.

Podporujte štědře operaci Exodus. Vidíme jasně, co se tam děje. Volejte Exodus 1-800-880-1426.“

Bývalé sovětské republiky nejsou tím jediným místem, kde je zřejmé oživení hrozby židovského života a kultury. Antisemitismus se zdvihá všude - i ve Spojených státech. Nedávná zpráva v „Associated Press" informuje:

„Antisemitská přepadení, hrozby a obtěžování vzrostla o 23 procent za minulý rok. ADL (Anti-Defamation League) oznámila 1867 protizidovských činů v r. 1993, druhé nejvyšší číslo za patnáct let průzkumu. Nejvyšší bylo 1879 v roce 1991. V roce 1992 to bylo 1730 případů.

Nejhorší případy zahrnovaly žhářství a bombové útoky. Žádný případ smrti nebo vážnějšího zranění nebyl.

Alan Swartz, ADL ředitel průzkumu cituje obnovené pokusy revizionistů holocaustu ve vysokoškolském tisku, kde tvrdí, že holocaust nikdy nebyl.“ (Bend Bulletin - Oregon, 25 ledna 1994)

Hebrejští proroci takovou nenávist a útoky proti Bohem vyvolenému lidu předpovídali, a učili, že to neskončí (až na periodická období klidu) do té doby, než se vrátí Mesiáš na zem, aby své lidi zachránil. (Zachariáš 12:10) V pozadí této protizidovské propagandy a násilí v celosvětovém měřítku jsou jediná logičtí podezřelí antisemitští váleční zločinci, kterým Vatikán, potom, co je pomohl propašovat do Jižní Ameriky, dal novou příležitost pokračovat v jejich zlu.

Takový necitelný postoj k holocaustu, když probíhal, a přání, aby vzpomínka na něj brzy vybledla, by člověk očekával od těch, kteří nepředstírají víru v Boha. Ale Vatikán o sobě tvrdí, že zastupuje Krista, a že je měřítkem morálního standardu světa. Papež pravidelně káže o míru i o lásce a poučuje druhé o jejich morálních nedostatcích - a přes to všechno jsou ruce církve poskvrněné krví milionů nevinných obětí.

POKRYTECTVÍ NA POKRAČOVÁNÍ

V roce 1986 papež Jan Pavel II. navštívil římskou synagogu nedaleko jeho paláce. Ve své řeči odsoudil minulé zločiny proti Židům, „ať už je spáchal kdokoliv!" Když poslední frází ještě jednou opakoval, nastal ohromný potlesk! Papež a rabín Elio Toaff se objali. Ale ten náznak lítosti nad ubližováním Židů jeho církví, byla chabá finta! Čeho bylo zapotřebí, bylo upřímné, specifické doznání toho, co církev na Židech za posledních 1500 let spáchala - od jejich vyhnání do ghett přes pogromy až po spolupráci s Hitlerem na jejich vyhubení. Bez takového doznání a plné omluvy, jsou všechna zdvořilá gesta zcela prázdná!

30. prosince 1993, po 18 měsících usilovného vyjednávání, monsignor Claudio Maria Celli, sekretář pro cizí státy při papežském Státním sekretariátu, a Dr. Yossi Beilin, zástupce izraelského ministra zahraničí, podepsali čtrnáctičlankový „Fundamental Agreement", ustavující plné

diplomatické vztahy mezi Izraelem a Vatikánem. Jeho předmluva poukazuje na „unikátní druh vztahů" mezi katolickou církví a židovským lidem, právě tak, jako na „historický proces usmíření" a „růst vzájemného porozumění a přátelství mezi katolíky a Židy." (Washington Post 30/12, 1993)

Ten „unikátní vztah mezi katolíky a Židy" byl vztahem mezi pronásledovatelem a pronásledovaným, mezi zabijákem a obětí. Pokud jde o „historický proces usmíření", upřímně projevená lítost Říma, která by tento proces začala - stále chybí! Jak může začít „usmíření", jestliže strana, která tolik té druhé straně ubližovala, není ochotna učinit plné doznání, upřímnou omluvu a restituci?

Od založení Izraele v roce 1948, Řím téměř 46 let odmítal dokonce i uznat jeho existenci. Ještě dnes trvá Vatikán na tom, aby Jeruzalém byl mezinárodním městem, kde Izrael nebude vládnout. K čemu tedy tato „dohoda"? Jednoduchá odpověď: Když už má Izrael své hranice s PLO jasně vyznačené, Vatikán si uvědomuje, že jestliže chce mít nějaké slovo v jeho budoucnosti, musí s ním mít diplomatické styky. A Vatikán tento vliv chce.

Dnešní izraelští politici již zřejmě zapomněli, že to potřebovalo italskou armádu, osvobodit Židy z Vatikánem nařízeného ghetta! Dále je zapomenuté prohlášení Pia X., který Golda Meirová cituje ve své „Autobiografii": „Nemůžeme zabránit Židům, aby se vrátili do Jeruzaléma, ale my to nikdy neschválíme! Židé odmítli uznat našeho Pána, my odmítáme uznat Židy!" Je velmi nebezpečné důvěřovat těm, jejichž slova a činy - zcela stejné po staletí - nastiňují „lež" k této dohodě.

V dokumentu vyžaduje Vatikán izraelský závazek „dodržovat lidská práva na svobodu vyznání a svědomí". JAKÁ NEUVĚŘITELNÁ NESTYDATOST! Řím nebyl nikdy ochotný přiznat taková práva jiným, pokud měl kontrolu! Zcela důkladně jsme dokumentovali skutečnost, že římský katolicismus je zapřísáhlým nepřítelem svobody projevu, náboženství a tisku, a že papežové systematicky potlačovali tyto svobody, kdykoliv měli moc tak učinit!

Tento dokument zavazuje Izrael a Vatikán spolupracovat proti antisemitismu. Jakou cenu takové prohlášení má bez přiznání Vatikánu, že právě on prováděl ten nejzuřivější anti-semitismus po dlouhá staletí, bez jakékoliv omluvy a přiznání viny. Bez takového - alespoň minimálního gesta, je taková dohoda důvodem spíš k pláči, než k radosti!

HISTORIE STÁLE JEŠTĚ ŽALUJE

Podvodný pokus Říma zakrýt svůj antisemitismus, nalezneme i ve Vatikánu II. Tam se naráží na Židy - i když nejsou přímo jmenováni - jako ty „ze kterých se Ježíš fyzicky narodil" a jsou nazýváni „milovaní, kvůli svým otcům". (Austin Flannery, „Vatican Concil II., The Conciliar and Post Conciliar Documents, 1988) Toto prohlášení se těžko srovnává se způsobem, jakým Řím zacházel s vyvoleným národem po celá staletí! Člověka bolí srdce, slyší-li pravdu z tohoto zdroje! Následující věta představuje další lež, která není o nic méně nestoudná:

„Ale plán spásy také zahrnuje ty, kteří uznávají Stvořitele, mezi nimi na prvním místě jsou muslimové; tito se hlásí mezi ty, kteří chovají víru Abrahama, a společně s námi uctívají jednoho milosrdného Boha, soudce lidstva v poslední den.“ (Flannery)

Jaké rouhání, jaká urážka Boha - nazývat islámského Alláha Stvořitelem a tak ztotožňovat starodávné pohanské božstvo Kaaby (boha Mohamedova kmene Quraish) s Jahvem, Bohem Bible! Korán jasně a důrazně popírá, že Alláh je otcem, nebo že má syna, nebo že je trojjedinou bytostí Otce, Syna a Ducha. Islám nemá vysvětlení pro „Udělejme člověka k našemu obrazu." (Genesis 1:26) Alláh je milosrdný pouze k těm, kteří konají dobro, a nenávidí hříšníky, zatímco ten pravý Bůh je Láska, a miluje všechny. Alláh je vzdálený bůh, se kterým je zcela nemožné mít osobní vztah, jelikož mu chybí vlastnosti jako svatost, milost, láska, a je také autorem zla. Alláh je přesný protiklad Boha Abrahama, Izáka a Jáкова!

A pokud se týče „víry Abrahama", tento patriarcha věřil v příchod Krista-Mesiáše jako Božího Beránka, který zemře za hříchy světa! (Genesis 22:8, Jan 1:29, Jan 8:56) Věřil v pravdu, kterou muslimové vášnivě popírají! Islám odmítá učení, že Ježíš je Bohem, nebo Božím Synem, popírá, že zemřel na kříži za naše hříchy, (prý někdo jiný byl ukřižovaný na Jeho místě), a pochopitelně odmítají

Jeho vzkříšení! A i tak v této sekci Vatikán II. navrhuje, že muslimové, přes to všechno, jsou „zahrnuti“ v plánu spásy! K tomuto druhu katolického „ekumenismu“ se vrátíme v pozdější kapitole.

Je Alláh Jahve a islám „Abrahamovou vírou“? Je snad Řím tak štědrý vůči muslimům, aby si získal jejich náklonnost? Ve skutečnosti - tato část Vatikánu II. tvrdí, že všichni - i modloslužebníci, nakonec přijdou pod „křídla“ římskokatolické matičky církve! Všichni - KROMĚ PROTESTANTŮ - pochopitelně! Jistě jsou hranice vatikánské štědrosti - i když jeho pěst je prozatím v jemné rukavici. Namlouvá si momentálně Izrael, ale už selský rozum říká, že jeho motivy nejsou právě nečistější! Historie doslova varovně řve!

Jeruzalém má svůj „Yad Vashem“ (Muzeum holocaustu), aby stále vystavoval svědomí světa 6 milionů Židů zabitých Hitlerem! Memoriál pro nesčetné miliony jak Židů, tak i křesťanů, zavražděných Svatou matičkou církví neexistuje! Ta klamně sladká slova vycházející z Vatikánu nemohou vymazat strašlivé otázky z nedávné historie, které vznáší Guenter Lewy:

Když se Hitler vydal na svůj vražedný pochod proti Židům v Evropě - pravda a spravedlnost nacházela velmi málo obránců. Náměstek Ježíše Krista a episkopát Německa mezi nimi nebyli. Jejich jednání dává zvláštní závažnost otázce mladého děvčátka ve hře „Andorra“ od Maxe Fritsche, otázku, kterou dívka pokládá svému knězi: „Kde jste byl, otče Benedikte, když odvedli mého bratra jako zvíře na porážku, jako zvíře na porážku, kde jste byl?“

Tato otázka stále ještě čeká na odpověď.

20. Povraždění Srbů.

„Dobrý ustašovec umí nožem vyříznout dítě z matčina těla...“

Ante Pavelič, „vůdce Chorvatů“

„Ante Pavelič, jako vůdce Chorvatska, a Štepan Hefer, guvernér kraje Baranja, si zajistili svá místa v historii na hromadě zohavených těl milionu obětí..... Oba byli římský katolíci středního věku, členové parlamentu. Podíleli se na genocidě svých krajanů, na vraždách vykonaných se sadismem, který šokoval dokonce i nacisty..... Oba dva uprchli po válce do Argentiny vatikánskou „krycí cestou.“

Scott and Jon Lee Anderson, *Inside The League*

Vatikánská podpora Hitlera, Musoliniho a loutkového režimu Francie za druhé světové války, byla zcela v souladu s jeho touhou vzkřísit Svaté římské impérium, kde by světští vládci byli pod kontrolou Říma. Takový je ten starý sen Vatikánu až podnes. Francie, kterou Pius XI. nazval „prvorozenou velikou katolickou rodinou“, Německo a Itálie byly přední katolické země Evropy, kde církev držela velikou moc. Jejich vlády byly ochotné spolupracovat s církví a dokonce ustavit formální svazky skrze konkordáty.

Agresivní ateismus sovětského komunismu a jeho bezohledné ničení kostelů, z něj učinil největšího nepřítele, jakého katolicismus ve své historii kdy poznal. Také kapitalistické demokracie, se svými prapory svobody svědomí, náboženství a tisku, nebyly slučitelné s římským katolicismem. A tak se stalo, že fašismus dvacátých a třicátých let vypadal jako něco, co by mohlo opětně spojit katolickou Evropu, jako hradbu proti komunismu a rostoucí hrozbě demokracií.

Vatikán si uvědomoval, že válka proti marxismu-leninismu byla válkou na život a na smrt. Zdálo se být výhodné spojit se s nastupující silou fašismu v Západní Evropě. Konkordát z r. 1929 s Musolinim a konkordát v r. 1933 s Hitlerem, byly částí této politiky. Důležitá spojení odrážela šikovnou diplomacií Eugenia Maria Giuseppe Giovanni Pacelliho, vatikánského ministra zahraničí, který byl na nejlepší cestě nastoupit po Piovi XI. jako papež Pius XII. těsně před začátkem druhé

světové války v roce 1939. Jak Musolini, tak i Hitler byli katolíci, a jejich vedení posílí evropský katolicismus. Vatikánský imperialismus tak rostl bok po boku Německa a Itálie.

MEZIMOŘSKÉ PLETICHY

V posledních dnech první světové války, Pacelli - nová rodící se hvězda v očích Vatikánu, byl papežským pověřencem v Mnichově. Vyjednával tajně za Vatikán s centrálními mocnostmi (Německo, Rakousko-Uhersko, Bulharsko a Turecko), aby zachránil Německo a Rakousko-Uhersko před porážkou. Tyto katolické země byly životně důležité pro vatikánské zájmy v Evropě. Jejich rozpad na menší státní útvary by znamenal formaci zemí, kde by katolíci byli v menšině a církev by tím ztratila svou dominantní pozici, která byla (a stále je) tak důležitá pro ambice Vatikánu.

Prezident Wilson byl ale již rozhodnut dát nezávislost jižním Slovanům. A tak se zrodily nezávislé státy jako Československo a Jugoslávie. Pojednou chorvatští katolíci shledali, že jsou menšinou v nové zemi, kontrolované Východní ortodoxní církví. Aby změnil tuto nepřijemnou situaci, Vatikán počal kampaň 1) Za zničení ortodoxie v Jugoslávii, 2) Za zastavení rostoucí hrozby komunismu v Jugoslávii.

Ve sledování těchto cílů, Vatikán kontaktoval v roce 1920 skupinu „bílé“ ruské inteligence, která uprchla před bolševickým nástupem k moci, a byla rozhodnuta vrátit se zpět a „rudé“ porazit. Jak tato konspirátorická klika rostla, stala se známou pod jménem „Intermarium“ - mezinárodní podzemní komitét pro spojení lidí oblastí, které ležely u Baltského, Černého, Egejského a Adriatického moře. Tato hráz by potom teoreticky stála mezi komunisty Východní Evropy a novou, sjednocenou katolickou Evropou. Jak tak rostla síla Intermaria, tak rostla i podpora Vatikánu - i když už v r. 1930 bylo Intermarium vlastně fašistickou skupinou, která prováděla mezinárodní terorismus. Mezi nimi snad největším sadistou byl muž jménem Ante Pavelič. Byl to člověk, který byl předurčený osudem, aby poskytl velké služby jak Hitlerovi, tak i Vatikánu, jako hlava nacistického loutkového režimu v Jugoslávii, známým pod názvem Ustaša.

Světový komunismus byl zlem mimo lidskou představitost, odpovědný za povraždění nesčetných milionů a nezákonného věznění a mučení mnohých. Bohužel, mezi lidmi, kteří si dali za smysl života boj s komunisty, byli takoví, kteří byli právě tak sadističtí a suroví, jako jejich nepřátelé. Po druhé světové válce byla Světová antikomunistická liga infiltrovaná „teroristy, nacisty, a latinskoamerickými popravčími (bývalými Ustašovci). (Scott Anderson a Jon Lee Anderson: „Inside the League“, 1986)

ANTE PAVELIČ A KATOLICKO-CHORVATSKÉ PODZEMÍ

Zvolení vůdci Chorvatska, i když katolíci, měli v podezření politické ambice Vatikánu, a oprávněně neprojevali žádnou ochotu pomáhat jeho snahám. A tak bylo třeba vytvořit ilegální armádu provatikánských teroristů. Byla to skupina Ustaši, vedená hlavou Intermaria Ante Paveličem, ve spojení s chorvatským arcibiskupem Aloysiem Štěpinačem. Tito dva superzločinci byli odpovědní za početné atentáty, jako na jugoslávského krále Alexandra a na Barthoua, francouzského ministra zahraničí (1934), právě tak jako na hlavu Chorvatské strany zemědělské, Radiče, v r. 1928. Tento varoval před machinacemi Vatikánu a musel být odstraněn.

Jako hlava vražd na Alexandrovi a Barthouovi, byl ve Francii Pavelič odsouzen k trestu smrti, ale podařilo se mu uprchnout. Už dříve byl jugoslávskými soudy odsouzen k smrti v nepřítomnosti. Musolini, z loyality k Vatikánu, poskytl Paveličovi azyl v Itálii a odmítl ho vydat jak do Francie, tak i do Jugoslávie.

Po celé Evropě byli Ustašovci, pod Paveličovým velením, odpovědní za vraždy, za bomby na veřejných místech, vyděračství, pohrůžky a jiné teroristické činy, zaměřené na vyvolání chaosu v Jugoslávii, s cílem zformovat nezávislý chorvatský katolický stát. Vatikánská diplomacie pracovala na svém podílu v oblasti diplomacie. S finanční podporou - jak od Musoliniho, tak i od Vatikánu, Ustaša rostla jak v počtu, tak i v síle. A tak, když Hitler vtrhl do Jugoslávie, byl schopen okamžitě vytvořit loutkový režim s Paveličem v čele.

Ante Pavelič a jeho Ustašovci měli mašinérii propagandy, která obrátila nacionalistickým chorvatským historickým revizionismem náladu národa do rasistické nenávisti a uvedla předsudky a pověřivost na tu nejvyšší možnou úroveň. Počet obyvatelstva Chorvatska v roce 1920 byl: 3 miliony katolíků, téměř 2 miliony východoortodoxních Srbů, asi milion muslimů a 50 tisíc Židů. Ustašovci měli lákavý plán pro ty, kteří snili o kontrole země Chorvatska: Odstranění nekatolíků a nechorvatů, ať už deportací nebo likvidací.

K dosažení toho by muselo Chorvatsko dosáhnout nezávislosti na Jugoslávii. K takovému cíli měl Pavelič už od r. 1929 zřízené tréninkové tábory pro své jednotky Ustaši, jak v Itálii, tak v Maďarsku. Z těchto základů pořádali Ustašovci teroristické výpravy proti jugoslávské vládě. Byli trénováni italskou fašistickou milicí, nosili černé uniformy, opíčili se stejným husím pochodem, pozdravem vztyčenou paží a dychtivě očekávali den, kdy „osvobodí“ svou zemi. Ten den přišel v okamžiku, kdy německá armáda vstoupila do Záhřebu a povolala Paveliče z Itálie.

Nacisté splnili přání Vatikánu. Prohlásili nezávislost Chorvatska a ustavili Ante Paveliče hlavou loutkové vlády. Pavelič okamžitě začal svůj vyhlazovací program. Jeho přítel Štepan Hefer se stal guvernérem kraje Baranja, kde horlivě vynucoval krédo Ustašovců. „Znamenalo to, že povraždění Srbů a deportace Židů (do nacistických koncentráků) bylo oficiální státní politikou, kterou prováděly chorvatské teroristické bandy projíždějící hory a údolí v hledání nekatolických rodin.“

Pavelič dokonce vytkl Hitlerovi přílišnou laskavost v jeho postupu k Židům a chlubil se, že v Chorvatsku kompletně vyřeší „židovský problém“. Těch 50 tisíc Židů, kteří v zemi žili při vypuknutí války, bylo rychle zlikvidováno anebo transportováno do německých táborů, hlavně do Osvětimi.

KATOLICKÉ KONEXE

Většina chorvatského katolického duchovenstva byla fanaticky za Paveličem a za jeho neuvěřitelně zlým režimem. Pavelič dokonce uděloval vyznamenání jeptiškám a kněžím, a tím vlastně odhalil tu pravou podstatu věci, i to, že mnoho z nich hrálo aktivní úlohy po boku Ustaši. Františkánští mnichové - například - se stali členy ustašovských jednotek. Co se týká Paveličova vztahu ke špičce duchovenstva, dva vyšetřovatelé píší:

„Když Němci uvedli Ustašovce na legální platformu, chorvatský arcibiskup Štepanac okamžitě nabídl své blahopřání Paveličovi a udělal banket, aby oslavili zrod nového národa. Jako hlava chorvatských biskupů nařídil proklamaci o nezávislém státu ze všech kazatelen katolické církve v Chorvatsku na Velikonoční neděli a zařídil, aby byl Pavelič přijat papežem Piem XII. v Římě.“ (Scott Anderson, Jon Lee Anderson, „Inside the League“, 1986)

Arcibiskup Štepanac řekl: „Bůh, který rozhoduje o osudech národů a kontroluje srdce králů, nám dal Ante Paveliče a řídil vůdce spřáteleného národa, Adolfa Hitlera, aby použil svá vítězná vojska a rozprášíl naše nepřátele. Bohu sláva, vděčnost Adolfu Hitlerovi a věrnost našemu vůdci Ante Paveličovi.“ (Nedalja, 27. duben 1941) Bylo to otevřené spojení mezi církví a státem. Takové, jaké Vatikán nepožíval po 300 let. Paveličovy narozeniny byly příležitostí pro speciální ceremonie na jeho počest ve všech katolických kostelích. Bývalý BBC komentátor Avro Manhattan, odborník na vatikánskou politiku, napsal:

„...zde katolická církev postavila stát v dokonalém souladu s nájemníky. Jako výsledek vznikl netvor, stojící na ozbrojené moci dvojího totalitarismu: Totalita bezohledného fašistického státu a totalita katolicismu.“

Co dává takovému „stvoření“ vatikánské diplomacie zvláštní důležitost, je katolická církev, realizující veškeré své principy bez jakékoliv opozice nebo strachu před světovým míněním.

Jedinečnost nezávislého katolického chorvatského státu leží přesně v tomto: Dává nám model toho, co by katolická církev ráda viděla na Západě a vlastně všude. A jako takové to musíme skutečně prozkoumat,... je to životně důležité pro všechny lidi světa, kteří milují svobodu! (Avro Manhattan, „Vatikánský holocaust“, 1986)

Jakmile Pavelič převzal moc, arcibiskup Štepanac vydal Pastorální dopis, kde nařídil, aby chorvatské duchovenstvo podporovalo nový Ustašovský stát. Účast katolického duchovenstva, ať už

aktivní, či pouze požehnáním holocaustu, který vedli Ustašovci, je dobře dokumentovaná. Jeden františkánský mnich Miroslav Filipovič, byl po dva roky velitelem koncentračního tábora v Jasenovači. Během toho času řídil vyhubení 100 tisíce lidí, povětšinou srbských ortodoxních křesťanů. Arcibiskup Štěpinač byl hlavou rady, která byla odpovědná za nucené „konverze“ na římský katolicismus pod hrozbou smrti, a byl také „svrchovaným apoštolským vikářem“ armády Ustašovců, která vykonávala vraždy těch, kteří konverzi odmítli. Štěpinač byl známý pod jménem „Otec zpovědník“ Ustašovců, a stále dával požehnání „Svaté matky církve“ jejich členům a činům.

Po zahájení parlamentu Ustaša, Pavelič navštívil katedrálu v Záhřebu, kde arcibiskup Štěpinač proslovil speciální modlitby za svého dobrého přítele a nařídil, aby se zpívalo slavnostní „TE DEUM“ jako díkuvzdání Bohu za zřízení nového režimu. Reakcí katolického biskupa z Mostaru na probíhající vyvraždění Srbů a Židů nebyla lítost nad statisíci oběti, které byly systematicky mučeny a zabíjeny, ale lítost nad tím, že nekonvertovaly na katolicismus: „Kdyby tak Bůh dal autoritám více moudrosti v postupování při konverzi ke katolicismu, počet katolíků by vzrostl nejméně o půl milionu!“ (Anderson & Anderson)

Mezi těmi nechvalně známými duchovními církve kromě arcibiskupa Štěpinače byl otec Vilim Cecelja (pozdější klíčová postava ve vatikánské útěkové „kryší stezce“ pro nacistické zločince), který byl předsedajícím knězem u slavnostní přísahy Paveliče, a biskupů Řehoře Rozmana z Lubljany a Ivana Šariče ze Sarajeva. Cecelja sloužil jako vojenský místovikář při Ustašovské milici v hodnosti plukovníka. Jeho přezdívkou bylo „kat Srbů“. Šarič prohlásil, že Všemohoucí Bůh stojí za ustašovským hnutím a že Jeho požehnání bylo obzvláště na jejich rozhodnutí zbavit svět Židů.

Jako odměnou od Vatikánu byl za svou činnost Štěpinač později povýšen na kardinála. Přestože jeho zločiny byly velmi dobře známé, Pavelič byl ve Vatikánu přijat a obdržel požehnání od papeže Pia XII. Když britský ministr pro Vatikán se v soukromé audienci u papeže snažil upozornit Pia XII. na události v Chorvatsku, ten mluvil o Paveličovi jako o „mnoho pomlouvaném muži“. (Linklater)

POVRAŽDĚNÍ SRBŮ

Na rozdíl od Němců, jejichž hlavním cílem bylo rychlé masové vyhlazení, katoličtí Ustašovci, za účasti biskupů a kněží, kteří se zúčastňovali a žehnali jim, se vyžívali v mučení obětí před jejich zabitím. Většina obětí nebyla zastřelena, ale uškrcena, utopena, upálena či ubodána k smrti. Srbové byli nahnáni do ortodoxních kostelů, milice zabarikádovovala dveře a kostel zapálila. Jedna fotografie zachycuje Ustašu, smějícího se na kameru před stolem, kde je vystaveno tělo srbského obchodníka, kterého vykastovali, vyřezali z něho vnitřnosti, rozčtvrtili jej noži a spálili k nepoznání.

Odhad počtu obětí přesahuje jeden milion! To je pravděpodobně realistický odhad. V Jugoslávii se v poválečných procesech odhadovalo mezi 700 až 900 tisíci oběti, které „byly mučené a povražděné“ ve dvaceti čtyřech koncentračních táborech Chorvatska (Los Angeles Times, 19 leden 1988) a dalších desetitisíců, které se do táborů nedostaly. Bylo mezi nimi hodně Židů, ale většina patřila k ortodoxním Srbům, kteří dostali volbu: Katolictví, nebo smrt!

Jak v Jugoslávii, tak i na Ukrajině, se římskokatoličtí duchovní, biskupové a kardinálové s plným vědomím Vatikánu zúčastňovali a dávali svá požehnání některým těm nejkrvavějším masakrům války, zaměřeným na získání katolické kontroly nad zeměmi. Fitzroy Maclean, britská vojenská spojka k protiustašovským partyzánům napsal tuto zprávu:

„Opravdové masakry počaly koncem června 1941 a pokračovaly po celé léto. Rostly jak na rozsahu, tak i na intenzitě, až v srpnu dosáhl teror svého vrcholu. Celá Bosna byla rudá krví. Ustašovské bandy se potloukaly krajinou s noži, obušky a samopaly. Vraždili srbské muže, ženy a malé děti. Znesvěcovali srbské kostely, vraždili srbské kněze, srovnávali vesnice se zemí, mučili, znásilňovali, upalovali. Zabíjení se stalo mánií.

Ustašovci mezi sebou soutěžili, kolik „nepřátel“ jsou schopni zabít. Aby udělali dojem na vůdce - Paveliče, aby byli povýšeni nebo vyznamenáni za „hrdinství“, Ustašovci pózovali před kamerou se svými oběti. Zachycené fotografie - příliš příšerné, než aby se daly uveřejnit - ukazují Ustašovce, jak usekává Srbovi hlavu sekyrou, druhý jak odřezává jinému hlavu pilou, jak si nese

hlavu po ulicích Záhřebu. Na všech těch obrázkách se Ustašovci smějí a tlačí se před kameru, jako by chtěli dokázat, že na tom mají také podíl. Někteří Ustašovci sbírali oči Srbů, které zabili, a když jich měli dost, posílali je Paveličovi, aby se na ně podíval, či je hrdě ukazovali spolu s jinými lidskými orgány po hospodách Záhřebu.“

Dokonce i nacistům se dělalo špatně ze zvěrstev páchaných Ustašovci a občas intervenovali, aby oběti zachránili! V roce 1942 rozpustili Němci jeden regiment Ustašovců, aby zabránili dalším krutostem. Některé italské jednotky ukryly Židy a Srby před Ustašovci. Ale Hefer, jako guvernér veliké oblasti, byl schopen umožnit další zabíjení.

POVÁLEČNÉ ÚTĚKY A DEZINFORMACE

Po válce byl arcibiskup Aloysius Štěpinač zatčen jugoslávskými orgány a odsouzen k 17 letům vězení za válečné zločiny. Vatikánská propagační mašinerie zobrazila Štěpinače jako „odvážnou oběť komunistické perzekuce“ - obraz, který se objevil i v sekulárních médiích jako „Newsweek“. (Newsweek, 8. únor 1954) Papež Pius XII. povýšil po válce Štěpinače na kardinála. V chorvatských komunitách po celém světě se formovaly „Cardinal Štěpinač Association“, aby bojovaly za osvobození tohoto „trpícího mučedníka“. Tento tlak měl úspěch. Štěpinač byl po několika málo letech z vězení propuštěn.

Andrija Artukovič, ustašovský ministr vnitra a později ministr spravedlnosti pod Paveličem (LA Times, 19. ledna 1988) měl velení v genocidní politice chorvatské vlády, dohlížel na koncentrační tábory a v roce 1986 byl popsán jako „pravděpodobně ten nejdůležitější válečný zločinec, který je ještě naživu.“ Přes to všechno byl omylem propuštěn britskou výzvědnou službou v Rakousku v roce 1945, dostal se ilegálně do USA pod jménem Alois Aniča a žil bez nesnází v Jižní Kalifornii pod vlastním jménem až do svého zatčení za účelem deportačního řízení v roce 1984. Artukovič byl obhajován svými přáteli katolíky, jako chorvatským knězem Fr. Cuturičem, citovaným v chicagském tisku:

„A co chtějí udělat jednomu z našich skutečných vůdců - Chorvatovi a katolíkovu - který je obhajovaný skutečnými bojovníky za svobodu, spravedlnost a pravdu proti bezbožným Židům, ortodoxním, komunistům a protestantům? Nazývají ho „vrahem“. Ne, my Ustašovci si musíme zachovat svou důstojnost.“

Když byl konečně navrácen do Jugoslávie v roce 1985, Artukovič byl souzen a shledán vinným za mnohé válečné zločiny včetně „rozkazu k pobití celého obyvatelstva města Vrgin Most a sousední vesnice“. (L.A. Times, 24. leden 1988) Odsouzen k trestu smrti zastřelením, Artukovič zemřel 16. ledna 1988 ve věku 88 let ještě předtím, než mohl být vykonán rozsudek. Až do konce ho jeho obránci portrétovali jako nevinnou oběť komunistické propagandy.

Jména jako Bosna-Hercegovina a Sarajevo poznal celý svět. Srbové jsou zaslouženě odsuzováni za jejich agresi a zvěrstva, ale nikdo se nezmíní o masakrech srbských civilistů v letech 1941-43, které provedli katoličtí Ustašovci, za které dnes Srbové hledají odplatu. Jeden článek v Reader's Digest, který napsal žurnalistický odborník v Jugoslávii, se zmiňuje o Ustašovcích, aniž by se slovem dotkl jejich vraždění Srbů. Nazývá je „křesťanskými Chorvaty a Srby“. Přitom zcela ignoruje fakt, že Chorvati jsou katolíci, Srbové ortodoxní - a existuje mezi nimi hluboká nenávisť.

Těsně před touto novou válkou se začali Srbové v Chorvatsku obávat dalších čistek. „Etničtí Srbové, kteří čítají 12 procent ze 4.75 milionu obyvatel Chorvatska, obvinili národní administraci ze vzkříšení ducha a politiky ustašovského režimu.“ (Seattle Times, 8. srpen 1991). Noviny Slobodna Dalmacija se dostaly pod přísnou cenzuru v lednu 1993 za tvrzení, že „v novém státě Chorvatsku je zakázáno nebýt chorvatským katolíkem“. (L.A. Times, 14. březen 1993)

„My truchlíme s arcibiskupem Vinko Puljičem kvůli úmyslnému zničení katolických kostelů a povraždění katolíků Srby, které publikoval během své třítýdenní návštěvy v USA v dubnu 1994.“ (Our Sunday Visitor, 10. duben 1994) Je ale od něho velmi nečestné, že se nezmínil o katolických ustašovských masakrech na téměř jednom milionu Srbů! Hříchy na obou stranách musí být přiznány a litovány, má-li být někdy dosaženo míru.

Vatikán, který hrál hlavní roli v ustašovském masakru Srbů, a potom většinu masových vraždů propašoval na svobodu, popírá krev na svých rukou a poučuje svět o pravdě a morálce. Ve svém

projevu „stav světa" v lednu 1993 papež prohlásil, že „válka v Bosně-Hercegovině ponížila Evropu a že mezinárodní společnost má povinnost „odzbroit agresora“, pakliže jiné prostředky selžou." Přestože se nezmínil přímo o Srbsku, naznačil, že Srbsko bylo tím agresorem, kterého měl na mysli. Jasně, vatikánské pokrytectví nezná mezí.

V posledních dnech druhé světové války, když už se sovětské armády přibližovaly, Pavelič utekl. Převlečený za katolického kněze, Hitlerův loutkový vládce se vyhnul jak sovětským, tak i spojeneckým rozvědkám a dostal se do Říma, kde byl Vatikánem ukryt. Tam se také často scházel se zástupcem ministra zahraničí Montinim, který se později stal papežem Pavlem VI. Montini po léta věděl přesně, co Ustašovci prováděli. Už v září 1941 jeden Jugoslávec předal Montinimu četné záznamy důkazů včetně hrůzných fotografií a výpovědí očitých svědků, které dokumentovaly zverstva Ustašovců. Vatikán neviděl žádné důvody pro změnu své politiky a podporoval svého muže v Chorvatsku i jeho ustašovskou milici.

Potom, co se autority Vatikánu dozvěděly o Sovětském svazu, jejich úhlavním nepříteli vše, co se od Paveliče dozvědět mohly, byl Pavelič poslán po „krysí stezce" do Argentiny. Tam se tento sadista a masový vrah znovu vynořil - tentokrát jako bezpečnostní poradce Juana Peróna, katolického diktátora, který přivítal katolického válečného zločince pro Matičku církev.

21. Vatikánské kryší stezky.

„Je zřejmé, že nějaké dohody mezi Argentinou a Vatikánem vypracovány bylya tím se dostalo ochrany nejenom zrádcům, ale také těm, kteří se provinili hroznými zverstvy v Jugoslávii. Předpokládám, že je nutné chránit naše agenty - i když se mi z toho dělá špatně... Paktujeme se s Argentinou a Vatikánem, abychom viníky zločinů dostali do Argentiny."

John Moors Cabot, US vyslanec v Bělehradu 1947

„Vatikánské „kryší stezky" měly zůstat utajené provždy. Ale pod ospalým městem Suitlandu v Marylandu existuje dvacet podzemních místností, každá o velikosti jednoho akru, doslova napěchovaných tajnými dokumenty - skrytých před zraky společnosti. Jak tak mýjela desetiletí, nástupci po původních správcích neměli ani potuchy o tom, co vlastně spravují, až pomalu, kus po kuse, počali odhalovat hrozná tajemství vatikánského soukromí.... Než vedoucí rozvědek přečtou tuto knihu - už bude pozdě. Vatikánské „kryší stezky" přešly z tajemství do historie. Je to odporné dědictví špiónů, skandálů a pašování nacistů“.

Z předmluvy ke knize „Nesvatá Trojice: Vatikán, nacisté a sovětská rozvědka."

S pádem německého odporu na konci války se zrodil veliký strach lidí žijících ve Východní Evropě, že sovětská vojska je neosvobodí, ale zotročí. Celé národy se stanou částí válečné kořisti, kterou Roosevelt odmění Stalina. Svoboda se ztratí a občané, kteří byli kdysi zvyklí cestovat ze země do země, se stanou skutečnými vězni komunistických režimů za uzavřenou hranicí.

Útěk od komunistické vlády - měl-li mít úspěch, musel se vykonat okamžitě. S tímto odhodláním na mysli, velké množství uprchlíků počalo s pohybem na Západ, těsně před postupující Rudou armádou. Skryti mezi uprchlíky, s nadějí, že se jim v tom zmatku podaří utajit svou totožnost, byly tisíce a tisíce válečných zločinců z Ukrajiny, Maďarska, Rumunska, Československa a Německa. Ironií osudu mnozí z nich obdrží rychlejší a lepší pomoc než skuteční uprchlíci, které oni věznili a mučili.

Obhájci Pia XII. trvají na tom, že jeho válečné mlčení ohledně holocaustu bylo diktováno nutností církve zůstat neutrální. Ale jak přicházel konec války, papež byl daleko od neutrality! Žádal spojence, aby byli mírní na Musoliniho a Hitlera! Jejich země měly zůstat silné jako hráz proti sovětskému komunismu. Spojenci pochopitelně odmítli překvapující papežovo volání po záchraně masových vrahů.

Když už neudělal téměř nic pro záchranu Židů, tak alespoň vyvinul snahu zachránit jejich vrahy. Papežská logika tohoto počínání byla: Fašisté, kteří bojovali proti komunismu, musí být zachráněni před odsouzením, aby mohli pokračovat v boji z jiných katolických zemí. I když se mu nepodařilo zachránit Hitlera a Musoliniho, papež se nechal slyšet po uprchlických táborech, že „Vatikán se postará o fašistické uprchlíky". (Mark Aarons & John Loftus, „Unholy Trinity: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets," 1991)

VELKÝ ÚTĚK SMĚR ZÁPAD

Je velmi kuriózní, jak rychle tato výzva dosáhla uší „správných lidí", zatímco zůstala utajena zbytku uprchlíků. Stálý proud nacistických válečných zločinců počal plynout skrze podzemní útěkové cesty, které byly rychle zřízeny Vatikánem. Tato síť se jmenovala „krycí stezky". (Ratlines) Vyšetřující reportéři Mark Aarons a John Loftus prošli tisíce - do té doby neznámých dokumentů a posléze napsali do své pozoruhodné knihy „Unholy Trinity" (Nesvatá Trojice) toto:

„Pod řízením papeže Pia XII., vatikánské autority, jako například monsignor Giovanni Montini (pozdější papež Pavel IV.), dohlížely nad největším zmařením spravedlnosti v moderní historii tím, že pomohly desetitisícům nacistických válečných zločinců uprchnout na Západ, kde měli být cvičeni jako „bojovníci za svobodu", právě tak jako středoevropským fašistům - opět válečným zločincům z Ruska, Běloruska a Ukrajiny“.

Většina katolíků by byla šokována, kdyby věděla, co Vatikán tajně prováděl - a ještě více, že to zahrnovalo veliký počet duchovenstva - od kněží až po arcibiskupy. Vatikán o tom nejenom věděl, ale ve skutečnosti jim dal své požehnání - navzdory plné znalosti zločinů, které spáchali. Jak tragické, že tuto snahu pomoci neměli v případě záchranu milionů Židů v holocaustu!

Tisíce Ustašovců ustupovaly společně s nacistickou armádou před ruským postupem. Pokusili se vzdát se britským silám u rakouské hranice, ale byli odmítnuti. Proto bylo nutné dostat se za britskou linii tajně. V tom jim pomohl jejich přítel, Ustašovec otec Vilim Cecelja. Plukovník v ustašovské milici vždy mluvil s hrdostí o své vedoucí úloze v organizování 800 sedláků, kteří bojovali po boku nacistických okupantů v Jugoslávii. Cecelja byl částí Paveličova doprovodu, když 17. května 1941 v Římě požehnal Paveličovi papež Pius XII.

V očekávání jasné porážky nacistů, Cecelja odjel v květnu 1944 do Vídně, aby „připravil rakouskou koncovku únikové cesty" a založil „rakouskou větev chorvatského Červeného kříže, který byl dokonalým krytem pro jeho ilegální činnost.“ Pokud jde o Paveliče, západní rozvědky zaznamenala:

„Ante Pavelič si ostříhal své snadno rozeznatelné huňaté obočí, nechal si narůst bradku a s argentinským pasem pod jménem Ramirez projel do Rakouska. Ukryl se v klášteře sv. Gilgina. Potom byl zadržen britskou okupační policií, ale na zásah Vatikánu propuštěn. Vynořil se o dva roky později v Itálii převlečený za kněze. Skrýval se v jednom z klášterů, než v roce 1948 odplul na lodi do Buenos Aires.“ (Avro Manhattan, „The Vatican's Holocaust," 1986)

RANÉ OPERACE „KRYŠÍ STEZKY"

Jedna z těch prvních klíčových „osobností", která řídila útěky nacistických válečných zločinců - zejména katolického duchovenstva - byl biskup Alois Hudal, rektor semináře pro německé kněze v Římě a blízký spolupracovník jak monsignora Giovanni Montiniho (pozdějšího papeže Pavla VI.), tak Alcide de Gasperiho - pozdějšího italského ministerského předsedy. Hudal byl také důvěrníkem Eugenia Pacelliho před i potom, co se ten stal Piem XII. Hudal byl tak vášnivým fanatikem pro Hitlera, jako nenáviděl vše komunistické. Antisemita bez lítosti až do smrti, Hudal spolupracoval těsně se Svatým úřadem (nástupcem inkvizice) jako hlídací pes církve.

Hudal neshledal žádný konflikt mezi jeho milovaným římským katolicismem a právě tak milovaným nacismem. Během války hrdě vystavoval vlajku „Velkého Německa" na svém autě až do doby, kdy už porážka nacismu byla nad slunce jasnější. Potom ji kvapně odstranil.

Hudalovy pronacistické projevy v Římě, ani jeho pronacistická kniha „Základy nacionálního socialismu“ (dostala církevní schválení od kardinála Theodora Innitzera, hlavy rakouské katolické církve, který nadšeně přivítal Hitlera, když zabral Rakousko) nevyvolaly žádnou zápornou reakci či pokárání od Vatikánu - spíše naopak. Hudal, blízký spolupracovník vatikánského ministra zahraničí, kardinála Eugenia Maria Pacelliho, který se stal později Piem XII., byl v březnu 1939 povýšen na „Titulárního biskupa“ samotným Pacellim. Hudal, právě tak oblíbený nacisty, byl také držitelem zlaté členské legitimace NSDAP.

Mezi válečnými zločinci Hudal pomohl takovým, jakým byl například nechvalně známý Franz Stangel, velitel vyhlazovacího tábora Treblinka. Franz Stangel „předsedal“ velice výkonné vraždě asi 900 tisíc vězňů, povětšinou Židů. Po svém připraveném útěku z vězeňského tábora v Rakousku se Stangel dostal útekovým „tunelem“ do Říma spolu s desetitisíci dalšími. „Hudal“ bylo jméno, které každý šeptal - kouzelné slovo, které otevíralo brány bezpečných úkrytů. Jak to řekl Stangel krátce po jeho příchodu do domu, který byl vatikánským majetkem, biskup Hudal vešel do místnosti a napřáhl obě paže se slovy: „Vy musíte být Franz Stangel, očekával jsem vás!“ (Gita Sereny, „Into that Darkness the Mind of a Mass Murderer,“ 1977)

Stangel byl nakonec vypátrán a chycen v Brazílii v roce 1967 „lovci“ nacistů Šimona Wiesenthala, který se dozvěděl o kryších stezkách. Tato podzemní síť katolických úřadů, seminářů, klášterů, konventů a obydlí, zajišťovala nejenom příbytek na útěku, ale také falešné doklady a výjezdy do Jižní Ameriky a jiných bezpečných zemí. Nejnotoričtější ze všech masových vrahů, Adolf Eichman, ateistická hlava „Oddělení SS pro židovské záležitosti“ a v jeho vedení pod Hitlerem po celou dobu holocaustu, byl mezi desetitisíci těch, kteří byli pečlivě propašováni katolickými úředníky po kryších stezkách s plným požehnáním Vatikánu.

Izraelská výzvědná služba nakonec Eichmana vypátrala v Argentíně a unesla ho. Byl souzen v Jeruzalémě a popraven v roce 1962. Izraelci byli velmi pečliví, aby využili tento úspěch - ne jako pomstu - ale jako triumf pravdy a spravedlnosti. Eichman mohl být snadno zabit v Buenos Aires židovskými agenty. Místo toho byl s velikým rizikem přiveden s námahou před soud, kde se mu jeho oběti mohly postavit tvář v tvář, a celý svět slyšel důkazy o holocaustu. Ten „věčný Žid“ bez národního domova, kterého Eichman systematicky nechal vraždit po milionech, nyní ve své zemi slyšel celé svědectví. Potom, co porota vyslechla Eichmanovo vlastní přiznání (i když to ospravedlňoval poslušností ke svému „bohu“ Hitlerovi), porotci zvážili důkazy, vynesli rozsudek a Eichmana oběsili.

Bohužel, většina nacistických válečných zločinců byla schopná se asimilovat do německých obcí v Jižní Americe. Unikli sice paži lidské spravedlnosti, ale nakonec budou čelit Vyššímu soudu - jako my všichni - jednou. Ta dokonalá spravedlnost je udělována navzdory špatnosti těch, kteří tvrdí, že zastupují Boha na zemi.

NEUVĚŘITELNÁ POSEDLOST

Kryší stezka začala diplomatickým tlakem, který použil papež Pius XII., aby dostal povolení pro své zástupce k návštěvě táborů pro válečné zajatce, aby mohli „nábožensky posloužit katolíkům“. Pravým účelem bylo identifikovat a propašovat do bezpečí nacistické zločince. Těžko by se dalo nazvat náhodou, že papež vybral do vedení této akce neuvěřitelného bránění spravedlnosti, svého blízkého poradce biskupa Hudala, který, jak celý Řím věděl, byl fanatickým antisemitem a obdivovatelem nacismu. Jak Hudal později otevřeně přiznal:

„Děkuji Bohu, že mi dovolil navštívit vězení a sběrné tábory, abych pomohl vězňům k útěku falešnými dokumenty... Považoval jsem za svou povinnost, po roce 1945 zasvětit svou dobročinnou činnost pomoci bývalým národním socialistům (nacistům) a fašistům, obzvláště tak zvaným válečným zločincům.“ (Hudal, „Römische Tagebücher“, citováno v Aarons & Loftus knize)

Jaké doznání! Nezapomeňte, že Hudal byl římskokatolickým biskupem a blízkým spolupracovníkem nejméně jednoho papeže! Hudal zasvětil svůj život službě svaté matičce církvi v poslušnosti jejimu duchovnímu vůdci, o kterém věřil, že je Kristovým náměstkem. V žádném případě

by neudělal nic, co by bylo proti přání toho, koho nazýval Svatým Otcem. A za svou věrnou službu byl odměněn postavením a titulem.

Uvědomte si, že válka skončila. Hitlerovské zlo a strašné následky ve zničených městech a v milionech ztracených životů, je záležitostí historie. Masakr šesti milionů Židů je plně dokumentovaný. Kriminalita Hitlerova režimu tak pohoršila lidstvo, že se v Norimberku sešel světový tribunál, aby soudil ty, kteří byli za tyto zločiny odpovědní. A přesto biskup Hudal, i když znal všechna fakta, s jistotou člověka, který je přesvědčený, prohlásil, že sloužil Bohu dobře ve své „charitativní“ práci na záchranu válečných zločinců od spravedlnosti, kterou svět na nich chtěl vykonat!

Jednal Hudal sám? Jistě že ne! Věrně vykonával tajnou misi ve službě papeže a jeho milované církve. Potom, co byl vyměněn, tato práce pokračovala pod vatikánskou záštitou. Noví muži na jeho místě byli ještě větším zlem, než sám Hudal. Právě tak jako on, byli to příslušníci katolického duchovenstva, kteří věřili, že slouží Bohu s vědomím papežského požehnání. A tak Hudalova neuvěřitelná slova o „charitativní práci“ v zachraňování „válečných zločinců“, jsou ve skutečnosti slova Vatikánu, který byl za celou operaci.

TO VŠECHNO PRO BOŽÍ SLÁVU?

Jeden z Hudalových největších pomocníků v sestavení kryší stezky byl jeho starý přítel Walter Rauff, sám nacistický válečný zločinec a masový vrah Židů. Ta složitá pavučina zla obsahuje další síly, se kterými Vatikán tajně spolupracoval, včetně Spojených států. Americká OSS (předchůdce dnešní CIA) si „vypůjčila“ Rauffa z Vatikánu na tak dlouhou dobu, aby zcela vyzpovídala tohoto bývalého šéfa SS rozvědky ze všeho, co on věděl o komunistických agentech, kteří operovali na Západě. Potom mu dovolili, aby se navrátil do svého apartmá v Miláně, odkud Rauff řídil severní konec kryší stezky.

Na pomoc k získání finanční podpory pro kryší stezku, Rauff přibral svého bývalého kolegu z SS, Frederica Schwendta, jednoho z nejschopnějších padělatelů všech dob. Jeho „génus“ vytvářel doplněk k vatikánské pomoci během prvních dob kryší stezky. Později byly operace financovány ve velké míře z nacisty nakradených uměleckých pokladů a z množství uloupeného zlata, které katoličtí preláti propašovali na Západ.

Dokonce i Mezinárodní Červený kříž - zvláště římská pobočka, ale i jiné, byl oklamán a zatažen do pomoci organizacím, které vyráběly falešné doklady, umožňující tisícům válečných zločinců nalodit se v Janově a odplout do Jižní Ameriky. Tímto koncem kryší stezky byl pověřen chorvatský arcibiskup Siri, který skrýval v klášteře takové lidské nestvůry, jako byl Eichman, nežli tento odjel do Jižní Ameriky. (Aarons & Loftus) Pokud se týká Paveličova starého přítele z dob Intermaria a jednoho z masových vrahů Srbů v Chorvatsku, Štejpána Hefera, záznam informuje:

„Štejpán Hefer také uprchl do Rakouska. Byl tam 19. srpna 1946, když jugoslávská vláda vyplnila dokumenty požadující jeho vydání do Jugoslávie, kde měl být postaven před soud.

Hefer uprchl z Evropy tou nejdůležitější chorvatskou útekovou cestou, která operovala z Institutu sv. Jeronýma na Tomaselliho ulici č. 132 v Římě. Tato Vatikánem podporovaná katolická nadace byla vedena otci Draganovičem a Levasičem a umožnila útoky pro tisíce Ustašovců do Jižní Ameriky.

V Buenos Aires dostávali uprchlíci pomoc od skupiny chorvatských katolických mnichů-emigrantů. Tímto způsobem více jak pět set Ustašovců za měsíc mohlo uprchnout před spravedlností.“ (Anderson & Anderson)

Podle jakého morálního kódu mohou být masoví vrazi a lidé, kteří prováděli zvěrstva šokující celý svět - chráněni před spravedlností? Veškerá získaná evidence ukazuje na fakt, že jediné požadované kvalifikace byly: Prokatolicismus a antikomunismus. To bylo vše, na čem záleželo. Odpuštění jakýchkoliv zločinů bylo možné. Kromě toho, vraždění Židů a heretiků církví, byla zakořeněná praxe po staletí! Takové konání bylo požehnáno od všech papežů jako čin vykonaný pro Boží slávu. Když se člověk podívá na historii Vatikánu - záchrana nacistických katolických válečných vrahů, kteří pouze následovali příkladu matičky církve - se zdá být tak hrůzně samozřejmá!

Podpora římskokatolické církve v boji proti jejím největším nepřátelům - komunismu a protestantství, byla viděna jako konání Boží vůle. Z tohoto důvodu byla „správná“ a „bohumilá“, ať už byla prováděna jakoukoliv metodou, s jakýmkoliv spojencem. Vatikánský záměr znovu vytvořit Katolickou federaci evropských států v opozici ke stalinskému komunismu, byl ten jediný faktor, jemuž všechno ostatní muselo uhnout z cesty. Západní spojenci byli ochotni si hrát na omezené partnery v tomto směru, pokud to sloužilo jejich vlastním sobeckým zájmům. Byla to opět a opět ta stejná nečistá aliance – „*smilstvo s králi*“ (Zjevení 17:2), ta žena jedoucí na zvířeti, kterou viděl Jan ve svém zjevení.

Katolické země měly svatou povinnost vykonat svůj podíl práce v tomto úsilí prosazovat zájmy Vatikánu. Částí této povinnosti bylo opatřit bezpečné přístavy pro ty syny matičky církve, které si ona přála ochránit při sledování jejího konečného cíle: Vytvořit království Boží na této planetě. Ty národy ve vzdálené Jižní Americe byly strategicky vhodné pro vykonání takové služby, a také ji věrně prováděly.

NOVÝ DIREKTOR KRYSÍ STEZKY

Hudalova otevřená sympatie vůči nacismu, jeho netajený obdiv pro Hitlera a jeho neutuchající antisemitismus pokračoval - dokonce i po skončení války a po odhalení zla holocaustu. Nakonec se Hudal stal zdrojem rozpaků Vatikánu. Přitahoval veřejný zájem, celkem trapný zájem, který hrozil odhalením krysí stezky. Z toho důvodu vatikánské autority vyvinuly na Hudala tlak. Hudal potom, zcela neochotně, odešel z popředí, vzdal se svého duchovního postavení a upadl v zapomnění.

Po Hudalovi se dozor nad krysí stezkou přenesl na ramena vynalézavého chorvatského katolického kněze, otce Krunoslava Draganoviče. V Chorvatsku byl Draganovič blízkým asistentem biskupa Sariče ze Sarajeva, notorického antisemity, známého pod přezdívkou „kat Srbů“. Církevní autority povolaly Draganoviče do Říma v srpnu 1943, kde se stal nejlivnější spojkou mezi Intermariem a Vatikánem. Později se vešel do chorvatského Červeného kříže jako jeho zástupce v Římě. Stal se tak neocenitelným zdrojem falešných dokumentů pro uprchlíky.

Draganovič byl direktorem „Chorvatského spolubratrství San Girolamo“, založeného v Římě papežem Mikulášem V. v roce 1453. Vnitřní klášterní labyrint schovával mnohé uprchlíky před mezinárodní spravedlností. San Girolamo se stal ve skutečnosti nervovým centrem pro pokračující pašování nacistických zločinců do Jižní Ameriky a i jinam. Mnoho Draganovičových bývalých partnerů v Ustaši, včetně katolických kněží jako byl otec Vilim Cecelja (číslo 7103 na listině válečných zločinců Titovy vlády), bylo klíčovými postavami při operaci krysí stezky. Již dříve zmíněný Cecelja, který byl odpovědný za rakouskou větev krysí stezky, sloužil jako vojenský kaplan a prováděl rozhřešení pro jednotky Ustašovců během té nejkrvavější éry masakrů Srbů a Židů. (Anderson & Anderson)

Otec Cecelja ihned po skončení války založil - pochopitelně pro humánní účely - Chorvatský Červený kříž (bez jakéhokoliv napojení na Mezinárodní Červený kříž). Tento strategický tah se ukázal být pro krysí stezku životně důležitý. Když obdržel dočasné povolení k řízení svého „uprchlického tábora“, Cecelja získal přístup k legitimacím Mezinárodního Červeného kříže. Tím mohl obstarat falešné dokumenty, potvrzené pravým Červeným křížem pro své ustašovské přátele, jak tak prchali do Rakouska a potom přes Řím a Janov do Jižní Ameriky. Tento katolický otec se občas vychloubal svým vstupem do Ustaši v tajném rituálu s použitím svíček, kříže, zkřížených dýk a revolveru.

NEUVĚŘITELNÉ POHRDÁNÍ PRAVDOU

Když se objevily zprávy o pašerácké organizaci, jak Vatikán, tak i Draganovič popřeli jakékoliv spojení s krysí stezkou. Taková popírání pokračují až dodnes - většinou počaté ve Vatikánu - a objevují se v hlavním tisku celého světa. Zde je ukázka nedávného protestu „nevinosti“:

„V odmítnutí starého obvinění - Vatikán včera popřel obvinění, že pomáhal nacistickým válečným zločincům do Jižní Ameriky po druhé světové válce.

Tato obvinění se opět vynořila na základě zpráv z Argentiny, že nově odtajněné dokumenty dokazují, že nacističtí váleční zločinci přicházeli do Buenos Aires na pasy opatřené Vatikánem, Červeným křížem a Španělskem.“

Vatikánské archivy z té doby jsou zapečetěny - navzdory žádostem židovských skupin, které žádají o přístup. Joakim Navarro, mluvčí papeže Jana Pavla II., řekl: „Nápad, že by Svatá stolice pomáhala nacistickým zločincům k útěku, je historicky falešný.“ (Podívej se na Seattle Times a Tribune Herald 15. únor 1992)

Pozdější článek prohlašuje: „Téměř dva roky potom, co prezident Carlos Saul Mennen oznámil, že otevře argentinské „nacistické spisy“, vyšetřovatelé zde hovoří o pravděpodobně nejbohatších záznamech o pohybu nacistů po válce, jaké existují. Tyto dokumenty například ukazují, že Ante Pavelič přijel po válce do Argentiny s osmi chorvatskými kolegy, ale nevědělo se dříve, že lidé v jeho doprovodu byli obžalováni z válečných zločinů, včetně ... (následuje seznam).“ (San Diego Union-Tribune, 14. prosince 1993)

Takové občasné výbuchy svatouškovství pouze prozrazují vyložené pohrdání pravdou. Fakta, skrytá v trezorech po desítky let, se popřít nedají. Některé ze záznamů, které Aarons a Loftus odhalili, a které prokazují bez jakýchkoliv pochyb zaangažovanost Vatikánu, pocházejí z „odvážné loupeže Draganovičovy kanceláře, při které byly získány fotografické důkazy mnoha Draganovičových záznamů“. Tyto podávají nepopíratelný důkaz o tom, že konvent Girolamo byl „centrem vatikánské pašerácké činnosti“.

Fotokopie dokumentů také dokazují, že sám Ante Pavelič „žil uvnitř Vatikánu, spolu s dalšími válečnými zločinci.“ Chorvatský „Vůdce“ byl převlečený za katolického kněze. Zatímco byl ukryt ve Vatikánu, Pavelič se velmi spřátelil s monsignorem Giovanni Battistou Montinim, vatikánským náměstkem ministra zahraničí. Montini se stal Pavlem VI. v roce 1963, během Vatikánského sněmu II. Jak už bylo řečeno, Pavel VI. převezme kontrolu a vnutí svou vůli Vatikánu II právě tak, jako to udělal Pius IX. s Vatikánem I v roce 1870.

Vatikánská podpora krysí stezky byla také jasně prokázána skrze neustálé sledování spojeneckými rozvědkami. (Linklater) Zamyslete se nad krátkou zprávou agenta CIC, Roberta Mudda:

„Tito Chorvaté (váleční zločinci), cestují sem a tam několikrát týdně s šoférem ve voze, který má označení „CD“. Vyjíždějí vždy z Vatikánu a a vyloží své pasažéry uvnitř kláštera San Geronimo. (u San Girolamo) Jelikož vůz má diplomatickou imunitu, je nemožné jej zastavit. ...

Draganovičova pomoc těmto chorvatským zrádcům ho každopádně spojuje s vatikánskými plány ochraňovat tyto ustašovské nacionalisty až do doby, kdy tito dostanou dokumenty, aby mohli vycestovat do Jižní Ameriky...“ (Aarons & Loftus)

Západní výzvědná služba byla podivuhodně neschopná ve své opozici vůči „velmi dobře organizované a úspěšné krysí stezce“, která byla vedena otcem Krunoslavem Draganovičem a množstvím chorvatských duchovních. Jeden z triumfálních případů byl, když se „Britům podařil zátah u San Gerolamo, při kterém zatklí asi sto lidí, když opouštěli schůzku.“ Jeden z důvodů malých úspěchů byla skutečnost, že „Washington a Londýn měli dohodu se Svatou stolicí na pomoc při emigraci mnoha nacistických spolupracovníků, aby mohli vycestovat Draganovičovou krysí stezkou.“

AMERICKÁ A BRITSKÁ ÚČAST

Znechucení britští a američtí agenti, kteří se poctivě pokoušeli chytit tak těžko polapitelné válečné zločince, neměli ani potuchy, že Draganovič byl upozorňován určitými lidmi z jejich vlastní rozvědky. A tak ten „dobrý Otec“ pokračoval v úspěšné snaze „vysvobodit“ co nejvíce svých přátel Ustašovců z uprchlických táborů, než mohli být odhaleni a uvězněni. Mezi nimi byl například Ljubo Miloš, úředník senior z koncentračního tábora Jasenovica, kde bylo povražděno asi 300 tisíc lidí. Miloš se vyžíval v „rituálním zabíjení Židů“. Podřezával hrdla, otevíral břicha speciálním nožem, nechával vězně házet za živa do rozpálených pecí, či „jen“ je utloukal k smrti. Upozorněn na to, že Miloš má být zatčen, Draganovič ho vzal agentům před nose a odvezl do bezpečí.

Další katolický kněz, člen Ustaši a válečný zločinec, který pracoval v podzemí krysí stezky, byl otec Dragutin Kamber. Masový vrah Dragutin dokonce založil a vedl koncentrační tábor pro

Srby a Židy. Prohlásil je za „škodnou“, která musí být vyhubena jako nebezpečná pro stát Ustašovců. Nyní se pilně snažil, aby pomohl svým přátelům - také válečným zločincům, aby se vyhnuli sovětské a spojenecké rozvědce a uprchli na svobodu tam, kde celé Ustašovské hnutí může začít znovu. Dokonce i britská OSS spolupracovala v naději, že tito chorvatští „vlastenci“ se stanou hrozbou komunistickému Titovi, který se stal prezidentem Jugoslávie.

CIC vlastně pracovala sama proti sobě. Zatímco jedna sekce se podle rozkazů z Washingtonu snažila chytit válečné zločince, druhá část měla za úkol válečné zločince zachránit a používat je pro vlastní účely. Vezměte například neblaze známého Klause Barbie, šéfa gestapa v Lyonu, ve Francii. 66.sekce CIC ve Stuttgartu ukrývala Barbieho a jeho rodinu po pět let a používala ho jako informátora – a potom mu pomohla uprchnout! Zatímco většina záznamů o Barbiem byla odstraněna z archivů Státního departmentu, zdá se, že úřad Vysokého pověřence vydal Barbiemu cestovní dokumenty a poslal ho vatikánskou krysí stezkou do bezpečí. Aarons a Loftus pokračují:

„Draganovič ho (Barbieho) okamžitě posadil na loď do Jižní Ameriky i s rodinou pod jménem Klaus Altman. V Bolívii byl Barbie přijat Draganovičovým místním zástupcem otcem Rocque Romacem, dalším fašistickým chorvatským knězem a hledaným válečným zločincem, jehož pravé jméno bylo otec Stejpan Osvalditoh.

Bližší prozkoumání nedobře kopírovaných dokumentů Barbieho odhaluje, že Státní department zařídil jeho průchod krysí stezkou. Vlastně téměř všichni raní pasažéři „amerických krysích stezek“ byli vyřizováni Státním departmentem (OPC) a jejich kontakty v Římě.

Ve skutečnosti mnoho Draganovičových falešných výjezdních dokumentů bylo vystaveno skrze Roberta Bishopa, Američana a bývalého agenta OSS, který kdysi vedl International Refugee Organisation (IRO) v Římě, podle záznamů CIC.“ (Aarons & Loftus)

A tak ta skandální vatikánská krysí stezka operovala - až po určitou hranici - v nečistém spojení se západními rozvědkami. Zatímco Spojenecké agentury pomáhaly Draganovičovi propašovat některé válečné zločince, vlastně pomáhaly Draganovičovi, aby za jejich zády propašoval tisíce dalších. Nedávno otevřené tajné dokumenty odhalují téměř neuvěřitelnou pavučinu intrik a zla - podplácení, zrady a vražd - které nakonec zaplétají do celé té špíny šéfy CIA jako Allena Dullese a Williama Caseyho, právě tak jako prezidenty Spojených států, a položily základy pro pozdější skandály jako Watergate a Iran-Contra skandál. Nechvalně známí váleční zločinci, kteří měli stát před soudem v Norimberku, byli dokonce přivezeni do Pentagonu jako poradci v přípravě na to, co se zdálo být nevyhnutelným konfliktem se Sovětským svazem. Ironií bylo, že tato politika otevřela dveře sovětským agentům, kteří se dostali do celého systému krysí stezky a připojených západních výzvědných agentur - ale to už je jiná historie.

Vatikán nejenom že zachránil desetitisíce válečných zločinců před spravedlností, ale postavil je zároveň na nohy, aby mohli pokračovat znovu ve svém terorismu po válce. Bylo to opět Intermarium, s cílem vybudovat katolickou Evropu proti Sovětskému komunismu. Na příklad Draganovič ukrýval Vilka Pecnikara, organizátora Paveličovy předválečné teroristické organizace. USA i Británie ho chtěly předat Titovi jako zločince, ale Draganovič ho zachránil, aby „reorganizoval hnutí Ustaši ve světě“.

SMRT ANTE PAVELIČE

Když už Ante Pavelič vypověděl Vatikánu a západním rozvědkám všechno, co věděl, byl poslán krysí stezkou pod fiktivním jménem Pablo Aranyos. Falešné dokumenty byly opatřeny dalším chorvatským katolickým knězem, otcem Jozipem Buzanovičem, také válečným zločincem, který později uprchl do Austrálie.

Pavelič byl v Argentině přivítán diktátorem Juanem Perónem, nositelem Velkého kříže „Cti a Věrnosti“, tajného římskokatolického řádu Maltézských rytířů. Dodnes musí být vládce Argentiny římským katolíkem. Pavelič dostal slib, že Perón už schválil pokračování hnutí Ustaši z nové argentinské základny. Toto dojednal zástupce Vatikánu, kněz Daniel Crljen, který také hrál podstatnou roli v srbském masakru.

Paveliče přivítala také celá řada jeho bývalých ministrů, policie a vojenských důstojníků, většinou válečných zločinců. Ve skutečnosti celé vedení Ustaši uniklo bez úhony a bezpečně přešlo „Vůdce“ po krysí stezce, na útěku před trestem za zločiny. Jeho starý přítel Štejan Hefer se také připojil k Paveličovi, aby dal hnutí nový začátek po celém světě. (Anderson & Anderson citát, Aarons & Loftus, dále San Diego-Union Tribune, 14. prosinec 1993, New York Times 4. únor 1992, Orange County Register 31. květen 1993)

Členům Ustaši se v exilu podařilo pro veřejnost o sobě vytvořit představu, že jsou vlastně oběťmi komunistického terorismu, že utekli před pronásledováním, protože jsou chorvatští vlastenci, prchající před Titovým komunistickým režimem. A jelikož oni zažili komunistické zlo z první ruky, chtějí nyní varovat celý svět a zároveň zasvětit své životy boji proti té zřůdce. Tím požadovali podporu všech svobodu milujících lidí. Tyto skupiny potom pracovaly pod antikomunistickou hlavičkou jako „Chorvatské svobodné hnutí“ (HOP), založené Ante Paveličem s centrem v Buenos Aires. Štejan Hefer byl povolán do nejvyšší rady.

Ale mezi vrahy neexistuje čest, a tak netrvalo dlouho, a členové jiného chorvatského hnutí se pokusili Paveliče zamordovat. „Vůdce“ se ukryl ve Španělsku. Žil tiše a poustevnický v Madridu až do své přirozené smrti v prosinci 1959. Téhož dne papež Jan XXIII. pronesl své osobní požehnání tohoto - tak neuvěřitelně zlého a sadistického masového vraha!

Pavelič leží v tajném hrobě mimo Madrid. Jeho smrtí přešlo vedení HOP na Štejpana Hefera. (Anderson & Anderson) Arcibiskup Sarič zemřel o rok později, také ve Španělsku.

UBOHÉ ZAPÍRÁNÍ

Při sledování historie Vatikánu jsme odhalili důsledný systém potlačování těch nejzákladnějších lidských práv - systém, který používal mučení a vraždy v ohromném měřítku. Takové chování, podpořené neomylnými výroky a nezměnitelnými dogmaty, se neomezilo pouze na středověk, ale pokračuje dodnes - jak okolnosti dovolují. Operace krysí stezky, o které jsme se zmínili jen stručně, dodává důkaz, že Řím se nemění.

Viděli jsme dále důsledné popírání historických faktů, které prozrazuje neuvěřitelné pohrdání pravdou. Nevyvratitelný historický záznam nám nedává žádný základ pro důvěru ve sliby o míru a dobré vůli - ať už vůči Židům či evangelíkům, které vycházejí z Říma. Nedávné články v tisku ukazují, že stále existuje katolické duchovenstvo, které by znovu podporovalo holocaust a krysí stezku:

„Jeden z největších francouzských kolaborantů byl zatčen ve středu (24. května 1989) u katolického převora a byl obviněn ze zločinů proti lidskosti, potom, co strávil desetiletí v úkrytech. Paul Touvier, dnes 74 letý, byl šéfem pronacistické milice v Lyons.....Jeho ochrana staršími členy římskokatolické hierarchie byla široce dokumentována.“ (Orange County Register, 25. květen 1989)

Hierarchie francouzské římskokatolické církve podporovala pronacistické hnutí ve Vichy. Až na malé výjimky osobní statečnosti katolíků, drtivá většina církevní hierarchie kolaborovala! Po desetiletí francouzští kardinálové, mniši i jeptišky pomáhali Paulu Touvierovi unikat spravedlnosti.

Pátého května 1994 „PrimeTime Live“ se Samem Donaldsonem, prezentoval televizní dokument pod názvem „Poslední útočiště“. Tento program, natáčený jak v Římě, tak i v Argentině, nabízel podobné informace, jaké jsme my popsali. Nahlédnutí do Argentiny nacistických válečných zločinců, kteří se tam dostali pomocí krysí stezky, bylo dokumentováno z nedávno otevřených archivů v Buenos Aires. Například záznam o příchodu Josefa Mengeleho, který měl z Osvětlení přezdívku „Anděl smrti“. Bylo ukázáno, že argentinská vláda, která byla prokatolická a pronacistická, věděla jak o pravé totožnosti Mengeleho, tak i o místě, kde se nacházel a chránila ho navzdory žádostem o jeho vydání. Mengele zemřel v Brazílii v roce 1979.

Nejúžasnější částí filmu byla pouliční setkání Donaldsona se starými, přežívajícími nacistickými válečnými zločinci a jejich interview - vůbec poprvé na kameru! Počáteční popírání bylo vystřídáno neochotným připuštěním pravé totožnosti potom, když Sam jim ukázal kopie dokumentů o

členství v SS a individuální snímky v SS uniformě. I přiznání účasti na zvěrstvech z nich Donaldson občas vylákal - ovšem s poznámkou, že pouze vykonávali rozkazy! Jeden bývalý nacista se přiznal, že měl kancelář ve Vatikánu.

Občas se podařily rozhovory s bývalými členy vojenských špionážních skupin. Ti potvrdili, že Vatikán řídil kryší stezku. Donaldson potom zavítal do Říma, kde měl rozhovor s církevním historikem, otcem Robertem Grahamem, který je autoritou na období okamžitě po válce, tak jak je uvedeno v archivech Vatikánu. S pohledem na nevyvratitelné důkazy, které máme o vatikánském řízení kryší stezky, je nejenom humorné - ale i k zešílení, když slyšíme to ubohé popírání Robertem Grahamem o angažovanosti Vatikánu. On doznává, že Vatikán pomohl odplout do Jižní Ameriky mnoha tisícům, ale trval na tom, že to byli „obyčejní uprchlíci“ a - možná - jeden nebo dva váleční zločinci, kteří „proklouzli nepoznání“.

„Jeden nebo dva?“ zvolal Donaldson překvapeně. „Byly jich tisíce!“

„Ale prosím vás,“ odvětil Graham otcovsky, „nebuďte směšný. Tisíce? To je absurdní!“

Když Donaldson trval na svém a přidal další důkazy, Graham, nyní viditelně rozčilený, odvětil: „Prosím vás! Copak jste tak prostomyslný a nevzdělaný, abyste tomu uvěřil? Buďte trochu inteligentnější! Dejte papeži alespoň trochu moudrosti!“ Ale důkazy jsou neochvějně a popírání ze strany Vatikánu pouze ukazuje, jak málo si váží pravdy. Zatímco mnoho jednotlivých katolíků projevilo soucit a zájem - a dokonce i riskovali své životy, aby některé Židy zachránili, církev ve své celistvosti - neudělala nic! Je tedy velice vhodné, když Aarons a Luftus uzavírají svou knihu tímto dojemným obviněním římskokatolické církve na jejím nejvyšším stupni:

„Namísto pašování Židů bez domova do Argentiny, kryší stezka pašovala Eichmana, Paveliče, Stangela - mezi mnoha jinými. Namísto odsouzení biskupa Hudala, Vatikán ho nahradil méně nápadným, ale zato výkonnějším a efektivnějším direktorem v osobě otce Draganoviče. Namísto mezinárodní justice tu bylo Intermarium a množství nacistických emigrantů.

To, co Vatikán prováděl po druhé světové válce, byl zločin, do nebe volající zločin! Evidence je jednoznačná: Svatá stolice pomáhala k útěku těm, kteří měli padnout do rukou mezinárodní spravedlnosti. Kryší stezka byla vytvořena úmyslně a právě pro pomoc hledaným válečným zločincům....

Neshledáváme žádnou obhajobu z neznalosti. Papež Pius XII. si byl plně vědom zločinů Ante Paveliče! Ani to nebyl jediný případ. Kryší stezka operovala bez jakéhokoliv přihlídnutí ke zločinům a zvěrstvům, které byly prchajícími spáchány. Byly to zločiny proti lidskosti. Pokud by chtěl papež znát jejich pravá jména - stačilo se jen zeptat otce Draganoviče! Loupež v jeho kanceláři odhalila, že Draganovič měl seznam jak pravých, tak i fiktivních jmen uprchlíků.

Papežské diplomatické zprávy odhalují plán ochraňování a zasahování ve prospěch válečných zločinců..... **VATIKÁN VĚDĚL, ŽE POMÁHÁ MASOVÝM VRAHŮM!**

Nenacházíme obhajobu pro takové chování. Kryší stezka byla prodlouženou paží tajné vatikánské diplomacie..... Existovala téměř jednohlasná dohoda mezi přežívajícími svědky, že Draganovič operoval s oficiálním souhlasem z nejvyšších míst.... Akta několika špionážních agentur různých národů potvrzují, že nejvyšší vedoucí Vatikánu autorizovali a dohlíželi na pašování prchajících válečných zločinců.“

Ovšem, ať už jsou důkazy jakkoliv přesvědčivé a nevyvratitelné, Řím trvá na svém odmítání jakékoliv viny. Proč? Protože ta absolutní, neomylná a neměnná autorita římského biskupa musí být udržena za každou cenu!

22. Sola Scriptura?

(pozn. Pouze Písmo?)

„Jak si mladý muž udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet Tvého Slova...Tvé Slovo je světlem pro mé nohy na cestě.“

Žalm 119:9, 105

„Už od dětství znáš Svatá Písma, která Ti mohou dát moudrost ke spáse skrze víru...“

2 Timoteovi 3:15

„Ze zkušenosti víme, že Bible, kterou si lidé čtou v obyčejném jazyku, nadělá více škody než užítku.(Parafráze Trentu)... Uvažovali jsme o správném opatření, jak tento nešvar vymýtit,toto znečištění víry, tak nebezpečné naší duši.“

Pius VII. v dopise polskému biskupovi z r. 1816

„Budu-li uvržen do vězení ... bude lehčí pohnout alpskou horou, než pohnout mne od Slova Ježíše Krista!“

Ulrych Zwingli 13. srpna 1522

To staré známé pořekadlo, že „moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně“, je právě tak pravdivé v náboženství, jako v politice. Vlastně, ve skutečnosti náboženská moc korumpuje mnohem více než politická. Absolutismus dosahuje svého arogantního vrcholu, když tvrdí, že hovoří za Boha. Vatikán II vyžaduje „loyální podřízení se vůli a intelektu“ papeže, „i když nemluví ex cathedra“. (Austin Flannery) Žádný katolík nemůže předpokládat, že by mohl přímo uposlechnout Boha a Jeho Slovo - ale musí odevzdat tuto absolutní poslušnost církvi, která jedná za Boha a stojí mezi jednotlivcem a Bohem.

Korupce moci dosahuje svého vrcholu v arogantním názoru katolicismu, že nikdo není schopen rozumět Bibli sám za sebe, ale musí přijmout - bez otázek - výklad církve: „Úkol vydávat pravý výklad Božího Slova .. byl svěřen pouze vyučovacímu úřadu církve.“ (Vatikán II) Boží Slovo, které jediné obsahuje pravdu a svobodu a je schopné zničit despotismus, je tímto ediktem pod kontrolou církve, zahaleno v tajemno. To ponechává zbožného katolíka na milost jeho duchovenstvu, které, jak už jsme viděli, se dá lehko zkorumpovat.

SLEPÁ VÍRA

Aby unikli tomuto ničivému zotročení, reformátoři učili podřízení se čistému Božímu Slovu jako konečné autoritě, a ne církvi či papeži. Ten základní problém, který podnítil reformaci (a který zůstává tou základní otázkou až podnes) je, zda pokračovat ve slepém pořízení se církevním dogmatům - i když jsou v protikladu k Bibli, anebo se podřítit pouze Božímu Slovu, jako konečné autoritě. Historik, který psal život Menno Simonse, popisuje problém, který musel Simons řešit:

„Ten skutečný problém se dostavil, když Menno, potom co se odvážil otevřít Bibli, shledal, že neobsahovala vůbec nic z tradičního učení církve o mši. Tímto objevem jeho vnitřní konflikt vyvrcholil, protože nyní byl nucen rozhodnout - sám pro sebe, která z těchto dvou autorit bude tou svrchovanou v jeho životě - církev, nebo Bible.“ (Harold S.Bender: „A Brief Biography of Menno Simons, 1496-1561“, 1956)

Reformátoři udělali své rozhodnutí ve prospěch Bible a jejich heslem se stalo „Sola Scriptura!“ Tato osvobozující pravda byla odmítnuta sněmem v Trentu biskupy, kteří nebyli ochotni vzdát se kontroly nad lidmi, kteří stáli pod nimi. Bylo dokonce považováno za velmi škodlivé pro lid, aby vlastnil Bibli v jejich jazyku, protože by mohli brát Bibli doslovně - což Řím dodnes považuje za nebezpečné! Z pohledu Vatikánu může Bibli porozumět pouze speciálně vzdělaná elita:

„Vykladatel musí jít v duchu zpět do vzdálených staletí, a s pomocí historie, archeologie, etnologie a jiných věd přesně rozhodnout, jaký způsob vyjadřování tito pisatelé asi používali, a skutečně použili“ (Papež Pius XII. „Divino Afflante Spiritu“ 1943)

Názor Trentu, že autoritou pro katolíky je církev - ne Bible, je v platnosti dodnes! „Jedině učenci, školení „Biblickým institutem v Římě“, s diplomem teologie a znalostí šesti či sedmi jazyků (včetně hebrejštiny, aramejštiny a řečtiny) jsou schopni Bibli porozumět! Když tak získají „Licenci ve Svatém Písmu“ (George Martin: „Is there a Catholic Way to Read Scripture?“ 1993), pouze oni mohou vykládat Bibli. Žádný laik není kvalifikovaný pro výklad Bible.“ Vatikán II trvá na tom, že:

„Je to pouze na biskupech, u kterých apoštolská doktrína spočívá, aby vhodně poučovali věrné, kteří jsou jim svěřeni, ve správném používání Nového zákona tím, že jim dají překlad svatých textů, u kterých je připojeno řádné a dostatečné vysvětlení.“

A CO ŘÍKÁ BIBLE?

Bibli dal Bůh lidstvu - ne nějaké elitní skupině, která by ji vysvětlovala těm méně schopným! Má být lampou - světlem pro všechny, kteří ji studují. Mojžíš prohlásil, že člověk nebude žít pouze chlebem, ale každým slovem, které vychází z úst Boha (Deuteronomium 8:3) a ne nějakým šeptáním o Slovu, které je vyloženo elitní hierarchií. Žalm 1 mluví o šťastném člověku, který přemýšlí o Božím Slovu (nazývaným zákon, předpisy, soudy, nařízení apod.) dnem i nocí. „Člověk“ pochopitelně zahrnuje také „ženu“, ale v žádném případě nemůže být vykládán jako „pouze elitní skupina speciálních expertů“!

Dojem, který dostáváme při čtení Pavlových dopisů, je ten, že od těch, kterým byly dopisy psány, se očekávalo, že jim budou rozumět. Epištoly nejsou adresovány biskupům, nebo nějaké vybrané skupině vůdců, ale všem křesťanům v Korintu, Efezu atd. Každý křesťan získá porozumění Božím Duchem, který v něm přebývá, Duchem, pod jehož inspirací „svatí Boží lidé“ psali. (2 Petr 1:21)

Dokonce i od mladých lidí je očekáváno vnímat Boží Slovo. (Žalm 119:9) A opět tu není ani zmínka o tom, že by to Slovo mělo být vysvětlováno nějakým rabinem. Ježíš, když citoval Mojžíše, potvrdil, že každý člověk se má živit Slovem po celý svůj život. (Deuteronomium 8:3, Matouš 4:4) Job považoval Boží Slova „za víc než vlastní cíle“ (Job 23:12) Nikde ani zmínka o tom, že by potřeboval „vrchnost“ k vysvětlení!

VĚŘIT CÍRKVI MÍSTO BIBLI

Papež ve svém proslavu k „zástupcům vietnamské obce“ 15. srpna 1993 v Denveru, řekl: „Úkol, ležící před vámi, je udržet se čistý v katolické identitě.“ Člověk jen zřídka slyší katolické vůdce, kteří by vyzývali „stádo“, aby byli prostě věrni Kristu nebo Božímu Slovu, ale vždy církvi! „Veritatis Splendor“, úvaha Jana Pavla II. o morálce, poukazuje na pravdu učenou Kristem a promyšlenou církví! Bez tohoto „promyšlení“ nemůže katolík poznat Boží pravdu jednoduchým studováním Bible! **POUZE TAKOVOUTO DOKTRÍNOU MŮŽE ŘÍM DRŽET SVÉ ČLENY, ABY SLEPĚ NÁSLEDOVALI JEHO ZKORUMPOVANÁ A NEBIBLICKÁ UČENÍ!**

Kardinál Ratzinger, hlídací pes „správné víry“, zpřikladňuje tuto slepou víru v katolicismus. Hovoří o profesoru teologie, který připustil, že Nanebevzetí Panny Marie, které se stalo katolickým dogmatem v r. 1950 pod papežem Piem XII., se nedá podpořit Božím Slovem, ale profesor se rozhodl i přesto tomu věřit, protože, jak prohlásil, „církev je moudřejší než já“. Bohužel, tento profesor vlastně přiznává, že církev je moudřejší než Bible a tak je schopná jí odporovat!

Ratzinger má tu stejnou totální, neopodstatněnou víru v katolicismus a závazky „následovat katolickou víru a ne vlastní názor“. (Time, 6. prosinec 1993) A tak on hlídá „víru“ ne zkoumáním, zda to, co je vyučováno v katolických seminářích, univerzitách a z kazatelen po celém světě, souhlasí se Slovem Božím, ale zda je to v souladu s katolickou tradicí, kterou učí papežové, sněmy a církevní otcové - a mnoho z toho z falešných dekretů. Vatikán II říká, že „jak Písmo, tak i tradice, musí být přijímány a ctěny se stejným pocitem oddanosti a úcty!“ Nový „Univerzální katechismus katolické církve“ nedávno vydaný Vatikánem, prohlašuje:

„Církev, které bylo svěřeno předávání a vysvětlování Božího Odhalení, nečerpá pouze ze Svatého Písma její jistotu na všechny části Odhalení, ale také z tradice a Magisteria.“

CÍRKEV STOJÍ PRAVDĚ V CESTĚ

Kristus prohlásil: „Budete-li pokračovat v mém slovu, potom jste skutečně mými učedníky; poznáte pravdu!“ (žádný náznak jiného zdroje pravdy!) (Jan 8:31-32) Toto prohlášení neučinil pro 12 apoštolů, ale obyčejným lidem, kteří právě uvěřili. (verš 30) Neřekl ani slovo o tom, že by Jeho pravda měla být vyložena rabíny - pochopitelně - římskokatolická hierarchie tehdy neexistovala! Boží Slovo bylo k dostání. Mělo být pochopeno, uvěřeno a uposlechnuto novými křesťany. To bylo všechno, co Ježíš očekával od svých následovníků a co očekává od nás i dnes!

Řím blokuje jednotlivci přístup k pravdě. Katolíci se nemohou učit přímo z Kristových slov, ale Z JEJICH VÝKLADU CÍRKVÍ! Kristus řekl: „Přijďte ke mně a já vám dám vám odpočinek.“(Matouš 11:28) Řím nedovoluje nikomu, aby šel přímo ke Kristu, ale sám sebe ustanovil bezprostředním rozdělovatelem Boží milosti nutné ke spáse a k poznání Boží pravdy. V tomto bodu je Řím zcela neústupný, protože jinak by ztratil veškerou kontrolu nad svými lidmi, kteří by si uvědomili, že tak mohou učinit sami bez Vatikánu.

Inspiroval by Bůh své Slovo a potom odepřel prostým lidem schopnost to Slovo pochopit bez nějaké vybrané elity? Žádal by Bůh od miliardy lidí, aby podřídili svou mysl jedné hierarchii tím, že od ní slepě přijmou výklad Božího Slova? Jestliže je Boží Duch schopný „přinést světu důkaz hříchu, o spravedlnosti a soudu“ (Jan 16:8), potom je jistě schopný učit ty, ve kterých přebývá. Jan říká, že křesťané, kterým píše, nemusejí hledat nějakou speciální třídu lidí, aby je učila, ale že „mají posvěcení Duchem, který je učí všechny věci“. (1 Jan 2:27)

Pokud všichni křesťané „jsou vedeni Božím Duchem“ (Římanům 8:14), potom také všichni musí mít schopnost porozumět Písmu, které bylo Božím Duchem inspirováno! Křesťané přijali „Ducha z Boha, aby věděli, co jim bylo Bohem darováno.“ (1 Korint. 2:12) Nikde nečteme ani náznak toho, že by nějaké duchovenstvo mělo Písmo vykládat ostatním. A proč by také mělo? Všichni křesťané „mají mysl Krista“. (verš 16) Řím se nikdy neodvází tyto pravdy přiznat, protože pak by všichni pod ním byli rázem osvobozeni.

Řím stále hledá pravdu „vně“ Božího Slova. Zamyslete se nad římskou pontifikální univerzitou sv. Tomáše Aquinského. Papež Jan Pavel II. tam graduoval. Jejích 1200 studentů ze 135 zemí provádí „pátrání po pravdě“ skrze tisíce svazků o teologii a filosofii v univerzitní knihovně a mají to jako „životní objekt“! Máme zde Krista, který praví, že poslušnost Jeho Slova přinese poznání pravdy – a na druhé straně je hledání pravdy v knihovně. Pouze jedno může být pravdou!

SMRTELNÉ DUCHOVNÍ OTROCTVÍ

Prostí Berojané kontrolovali Pavlovo učení ne skrze hierarchii v Římě, která ještě ani neexistovala, ale Božím Slovem, Biblí. (Skutky 17:11) Taková praxe byla chvályhodná jak tenkrát, tak i dnes. Je stále odpovědností jednotlivců znát Boží Slovo a tímto Slovem zkoumat učení každého učitele, bez ohledu na jeho postavení! A toto Bible učí!

Římská katolíci, právě jako Mormoni, Svědkové Jehovovi a členové dalších kultů, musí přijmout - ne zkoumat - učení jejich církví. Ta Kniha, která přináší život, světlo a svobodu jednotlivcům a národům, je duchovně na řetězu mimo dosah. Pochopitelně, takové zadržování Božího Slova lidem je zcela v souladu s katolickým důsledným potlačováním základních lidských svobod svědomí, tisku a náboženství.

Mezi „zločiny“, za které byli křesťané upalováni španělskou inkvizicí, byla distribuce a čtení Bible. Pašování Biblí do komunistických nebo muslimských zemí je zcela pochopitelné - ale představte si nutnost „pašování“ Bible do „křesťanské“ země jako je například Španělsko, a být za to odsouzený k strašné smrti! A přesto při jedné „Auto de Fe“ v Seville 22. prosince 1560, Julian

Hernandez, jeden z těch, kteří byli upalováni na hranici při této příležitosti, byl prohlášený za arcibheretika, protože:

„S velikým úsilím a neuvěřitelnou lstí, provezl do Španělska zakázané knihy - Bible a Nové zákony, které přivezl z dalekých míst (Německo), kde ochraňují bezbožné. (protestanty) Tento člověk pevně věří, že Bůh skrze Písmo hovoří stejným způsobem k duchovenstvu i k prostému lidu.“ (Emelio Martinez, „Recuerdos de Antano“, 1909)

Přemýšlejte: Víra v to, že Bůh může sdělovat svou pravdu nejenom kněžstvu, ale i prostým věřícím, byla zločinem, který se trestal smrtí!!! Řím se nezměnil, přestože Bible už není otevřeně zakazována jako v minulosti. Provádět to dnes by byla špatná taktika a zřejmě by vyvolala opačnou reakci. Je lepší cesta! Dovolte lidem, aby měli Bibli ve svých rukou, a dokonce povzbuzujte k jejímu čtení, ale držte ji od jejich srdcí tvrzením, že pouze církve ji může vyložit!

V tom stejném je důvěra v Bibli podmiňována učením Říma, že Bible není důvěryhodná ve svém popisování historie nebo vědy. Katolicismus bere symbolicky mínění z knihy Jonáš, které se týká „univerzality spásy“ (Ninive) a popírá, že opravdový prorok jménem Jonáš byl spolknut opravdovou rybou. (Our Sunday Visitor, 5. červen 1994) První kapitoly Genesis jsou právě tak považovány spíše za symbolické výrazy, než jako výpověď o skutečném stvoření vesmíru a člověka. Tím jsou automaticky otevřené dveře pro evoluční teorii. Dokonce i vytržení (Rapture) je viděno jako symbolické, bez skutečného odchodu křesťanů do nebe. Katolíci považují vytržení za iluzorní. (New Covenant, červen 1993) Instrukce Biblické komise z roku 1964 prohlašuje, že literární chápání Bible, které přijali křesťanští fundamentalisté, „je intelektuální sebevraždou“. (Our Sunday Visitor, 5. červen 1994)

DALA NÁM KATOLICKÁ CÍRKEV BIBLI?

Existuje tvrzení, že pouze církve může Bibli vysvětlit, protože to byla právě katolická církev, která nám Bibli dala. To je jako názor, že když nám Pavel napsal epištoly, potřebujeme Pavla, aby nám je vysvětlil! Kromě toho nám církve Bibli nedala - v žádném případě ne Starý zákon - v té době žádná církev neexistovala! A pokud nebylo zapotřebí katolické církve, aby nám dala Starý zákon, nebylo jí zapotřebí ani pro Nový zákon!

Oblíbená otázka advokátů katolicismu je: „Jak víte, že Lukáš napsal Lukáše, nebo že Matouš napsal evangelium Matouše?“ Oni tvrdí, že katolická tradice obsahuje tyto informace. Přesto žádná tradice není schopna dokázat, kdo napsal epištolu Židům, Joba, Ester, či mnoho žalmů. Ale ani na tom nezáleží! *Autoři byli inspirováni Božím Duchem a to je to důležité!* Tato inspirace svědčí v nitru čtenářů, kteří sami mají v sobě stejného Ducha, který inspiroval Písmo.

Katolické tvrzení, že Nový zákon se k nám dostal od církve skrze sněmy, je lež! Žádný raný sněm nevynesl nikdy jakýkoliv závěr o tom, co je kanonické; a přesto na těchto sněmech, pro podporu svých argumentů, obě strany citovaly Nový zákon, který byl zřejmě všeobecně přijat, BEZ JAKÉHOKOLIV JEDNÁNÍ SNĚMU NA DEFINICI KÁNONU! Synoda v Antiochii v roce 266 odmítla doktrínu Pavla Samosaty jako „cizí církevnímu kánonu“. Sněm v Nice v r. 325 poukazuje na „ten kánon“ a sněm Laodicejský v roce 363 vyzýval, aby pouze „kanonizované“ knihy jak Starého, tak i Nového zákona byly čteny v kostele. A přesto tyto sněmy nepovažovaly za nutné, aby napsaly seznam knih kánonu, čímž se naznačuje, že už byly velmi dobře známé a přijaté všeobecným souhlasem křesťanů, ve kterých je přece svatý Duch!

Až teprve na Třetím sněmu v Kartágu v roce 397 máme první sněmové rozhodnutí, co se týče kánonu. (Henry Clarence Theissen, „Introduction to the New Testament“, 1943) To je snad trochu pozdě, pokud křesťané bez toho rozhodnutí nevěděli, které knihy byly v Novém zákoně, a tudíž je nemohli používat, jak dnes tvrdí Řím! Historie dokazuje, že knihy Nového zákona byly známé, přijaté křesťany a byly v oběhu NEJMÉNĚ 300 LET PŘED TÍM, NEŽ JE KARTÁGO VYHLÁSILO! Historik W.H.C. Friend píše:

„Evangelia a epištoly obíhaly po Asii, Sýrii a Alexandrii (Řím není tak jistý), byly čteny a bylo o nich diskutováno v křesťanských synagogách všude tam, kolem roku 100. V Polykarpově krátkém

dopise je překvapivé množství přímých a nepřímých citátů z Nového zákona: z Matouše, Lukáše a Jana, Skutků, dopisu Galatským, Tesalonským, Korintským, Efezským, Filipským, Koloským, Římanům, obzvláště 1 Petr a 1 a 2 Jan jsou používány.

Křesťanské Písmo bylo citováno tak důvěrně, že to naznačuje pravidelné používání po delší čas." (W.H.C. Frend, „The Rise of Christianity“)

Žádný sněm rabínů nerozhodoval o kánonu Starého zákona. Tento kánon byl Izraelem uznáván tak, jak byl psaný. Daniel, zajatec v Babylónu, měl kopii Jeremiáše napsanou jen o několik let dříve a studoval ji jako Písmo! (Daniel 9:2) Jsme si jisti, že Starý zákon byl velmi dobře známý, když zde byl Kristus - a určitě mnohem dříve, protože každý Izraelita měl povinnost nad ním „přemýšlet dnem i nocí“.

BOŽÍ SLOVO MLUVÍ PŘÍMO KE KAŽDÉMU

V dobách Starého zákona bylo očekáváno, že i obyčejní, prostí lidé budou znát Písmo - ne pomocí výkladu rabínů - ale sami pro sebe, a také tomu budou rozumět. Tento fakt, právě tak jako dosažitelnost Písma pro všechny, je velmi jasný z výtky Krista, když hovoří s těmi učedníky na cestě do Emaus: „*Jak nechápaví jste! To je vám tak těžké uvěřit prorokům?*“ (Lukáš 24:25) Určitě by na ně nebyl tak ostrý, kdyby i takoví prostí lidé neměli odpovědnost za znalost Písma. On jim potom vysvětlil všechno v Písmu, co se týkalo Jeho. Celé Písmo bylo k dosažení i těm vzdáleným věřícím z Beroje na severu Řecka, kteří, jak jsme se dozvěděli, „pátrali denně v Písmu“.

Totéž vidíme ve faktu, že Timoteus znal Písmo od raného mládí (2 Timot.3:15) Je zcela jisté, že v časech Starého zákona nikdo nehledal hierarchii, aby dostal „oficiální“ výklad Bible. Nedělala to ani raná církev, a ani my bychom tak neměli činit dnes.

Prostá slova Bible, bez dominantního postavení římskokatolické církve a bez autoritářství jejího duchovenstva! Priscilla a Aquila byli prostí manželé, kteří se živili denní prací výrobou stanů. (Skutky 18:3) Ale i tak se scházela „církev“ v jejich domě (1 Korint. 16:19), byli zcela schopní učitelé Písma, a dokonce dali instrukce i tak výřečnému člověku, jako byl Apollo. (Skutky 18:26) Pavel o nich mluvil jako o „svých pomocnících v Kristu.“ (Skutky 16:3) Tito lidé nikdy do semináře nechodili a nebyli částí nějaké duchovní skupiny, (která v té době ani neexistovala) ale znali Boha a Jeho Slovo skrze Ducha, který v nich přebýval. A takoví by měli být i všichni křesťané dnes.

SMUTNÉ NÁSLEDKY

Bohužel, průměrný katolík byl učen, aby se obrátil na církevní hierarchii pro instrukce, které svatý Duch touží dávat přímo křesťanům. Navrhnout Římu, aby uznal, že svatý Duch mluví k jednotlivci skrze slova Bible, vyvolá jeho prokletí! Ve středověku by takový názor vyvolal každopádně víc, než pouhé prokletí! Karl Keating, jeden z vedoucích laických obránců katolicismu píše:

„Katolík věří v inspiraci, protože - řečeno prostě a otevřeně - ho tak učí církev! Dále katolík věří, že ta stejná církev má jak schopnost, tak i autoritu - tento inspirovaný text vykládat. Křesťanský fundamentalista nemá žádnou jinou interpretační autoritu než sám sebe. (Karl Keating, „Catholicism and Fundamentalism: The Attack on Romanism by Bible Christians,“ 1988)

Fundamentalisté ve skutečnosti hledají vedení svatého Ducha. Katolicismus si také činí nároky na to stejné vedení, ale pouze pro svou hierarchii, která jediná může být vedena Duchem k porozumění Bible. Ale Bible přece učí, že každý křesťan je obydlen, zmocněn a veden svatým Duchem. Ve skutečnosti - bez tohoto vnitřního Svědka není člověk ani křesťanem:

„Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Krista, není Jeho...Ti, kdo se dají vést Božím Duchem, ti jsou synové Boží... Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme děti Boha.“ (Římanům 8:9,14,16)

„Nám to však Bůh zjevil skrze svého Ducha.. Boží věci zná pouze Jeho Duch ...My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom věděli věci, které nám Bůh daroval... O tom i mluvíme, ale ne tak, jak učí člověk, ale slovy Ducha, jak ten nás učí.“ (1 Korint. 2:10-13)

Když je zbožný katolík přesvědčený, že on sám Bibli porozumět nemůže, je vystaven na milost a nemilost své církvi a musí věřit všemu, cokoliv ona učí. „atechismus konverta" to podává zcela otevřeně:

„Člověk může obdržet Boží moudrost pouze skrze katolickou církev a její příslušné složky. Jakmile se katolík naučil přijmout učení o principu božské autority, která sídlí v katolické církvi, ten, který hledá, je potom připraven přijmout cokoliv, co božská církev učí ve věcech víry, morálky a cestě spásy.“ (Reverend Peter Geiermann, „The Convert Catechism of Catholic Doctrine", 1977)

Zde máme opět ten arogantní, první princip, který každý kult, každý guru či prorok má napsáno na dveřích svého kostela: „Rozum si uložte v šatně a věřte všemu, co zde uslyšíte!" Tento návrh mají rádi ti, kteří se domnívají, že když se vzdají vlastního uvažování ve prospěch neomylné autority, mohou utéct odpovědnosti vůči Bohu, kterou potom přebírá ta neomylná autorita. Druzí se obávají toho, že když budou myslet nezávisle, církev je vyloučí. A mimo ni přece není „žádná spása"! Toto učení se táhne celým Vatikánem II. Tímto způsobem Boží Slovo, které má hovořit přímo a mocně ke každému jednotlivci, je drženo z dosahu každého katolíka jeho církvi.

KDY BYL PŘIJAT KÁNON NOVÉHO ZÁKONA?

Z historických důkazů je zcela jasné, že Nový zákon, právě tak jako Starý zákon, byl přijat a schválen věřícími hned, jak byl napsán. Další důkaz přichází z Petrova svědectví:

„Jak vám napsal i náš milý bratr Pavel, podle moudrosti, která mu byla dána. Mluvil tak o tom ve všech svých listech. Některá místa v nich jsou těžko srozumitelná a neučení a neutvrzení lidé je překrucují, jako ostatní Písmo ke své záhubě.“ (2 Petr 3:15-16)

Petr uznává Pavlovy dopisy za Písmo. A takový pohled zřejmě měli křesťané jeho doby. „Ostatní Písmo" v době Petra znamenalo většinu zbytku Nového zákona. Kromě toho byly tyto knihy běžně k dostání a velmi dobře známé a všeobecně schválené již v této rané době (roku 66), takže Petr ani necítil potřebu je vyjmenovat. Křesťané věděli, co je Bohem inspirované a co ne, právě tak jako domorodec z džungle ví skrze přesvědčující moc Božího Ducha, že evangelium Ježíše Krista je pravdou.

Tragedií je, že katolictví učí nejenom to, že pouze církevní hierarchie je schopná vyložit Bibli, ale také, že nikdo nemůže evangelium uvěřit bez potvrzení katolické církve o jeho pravosti! Keaton tvrdí, že samotné evangelium nemá žádnou sílu bez doporučení katolické církve. Cituje sv. Augustina: „Nebyl bych uvěřil evangelium, kdyby mně autorita katolické církve k tomu nepřinutila." Jestliže toto je pravda, potom nikdo nemohl před Třetím sněmem v Kartágu v r. 39 učít nebo uvěřit evangelium Ježíše Krista!

A přesto bylo evangelium prolašováno a bylo mu věřeno od samého počátku. Pavel obrátil svět vzhůru nohama evangeliem. (Skutky 17:6) Během prvních dvou století asi deset procent obyvatelstva římského impéria se obrátilo na křesťanství, studovalo, meditovalo a bylo vedené Písmem Starého i Nového zákona právě tak, jako my dnes! Když oni mohli poznat, které knihy jsou a které nejsou inspirované bez ověřujícího „razítka" katolické církve, která v té době ještě neexistovala, pak tak můžeme učinit i my.

Absurdita a ničivý účinek učení, že Boží Slovo musí mít schválení Říma, je jasně viditelný. Je rouháním tvrdit, že evangelium samo o sobě nemá sílu ke spasení, nebo že Boží Duch nemůže použít Písmo, aby hovořil přímo k srdci křesťana. V tomto pohledu je katolická církev tou jedinou pravou církvi. Je zcela neomylná, a až po jejím prohlášení, že Bible je pravdivá - se Bible stává pravdivou a teprve potom je možné učít evangelium - jak arogantní! A přesto to katolíkovi připadá zcela přirozené, protože katolická církev je - podle katolické církve - jedinou cestou k spáse! Náš věčný úděl potom nezávisí na našem vztahu ke Spasiteli, ale na vztahu k církvi a podílení se na jejích svátostech!

Tato „teorie“ je popřena samou Biblií. Kristus a jeho učedníci učili a vyhlášovali evangelium dlouho předtím, než vznikla kterákoliv církev! Na počátku své činnosti – dokonce dříve, než se o „své církvi“ vůbec zmínil - poslal Ježíš své učedníky, aby šli do měst a vesnic a učili evangelium. (Lukáš 9:6) Jedenáctkrát čteme ve všech evangeliích, že Kristus a Jeho učedníci učili evangelium, které „je Boží silou ke spáse všech, kteří uvěří“. (Řím 1:16) A to přes tu skutečnost, že neexistovala katolická církev, která by „potvrdila“, že tomu tak je! Právě tak nepotřebuje evangelium žádné „schválení“ dnes!

Tři tisíce duší bylo spaseno v den Letnic - aniž by býval Petr pronesl jedno jediné slovo o neomylné církvi, která by byla dala svou pečeť souhlasu na to, co bylo učeno! Dokonce ani po Letnicích nevidíme nikde žádný pokus křesťanů, kteří „začali kázat evangelium všude, kam přišli“ (Skutky 8:4), aby se snažili dokázat, že existuje nějaká neomylná církev, která by byla toto evangelium schválila. Čteme o tom, jak Filip učil v Samaří, a Pavel totéž na jiných místech, kde mnoho lidí uvěřilo; přesto nikde není evangelium podpořeno prohlášením, že Kristus založil neomylnou církev a že biskupové této církve schválili to, co se učí. Pokud schválení katolické církve nebylo zapotřebí tehdy, není jej zapotřebí ani dnes, protože Boží Slovo je „živé a mocné... posuzuje touhy i myšlenky srdce.“ (Židům 4:12)

PÍSMO SAMO JE DOSTATEČNÉ

„Ukaž mi jediný verš v Bibli, který by jasně prohlašoval: „Sola Scriptura!“ Jinými slovy, že Bible sama o sobě postačuje! Tak velmi často zní výzva obhájců katolicismu. Právě tak by mohli žádat jediný verš, který prohlašuje, že Bůh je trojjediná bytost Otce, Syna a svatého Ducha! Žádný specifický verš to netvrdí, a přesto doktrínu Trojice přijali jak katolíci, tak i protestanté! Právě tak neexistuje specifický verš o „dostatečnosti Bible“. Ovšem, jakmile dáme dohromady více veršů Písma, které se týkají tohoto subjektu, potom se jasně ukáže, že Bible učí jak svou dostatečnost přesvědčit čtenáře o své hodnověrnosti, tak i schopnost vést k duchovní dospělosti každého, kdo má v sobě Božího Ducha a kdo studuje Bibli s otevřeným srdcem.

Pavel prohlásil, že Písmo bylo dáno „k učení, k usvědčování, k nápravě a k výchově“ a že Bible dělá muže či ženu „připravené k dobrým skutkům.“ (2 Timoteovi 3:16-17) Jinými slovy: Bible obsahuje veškeré učení (doktríny), opravy a instrukce pro křesťanský život, který je potřebný pro ty, kteří se chtějí stát dokonalými v Kristu.

Obhájci katolicismu citují kardinála Johna Henry Newmana z devatenáctého století, který prohlásil: „V tom případě tato pasáž dokazuje, že vše co tedy potřebujeme, je Starý zákon, protože Timoteus měl pouze Starý zákon!“ Toto prohlášení je pomýlené z několika důvodů:

Za prvé Timoteus měl více než Starý zákon! Toto je druhá epištola od Pavla, to znamená, že měl - nejméně - dva dopisy od Pavla kromě Starého zákona. Pavel dále píše, že bude brzy popraven. To znamená, že se jedná o jeho poslední dopis, a tak Timoteus musel mít - při nejmenším - všechny dopisy či epištoly od Pavla. Datum je - pravděpodobně – rok 66. To znamená, že měl první tři evangelia a většinu Nového zákona!

Kromě toho, když Pavel řekne „celé Písmo“, je jasné, že má na mysli celou Bibli - ne pouze to, co bylo napsáno do té doby. Podobný slovní obrat je často v Bibli použitý a nikdy to neznamená pouze to, co bylo do té doby napsáno. Když Ježíš říká: „Slovo, které jsem řekl, ho bude v ten poslední den soudit,“ (Jan 12:48) nemá na mysli pouze to, co řekl do té doby! Právě tak když říká: „Tvé Slovo je pravda,“ (Jan 17:17) má jistě na mysli c e l é Boží Slovo, i když ještě nebylo napsáno!

Když autor dopisu k Židům píše: „Boží Slovo je živé a mocné - ostřejší, než kterýkoliv meč,“ nemá na mysli pouze to, co bylo do té doby napsáno! Ani pro Pavla pojem „celé Písmo“ neznamenal pouze to, co bylo napsáno do té doby. A tak kardinál Newman udělal velmi naivní chybu. Přesto ale noví obhájci jeho teorie citují s důvěrou jeho prohlášení, aby popřeli dostatečnost Bible.

„Aby Boží člověk byl dokonalý,“ znamená jednoduše to, že Boží Slovo je vše, co člověk potřebuje, aby se stal dospělým, prostě vším, čím si Bůh přeje, aby se křesťan stal. Obhájci katolicismu poukazují na další verše, kde slovo „dokonalý“ je použito, jako například: „Chceš-li být dokonalý, prodej vše co máš a dej to chudým,“ nebo: „A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli

dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků." Katolíci tvrdí: Jestliže je možné argumentovat podle 2 Timoteovi 3:17, že Bible sama o sobě je dostatečná ke zdokonalení věřícího, potom „prodání všeho a rozdání chudým" - nebo být trpělivým - také postačuje ke zdokonalení křesťana.

Příklad je opět „vedle". Dejme tomu, že trenér nabídne sportovci dokonalou výživu se všemi výživnými prvky a vitamíny, jako to jediné, co tento potřebuje, aby se stal dokonalým atletem. To přece neznamená, že k tomu není zapotřebí trénink! Pavel učí, že učení, usvědčování, náprava a výchova k dokonalosti, které jsou obsažené v Písmu, jsou dostatečné pro zdokonalení křesťana tak, jak si přeje Bůh. To přece neznamená, že člověk se nemusí učit trpělivosti, zdokonalovat svou víru a poslušnost, snažit se o lepší charakter... Znamená to, že v oblasti doktríny (učení), oprav a výchovy člověk nepotřebuje další pomoc z tradice či z jiných zdrojů.

Kromě toho Pavel pokračuje, že Boží člověk je „*skrze Písmo dokonale připravený pro každý dobrý skutek.*". Bible nic podobného netvrdí o trpělivosti, lásce, dobročinnosti či tradici! Pavel jasně učí „SOLA SCRIPTURA!" (Pouze Písmo!) Tuto doktrínu nevynalezli reformátoři - tu odvodili z Písma!

ÚSTŘEDNÍ OTÁZKA - JASNÁ VOLBA

Když Thomas Howard, bratr Alžběty Elliotové (ženy zabitého misionáře Jima Elliota), se stal katolíkem, Gordon College ho propustila. Jedním z důvodů byla skutečnost, že prohlášení víry, které každý musel podepsat, označující Bibli „jako jediného vůdce ve víře i praxi", nemůže podepsat žádný katolík! Howard uznal, že „Sola Scriptura" je unikátní pro protestantismus a že on, jako katolík, to podepsat nemůže!

„Sola Scriptura" zůstává srdcem reformace! Člověk se musí rozhodnout mezi autoritou Bible anebo katolické církve! Je zcela zřejmé, že slepé podřízení se jakékoliv světské hierarchii odporuje Bibli! Kromě toho víme z historie, že římskokatolické církvi, počínaje papežem, se věřit nedá!

Nejtragičtější důsledek této slepé víry v církev jako v jediného vykladatele Božího Slova je fakt, že stamiliony katolíků věří církvi pro svou věčnou budoucnost. Otázka spásy je tudíž ústředním problémem, který rozděluje katolíky a evangelíky.

23. Otázka spásy.

„Kdybychom my, nebo anděl z nebe, prohlašovali jiné evangelium nežli to, které jsme vás učili - budiž prokletý! Člověk není ospravedlněn skutky Zákona, ale vírou v Ježíše Krista, protože skrze skutky Zákona nebude ospravedlněn nikdo.“

Galatským 1:8, 2:16

„Milostí jste spaseni skrze víru, ne z vašich skutků; je to Boží dar, aby se nikdo nemohl vychloubat.“

Efezským 2:8-9

„Kdyby kdokoliv prohlásil, že svátosti Nového zákona (katolické církve) nejsou nutné pro spásu ... že i bez nich lidé obdrží milost spásy pouze skrze víru - nechť je prokletý!“

Trentský sněm

„Od dávných časů byly v církvi nabízeny Bohu dobré skutky pro spásu duší ... modlitby a dobré skutky svatého lidu ... kající byl omyt, očistěn, spasen.

Následující v Kristových šlépějích, ti kteří v něj věří, vždy nesli své kříže, aby se vykoupili z hříchů a pomohli druhým z hříchů se vykoupit ... pomáhali bratrům získat Boží spásu..“

Vatikán II Apoštolská ústava k revizi odpustků

„Svatá tradice a svaté Písmo tvoří dohromady jednu svatou depozici Božího Slova," učí Vatikán II. Když jsou tradice a Slovo v rozporu, Řím se řídí tradicí. Tím se vytvořil největší rozpor mezi protestanty a katolíky: OTÁZKA SPÁSY! Tato úžasná propast, uznávaná jak protestanty, tak i katolíky, kteří za 400 let svůj názor nezměnili, je dnes popírána vedoucími evangelíky. Na příklad Charles Colson odpovídá na otázku, proč považuje katolíky za křesťany:

„Máme rozdíly, ale co se týče starodávného kréda a jádra křesťanské víry, stojíme společně."

Není tomu tak! Vzájemný souhlas v oblasti článků víry ano, ale krédo neříká o tom, jak mohou být spasení! Spása lidské duše je tou nejdůležitější otázkou křesťanské víry! A v tomto bodu je pohled protestanta a katolíka tak rozdílný, jako je rozdíl mezi věčným životem a věčným trestem!

„SPASENÍ" & „NESPASENÍ"

Bible učí, že existují dva druhy lidí: spasení a ztracení. Kristus sám prohlásil, že Jeho úkolem bylo zachránit svět ztracených lidí. (Lukáš 19:10 Jan 12:47) Pavel učil: „*Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky.*" (1Timoteovi 1:15). SPASIT JE OD ČEHO? Od Božího soudu, který hříšníky na věčnost odděluje od Boží přítomnosti pro jejich nečistotu:

„Ten, který věří v Syna, má věčný život; ten kdo nevěří Synu, neuvidí život, ale hněv Boží na něm spočívá." (Jan 3:36)

„aby plamenem ohně vykonal trest na těch, kdo neznají Boha a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu, kteří budou potrestáni věčnou zkázkou daleko od Pána a Jeho moci. Aby mohli být odsouzeni ti, kteří neuvěřili pravdě.“ (2 Tesal. 1:8-9, 2:12)

„Kdokoliv, jehož jméno nebylo nalezeno v knize života, byl vhozen do ohnivého jezera." Zjevení 20:15

Evangelium prohlašuje, „*že Kristus zemřel za naše hříchy dle Písma, že byl pohřben a třetí den vstal z mrtvých.*" (1 Kor 15:3-4) Evangelíci tomu nevěří pouze jako historickému faktu, ale jako nabídce odpuštění hříchů a věčného života jako daru z Boží milosti. Pavel řekl, že toto je evangelium, „*kterým jste spaseni.*" (1 Kor 15:2) A na této bázi evangelík ví, že je spasený!

Člověk obdrží spásu v okamžiku, kdy uvěří evangeliu. Na upřímné zvolání: „*Co musím udělat, abych byl spasený?*" (Skutky 16:30) Pavel odpovídá: „*Uvěř v Ježíše Krista a budeš spasený.*" Tak je to prosté! V okamžiku, kdy víra je zaměřena na Krista, člověk je spasený - spásou, kterou už nikdy ztratit nemůže! Člověk „*přešel ze smrti do života*" a už není pod Božím soudem. (Jan 5:24) Jeho domovem je nyní nebe a smrt znamená „*odejít z těla a být s Kristem.*" (2 Korint. 5:8) Bible učí:

„Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby kdokoliv v Něho věří, nezahynul, ale měl věčný život." (Jan 3:16) „*Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude spasen.*" (Jan 10:9) „*Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, ony mne následují, a já jim dávám věčný život a nikdy nezahynou.*" (Jan 10:27-28) „*Zalíbilo se Bohu spasit ty, jež uvěří pošetilé zvěsti.*" (1 Kor 1:21) „*Milostí jste spaseni.*" (Efez 2:8) „*Spasitele Boha, který si přeje, aby všichni došli spásy.*" (1Tim 2:4) „*Bůh, který nás spasil.*" (2 Tim 1:9) „*Podle svého milosrdenství nás spasil.*" (Titovi 3:5)

Evangelík věří, že potom, co přijal Kristovu nabídku milosti, se stal křesťanem, narozeným z Božího Ducha do Boží rodiny. Je si jistý, že jako Boží dítě „*nikdy nezahyne*" (Jan 10:28) ani nepodléhá „*odsouzení.*" (Jan 5:24) Jeho spása je jistá, bezpečná, protože skrze nádhernou Boží milost Kristova smrt zaplatila dluh hříchu. Tak totiž praví Boží Slovo:

„Ten, kdo věří v Božího Syna, má svědka v sobě (jistotu Božího Ducha ve svém srdci); kdo Bohu nevěří, udělal z Něj lháře, protože neuvěřil tomu, co Bůh říká o svém Synu!"

„A toto je to prohlášení, že nám Bůh dal věčný život a ten život je v Jeho Synu.

Ten kdo má Syna, má věčný život, kdo Božího Syna nemá, nemá také život.

Tyto věci jsem vám napsal, abyste věděli, že máte věčný život a abyste věřili ve jméno Božího Syna." (1 Jan 5:10-13)

EVANGELICKÝ CÍL: SPÁSA HŘÍŠNÍKŮ

Zatímco člověk vyrůstá v evangelické rodině a v kostele, je zcela možné, že věří evangeliu pouze intelektuálně a uvědomuje si, že spasený není. Pouhý mentální souhlas s Bibli nespasí, člověk musí osobně přijmout Krista jako Spasitele. Je to ten akt víry, který spasí: „*Milostí jste spaseni, skrze víru.*“ Všechno je nyní jiné. Člověk se stává „novým stvořením“ v Kristu: „*Staré věci pominuly, všechno je nové.*“ (2 Korint. 5:17)

Ta osoba je nyní spasená, je členem univerzální Církve - ne skrze členství u baptistů, luteránů, metodistů či katolíků, ale skrze Božího Ducha, který ho umístil do Těla Kristova! „*A Pán přidával denně k Církvi ty, kteří byli spaseni.*“ (Skutky 2:47) „*Jedním Duchem jste všichni pokřtěni do jednoho těla, ať už Židé, nebo pohané.*“ (1 Kor 12:13) A toto je ta „dobrá zpráva“ Kristova evangelia!

Kristus řekl svým učedníkům, aby šli do celého světa a kázali Jeho evangelium, aby se dokončil Kristův úkol spasit hříšníky. Primární cíl evangeliků je rozhlašovat Kristovu zprávu, aby se ztracení mohli zachránit. Petr řekl, že „*musíme být spaseni skrze Krista,*“ jelikož jiná cesta ke spáse není! Pavlova láska k jeho Židům se ukázala ve slovech „*aby mohli být spaseni.*“ (Římanům 10:1) A takové je přání evangeliků pro celé lidstvo.

KATOLÍCI NEJSOU SPASENI, ALE ZTRACENI

Reformátoři byli katoličtí kněží, kteří si uvědomili, že nejsou spaseni, ale ztraceni, protože katolicismus nebyl tím biblickým evangeliem, které spasí! Byla to falešná zpráva. Lidé nebyli přiváděni do osobního vztahu s Kristem jako Spasitelem, ale do područí církve, v naději, že budou nakonec zachráněni slepým plněním jejích pravidel a nařízení. V katolicismu není spása dokonanou skutečností skrze víru v Krista, ale stálý proces skutků a rituálů v poslušnosti ke katolické církvi.

Potom, co uvěřili biblickému evangeliu, reformátoři věděli, že jsou spaseni, žili v té radosti a začali kázat dobrou zprávu „evangelia Boží milosti“ (Skutky 20:24) svým katolickým bratřím v naději, že zreformují církev zevnitř. Za to byli exkomunikováni, pronásledováni a zabíjeni.

Byl svolaný Trentský sněm, aby se postavil proti tomu, co bylo prohlašováno reformací. Trent odmítl všechno, co reformace přinesla - od autority Božího Slova po spásu z milosti skrze víru a kněžský statut všech věřících. Přitom vynesl více jak sto prokletí na všechny, kteří přijali reformní doktríny. Ani jedna jediná kletba nebyla dodnes zrušena!

Toto jsou prostá fakta z historie! Nic se nezměnilo ve víře jak katolíků, tak i evangeliků. Ironií je, že evangelíci, kteří se pokoušejí poukázat na omyly katolicismu, protože katolíky milují a chtějí, aby došli spásy, jsou obviňováni z „odsuzování katolíků“. A co ty kletby proti protestantům? To snad není odsuzování?

Všeobecně se věří, že Vatikán II mnoho změnil. Ve skutečnosti bylo povoleno několik „kosmetických“ úprav, jako povolení, aby se mše sloužila ne v latině, ale v jazyce toho či onoho národa. Z ústředních doktrín nebylo změněno vůbec nic! Vatikán II stále opakoval výnosy Trentu a jiných sněmů - jednoduše potvrdil zavedená katolická dogmata z minulosti. Aby to bylo úplně jasné, Vatikán II prohlašuje:

„Svatý sněm přijímá věrně ctihodnou víru našich předků v živém spojení, které existuje mezi námi a bratry, kteří jsou na slávě nebes, nebo se ještě očisťují (v očistci) po jejich smrti.“ Tento sněm opět navrhuje dekrety Druhého sněmu v Nicei (787), sněmu ve Florencii (1438-42) a sněmu v Trentu (1545-63).

„SPÁSA" V KATOLICISMU

Ano, katolická církev učí spásu, ale v přímé opozici k Bibli a k tomu, čemu věří protestanté. Katolická „spása" spočívá v poslušnosti k církvi a ne na bázi skončeného díla Ježíše Krista na kříži. Žádný katolík nemůže prohlásit, že je spasený a že ví s jistotou, že po smrti půjde do nebe. Takové prohlášení by skončilo jistou exkomunikací a kletbou Říma. Trentský sněm:

„Pakliže kdokoliv prohlásí s jistotou, že má dar vydržet až do konce - (to znamená, že je spasený tak, jak Bible slibuje) - nechť je prokletý!“

Římskokatolická církev je neústupná v tvrzení, že skutky pro naši spásu nebyly dokončeny Kristem na kříži a že hříšník nemůže být spasený prostou vírou v Něj. Trvá na tom, že spása je stálý proces skutků, rituálů a utrpení nařízeného církví. To všechno pokračuje během celého života a velmi pravděpodobně vyžaduje, aby člověk ještě trpěl v očistci:

„Kdyby kdokoliv prohlásil, že potom, co člověk přijal milost ospravedlnění, je jeho vina tak zrušena a jeho dluh věčného trestu tak vymazán, že žádný dluh dočasného trestu, který by musel být zaplacen ať v tomto životě či v očistci nezbyvá předtím, než se otevře nebeská brána, nechť je prokletý!“ (H.J.Schroeder: „The Canons and Decrees of the Council of Trent", 1978)

Trent tak potvrzuje že „litující hříšník" je ospravedlněn milostí. To zní biblicky a oklame to mnohé. Přestože s l o v a mohou být stejná, jako ta, která používají evangelíci, jejich katolický v ý z n a m je zcela odlišný! Výnos Trentu trvá na tom, že „litující hříšník", který byl Boží milostí ospravedlněn, stále ještě musí trpět, aby se „očistil" od svých hříchů ať už zde, nebo v očistci - většinou jak zde, tak i tam. Toto dogma popírá dostatečnost Kristova utrpení na kříži. Je to falešné evangelium, které Pavel proklel! (Galatským 1:8)

Bible neustále opakuje, že spása není ani ze skutků ani z dodržování Zákona. A přesto Řím trvá na tom, že spásu lze získat skrze skutky v uposlechnutí „Nového zákona". Vatikán II prohlašuje, že „prohlašování evangelia" - což je úkol biskupů - má pomáhat lidem získat „spásu duše" skrze víru, křest a *dodržování přikázání*." (zdůrazněno kurzivou) (Austin Flannery: Vatican Council II. 1988) Namísto spásy pouze skrze víru, jak učí Bible, Vatikán II prohlašuje, že „Bůh sám dal vědět lidské rase, *jak se může spasit službou Bohu*." (zdůrazněno kurzivou) (Flannery)

VYKOUPENÍ: POKRAČUJÍCÍ PROCES, NEBO HOTOVÝ FAKT?

Nejdůležitější část „služby Bohu" a „dodržování přikázání" pro spásu, zahrnuje účast na svátostech – hlavně křtu a mší. Dlouhá snaha o spásu počíná křtem a pokračuje po celý život tím, že se člověk účastní dalších svátostí, činí dobré skutky a trpí. Katolík si nikdy není jistý jak délkou trvání celého procesu, tak ani jeho konečným výsledkem. Jenom chová naději, že nezemře ve smrtelném hříchu, což by ho poslalo přímo do pekla, odkud není úniku. Další dekret Vatikánu II zní:

„Je to liturgie, skrze kterou a hlavně skrze Božskou oběť, se naplňuje naše vykoupení..."

Bůh také rozhodl, že skutky spásy, které apoštolové kázali, se mají provádět oběťmi a svátostmi, kolem kterých se otáčí celý liturgický život Liturgie je fontánou, ze které proudí veškerá moc matky církve."

Podle Božího Slova bylo vykoupení (nebo spása) zajištěno Kristem Jeho obětí na kříži a je k dostání skrze víru: „*Ve kterém máme spásu skrze Jeho krev*." (Efezským 1:7, Koloským 1:14) „*Ale jednou provždy dal svou vlastní krev a tak nám získal věčné vykoupení*." (Židům 9:12) Řím to odmítá a trvá na tom, že naše vykoupení musí být dokončeno církevní liturgií. Katolický protiklad Písma v tomto bodě je očividný a osudný!

V evangeliu Boží milosti pro spásu duše, které učili apoštolové, není ani zmínka o liturgii - tím méně, že by byla cestou k „zakončení spásy" nebo „fontánou" moci církve! Tyto nápady byly formulovány později, jako část katolické „apoštolské tradice"! Nic z toho nelze vystopovat zpět k apoštolům!

Evangeličtí vůdci, kteří přijímají katolíky jako křesťany, často říkají: „Shledal jsem, že mám více společného s katolíky, než s liberálními protestanty!" Pravda - člověk by mohl najít více

společného jak politicky, tak i eticky s konzervativními ateisty či buddhisty, než s liberálními protestanty! Ale spása nemá nic společného s politikou, etikou či sociálním jednáním! Katolík může být velmi morální a i politicky konzervativní - ale dogmata jeho církve jsou úplným opakem toho, co učí Boží Slovo!

Jeden bývalý katolík, odříznutý od své rodiny, (která není ani ochotná prodiskutovat rozdíly) vysvětluje, čemu katolíci věří, co se týká spásy:

„Jsem velmi zarmoucen tím, co katolická církev dělá členům mé rodiny. Posílá mou matku do pekla. Ona nevidí žádnou potřebu poznat Ježíše nebo číst Bibli, protože věří, že je v bezpečí tak dlouho, pokud je ve správném vztahu k církvi!

Konec konců ona navštěvuje kostel a účastní se mše každou neděli a o povinných svátcích! Chodí pravidelně ke zpovědi, lituje svých hříchů, pravidelně koná skutky milosrdenství a cituje mnoho modliteb k Marii a svatým za odpuštění hříchů.

Její takzvané dobré skutky a účast na svátostech jsou pasem, který ji jednou provede nebeskou branou, potom, co strávila nějaký čas v očistci za hříchů, které možná ještě zůstaly. A Petr sám má klíče od nebes, které předal papežům - a tak ona má vyhráno.“

SPÁSA: MILOSTÍ, NEBO SKUTKY?

V evangeliu, které učil Pavel, není nic o „spáse z dobrých skutků“, která je „v procesu“ podle katolické liturgie - jak Vatikán II prohlašuje. Spása je výlučně a totálně dílem Boha a Krista, dokončeným jednou provždy na kříži. Není nic, co by k tomu mohl přidat člověk, protože člověk nemá nic, co by nabídnout mohl! Verš ve Filipských 2:12 nemůže v žádném případě znamenat, že my bychom si mohli svou spásu „odpracovat“, protože tento koncept je jasně Božím Slovem odsouzený. Jediné co tento verš může znamenat je: abychom potom, co nás Bůh spasil, žili tak, jako „stvoření v Ježíši Kristu“ v „dobrých skutcích, které pro nás Bůh připravil.“ (Efez. 2:10)

Hříšník - a to znamená každý z nás - se nemůže spasit, právě tak, jako mrtvola si nemůže sama dát transfuzi! V naší přirozenosti jsme „mrtví v hříchu!“ (Efez 2:1, Kolos 2:13) V katolicismu je člověk pouze „hříchem raněn“ (Flannery), ale mrtvý v hříchu není! A tak může tu svou spásu tak nějak odpracovat:

„Člověk získá (Bohem danou) důstojnost, když se sám zbaví otroctví vášni a snaží volit to, co je dobré a skrze svou píli a zručnost zajistí efektivně prostředky k tomuto cíli.“ (Flannery)

Na druhé straně Bible učí, že naše dobré skutky hříšníka jsou jako „špinavé hadry“ v Jeho očích. (Izaiáš 64:6) Až teprve potom, co byl člověk spasený, může - v síle Božího Ducha - konat dobré skutky, ne odpracovat si spásu, ale konat je proto, že milujeme Toho, který nás spasil. Aby mohl být spasený, člověk musí uznat svou vinu a nemohoucnost spasit sama sebe, musí uvěřit v to, co Kristus vykonal a přijmout Jeho oběť za své hříchů! Bible opětovně učí, že spása je z Boží milosti skrze víru a ne z vlastních skutků: „Skrze milost Ježíše Krista jsme spaseni.“ (Skutky 15:11) „Milostí jste spaseni.“ (Efez.2:5) „Je to milost Boží, která přináší spásu.“ (Titovi 2:11)

Pouze když je dluh zaplacen plně, je možné dostat se do nebe. „Jsou ospravedlnováni zadarmo Jeho milostí vykopením v Kristu Ježíši.“ (Římanům 3:24) Katolické evangelium spásy skrze skutky a rituály stojí v přímé opozici k Boží milosti. Je to vlastně odmítnutí Boží nabídky spásy milostí skrze víru v to, co již vykonal Kristus. Vyžaduje, aby Kristova oběť byla doplněna našimi skutky a utrpením.

Evangelium, kterému musíme uvěřit, abychom mohli být spaseni, se nazývá „evangelium o Boží milosti.“ A milost svou podstatou vylučuje skutky! Pavel to říká: „Jestliže je to milostí, potom to není ze skutků, jinak milost není milostí. Jestliže ze skutků, potom není z milosti!“ (Řím 11:6) Člověk si nemůže spásu zasloužit, odpracovat nebo dokonce koupit! Spása může být obdržena od Boha pouze jako dar Jeho milosti těm, kteří připustí, že si ji ani nezaslouží, ani ji nemohou za cokoliv vyměnit.

Vatikán II opakovaně učí spásu skrze skutky. Každý aktivní katolík se snaží svou spásu odpracovat, zasloužit si ji skrze své skutky. Někteří kněží i jeptišky dokonce ještě dnes si dávají

kamínky do bot, nosí košile z pytloviny a bičují se, aby si zasloužili spásu. Jděte se podívat do kterékoliv katolické země v době církevních svátků a uvidíte lidi, kteří se bičují za účelem pokání, poutníky, kteří lezou po kolenou po zemi směrem k nějakému mariánskému památníku, jiní padají pod tíhou těžkého kříže, další doufá, že bude mít větší šanci ke spáse, když koupí svíci a zapálí jí před obrazem či sochou ať už Marie či nějakého jiného „svatého“. Na některých místech, jako Filipíny, se pár horlivců nechá přibít na kříž a visí tam po nějaký čas v bolesti a agónii, aby alespoň částečně zaplatili za svou spásu a spásu druhých. Místo toho, aby je pokáral, Řím je ještě povzbuzuje! Spása skrze skutky je jasně učena v katolických dogmatech a tak široce praktikována věrnými, že to nikdo nemůže popřít!

Vzpomeňte si na Julia Hernandez, který byl upálen na hranici 22. prosince 1560 v Seville za to, že přivezl Bible z Německa do Španělska! Další jeho zločin, za který byl upálený, bylo prohlášení, že „kdokoliv věří v Krista a věří pouze v Jeho zásluhy, přijde určitě do nebe.“ Představte si, že je člověk odsouzen k smrti upálením za to, že věří evangeliu Boží milosti! A přesto Řím zabil statisíce lidí z tohoto důvodu.

EVANGELIUM PODLE ŘÍMA

Člověk musí velmi opatrně definovat význam slov, když diskutuje s katolíkem. Katolicismus používá mnoho biblických slov (milost, vykoupení, spása), ale s nebiblickým významem! Katolík věří, že Kristus je jediným Synem Boha, s Otcem jako jeden, který zemřel za naše hříchy, třetího dne vstal z mrtvých a vrátí se na zem, aby zde vládl. K této pravdě byla však přidána dogmata, která tuto pravdu překrucují! Mnoho evangeliků, kteří tuto skutečnost neznají, považuje katolíky za křesťany a tuto nepravdu předávají druhým.

Katoličtí obhájci, jako autor „InterVarsity“ Petr Kreeft, takový zmatek podporuje tvrzením, že katolíci „jsou spaseni Boží milostí, která je zcela zadarmo a ne tím, že by si chtěli cestu do nebe odpracovat!“ Přesto katolicismus je jedna velká „práce“ pro nebe. Kreeft zamlžuje fakt, že „být spasený skrze Boží milost“ znamená pro katolíka, že jeho dědičný hřích je vymazán křtem a že potom si člověk může zasloužit nebe skrze dobré skutky, přijímáním Kristova těla, modlitbami k Marii a svatým a mnoha dalšími způsoby. Kromě toho „milost“ nemůže katolík obdržet přímo od Krista či Boha, ale přichází skrze církev, její svátosti a hlavně skrze Marii, která je „schránkou veškeré milosti“.

Katolická církev dlouho učila, že „všechna milost jde od Boha ke Kristu, od Krista k Marii a od Marie k nám. Boží milost, která je lékem na všechno, k nám přichází skrze Marii jako voda skrze vodovod.“ (Rev. John Ferraro: „The Series of Meditation on the Mystery of the Rosary“) Sv. Bernardin řekl:

„Všechny dary, všechny ctnosti a všechna milost je rozdělována z rukou Marie, komukoliv a kdykoliv se jí zachce. Naše Paní, jelikož Ty sama jsi dárcí všech milostí, a jelikož milost spásy může vyjít jen z Tvých rukou, naše spása závisí od Tebe!“ (St. Alphonsus de Liguori: „The Glories of Mary“ - Redemptorist Fathers, 1931)

ÚLOHA MARIE VE SPÁSE

Marie hraje klíčovou roli ve spáse. Sv. Bernard kdysi prohlásil: „Všichni lidé z minulosti, přítomnosti i budoucnosti by měli pohlížet na Marii jako na prostředek a rozdělovatelku spásy.“ (Alphonsus de Liguori) Zde je příklad toho, co hlavní katoličtí svatí prohlásili (a učili!) o úloze Marie ve spáse lidské duše:

Sv. Bonaventura: „Brány nebeské se otevřou každému, kdo se svěří ochraně Marie.“ Sv. Ephrem nazývá uctívání božské matky jako to, co „odemyká brány nebeského Jerusálema.“ Blosius říká: „Tobě, ó Paní, jsou svěřeny klíče a poklady nebeského království.“ A proto bychom se měli neustále modlit slovy sv. Ambrože: „Otevři nám, ó Paní, brány ráje, neboť Ty máš klíče – ne, ještě více - Ty jsi tou branou!“

„Jelikož," říká svatý Fulgentius, „skrze Marii sestoupil Bůh z nebe na zem, aby skrze ni mohl člověk vystoupit do nebes!" „A Ty, ó Paní," volá sv. Anstazius, „byla jsi naplněna milostí, abys mohla být naší cestou ke spáse a prostředkem k vystoupení do nebeského království."

„Požehnání jsou ti, kteří Tě znají, ó Matko Boží," říká svatý Bonaventura, „protože znát Tebe je dálnicí k věčnému životu a prohlašování Tvých ctností je cesta věčné spásy." „Marie," říká Richard St. Laurence, „je paní nebes, protože tam ona poroučí, jak sama chce a vpouští toho, koho si ona sama přeje vpustit."

„A proto," říká opat Gueric, „ten, kdo slouží Marii, má nebe jisté, jako by tam už byl, a ti, kteří Marii neslouží, spasení nebudou." Svatý Bonaventura volá: „Slyšte, ó národy a všichni, kteří touží po nebi! Služte a uctívejte Marii, a věčný život jistě najdete."

„Postačuje, ó Paní," říká sv. Anselm, „pakliže tak budeš chtít a naše spása je jistá!" A svatý Antonín učí, že „duše chráněné Marií a vše, na co se ona podívá, je nutně ospravedlněné a spasené." (A. de Liguori, „The Glories of Mary")

Další, tentokrát moderní autoři citují svaté z minulosti: „Církev a svatí Tě zdraví takto: Ty, Marie, společně s Ježíšem, vykup nás! Ó Marie, naše spása je ve Tvých rukou! Ona je spoluspasitelka lidské rasy, protože společně s Kristem vykoupila lidstvo z moci Satana. Ježíš nás vykoupil krví svého těla, Marie agónií ve svém srdci, trpěla v srdci to, co scházelo v Jeho utrpení!" (Rev. John Ferraro: „Ten Series on Meditation on the Mystery of the Rosary") Populární traktát s nadpisem „Nebe otevřené praktikováním TŘIKRÁT ZDRÁVAS MARIA" slibuje:

„Jedním z největších prostředků ke spáse a jeden z nejjistějších znaků předurčení je - bez jakékoliv pochyby, bezmezná oddanost Nejpožehnanější Panně. Všichni svatí učenci církve jsou zcela jednotni v souhlase se svatým Alphonsem z Liguieri: „ZBOŽNÝ SLUŽEBNÍK MARIE NIKDY NEZAHYNE!"

„Zasvěcuji Ti, Marie, mé srdce se všemi city a prosím Tě, abys pro mě zajistila od Nejsvětější Trojice všechny milosti potřebné ke spáse!" Nebe otevřené opakováním „Zdravas Maria!" Imprimatur: Francis Cardinal Spellman, Arcibiskup New Yorku.

MILOST NEBO MILOSTI?

Že Marie je tou, ke které se katolíci přednostně obracejí pro „milosti nutné ke spáse", se nedá popřít. Tato skutečnost je omlouvána obhájci katolicismu jako jednání prostoduchých katolíků, „kteří nic lepšího neznají"! Ale opak je pravdou! Všechny tyto citáty byly výroky katolických svatých! Liguori byl jednou z největších autorit církve, kardinál a „svatý". Uctívání Marie není církevní hierarchií nikterak odmítnuté - naopak - je součástí učení a je podporované. Biskupové, kardinálové a sami papežové byli mezi těmi nejoddanějšími kultu Marie - nikdo z nich tolik, jako nynější Jan Pavel II. Byl to papež Jan XXII., komu se zjevila „Naše Paní z hory Karmel" v roce 1322, a určila „Sobotní privilegium". Potvrzeno papeži Alexandrem V., Klementem VII., Piem V., Řehořem XIII. a Pavlem V., (Liguori) bylo oporou milionům a milionům katolíků od té doby až podnes:

„Slibuji pomoc v hodině smrti, a milosti, které jsou potřebné ke spáse všem těm, kteří na první soboty pět po sobě jdoucích měsících, půjdou ke zpovědi a přijímání, budou odřikávat pětkrát růženec a budou mými společníky po patnáct minut - zatím co meditují o tajemství růžence s úmyslem nápravy a kompenzace vůči mně, a v čase smrti mají na sobě můj hnědý škapulíř." (Z modlitební karty vydané „International Fatima Rosary Crusade" Schválil Francis kardinál Spellman 21. února 1961!!!)

Povšimněte si, že spása je skrze Marii, a přichází její pomocí v hodině smrti. Dále si uvědomte, že v katolicismu se hovoří o „milostech", ne o milostí! O mši se učí, že je prostředkem postupného „aplikování a konferování milostí, potřebných ke spáse," které Kristus získal na kříži. (John A. Hardon: „Pocket Catholic Dictionary," 1966) Množné číslo slova milost se nevyskytuje v Bibli ani jednou!

Bible učí, že jsme spaseni milostí. Opuštění hříchu a věčný život je darován milostí všem, kteří uvěřili slibu evangelia. Katolická idea „milostí" naznačuje, že spásu nelze obdržet najednou, ale pouze ve splátkách kousek po kousku, hlavně skrze svátosti, které udělují milosti! A tak v katolicismu

nikdy neobdržíte odpuštění a věčný život jako kompletní transakci. Je stále ještě mnoho „milostí“, které je nutné odpracovat. Biblická milost je zdarma, katolické milosti je nutné si odpracovat.

V katolicismu je potřeba vykonat mnoho, aby člověk obdržel „milosti“. Bible na druhé straně učí, že vše, co je zapotřebí ke spáse, je uvěřit Jeho daru a přijmout jej jako dar odpuštění a věčného života. K získání „milostí“ musí katolík následovat pravidla a příkazy - mnoho způsobů, jak všechny ty milosti akumulovat. Podle speciálního slibu Marie papeži Janu XXII., práce musí být vykonána „na první sobotu po pět následujících měsíců.“ V ty dny musí člověk ke zpovědi a přijímání, odříkávat růženec, dělat Marii společníka, meditovat nad tajemstvím růžence atd. **TO JE SPÁSA VLASTNÍMI SKUTKY A SKRZE MARIÍ!**

Zde je jasně vidět ten ohromný rozdíl mezi římským katolicismem a biblickým evangeliem Boží milosti. V tom prvním případě přicházejí milosti od Boha (skrze meditaci o Marii) jako reakce na to, co zbožný katolík koná. Ve druhém případě přichází milost od Boha jako reakce na to, co vykonal Kristus. **JE URÁŽKOU BOŽÍ SPRAVEDLNOSTI TVRDIT, ŽE ON MŮŽE ODPUSTIT HŘÍCHY PROTO, ŽE SE NĚKDO MODLÍ RŮZENEC, ÚČASTNÍ SE MŠE, NEBO DĚLÁ NĚCO, CO CÍRKEV NAŘÍDILA!** Bůh může odpustit hříchy a spasit duši pouze na základě toho, že Kristus zaplatil plnou cenu požadovanou Boží spravedlností. A to se stalo. Nyní Bůh může být „*spravedlivým a zároveň ospravedlnit ty, kteří uvěřili Ježíši Kristu.*“ (Řím 3:26)

SÉMANTICKÉ (VÝZNAMOVÉ) NEDOROZUMĚNÍ?

Ve své knize obhajoby Petr Kreeft nehorázně tvrdí, že to co Luther objevil jako „ospravedlnění vírou“ je katolická doktrína, kterou církev učila a učí. (Peter Kreeft: „Fundamentals of the Faith“) Je jasné, že Kreeft musí vědět, že katolické „ospravedlnění skrze víru“ je něco zcela jiného než to, co Martin Luther objevil v Bibli a v co dnešní evangelíci věří i dnes! V opačném případě byli jak Luther, tak i další reformátoři mentálně zaostalí! A inkvizitoři museli být ještě krutější, než jsme se domnívali, když neřekli těm ubohým obětem, které upalovali na hranicích, že to všechno je pouze „významové nedorozumění“, že právě tak Řím učil jejich herezi a je vlastně jejím původcem.

Keith Fournier ve své knize „Evangelical Catholics“ srovnává katolicismus s biblickým evangeliem Boží milosti. Skutečnost, že někteří katolíci používají materiál z D. James Kennedyho „Evangelism Explosion“, má sloužit jako důkaz, že katolíci jsou evangeličtí. Když se Fourniera zeptali na použití evangelického materiálu, Fournier odvětil:

„Je několik věcí v procesu Kennedyho, které jako katolíci přijmout nemůžeme, protože to není katolické učení. Na příklad je tu totální jistota spásy, to druhé je spása pouze skrze víru.

Katolíci jsou spaseni vírou, ale také skrze poslušnost k Ježíši Kristu... existují činy poslušnosti, na které je spása vázána.“ (David W. Cloud: „Flirting with Rome“, 1993)

Pavel napsal: „*I kdybychom my, nebo i anděl z nebes, učili jiné evangelium nežli to, co jsme vás učili, nechť je prokletý!*“ (Galatským 1:8) Poukazoval na ty, kteří v jeho době měnili Boží evangelium (verš 7). Tito „judaisté“, zákoníci, zatímco částečně potvrzovali evangelium, prohlašovali, že jako dodatek musí být člověk obřezaný a musí dodržovat zákon. Tento dodatek měnil evangelium a přivolal na ně Pavlovu kletbu. Katolicismus měl 15 století času, aby přidal různé „dodatky“, o kterých se judaistům ani nezdálo! Zaslouží si Pavlovu kletbu!

ROZDÍL OD BIBLICKÉHO EVANGELIA

Pavel vysvětlil zcela jasně, že spása závisí pouze na uvěření evangeliu: „*Nestydím se za Kristovo evangelium, protože je Boží silou ke spáse každého, kdo (mu) uvěří!*“ (Římanům 1:16) Tak jednoduchá je spása lidské duše a nemá nic do činění s názorem papeže a jeho kolegů v hierarchii, která ani neexistovala po sta let od doby, kdy bylo evangelium poprvé prohlášeno a jehož výsledkem byly miliony spasených lidí.

Pavel neřekl tomu zoufalému žaláříkovi: „Uvěř v Krista a to tě postaví na dlouhou cestu dobrých skutků, členství v církvi, svátostí, modliteb ke svatým apod. Když to vydržíš, potom nakonec - po hrozných plamenech očistce a mnoha mší, za tebe odsloužených, nebeské brány se Ti nakonec otevrou.“ Ale to je evangelium Říma! Tyto ideje jsou pozdější vynálezy, které daly Římu

neuvěřitelnou moc nad těmi, kteří v katolicismu hledali spásu. Skutečnost, že stamiliony jsou stále vedeny někam, kde spása neexistuje, nás velmi skličuje!

Římskokatolická spása není to, co učí Bible. Kristus říká: „*Přijďte ke mně!*“ (Matouš 11:28) Řím říká: „*Pojďte k matce církvi!*“ Katolík nemůže přijít přímo ke Kristu, ale musí k Němu jít skrze církev, která nabízí ke spáse - jako dodatek ke Kristově dokonané oběti - zásluhy svatých, plus zásluhy za vlastní lítost a dobré skutky, utrpení jiných na konto druhých, podřízení se papeži, poslušnost vůči církevním nařízením. Vatikán II jasně učí, že katolická církev je nutná pro spásu lidské duše! (Flannery) Toto dogma je vyjádřeno v mnohých papežských dekretch, na příklad papeže Bonifáce VIII.:

„Je pouze jediná svatá katolická, apoštolská církev, mimo kterou není spásy. Je zcela nutné pro spásu, aby každý tvor se stal poddaným římskému papeži!“ (jeho papežská bula)

Pro katolíka je církev klíčem ke spáse a skrze církev jsou její věrní pevně drženi na šlapacím mlýně sebespásy, církvi určenou metodou. Nový katolický univerzální katechismus poukazuje na „všechny cesty ke spáse“, které církev řídí (Catechisme de L'eglise Catholique, 1993) a prohlašuje, že „spása přichází od Krista, hlavy církve, skrze církev, Jeho Tělo, které je nutné pro spásu“. Vatikán II potvrzuje, že je mnoho „způsobů spásy“, které církev uděluje:

„Plně zapojeni do církve jsou ti, kteří vlastní Kristova Ducha, přijímají všechny způsoby (druhy) spásy, které byly církvi dány s celou její organizací, a kteří skrze svazky vytvořené prohlášením víry, svátostmi, duchovní vládou a přijímáním, jsou spojeni v neviditelné stavbě Kristovy církve, který jí vládne skrze papeže a biskupy.“ (Flannery)

Namísto samotného Krista a osobního vztahu k Němu, římský katolík vzhlíží ke své církvi, se kterou musí být ve správném vztahu, než zemře, aby mohl být spasený(á). Toto je učen katolík již od dětství - toto najdete v každém katechismu a je to prohlašováno při biřmování. Poslechněte si Vatikán II: „Založena na Písmu a tradici, církev učí, že ona, nyní poutník na zemi, je nutná ke spáse.“ On (Kristus) výrazně určil nutnost církve, do které lidé vcházejí křtem jako skrze dveře. (Flannery) Nový univerzální katechismus Vatikánu jasně prohlašuje, že spása protéká od Krista skrze církev. (Catechisme) Kánon 992 nazývá katolickou církev „administrátorem spásy“. (James A. Coriden, Thomas J.Green, Donald E.Heintschel: „The Code of Canon Law,“ 1985)

Obhájece římského katolicismu namítne, že člověk nemusí být v církvi, aby byl spasený, a bude citovat Vatikán II ve smyslu toho, že dokonce i modloslužebníci mohou být spaseni mimo církev:

„Bůh není vzdálený od těch, kteří ve stínu a mezi modlami hledají neznámého Boha, jelikož Spasitel si přeje, aby všichni lidé byli spaseni. Ti, kteří bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium nebo Jeho církev, ale kteří přesto hledají Boha s upřímným srdcem, a pohnuti milostí, snaží se uskutečnit Jeho vůli ve svém konání, jak ho znají podle svého svědomí - takoví také mohou obdržet věčnou spásu.“ (Flannery)

Především ale jasně prohlašuje že „i když různými cestami, přesto jsou si příbuzní: věrní katolíci, další, kteří věří v Krista, a nakonec celé lidstvo povoláné Boží milostí ke spáse. (Flannery) Kromě toho další odstavec prohlašuje, že spása není pro ty, „kteří vědí, že katolická církev byla založena jako potřebná Bohem skrze Krista, ale - buď odmítnou do ní vstoupit nebo v ní zůstat.“(Flannery) Jinými slovy: Pohanští modloslužebníci jsou tak nějak v církvi, i když si to neuvědomují, ale protestanté - a hlavně bývalí katolíci, jsou prokletí.

CO ŠPATNÉHO JE NA DOBRÝCH SKUTCÍCH?

Musíme dělat kritický rozdíl mezi skutky pro zasloužení si spásy (což je nemožné!) a dobrými skutky, které Bible nazývá „*ovoce Ducha*“ (Galatským 5:22-23), které jsou přímým důsledkem nového zrození z Ducha. Hříšník se nemůže stát svatým skrze dobré skutky, právě tak jako planá jablň se nestane „Golden Delicious“ tím, že na ni přišpendlíme Golden Delicious jablka! Kvalita ovoce je výsledkem druhu stromu. Pouze potom, co hříšník byl Boží milostí spasen a tím zázračně obrácen na svatého Bohem, mohou být jeho dobré skutky akceptovány. „*Ne pro dobré skutky, které jsme konali, nýbrž Jeho milostí.*“ (Titovi 3:5)

Další problém: To, co se zdá být „dobré“ z našeho pohledu, je velmi nedokonalé v očích Boha. Ježíš řekl: „*Není žádný dobrý, kromě Boha.*“ (Marek 10:18) Podle dokonalého Božeho standardu „*není, kdo by činil dobro, ani jeden!*“ (Římanům 3:12) „*Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.*“ (Římanům 3:23) A tak, co se nám zdá jako „dobrý skutek“, je pro Boha nepřijatelné.

Co se týká dodržování zákona: „*ze skutků zákona nebude nikdo před Ním ospravedlněný.*“ (Římanům 3:20) Představte si člověka, který stojí před soudem pro rychlou jízdu a domnívá se, že unikne trestu, jelikož po té stejné cestě jel mnohokrát předtím, aniž by dovolenou rychlost překročil! Taková obhajoba by neobstála před žádným lidským soudem - a přesto si většina lidí myslí, že když jejich „dobré skutky“ budou početnější než jejich skutky špatné, dostanou se do nebe! Řekněme, že by obžalovaný řekl soudci: „Pusťte mne pro tentokrát a já vám slíbím, že už to nikdy neudělám!“ Soudce odvětlí: „Pokud už nikdy zákon nepřekročíš, budeš dělat pouze to, co zákon vyžaduje. Žádné „body k dobru“ nejsou za dodržování zákona! A tak i kdyby bylo možné žít dokonalý život od zítřka (což je stejně nemožné!), nikdy bychom tím neodčinili ani jeden jediný hřích naší minulosti!“

Dále: Spása je dar! „*Boží dar je věčný život.*“ (Řím 6:23) „*Bůh nám dal věčný život a tento život je v Jeho Synu.*“ (1 Jan 5:11) Člověk si nemůže „odpracovat“ dar! Ten musí být přijatý zdarma, jinak to není dar! Spása a věčný život musí být přijaty jako dar od Boha. Každý pokus nabídnout za něj skutky, znamená jej odmítnout!

Není tedy místo pro dobré skutky? Jistě je. Dobré skutky následují spásu tak jistě, jako dobré ovoce roste pomocí slunečního světla a tepla! Křesťané jsou „*nová stvoření*“ (2 Kor 5:17) „*stvořená v Ježíši Kristu pro dobré skutky,*“ (Efezským 2:10) ve kterých „*mají být horliví.*“ (Titovi 2:14)

JSOU NĚKTEŘÍ KATOLÍCI SPASENI?

„Ale někteří katolíci jsou jistě spaseni!“ je většinou reakce na pravdu o katolicismu. Jsem více charitativní nežli Řím, který proklíná ty, kteří o sobě tvrdí, že jsou spaseni. Jistě, někteří katolíci mohou spaseni být - ale pouze skrze to evangelium, které ztracené lidi zachraňuje! Nemůžete přece věřit v jedné době dvěma nabídkám, které jsou v jasném protikladu! Nikdo nemůže věřit, že Kristus získal spásu svou krví a zároveň věřit, že vykoupení se dosáhne skrze skutky, utrpení, rituály a odpustky... člověk nemůže věřit, že spása je skrze víru a zároveň věřit, že spásu zajistí dobré skutky!

Často se hovoří v obhajobě katolicismu o tom, že římskokatolická církev vyznává ortodoxní (pravověrná) kréda a tudíž všichni katolíci jsou křesťané. Starodávná kréda (vyznání víry) ale neobsahuje evangelium! V žádném případě ani Apoštolské či Nicénské! Tato prohlašují Kristovo božství, Jeho zrození z panny, a že „*trpěl pod Pontským Pilátem,*“ ale nespecifikují, že zemřel za naše hříchy, a že my máme věčný život skrze víru v Něj! Proto je pomýlené tvrdit, že římskokatolická církev je evangelická, protože se hlásí ke „starodávným vyznáním víry!“

V nedávném průzkumu 2000 domácností Španělska, pouze dvě osoby věděly, co evangelium vlastně je - a to byli protestanté! Ten zbytek 1998 lidí byli katolíci, kteří se domnívali, že dobré skutky, návštěva kostela a podobné, je dostane do nebe. Po patnácti letech evangelizace ve Španělsku, moji misionářští přátelé nepoznali ani jednoho jediného katolíka, který byl spasený nebo alespoň věděl, jak získat spásu! Poznání, že katolíci jsou ztraceni, nutí evangelíky pracovat ve dne i v noci, aby jim přinesli evangelium Ježíše Krista.

Autor této knihy kontaktoval mnoho katolíků, kteří byli spaseni a opustili katolickou církev. NIKDO Z NICH NIKDY NESLYŠEL, ŽE BY SE KDY PROHLAŠOVALO KRISTOVO EVANGELIUM! Všichni byli spaseni skrze evangelium Ježíše Krista, které je katolickou církví prokleté! Je to láska a sympatie ke katolíkům, aby byli spaseni, co motivuje knihu, jakou je tato.

24. „Oběť“ mše.

„Tak číňte na mou památku... kdykoliv tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud On nepřijde.“

1 Kor 11:24-26

„Nikdo by neměl pochybovat o tom, že „všichni věrní by měli uctívat tuto nejsvětější svátost (oplatku, která byla údajně změněná v Kristovo tělo) úctou, která přísluší Bohu, což bylo vždy zvykem katolické církve. Nesmí být uctívána o nic méně, protože to bylo zavedeno Kristem, aby byla přijímána. (citát Trentu) On má být v tom uctíván, protože je v ní fyzicky přítomný ..celý a úplný, Bůh a člověk ... trvale ... skrze proměnu chleba a vína, která je, jak Trentský sněm učí, vhodně pojmenovaná transsubstanciací.“

...v eucharistii se podílíme na těle a krvi jediného Božího Syna ... a to podílení nemá menší efekt, než změnit nás v to, co jsme právě přijali.

Vatikán II

Přicházíme k samému srdci římského katolicismu, tomu unikátnímu prvku, který jej odděluje od ostatních náboženství a hlavně od evangelického křesťanství: Oběť ve mši. „V ní je „oběť“ na kříži stále opakována. Je zdrojem a vrcholem celého uctívání církve a křesťanského života.“ (Flannery 1966) Prohlašuje se, že skutečné tělo a krev Ježíše Krista jsou přítomné na oltáři skrze zázrak transsubstanciacie, kterou může konat pouze katolický kněz - je to „pravé tělo a krev Ježíše Krista, který je skutečně fyzicky přítomný pod povrchem chleba a vína, aby se nabídl v oběti mše a aby byl přijat jako duchovní pokrm ve svatém přijímání.“ (John A.Hardon, „Pocket Catholic Dictionary“, 1966)

Když Kristus umíral na kříži, pronesl dvě slova: „*Dokonáno jest.*“ (Jan 19:30) Ale pro katolickou církev to „dokonané“ není! Kristova oběť pokračuje až podnes, opakována nekonečně na katolických oltářích! Kdykoliv se slouží mše, Kristova oběť se opakuje. Při mši Kristus pokračuje v nabízení sama sebe Otci, tak jak kdysi učinil na kříži, (The New Saint Joseph Baltimore Catechism, 1969), ale nekrvavým způsobem ve formě chleba a vína. (Baltimore Catechism)

Kalvárie byla velmi krvavou událostí. Jak je možné nekrvavé opakování, není vysvětleno. Kromě toho Bible jasně učí, že „*bez vylití krve není odpuštění hříchů*“. (Židům 9:22) Přesto „nekrvavá“ mše má přinést odpuštění hříchů - odpuštění, kterého není zapotřebí, protože jej obdržel už Kristus na kříži. Bible říká:

„A On vzal pohár se slovy „toto je krev Nové smlouvy, která je prolita (na kříži) za mnohé pro odpuštění hříchů.“ (Matouš 26:27-28)

„Jemu proroci vydávají svědectví, že pro Jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v Něj věří.“ (Skutky 10:43)

MNOHO OBĚTÍ NEBO JEN JEDNA?

Mše je nazývána „usmiřující obětí“, ve které se „Kristus opakovaně nabízí za spásu celého světa a ve které je naše vykoupení uskutečněno.“ Na rozdíl od toho Bible opakovaně učí, že plná pokuta za hřích byla zaplácena obětí Krista na kříži a na této bázi vzkříšený Kristus „*jednou provždy získal pro nás věčnou spásu.*“ (Židům 9:12) A tam sedí po pravici Otce náš Velekněz (Židům 4:14) v zastoupení těch, které spasil, kde provždy žije, (už nikdy nezemře) aby se za nás přimlouval:

„...který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy, potom za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sama sebe.“(Židům 7:27)

Kontrast mezi katolicismem a tím, co učí Bible, není nikde tak velký, jako ohledně údajné „oběti“ při mši. Tento rozdíl jasně vystupuje v důrazu Bible na j e d n u oběť Krista, a na denní oběti

Starého zákona, které musely být opakovány. Toto opakování je podáno jako důkaz, že nemohly zaplatit pokutu za hříchy. Na druhé straně skutečnost, že Kristus byl obětován pouze jednou, je uváděna jako důkaz, že Jeho oběť byla dostatečná a nikdy nemusela být opakována! Že mše musí být opakována a opakována, dokazuje její nedostatečnost. Jestliže jednou není dost, potom není ani miliarda opakování dost! Řím také není schopen říci, kolik mší je zapotřebí, aby se někdo dostal z očiště do nebe!

Předobrazem té jedné oběti Krista na kříži byly starozákonní oběti zvířat, které nemohly vykonat to, co vykonala Jeho jediná oběť. Bible nepřipouští žádné nedorozumění:

„Není třeba, aby sám sebe obětoval vždy znovu, jako když velekněz rok po roku s cizí krví vcházel na svaté místo, protože pak by musel trpět od počátku světa, ale nyní se zjevil jednou, na konci věků, aby svou obětí sňal hříchy.

Právě tak, jak je souzeno člověku jednou zemřít a potom je soud, tak stejně byl Kristus obětován jednou, aby nesl hříchy za mnohé.

Protož zákon s jeho ročními oběťmi nikdy nemohl dokonale očistit, protože potom už by nemuseli znovu přicházet.

Ale tento člověk (Kristus), potom, co nabídl oběť jednou provždy, usedl po pravici Otce, jednou obětí zdokonalil navždy ty, kteří jsou posvěceni.

Bůh říká: Na jejich hříchy a nespravedlnosti si již více nevzpomenu. Nyní, po jejich odpuštění, netřeba více obětí za hříchy.“ (Židům 9:25-10:2, 10:12-18)

Písmo to nemůže jasněji vyjádřit. Kristova oběť se odehrála jednou pro všechny časy na kříži - a již nikdy nebude opakována, protože On zaplatil celou pokutu. Že mše je Kristovo obětování stále a stále na katolických oltářích, je srdcem katolicismu a je hlavní nadějí katolika na propuštění z očiště. Tato doktrína je však přímým protikladem Bible! Vatikán II prohlašuje: Při oběti mše - tělo, které je dáno za nás a krev prolévána na odpuštění hříchu - jsou nabídnuty Bohu za spásu celého světa. (Flannery) Jestliže toto je pravdou, potom Kristova oběť na kříži nebyla postačující, ale jen částečnou splátkou za naše hříchy. Ovšem, Bible nás ujišťuje, že Kristus zaplatil pokutu celou.

NEMOŽNOST

To, co se tvrdí o „oběti mše“ (ať už se to nazývá jakkoliv), je holá nemožnost. Kristova oběť na kříži se odehrála v určitém časovém úseku a svůj účel plně splnila. Tato historická událost může být - a měla by být - oslavována, připomínána, uctívána, ale nemůže být opakována nebo reprezentována právě tak jako včerejší událost nebo jakákoliv jiná událost z minulosti! A jak by také mohla být, když Kristus svou obětí „zdokonalil provždy ty, kteří jsou posvěceni“?

Křesťanská víra spočívá na Kristově oběti na kříži. Katolická víra je zakotvena na schopnosti opakovat oběť na katolických oltářích. Přesto ani papež nemá potuchy, kolik obětí je zapotřebí! A tak mnoho katolíků určuje velké částky peněz ve svých posledních vůlích na stovky - i tisíce mší, které mají být slouženy v jejich prospěch. Tato doktrína rodí nejistotu, a ne to klidné ujištění, které nabízí Kristus v Písmu. „The Pocket Catholic Dictionary“ prohlašuje: „Čím častější oběť (mše), tím větší prospěch.“ Kolik „prospěchu“ je z jedné mše? Nikdo neví.

Kromě toho, Kristus je nyní ve svém vzkříšeném, nesmrtelném těle, nikdy již zemřít nemůže. Nemůže být přece „obětovaný“ ve mši. Ve Zjevení říká: „*Jsem ten, který žije a byl mrtvý. Pohled, jsem živý navěky.*“ (1:18) Kromě toho, Jeho tělo, které nyní žije „*v moci nekonečného života*“ (Židům 7:16), neobsahuje žádnou krev, která je v těle smrtelníka. Jeho tělo je nesmrtelné.

„MASO A KOSTI“ - TĚLO BEZ KRVE

Když Kristus přišel ke svým učedníkům v ten večer po vzkříšení, domnívali se, že vidí ducha. Aby dokázal, že je naživu, řekl: „*Dotkněte se mě, duch přece nemá maso a kosti (ne maso a krev!) jak vidíte u mě.*“ (Lukáš 24:39) Pochybující Tomáš, který nebyl přítomen, skepticky prohlásil: „*Dokud*

neuvídím na Jeho rukou stopy po hřebecích a dokud nevloží do nich svůj prst a svou ruku do rány v boku, neuvěřím." (Jan 20:25)

Když se o týden později Ježíš vrátil, pozval Tomáše, aby tak učinil: *„Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku, a uvěř!"* (Jan 20:27) Jasně vidíme, že Kristovy rány se „nezahojily“, ale zůstávají jako připomínka. Otevřená rána v Jeho boku ukazuje, že neměl v těle žádnou krev.

Krev je životem smrtelného těla a Kristova krev byla vylita na kříži za naše hříchy. *„V krvi je život těla. Já jsem vám ji určil na oltář k vykonávání smířčích obřadů za vaše životy. Je to krev, která získává smíření."* (Levitikus 17:11) Přesto katolíci říkají, že víno se mění v Kristovu krev na katolických oltářích - krev z Jeho těla před ukřižováním.

K opakování nebo zvěčnění Kristovy oběti bychom museli Jeho tělo znovu sestavit. Tento úžasný výkon je prý proveden skrze zázrak transsubstanciacie: Proměnění vína a chleba na krev a tělo Krista. Kněz je nepostradatelný, jelikož pouze on může svou mocí tento zázrak vykonat.

DŮLEŽITÁ ROLE TRANSSUBSTANCIACE

Díky údajnému zázraku transsubstanciacie, je přijímaná hostie uctívána tak jako sám Kristus. Ta stejná účta je zaměřena na zbývající požehnané oplatky, které jsou v malé krabici, přikryty závojem, s hořícím věčným světlem. Zbožní katolíci přicházejí a modlí se k oplatkám, jako by to byl Kristus a věří, že jsou v Jeho svaté přítomnosti. Matka Tereza to potvrzuje:

„Je nádherné, když člověk vidí Kristovu pokoru v tabernaklu, kde se zmenšil natolik, aby Ho kněz mohl držet ve svých prstech." (Mother Teresa: „In the Silence of the Heart“)

Větší oplatka je vystavena za účelem uctívání v monstranci, kde je oplatka umístěna v průhledném středu. *„Když věrní vidí tuto svátost, povzbuzuje je to k uvědomění si úžasné přítomnosti Krista, která je jako pozvánka k duchovnímu sdílení s Ním.“* (Guenter Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany*) Jeden bývalý katolík píše:

„Katolíci se klaní oplatce, která je umístěna v tabernaklu na oltáři a upřímně věří, že je to sám Kristus a to je důvod toho, proč jako dítě jsem byl naučený dělat znamení kříže, kdykoliv jsem míjel katolický kostel.“

V USA se opět rozhořel oheň nadšení pro „stálé uctívání Nejsvětější svátosti“. Rodiny z farností se přihlašují na hodinu či více týdně „držet Kristu společnost“ v Jeho uctívání bez přestávky den za dnem. Papež Jan Pavel II. to nadšeně podporuje. Založil výstavu Nejsvětější svátosti v r. 1981 v kostele sv. Petra. Řekl:

„Jak velká cena je v konverzaci s Kristem v Nejsvětější svátosti. Není nic více potěšujícího na celé zemi, nic tak mocného pro postup na cestě svatosti.“ (New Covenant, únor 1994)

POHANSKÉ SLAVNOSTI NA UCTÍVÁNÍ KRISTA?

Oplatka, která je vystavena v monstranci, bývá nošena při procesích. Je neuvěřitelné, s jakou extravagantní nádherou je nesena po ulicích při speciálních slavnostech. Na počátku osmnáctého století jeden očítý svědek a účastník velkolepého procesí v Zaragoze ve Španělsku, píše o slavnosti „Corpus Christi“:

„Děkan katedrály svolá všechny mnichy z okolí, veškeré kněžstvo z kostelů, místokrále, guvernéra a úředníky, soudce jak civilní, tak i kriminální, kancléře království, všechny ty spolky a bratrství či korporace města, aby se sešli v metropolitním kostele sv. Salvadora se všemi prapory, standartami, trubkami, obry (ohromné dřevěné figuríny víc jak 4 metry vysoké, ozdobené pestrými oděvy), aby přišli ve svých oficiálních slavnostních úborech; a veškeré kněžstvo a mniši aby přinesli do procesí stříbrné sošky svatých, všechny, které jsou v kostelích a kláštorech. Obyvatelé mají vyčistit ulice, kudy půjde procesí, pokrýt ulice zelení a květinami, dát nejkrásnější květiny na balkóny a do oken.“

Vícekrál jde s guvernérem, soudci a úředníky, aby se setkal s arcibiskupem v jeho paláci a aby doprovodil Jeho Milost do kostela, kde na ně všichni čekají. Potom, co arcibiskup pronese modlitbu před hlavním oltářem, počne hudba. Potom vyjme arcibiskup hostii a položí ji na těžký zlatý podnos na oltáři.

Arcibiskup, ve svém slavnostním rouchu a se svátostí v ruce, dává požehnání lidu. Potom arcibiskup, spolu s děkanem, viceděkanem a vedoucím sboru, položí monstranci na podstavec, který je ozdobený květinami a šperky od vážených žen, a nosí jej 12 kněží, kteří jsou oblečeni do stejných ornátů, jako když slouží mši.

Teprve nyní se procesí vydá do ulic v následujícím pořadí. Nejdříve jdou dudáci a malí či velcí „obři“, tancující po ulicích, následováni velikým stříbrným křížem z katedrály. Potom jde 30 korporací řemeslníků, každá čítá nejméně 30 členů. Potom následují chlapani a děvčata z modré nemocnice, se svými vedoucími. Potom všechny klášterní řády, počínaje františkány, protože jsou nejmladší ze všech asi 70 řádů. Je zde asi 2000 mnichů, asi 1500 jeptišek a kolem 1200 farních kněží. Je zde asi 4700 duchovních osob a kolem 15 tisíc rodin.

Potom přijde duchovenstvo katedrály sv. Salvátora a katedrály Paní z Pilar se všemi hudebníky, kteří jdou před Nejsvětější svátostí a po celou cestu zpívají. Potom jde 12 kněží, kteří nesou nebesa nad svátostí. Arcibiskup a vícekrál jdou pod nebesy. Šest kněží s kadidelnicemi stále zahalují monstranci vonným kouřem, a tak činí, dokud se nevrátí do kostela, ze kterého vyšli. Všechna ta šlechta a i prostý lid jdou s hořícími svíčkami. Celé to procesí trvá 4 hodiny. Po celou dobu vyzvánějí všechny zvony města.

Bohatost procesí je neuvěřitelná. S takovouto důstojností projdou hlavními ulicemi města a lidé na balkónech hází květiny na nebesa, pod kterými se nachází monstrance.“ (D. Antonio Gavin, „A Master Key To Popery“, 1773)

Jestliže tato oplatka, která je nabízena na katolických oltářích po celém světě, je skutečným tělem Ježíše Krista před Jeho ukřižováním, potom taková oslava není přemrštěná - nebo je? Jak je možné, že se jedno tělo změní v miliony těl, každé ve formě malé oplatky a V KAŽDÉ JE SKUTEČNÉ FYZICKÉ TĚLO JEŽÍŠE KRISTA „CELÉ A ÚPLNÉ“? Jak se ten starý, nahrubo otesaný krvavý kříž - s celou tou hanbou a výčitkou pojednou změnil do zlata posázeného diamanty? A jak chtějí biskupové s jejich zlatem protkanými oděvy, z toho nejjemnějšího hedvábí, představovat Toho, který tam visel nahý na kříži a jehož bezduché, rozbité tělo zabalené do pláten bylo položeno do hrobu? Nestalo se „opakování“ Kristovy smrti absurdní fraškou?

Co má taková pohanská nádhera se svým zlatem a šperky společného s Kalvárií? Jakým rouháním je tato paráda před světem a vychloubání se mocí, která údajně dovoluje držet ve svých prstech Kristovo tělo před ukřižováním a nabízet ho na oltářích! Toto dogma rodí fanatismus - ne víru. Zavraždění Židů v Deggendorfu jako pomsta za údajnou krádež a „mučení“ posvěcené oplatky! (Guenter Lewy, „The Catholic Church and Nazi Germany, 1964) Lidé, kteří byli vychováni ve víře, že víno se stalo Kristovou krví, byli potom schopni věřit právě tak Hitlerově mýtu o krvi.

SKUTEČNOST NEBO PODVOD?

Tato údajná síla kněze znovu stvořit na katolickém oltáři skutečné tělo Krista a pak jej nabídnout Bohu v oběti mše, kde je opět mučený a zabitý a tím nabízí nekrvavou oběť znovu a znovu, je typickým znakem římského katolicismu. A ten je tím, jak už jsme poznamenali, oddělen nepřekonatelnou propastí od náboženství druhých, speciálně od evangelického křesťanství. Co zde máme, je buď zázračná skutečnost, nebo ďábelský podvod. Střední cesta není!

Katolíci nemohou popřít skutečnost, že už napohled se zdá být jejich tvrzení o transsubstanciaci absurdní. Není žádná viditelná změna ani na oplatce, ani na vínu, když byly zázračně změněny mocí kněze na krev a tělo. Jak si potom můžeme být jisti, že tento „zázrak“ se skutečně stal? A jako v mnohých jiných věcech v katolicismu, ujištění přichází pouze, když slepě přijmeme, cokoli církev učí.

Ano, jsou některé verše, které jsou nabízeny na podporu tohoto dogmatu, ale katolík musí přijmout jejich výklad od církve, i když zdravý rozum a správné pochopení by je odmítlo. Jsou dvě

hlavní pasáže, ze kterých odvozují doktrínu transsubstanciace. (Jan 6:51-57, a Matouš 26:26-28) Porovnejte také: Lukáš 22:19-20, a 1 Kor 11:24-25. Podívejme se na ně:

LITERÁRNĚ ČI SYMBOLICKY?

V poukazu na své budoucí ukřižování, Ježíš řekl Židům: „*Ten chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa*“... *nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život*.“ Katolicismus bere tato slova literárně a obviňuje protestanty, že je vykládají symbolicky. Kristus také řekl: „*Já jsem chléb života*.“ (verš 35) Proč Ho nevzít doslovně zde a neudělat z Něj bochník chleba? Je více pošetilé říci, že Kristus je chléb, než říci, že chléb je Kristus? Bible má být brána doslovně tam, kde je to její význam - tam, kde analogie či symbolismus by byl proti logice či porušil Boží zákony!

Žalmista píše: „*On tě pokryje svými perutěmi a pod jeho křídly budeš mít útočiště*.“ (Žalm 91:4) Máme si představit Boha jako velikého ptáka? Ježíš pláče nad Jeruzalémem: „*Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti jako slepice, která kryje svá kuřátka pod křídly a ty jsi nechtěl!*“ (Lukáš 13:34) Přece to nemyslel doslovně, i když se ztotožňuje s Tím, o kterém píše Žalm 91!

Ježíš volal lidi, aby v Něj věřili. Řekl Nikodémovi, že všichni, kteří v Něj uvěří, „*nezahynou, ale dostanou věčný život*“, a že víra v Něj přivodí „*znovuzrození*“. Neměl na mysli fyzické zrození, ale zrození duchovní, fakt, který uznávají i katolíci. Ženě u studny slíbil, že jí dá „*živou vodu*“, dokonce „*studni vody*“, která z ní bude pramenit. Jistě nemyslel na vodu fyzickou. Řekl Židům, že kdokoli v Něj uvěří, z jeho nitra poteče řeka živé vody, ale jistě nemyslel na fyzické nitro či vodu.

V Janovi 6. kapitole řekl: „*Já jsem chléb života. Kdo ke mně přijde, nikdy nebude hladovět a nikdy žíznit*.“ Že neměl na mysli fyzický hlad či žízeň, je jasné - chce říci, že už nikdy nebude hladovět či žíznit duchovně. Kristus mluví duchovně a podává své ideje s analogiemi ze známých věcí. Proč potom bychom Ho měli brát doslovně, když hovoří o tom, že oni musí „*jíst Jeho tělo a pít jeho krev*“?

Založen na onom kritickém omylu interpretace, katolík trvá na tom, že chléb i víno jsou skutečným Kristem. Pojďme to sledovat až k logickému závěru. Pokud Kristus hovořil o svém těle doslovně, potom musel mluvit doslovně i tam, kde říká: „*Já jsem chléb života; kdo ke mně přijde, už nikdy nebude hladovět, a kdo ve mne uvěří, nebude žíznit*.“ (verš 35) Jelikož katolíci trvají na doslovném chlebu (těle) a vínu (krvi), potom přece nemohou už nikdy hladovět či žíznit, a to přece dělají. Pokud „*hladovět a žíznit*“ jsou myšleny duchovně, potom je také třeba duchovně „*jíst Jeho tělo*“. Zřejmě Kristus říká, že kdo v Něj uvěří, obdrží věčný život a nemusí si chodit zpět pro splátky.

Katolicismus trvá na tom, aby věrní jedli tělo a pili krev často. Čím více mší, tím lépe, ale ani takový člověk si není jistý, že půjde přímo do nebe bez očistce. Kánon 904 říká: „*Když si uvědomujeme, že vykoupění se neustále zdokonaluje v oběti mše, kněží by měli přijímat často - nejlépe denně*.“ (James Coriden, „*The Code of Canon Law*“) Na druhé straně nás Bible stále učí, že naše vykoupění bylo zajištěno jednou provždy na kříži a že Kristova oběť se už nikdy opakovat nebude.

Kristus řekl: „*Toto je vůle Toho, který mne poslal, aby každý, kdo vidí Syna a uvěří v Něj, měl věčný život*.“ (Jan 6:40) Jasně toto „*uvěření*“ v Krista, (které On přirovnává k požívání Jeje), je aktem „*jednou provždy*“. Kristus přece neříká, že se to musí udělat dvacetkrát, tisíckrát, jednou za den, jednou za rok. *V okamžiku, kdy člověk uvěří v Krista, on či ona obdrží odpuštění všech hříchů a věčný život jako dar Boží milosti*. Je nad slunce jasné, že člověk, který dostal věčný život tím, že jednou uvěřil, pojedl Krista, nepotřebuje tento akt opakovat! Jinak termín „*věčný život*“ má nesprávnou nálepku, protože to, co trvá věčně, se nemusí obnovovat či „*posilovat*“! Zamyslete se ještě jednou nad Kristovými slovy z té stejné kapitoly:

„*Popravdě vám pravím, kdo ve mne uvěřil, má (už nyní!) věčný život. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu a zemřeli. Tento chléb přichází z nebe, aby jej lidé mohli jíst a nezemřeli. Já jsem ten živý chléb, který přišel dolů z nebe; kdokoli bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A ten chléb, který dám, je mé tělo, které dám za život světa*.“ (Jan 6:47-51)

Kde dal Kristus své tělo? Ne u Poslední večeře, jak učí katolicismus, ale na kříži! Tento omyl ve výkladu je omylem smrtelným, protože, a nad tím se zamyslete, když Kristus říká „*toto je mé tělo...toto je má krev*“ a myslel to doslova, potom se obětoval ještě předtím, než na ten kříž šel! To je,

ve skutečnosti, to podivné učení katolicismu: „Náš Spasitel, při Poslední večeři, kdy byl zrazen, ustanovil oltářní svátost svého těla a krve, aby takto mohla být zachována oběť kříže po staletí až do Jeho návratu.“ (Flannery)

Opakujeme: Jestliže Kristus hovoří o fyzickém těle a krvi v Janu 6, potom nikdo, kdo z Něj jí, fyzicky nezemře. Ale všichni apoštolové jsou mrtvi! Pokud nemyslel doslova „že všichni, kdo z něj pojí, nezemřou,“ potom také nepoukazuje na fyzické požívání Jeho těla a krve! Zřejmě hovoří duchovně po celou tu kapitolu, jako i jinde.

Tragedií je, že katolík nemůže přijmout duchovní věčný život, protože je postavený před dogma, které učí, že Kristus hovoří ve fyzické rovině. Řím si nárokuje kontrolu zásluh, které Kristus pro nás vydobyl a podává je „po splátkách“, když katolík (jak se domnívá), fyzicky požije Kristovo doslovné tělo a krev. Tato oběť mše musí být opakována do nekonečna.

PODOBENSTVÍ

Když Ježíš pravil: „*Já jsem dveře; když někdo vejde skrze mě, bude spasen,*“ (Jan 10:9) ani katolíci se nedomnívají, že to znamená, že Kristus má na mysli skutečné dveře, skrze které člověk musí projít svým skutečným fyzickým tělem, aby byl spasen. Ježíš to používá jako podobenství, že vírou v Něho člověk prochází do nové roviny duchovní bytosti: věčného života. Když Ježíš řekl: „*Já jsem světlo světa; kdo následuje mě, nikdy nebude ve tmě,*“ (Jan 8:12) nemluví o fyzickém světle, ale o světle duchovním. Takové světlo obdrží každý, kdo Jej přijme, na rozdíl od duchovní tmy světa.

Mohli bychom uvést mnoho dalších příkladů, ale to by bylo zcela zbytečné. Ježíš neustále vybízel lidstvo, aby v Něj věřilo. Kdykoliv promluvil, ať už o znovuzrození, o vodě, o ovcích, o ovčáku, o rozsévači, o rostlinách, o chlebu či dveřích, chtěl tím sdělit duchovní pravdu pomocí fyzických objektů a nemůže být brán doslovně! Je nám řečeno, že kdykoliv mluvil k davům, hovořil k nim v podobenstvích: „*Všechny tyto věci říkal k davům v podobenstvích; a bez podobenství k nim nikdy nemluvil.*“ (Matouš 13:34)

Kristus mluvil k davu v Janu 6. Proto víme, že mluvil v podobenstvích a používal figurativní a duchovní - ne doslovnou a fyzickou řeč! Ovšem jsou zde ještě jiné důvody, pro naše ujištění.

DALŠÍ PŘESVĚDČIVÉ ARGUMENTY

Platil a stále platí pro Žida zákon nepožívat krev (Levitikus 7:26-27, 17:10-11 atd.) a pod inspirací Ducha svatého apoštolové přemlouvali křesťany z pohanů, aby se „zdrželi krve“ (Skutky 15:28) Jistěže by Kristus nežádal křesťany nebo Židy, aby pili Jeho doslovnou, fyzickou krev! A požívat Jeho maso by byl kanibalismus, něco, co by On neschvaloval, tím méně doporučoval! Že měl na mysli „věřit“ v Něj, a ilustroval to symbolem jedení a pití je jasné:

„*Já jsem chléb života; ten kdo ke mně přijde, nebude již nikdy hladovět, a kdo ve mne věří, nebude nikdy žíznit! Ale ... vy jste mne také viděli a nevěříte...*“

Kdo ve mne věří, má věčný život. Já jsem ten chléb života.... Chléb, který já vám dám, je mé tělo, které dám za život světa.....

Pakliže nejíte tělo Syna člověka a nepijete Jeho krev, nemáte v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život.“ (Jan 6:35-36, 47-48, 51, 53-54)

Opravdu říká Ježíš, že abychom získali věčný život, musíme jíst Jeho tělo a pít Jeho krev? Nebo má na mysli víru v Něj a tuto pravdu takto ilustruje? Říká velmi jasně, že vírou v Něj máme věčný život. A přitom také říká, že pouze „požíváním“ Jeho těla obdržíme věčný život. Zde je nesrovnatelný rozpor, pokud „jedení“ není synonymem pro „věření“.

Zde je jasný důvod, proč Ježíš používá symbol jídla. Ve Starém zákoně kněží oběti jedli: „*Kněz, který ji nabídl za hřích, ji bude jíst a všichni muži mezi kněžími ji budou jíst.*“ (Levitikus 6:26, 29, 6:16, 18, 7:6, 15 atd.) Kristus tak říká Židům, že On je naplněním obětí Starého zákona, a že Jeho tělo a krev budou dány za hříchy světa. Zároveň ustavuje kněžský statut všech křesťanů. Pouze kněží

pod Zákonem jedli oběti, ale dnes Ho musí přijmout každý vírou, aby obdržel dar věčného života z Boží milosti. Všichni musí věřit, že Boží Syn se stal doslovným člověkem s tělem a krví, aby mohl za člověka zemřít.

Existuje mnoho dalších důvodů, proč Kristus nemohl mínit své fyzické tělo a krev. Jeho obět za hřích se uskutečnila pouze jednou. Jestliže skutečně mělo jít o fyzické jídlo a pití, potom se mělo uskutečnit v tom čase. Tělo, které bylo obětované a položené do hrobu, bylo vzkříšené, změněné a oslavené. Kristovo nové tělo, které nyní existuje po pravici Otce v nebi, nemá žádnou krev a nemůže zemřít. To staré tělo, jehož život byl v jeho krvi, už neexistuje. Pavel řekl: „*Ačkoliv jsme dříve viděli Krista lidskýma očima, nyní už Ho tak neznáme*“. (2 Korintským 5:16) Tvrdit, že tělo Krista, které existovalo před ukřižováním, bylo znovu vytvořeno na katolických oltářích, aby mohlo být nabízeno opět a opět za hřích - je protiklad - jak Božího Slova, tak i logiky.

HRANICE REALITY

Celý katolický případ spočívá na víře, že doslovně přijímá fyzického Krista. Ovšem, je fantazií věřit, že denně milion oplatek se změní v c e l é, f y z i c k é tělo Ježíše Krista ve své podstatě, jak bylo před ukřižováním, zatímco Kristus je v nebi ve svém novém těle! „Ale Bůh je všudypřítomný,“ zní námitka. To je pravda, a protože je Bohem, svým Duchem je Kristus kdekoli v daném čase. Ale když se stal člověkem, podřídil se určitému omezení. Fyzické tělo zabírá prostor, a proto může být v jednom určitém čase jen na jednom místě. Nikde v Bibli není naznačeno, že Kristus byl t ě l e s n ě přítomný v jednom čase na více místech!

Přesto Kristus řekl: „*Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem v jejich středu*.“ (Matouš 18:20) Křesťané tomuto slibu věří, ale nikdo si nepředstavuje, že je Kristus fyzicky - v tom stejném okamžiku - v tisíci skupinách křesťanů! Vlastně si Ho nikdo nepředstavuje, že by byl v jednom okamžiku na tisíci místech! To by znamenalo, že je Ho možno vidět, ale tak tomu není! Navrhnout, že tisíce oplatek jsou - každá z nich - Kristovo fyzické tělo - celé, úplné - znamená se otočit od reality a zabývat se fantazií.

Právě tak Kristův proslav při Poslední večeři nepřipouští transsubstanciaci: „*Vzal chléb, rozlomil a řekl: Vezměte a jezte, toto je mé tělo, které je obětováno pro vás ... číňte tak ve vzpomínce na mne... Tento pohár je nová smlouva v mé krvi; tak číňte. Jak často tak činíte, číňte tak na mou památku*.“ (1 Kor 11:23-25) Kristus chce, aby si křesťané připomínali Jeho smrt na kříži a brali chléb a víno jako připomínku. Jeho řeč nenaznačuje žádnou myšlenku na opakování Jeho oběti na kříži.

Povšimněte si Jeho slov „*toto je mé tělo*“. Neřekl, že jednoho dne se kousky chleba stanou Jeho tělem skrze zázrak transsubstanciacie, jak tvrdí katolická hierarchie, ale že chléb v tom okamžiku byl Jeho tělem. Nikdo nemůže brát takový výrok doslovně, protože On tam seděl a držel chléb ve svých prstech! Zřejmě to bylo symbolické!

Můžeme si být jisti, že nikdo z Kristových učedníků si nepředstavoval, že ten chléb, který držel v ruce, byl Jeho skutečným tělem! Že by to bylo Jeho skutečné tělo a zároveň by seděl mezi nimi, bylo přece nemožné. Taková fantazie jim ani nepřišla na mysl a byla vymyšlená mnohem později. Určitě tomu Kristova slova nenaznačovala - ani nemáme důvod věřit, že by učedníci k takovému závěru došli. Byl to papež Pius III., který udělal dogma „oběti“ mše v roce 1215.

PODOBNÝ POHLED LUTHERA

Martin Luther nebyl schopen odpoutat se od římského katolicismu (křest dítek apod.), a to zůstalo v církvi, která nese jeho jméno až podnes! Zatímco luteráni popírají, že učí transsubstanciaci, přesto prohlašují:

„Pravé, reálné tělo a krev jsou nějak přítomné - unikátním způsobem - vně požehnaného chleba i vína, a je požíváno u Svaté večeře. Toto je jasný (?) význam Písma. (Matouše 26:26-28, 1 Korintským 10:16, 11:23-32)

Luteránská doktrína je, že chléb a víno při Svaté večeři jsou tělem a krví Krista. Jak se to může stát, nevíme a nerozumíme tomu. Ale Kristusřekl, že je to Jeho tělo a Jeho krev. My prostě tato Jeho slova opakujeme.

Ti, kteří nevěří slovům Krista ohledně této svátosti, neuznávají Jeho tělo a krev při Večeři a tak přijímají tuto svátost nevhodným způsobem.“ (John M. Drickamer: „The Real Presence“, „Christian News“ February 21 1994)

Není otázkou, zda někdo Kristovým slovům věří nebo ne, ale jak jsou tato slova pochopena! Není víc důvodů brát Ho doslova, když říká „*toto je mé tělo*,” než když řekl: „*Já jsem dveře*.” Brát to doslova, by bylo něco proti zdravému rozumu, nebo souhlas s porušováním Božího zákona kanibalismem a požíváním krve. Dále to vede k pošetilé herezi, která učí, že i když Kristus je ve svém vzkříšeném a dokonalém těle po pravici Otce, Jeho lidské tělo - tak jak bylo před ukřižováním - je stále a stále požíváno katolíky a luterány po celém světě. Vede to také k fantastické představě, že miliony kousků chleba či oplatek mohou být ve stejném okamžiku celým fyzickým tělem Ježíše Krista!

Luther alespoň neučil, že Kristova oběť má být opakována a opakována do nekonečna a že odpouštění hříchů a věčný život se udílí po splátkách tím, že jíme chléb a pijeme víno. Tento klam, podpořen hypotézí transsubstanciace, zabraňuje katolíkovi, aby věřil v Krista. Nejsvětější svátost (eucharistie) je samým srdcem a jádrem falešného evangelia samospásy skrze vlastní snahu, kterou propaguje katolicismus.

Bohužel, zbožný katolík byl takto odvrácen od prosté víry v Krista jako svého Spasitele, k víře ve spásu fyzickým požíváním Kristova těla. A tak spása nepřichází skrze víru, ale skutky - ne věřením, ale jedením! Není potom divu, že je pro katolíka tak hrozně těžké přijmout biblické evangelium! Od malička je mu vštěpováno, že každým spolknutím údajného těla a pitím krve se dostává blíže a blíže ke spáse a k nebi! Je jasné, že taková osoba shledává velmi obtížným akceptovat skutečnost, že jediným aktem víry - přijetím Krista do svého srdce, je spasený a v okamžiku smrti přechází okamžitě do přítomnosti Krista - ne do očiště!

Evangelium Boží milosti je popíráno učením, že „zásluhy a milosti“, které pro nás Kristus zaopatřil, jsou rozdělovány „na splátky“ skrze katolickou liturgii, obzvláště skrze mši. Ta údajná moc kněze změnit malou oplatku a víno na skutečné tělo a krev Ježíše Krista, je srdcem té lži! A tak katolík, nevědomý biblického učení, že je d n a oběť Ježíše Krista je zcela postačující a že „*tam, kde jsou hříchy odpuštěny, není už třeba za ně přinášet oběti*,” (Židům 10:18) byl přesvědčený svou církví, že opětovně oběti Krista na katolických oltářích platí za jeho hřích:

„Mše je skutečná, smířčí oběť, kterou je Bůh usmířený a odpouští hříchy a nepravosti.“ (William L. Shirer)

ZÁZRAK?

Ti, kteří odmítají fantazii transsubstanciace, jsou obviňováni z toho, že nevěří na zázraky. Ano, „*s Bohem je možné všechno*.“ (Matouš 19:26, Marek 10:27) Ale i toto prohlášení musíme definovat podle Boží povahy a podle reality. Bůh se nemůže stát démonem či Satanem, ani nemůže lhát! (Titovi 1:2) Bůh se také nemůže stát vesmírem, protože svou vlastní přirozeností je oddělený a odlišný od vesmíru a panteismus je nemožný!

Právě tak zázraky musí fungovat uvnitř hranic ověřitelné reality. Oplatka, která se „změnila“ na Kristovo tělo a krev a přesto si zachovala všechny své původní kvality a svou charakteristiku, postrádá podstatu zázraku: zázrak musí být rozeznatelný a tak přinést Bohu slávu. Jelikož oplatka a víno zůstávají nezměněny, tento údajný zázrak zůstává neviditelným. Ale zázrak musí být pozorovatelným (chromí chodí, slepí vidí, bouře se okamžitě utiší, mrtvý vstane apod.), jinak totiž nikdo nemůže vědět, že se nějaký zázrak vůbec stal, a tak nemůže vzdávat slávu Bohu!

Jistěže Bůh je schopný proměnit oplatku v lidské tělo. Jan Křtitel říká, že „*Bůh může z těchto kamenů...vytvořit Abrahamovi děti*.“ (Matouš 3:9) Ale kdyby tak učinil, ty kameny, které proměnil, by už nevypadaly jako kameny, se vši charakteristikou kamenů! Proměnit oplatku v lidské maso a krev

nepopírá ani Boží povahu, ani realitu. Ale transsubstanciace takovým zázrakem není. Oplatka se změnila v Kristovo tělo „ve formě a podstatě oplatky“.

Žádný takový „zázrak“ se v Bibli nevyskytuje. Otevření Rudého moře tak, aby Izraelité mohli přejít po suchu, byl čin, který mohli jak Izraelité, tak i Egypťané pozorovat a porozumět, že se tak stalo z Boží moci. Dejme tomu, že by to byl „zázrak“ na rovině transsubstanciace. Rudé moře by se jako „otevřelo“ a Izraelité by jako přešli po suchu tak, že by na druhou stranu přeplavali.

Dejme tomu, že by Kristus jakoby vyléčil slepého, který by stále neviděl, nebo vzkřísil mrtvého, který by stále vypadal jako mrtvola. Takové návrhy jsou směšné - a přesto jsou zcela stejné povahy jako transsubstanciace! Vezměme zázrak v Káni Galilejské. Když vedoucí svatby víno ochutnal, pravil ženichovi: „Ty jsi nechal to nejlepší víno až na konec!“ (Jan 2:10) Dejme tomu, že by namísto toho řekl: „Tohle není víno, to je voda!“ Služebníci by odvětili: „Ne, pane, je to víno!“ Vedoucí svatby by se rozložil: „Nedělejte si ze mě legraci! Vypadá to jako voda, chutná to jako voda - je to voda!“ Služebník by trval na svém: „Pane, je to víno. Ježíš proměnil vodu ve víno, které vypadá a chutná jako voda.“ Takový zázrak v Bibli není a pro Řím vznášet takové tvrzení je ubohý pokus zakrýt zřejmý podvod.

ROZPAD, ODSOUZENÍ, SMRT

Podívejme se ještě na jeden důvod, proč transsubstanciace je podvod. Pisatel žalmů prohlásil, a Petr ho cituje ve svém kázání v den Letnic, právě tak jako později Pavel: „*Nedovolíš, aby Tvůj Svatý se rozpadl v hrobě.*“ (Žalm 16:10, Skutky 2:27,13:35) Kristovo tělo se v hrobě nerozpadlo, na druhé straně zasvěcená a „přeměněná“ oplatka, která je připravená pro nemocné, či vystavená v monstranci, je napadena červy a plísní, není-li brzy spotřebovaná. Kdyby to bylo Kristovo tělo, nikdy by se tak nemohlo stát!

Je tragedií, že se mše stala příčinou odsouzení pro katolíky, kteří „jsou povinni pod hrozbou smrtelného hříchu účastnit se mše o nedělích a svátcích.“ (Hardon, „Pocket Catholic Dictionary“) Podle nedávného průzkumu pouze 33 procent amerických katolíků se účastňuje mše v tu či onu danou neděli a jen velmi málo každou neděli. Pouze 12 procent katolíků Francie (která je na 90% katolická) můžete najít v neděli na mši. Toto ukazuje na velikou většinu katolíků, kteří jsou ustavičně ve smrtelném hříchu a tak jsou zbaveni „posvěcující milosti“ a „práva na nebe“. (Hardon)

Toto dogma transsubstanciace je tak důležité pro Řím, že mnoho lidí, kteří to přijmout nemohli, bylo upáleno na hranici! Bylo to hlavně pro tento důvod, že většina z 288 anglických mučedníků byla uvržena do plamenů během pětileté vlády „Krvavé Marie“, která zavedla katolicismus zpět do Anglie po krátkém oddechu svobody od papežské tyranie.

Mnoho upřímných a zbožných katolíků toužilo zachránit Anglii pro Matku církev a zaradovalo se, když byla reformace zastavena. Dnes jsou to vedoucí evangelíci, kteří se cítí šťastní, když mohou odstranit reformaci a tím popřít Krista a Jeho evangelium. V tomto procesu zesměšňují ty, kteří rádi dali své životy za to, aby pro nás toto evangelium zachovali.

25. Zrazená reformace.

„Upálení mariánských mučedníků je čin, který Řím nikdy nezavrhl. Nikdy nelitoval svého zacházení s Valdenskými a Albigenskými... hromadných vražd španělské inkvizice, nebo upálení anglických reformátorů. Tohoto faktu bychom si měli povšimnout a mít na paměti: Řím se nikdy nemění! ...“

Anglikánský biskup J.C. Ryle 1885

„Římskokatolická církev je podvrh toho nejhoršího a ďábelského druhu, forma antikrista má být odmítnuta a odsouzena.“

D. Martin Lloyd-Jones

„Neznám nikoho, kdo by byl tak oddaný velkým fundamentálním doktrínám křesťanství jako katolíci...“

W. A. Criswell, bývalý prezident Jižní konvence baptistů

„Shledal jsem, že to, v co já věřím, je v podstatě to stejné, v co věří ortodoxní římskokatolíci“.

Billy Graham

Mezi dnešními evangelisty roste trend přijmout a propagovat laskavý pohled na romanismus, který je v protikladu ke všemu, co považovali protestanté za pravdu za posledních 400 let. Reformace - pokud se o ní vůbec hovoří - je zobrazována jako zbytečné odtržení se od církve, která byla jak biblická, tak i evangelická. Prohlášení mnoha evangeliků dnes uvádí v pochybnost víru a přesvědčení milionů mučedníků, kteří raději zemřeli, než aby přijali transsubstanciaci, uctívání svatých, a celý ten zbytek římského falešného evangelia rituálů a skutků. Pokud katolicismus skutečně stojí solidně za velkými fundamentálními doktrínami křesťanství - o co tedy v reformaci vlastně šlo?

Jestliže pohled, který dnes mnozí v evangelických kruzích mají, je pravdivý, potom ty miliony umučených a povražděných Římem za ta staletí, nezemřely za svou víru, ale pro nějaké slovní nedorozumění! Jaká tragédie! Pokud evangelické a katolické doktríny jsou „v zásadě stejné“, potom celá reformace byla založena na neuvěřitelném omylu, který teprve po 400 letech vyšel na světlo! Ale jestliže tomu tak není a mezi katolíky a protestanty byly skutečně životně důležité rozdíly v době reformace, proč nejsou dnes? Změnil se snad katolicismus?

Všichni dobře víme, že dogmata katolické církve, která mučedníci nemohli přijmout, se nezměnila. Právě tak evangelíci se nerozhodli pro jiné evangelium než evangelium spásy skrze víru v Ježíše Krista, tak, jak věřili reformátoři. Každopádně lidé jako Billy Graham nebo W.A. Criswell, prokázali svými životy ve službě pro Krista, že by vědomě nepopřeli evangelium Boží milosti skrze Ježíše Krista! A tím těžší je pochopit, jak mohou oni a i jiní evangeličtí vedoucí, hovořit o shodnosti víry s římskými katolíky - něco, co bylo nemyslitelné pro minulé generace protestantů!

Hlavním cílem této knihy je objasnit nedorozumění ohledně katolicismu. Řím velmi schopně zakrývá své skutečné úmysly sladkými slovy a schovává svůj pravý charakter za nádherným uměním a dojemnou zbožností. Mnoho z toho, co jsme až do teď uvedli, dokonce i události tak nedávné, jako válka v Jugoslávii, rozšířená sexuální promiskuita mezi kněžstvem a rušení manželství po desetitisících, asi šokovalo - možná i pohoršilo - mnoho čtenářů. Je to proto, že pomocí své dominance v médiích se Řím ukazuje v takovém světle, že je obtížné uvěřit opaku...

„Proč nespojit své síly v politickém i sociálním úsilí? Katolíci i protestanté společně by mohli evangelizovat svět.“ Vždyť se - při nejmenším - hlásí ke stejnému krédu a mnoho podobného mají i v morálce. Jakékoliv „malé rozdíly v doktríně“, které možná existují, by těžko mohly být tak důležité,

aby rozdělily křesťany! Takto myslí někteří evangeličtí vedoucí. Ti, kteří je následují z důvodu stejného nepochopení, to s radostí přijmou!

ZAPOMENUTÁ HISTORIE - POTLAČENÁ PRAVDA

Reformace je už tak časově vzdálená, že to, o co se bojovalo, je už téměř zapomenuto. Potřebujeme si znovu připamatovat fakta - jakkoliv nepříjemná - abychom zahnali mylné představy, na kterých je nový ekumenismus postaven a které propaguje. Mnoho protestantů má již jen mlhavé představy o tom, proti čemu se tenkrát v hluboké minulosti „protestovalo“ - tím méně aby si uvědomili jeho důležitost dnes. Dokonce i takový neochvějný evangelista jako Billy Graham se zdá být přesvědčený o „novém postoji“ Říma! Graham navštívil papeže Jana Pavla II. třikrát a zřejmě podle toho, jak se mu tento představil, jej nazývá „největším evangelistou světa“ (Michael de Semlyen: „All Roads Lead To Rome?“, 1991) a říká, že „žádný rozdíl v teologii není tak důležitý, jako spása lidské duše.“ (Cleveland Plain Dealer, „Catholics, Protestants work for Graham Crusade“, March 27. 1994) Skutečnost, že papež vůči Grahamovi už tak poctivý nebyl, je vidět v oficiálním učení Říma, učení, o kterém mnoho evangeliků je velmi uboze informováno.

Tak dychtiví jsou někteří evangelisté spolupracovat s katolíky, že jsou ochotni přijmout revizi historie vypracovanou Římem bez toho, aby si sami historické skutečnosti přezkoumali. „Jistě je postoj Říma upřímný, tak jako jeho projevy o lásce, míru a bratrství v Kristu - proto odpuštěme a zapomeňme na minulost!“

Dokonce i dobře smýšlející evangelické organizace a jejich vedoucí občas potlačovali fakta z obav, že by urazili katolíky, které se snaží evangelizovat. Wilson Ewin uvádí klasický případ:

„The BGEA (Billy Graham Evangelistic Association) dostala tisková práva (pro speciální vydání) klasického Henry H. Haleyova „Komentáře Bible“ pod názvem „Příručka kapesní Bible.“ Je tam mimo jiné popisováno mučednictví milionů. V edici vydané r. 1962 Grahamova Asociace tyto stránky odstranila!“ (Quebec Baptist Mission: „Today’s Evangelicals Embracing the World’s Deadliest Cult“, 1994)

To stejné se stalo s dalšími speciálními vydáními v letech 1964 a 69. Výsledkem byla skutečnost, že čtenáři byli připraveni o dvanáct stránek historických údajů! Tyto stránky popisovaly zlo některých papežů právě tak, jako pronásledování a vraždění křesťanů již dlouho před reformací. Následuje vzorek faktů, pečlivě podaných autorem Halleyem a stále je lze i dnes zakoupit v knihkupectvích:

„Albigenští kázali proti nemorálnostem katolického kněžstva, poutím, uctívání svatých, soch a obrazů. Odporovali nárokům, které si činila katolická církev, a stále používali Písmo. Kolem roku 1167 tvořili většinu Jižní Francie. V roce 1208 papež Innocent III. nařídil křížáckou výpravu. Následovala krvavá válka, která má sotva v historii obdobu. Město za městem bylo dobyté, obyvatelé - bez ohledu na stáří či pohlaví, povražděni. Během příštích 100 let byli Albigenští zcela vyhlazeni...

O dvě století později, mezi lety 1540 a 1570, ne méně než 900 tisíc protestantů bylo pobito v papežské válce za vyhubení Valdenských. Pomyslete na mnichy a kněze, kteří řídili - s nelidskou krutostí a brutalitou - činy mučení a upalování zaživa nevinných mužů a žen a dělali tak ve jménu Ježíše Krista, z nařízení „náměstka Krista“!

... v noci 24. srpna 1572 bylo 70 tisíc Hugenetů, včetně většiny jejich vůdců, povražděno v tak zvané „Bartolomějské noci“. Dalších 200 tisíc zahynulo mučednickou smrtí a 500 tisíc uprchlo do protestantských zemí...“ (Henry H. Halley, „Pocket Bible Handbook“, Chicago 1944)

PROČ REFORMACI?

Už jsme poznamenali, že po dlouhá staletí před reformací prostá křesťanská společnost existovala mimo katolickou církev. Tito křesťané opovrhovali herezím a pokrytectví Říma a odmítali uznávat papeže. Za to byli pronásledováni, mučeni a vražděni neuvěřitelně krutým způsobem po statisících. Byly organizovány křížácké výpravy na vyhubení těchto „heretiků“ právě tak, jako byly

prováděny proti Židům nebo muslimům ve Svaté zemi. Připomeňme si, že v jednom dni zmasakroval papež Pius III. 60 tisíc lidí, jako „korunní úspěch svého papežství!"

Skrze svědectví těchto pronásledovaných křesťanů a z Bibli, které tito vydávali, lidé jako Jan Viklef (1329-84), Jan Hus (1373-1415) a Johannes Geiler von Kayserberg (1445-1510) uvěřili evangelium a počali je učit své katolické přátele. Mnoho z nich uvěřilo a zůstali věrní i v plamenech. To jsou předchůdci reformace.

Přestože v Západním světě není možné zákonně odsoudit k trestu smrti za herezi, je stále velmi obtížné evangelizovat v částech Jižní Ameriky a v katolických zemích Evropy. Tam je pravda potlačována a je velmi pravděpodobné, že průměrný katolík se nikdy nedozví biblické evangelium, během celého svého života!!! Když člověk navštíví takové oblasti, vidí okamžitě antagonismus Říma vůči evangelium a lépe pochopí, jak to asi muselo vypadat v dobách reformace.

Nedávno jsem mluvil se známými ve Španělsku a zeptal jsem se na jejich život římských katolíků předtím, než se stali křesťany. Takové vyprávění by vás rozplakalo! Chodili ke zpovědi a na mše, modlili se k obrazu Marie a svatých, zapalovali svíce, často se křížovali ve víře, že je jejich církev dostane do nebe. Mohli pouze doufat, že po smrti budou za ně jejich příbuzní a přátelé platit mše, které je dostanou z očiště.

Jeden z nich uslyšel evangelium na hřbitově, kam se katolíci šli modlit k svatým a předkům na církevní svátek. Skupinka opovrhovaných evangelíků znala jejich pohanský zvyk a na hřbitově rozdávala literaturu. Jiný mladý člověk se dozvěděl o evangelium z letáčku, který jeho přítel ve zlosti roztrhal a odhodil. Tak hladový po pravdě byl tento člověk, že pečlivě posbíral všechny kousky papíru, slepil, přečetl a byl spasen.

Dokonce i dlouho po tom, co reformace vznikla, stále bylo smrtelně nebezpečné stát se křesťanem v katolických zemích jako je Španělsko nebo Itálie, či ve velkých oblastech Evropy, které zůstaly fanaticky katolické. V minulých kapitolách jsme se zabývali hlavně reformací na evropské pevnině - nyní obrátíme naši pozornost na Anglii, a podíváme se, jak reformace do této země přišla a jak je zneuctívána dnes.

Anglie byla unikátní. Celá země eventuálně přišla pod protestantskou kontrolu, a tak se stala útočištěm každému, kdo se tam mohl dostat. D. Antonio Gavin, španělský katolík, který uprchl do Anglie potom, co se stal křesťanem na počátku osmnáctého století, napsal:

„Když se zalíbilo Bohu skrze Jeho milost překonat ve mně mé předsudky, které jsem měl ve prospěch zkorumpované církve, ve které jsem vyrostl, opustil jsem okamžitě Španělsko, kde každý, kdo veřejně nevyznal římské náboženství, byl odsouzen k smrti." (D. Antonio Gavin, „A Master Key To Popery", 1773)

JINDŘICH VIII. - NOVÝ PAPEŽ ANGLIE

Už před Martinem Lutherem měla Anglie své reformátory, kteří nazývali „Nejsvětější svátost" chlebem, odmítali tvrzení, že kněz má speciální moc odpouštět hříchy, popírali nutnost svátostí pro spásu a prohlašovali, že poutě na „svatá místa" nemají žádné hodnoty. Tvrдили, že „člověk může být spasený pouze vírou v Ježíše Krista, a že Bible - ne církev - má být jediným vůdcem víry.“ Za tuto „odchylku" od katolicismu mnozí z těchto „heretiků" byli upáleni na hranicích ještě předtím, než počala reformace v Německu v roce 1517. (Will Durant, „The Story of Civilization", 1950)

I prostému lidu byly jasné kontrasty mezi čistým životem mučedníků na jedné straně a korupcí a prostopášností anglického kněžstva na straně druhé. Dokonce některé vedoucí osobnosti církve promluvily proti rostoucí nemorálnosti katolických duchovních. V roce 1489 arcibiskup Morton veřejně odsoudil opaty, kteří „otevřeně žijí s prostitutkami a milenkami" ve svých opatstvích a obvinil mnichy, kteří žijí „chlípným životem" a „poskvřňují svatá místa - i kostely" pohlavním stykem s jeptiškami." (Durant) Církev byla nenáviděná pro své daně, které ochuzovaly občany a pro její veliké bohatství. V roce 1500 byla „na nebesa zaměřená" církev největším vlastníkem půdy v Evropě a patřila jí pětina veškerého bohatství Anglie. (Durant)

Tato všeobecná nálada dávala výhodu veřejného mínění Jindřichu VIII., když se postavil proti papeži v otázce rozvodu se svou španělskou chotí. Jako věrný katolík byl Jindřich od papeže poctěn titulem „Obránce víry“ (stále ještě - kupodivu - používaným anglickými protestantskými králi) za svoji ohnivou polemiku „Potvrzení sedmi svátostí proti Martinu Lutherovi“. Král chtěl, aby papež jeho manželství s Kateřinou Aragonskou anuloval, aby si pak mohl vzít mladší, krásnější a snad i mnohem plodnější Annu Boleynovou. Řím nedávno povolil zrušení manželství Jindřichově sestře Margaretě, královně Skotské. Ale papež Klement VII. byl pod mocí a vlivem synovce Kateřiny Aragonské, císaře Karla V., a tak odmítl Jindřichovo manželství anulovat. A tak Jindřich VIII. se odtrhl od Říma a prohlásil se za hlavu anglické církve.

Dolní sněmovna se postavila za krále a vynesla mnoho pravdivých obvinění proti římské hierarchii: „Že duchovenstvo vymáhalo plat za udělení svátostí, že biskupové dávali přednostní místa „jistým mladým lidem, svým synům bastardům“, kterým říkají „synovci“, že církevní soudy vykořisťovaly z titulu práva ustanovit daně a pokuty, že tyto soudy zatýkají lidi a vězni je, aniž by udaly důvod, atd. Dokument končí „prosbou, aby král provedl reformaci (ovšem v žádném případě protestantskou!) tohoto zla.“

Parlament nakonec rozhodl o „statutu nadřazenosti“ (Statute of Supremacy) 11. listopadu 1534, který udělal z Jindřicha VIII., který byl každým coulem věrným katolíkem, hlavu anglické církve místo papeže. Ironií je, že angličtí protestantští králové stále tento titul používají. Will Durant píše:

„Jindřich se tak stal jediným soudcem, který rozhoduje o tom, čemu bude anglický lid věřit jak v náboženství, tak i v politice. Jelikož jeho teologie byla stále katolická v každém směru kromě papežské moci, rozhodl se pronásledovat nestranně jak protestantské kritiky katolických dogmat, tak i katolické kritiky jeho duchovní suverenity.

Teologické „plameny“ pokračovaly až do konce jeho vlády. Jeden z nich pohltil mladou ženu Anne Askew, která se držela své „hereze“ po celých pět hodin vyšetřování.

„To, čemu říkáte Bůh,“ řekla u svého soudu, „je kus chleba. Jako důkaz ho ponechte tři měsíce v krabici a bude plesnivý!“

Byla mučena až téměř k smrti, aby prozradila další „heretiky“. Zůstala němá ve své agónii a šla na smrt se slovy: „Jdu tak vesele, jako ten, kdo jde do nebe!“ (Durant)

Za upalování protestantských heretiků nabízel dokonce biskup z Lincolnu „odpustky na dobu 40 dnů pro dobré křesťany, kteří ponесou hořící pochodně na zapálení hranice.“ (Durant) Vláda anglického královského papeže se stala terorem. Jeho poddaní nikdy nevěděli, či hlava padne jako příští, katolická nebo protestantská. Katolíci, jako biskup John Fisher a Thomas Moore, byli popraveni za to, že oponovali královi papežství. Protestanté později oponovali svým protestantským králům také pro to stejné, ale žádný protestantský král nedal popraviti ani jednoho z nich.

PŘÍPRAVA PRO JEDINEČNOU ROLI

Tyranská vláda Jindřicha VIII. připravila Anglii pro unikátní roli. Náboženství krále bude náboženstvím země. Když konečně přišla do Anglie reformace, stala se náboženstvím celé země. Tím se vytvořil ostrov, kam utíkali všichni pronásledovaní Římem. Hugenoté, kterým se podařilo uprchnout z katolické Francie, kde byli vražděni, zmodernizovali anglický průmysl a přinesli tím velkou prosperitu. Evangeličtí misionáři, vyslaní z Anglie, roznesli evangelium do všech koutů světa. Durant to popisuje:

„Jindřich se domníval, že nahradí papeže, zatímco stará víra zůstane nezměněná. Ale jeho úspěch nad papežem, okamžité rozeznání mnichů a přežitků, zabavení církevního majetku a posvětštění vlády, tak silně zeslabilo duchovní prestiž a autoritu, že jako důsledek vznikly teologické změny, které následovaly ve vládě Edwarda i Alžběty....

Vyloučení papežství z anglických záležitostí ponechalo možná lid po určité době na milost a nemilost státu, ale v delším čase je to donutilo spoléhat se na sebe, kontrolovat vládce i jejich tvrzení, a získávat - desetiletí za desetiletím - víc a víc svobody..... Je možné, že by nebyla

Alžběta, nebyl by Shakespeare a nebylo by svobodné Anglie, nebýt jejího nejhoršího a nejsilnějšího krále!“ (Durant)

Ovšem, hlavní příprava na reformaci v Anglii se uskutečnila skrze pronikání Písma. Dokonce už během vlády Jindřicha VIII. byly kopie anglického Nového zákona od Williama Tyndala propašovány z Německa, kde byly tištěny. Londýnský biskup shromáždil všechny kopie, které mohl najít, a veřejně je spálil u St.Paul's Cross. Ale nic - ani vládní zákaz dovozu či vlastnictví „heretické“ literatury, nemohlo zastavit příliv Biblí nebo plamen vykoupení a svobody, což je vlastně pravda zažehnutá v lidských srdcích.

Když byl pokárán horlivým katolíkem pro svou touhu přeložit a vytisknout Bibli v angličtině, Tyndale upřímně odvětil: „Pokud mě Bůh ušetří, za několik let způsobím, že i mladý orač na poli bude vědět o Bibli více než vy!“ Bůh tuto modlitbu vyslyšel a doutnající částečky pravdy v Anglii rozfoukal vítr do plamene, který už nikdo zastavit nemohl!

Tyndale byl upálen na hranici v roce 1536. Jindřich byl ještě králem. Poslední slova mučedníka byla: „Bože, otevři oči anglického krále!“ Jindřich zemřel v roce 1547 a jeho oči zůstaly neotevřené až do konce. „Zanechal po sobě velkou částku peněz, aby zaplatil mše za svou duši.“

MUČEDNÍCI ANGLICKÉ REFORMACE

Smrt Jindřicha VIII. otevřela dveře slabému protestantismu. Jeho syn, Edward VI. byl desetiletým chlapcem, když nastoupil po svém otci na trůn. Stal se pouze figurkou na šachovnici, kde se odehrával boj mezi bezohlednými a sobeckými vlastníky půdy, šlechtici, kteří ještě živořili v chudobě a nájemci se sedláky, kteří žili v úplné chudobě. Skutečná svoboda, jak náboženská, tak i politická, byla jen snem.

Od narození neduživý Edward zemřel, když mu bylo patnáct, příliš mladý, než by mohl nést jakoukoliv vinu. Lady Jane Gray, přesvědčená protestantka, byla donucena k vládě proti své vůli v roce 1553 a byla odstraněna po pěti letech, když veřejné mínění dosadilo na trůn Marii Tudorovnu. Horlivá katolická víra podržela Marii po dobu její nemoci a exilu. Brzy si vysloužila jméno, podle kterého si ji z historie pamatujeme - „Krvavá Marie“.

Zákonem se katolické náboženství stalo opět oficiálním. Protestantismus a další „hereze“ byly zakázány. Veškeré protestantské a jiné učení se stalo ilegálním. Jednou z nešťastných obětí byla i Jane Grey. Ještě předtím, než položila svou hlavu na popravčí špalek, pronesla k davu tato slova:

„Nečekám na jinou spásu než na milost Boha skrze krev Jeho jediného Syna Ježíše Krista. Doznávám, že i když jsem znala Slovo, zanedbávala jsem je, milovala sebe a svět. Přesto děkuji Bohu za Jeho laskavost, že mi dal příležitost a čas na lítost. Pane, do Tvých rukou skládám svého ducha.“ (Reverend John Foxe: „Foxe's Book of Martyrs“, 1962)

Zpočátku byla většina Anglie pro návrat ke katolicismu. Mnoho lidí totiž nepochopilo problémy. Ironií je, že pronásledování disidentů během pětileté vlády „Krvavé Marie“ ukázalo lidem pravou tvář obou zneprátených stran. „Mučedníci hleděli na své mučení a popravy jako na Bohem danou příležitost k veřejnému svědectví.“ (Tudor Jones, „The Great Reformation“) Církevní historik Tudor Jones píše:

„Většina mučedníků byli prostí lidé. Dlouhá vyšetřování, která tito lidé museli vydržet, se soustředila na jejich víru v Bibli a její autority, transsubstanciaci, na jejich názor na římskokatolické praktiky, ohledně kultu svatých, modliteb za mrtvé a očištec.

Člověk se neubrání obdivu jejich životnosti a schopnosti těchto prostých lidí se obhájit - právě tak jako jejich neuvěřitelné odvahy stát klidně tváří v tvář nepředstavitelné agónii.“

John Foxe byl očitým svědkem a poctivým historikem tohoto krutého pronásledování. Jeho „Kniha mučedníků“ uvádí podrobné informace o mnoha veřejných procesech a popravách. Po smrti Krvavé Marie byly kopie této knihy připevněny slabým řetízkem ke každé kazatelně, aby byly k dispozici každému po celé Anglii. Foxe píše, jak uvězněný arcibiskup Thomas Crammer podepsal ze strachu podřízení se Římu a přijal dogma transsubstanciace. 21. března 1556 byl Crammer předveden

před ohromný dav v kostele St. Mary v Oxfordu, aby veřejně odvolal své „hereze“. Sebral veškerou odvahu, která mu dříve scházela a dokonale „převezl“ své odpůrce tímto prohlášením:

„A teď, když přicházím ke konci svého života, vidím před očima nebe, připravené mne přijmout - jinak by mne pohltilo peklo; a proto vám sdělím svou víru, to, v co věřím.

Nyní docházím k tomu největšímu, co tak znepokojuje mé svědomí - více než cokoli jiného, co jsem učinil či řekl ve svém životě a to je podepsání mého jména pod lživý dokument, což nyní odvolávám - byl napsaný ve strachu o život.

A protože má ruka toto spáchala a psala proti vůli mého srdce, bude tato ruka potrestána jako první: až vejdu do plamenů, má ruka shoří první!

A co se týče papeže, odmítám ho jako Kristova nepřítele a Antikrista - se vším jeho falešným učením!"

Šokovaní papeženci Crammera překřičeli a odvedli k místu poprav y vně Balliol College Oxfordské univerzity, na to stejné místo, kde biskupové Hugh Latimer a Nicholas Ridley byli upáleni o šest měsíců dříve. Foxe nám popisuje, jak Crammer svůj slib dodržel: „natáhl dopředu svou ruku a držel ji v ohni bez zachvění, až shořela na uhel, ještě než se plameny dotkly jeho těla a mezitím občas zvolal „tato nehodná ruka“, dokud mu sloužil hlas a stídal to se stejným voláním k Bohu, jako kdysi Štěpán: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha,“ až v plamenech svého ducha vydal.

Před Balliol College v Oxfordu je do dlažby zabudovaný kamenný kříž. Malá deska na zdi domu označuje místo, kde byli upáleni Crammer, Ridley a Latimer proto, že odmítli transsubstanciaci. Hned za rohem na větší ulici stojí už 153 let jako němý svědek větrem a vodou ošlehaný památník. Dnes si ho sotva někdo povšimne, tím méně navštíví. Ti, kteří jdou kolem, mohou číst:

PRO SLÁVU BOŽÍ A VE VDĚČNÉ VZPOMÍNCE
NA JEHO SLUŽEBNÍKY: TOMÁŠE CRAMMERA,
MIKULÁŠE RIDLEYHO A HUGHA LATIMERA,
PRELÁTY CÍRKVE ANGLICKÉ, KTERĚ BLÍZKO
TOHOTO MÍSTA DALI SVÁ TĚLA K UPÁLENÍ.
VYDALI SVĚDECTVÍ O SVATÝCH PRAVDÁCH,
KTERÉ POTVRDILI A UDRŽELI PROTI OMYLŮM
CÍRKVE ŘÍMA A RADOVALI SE V TOM, ŽE JIM
BYLA DÁNA NEJENOM VÍRA V KRISTA, ALE ŽE
JIM BYLO TAKÉ DOVOLENO PRO NĚJ TRPĚT.
TENTO MONUMENT BYL POSTAVEN Z VEŘEJNÉ
SBÍRKY LÉTA PÁNĚ 1841.

Durant píše, že „jak ten holocaust pokračoval, začalo být jasné, že to byla chyba.“ Protestantismus nabíral sílu ze svých mučedníků právě tak, jak se to stalo v raném křesťanství. Mnozí katolíci byli ve své víře rozvráceni a styděli se za svou královnu, která nechala mučit a popravovat mnohé. Pokud se týče Krvavé Marie, ta ukázala Anglii, která byla ještě katolická, tu nejhorší tvář církve, které sloužila. Když zemřela, byla Anglie připravena mnohem více než dříve přijmout víru, kterou se ona snažila zničit.

PŘEPSÁNÍ HISTORIE

Krvavá Marie byla vystřídána svou nevlastní sestrou Alžbětou, která obrátila Anglii zpět k protestantství. Tím skončila papežská moc nad touto zemí. Osvěžující vánek svobody vál přes Anglii a ten musel být zastaven. Papež posílal své hrozby z Říma s jistotou, že veliká armáda jeho poddaných učiní to, co on nařídí.

Jak už jsem se zmínil dříve, v únoru 1570 papež Pius V. prohlásil královnu Alžbětu za heretika, zbavil ji jejího království, zakázal všem občanům královnu poslouchat a exkomunikoval všechny, kteří jí zůstali věrní. (Sidney Ehler, John B.Morrall, „Church and State Through the Centuries“, 1954) Ale Alžběta a většina Anglie prostě papežovo hřímání ignorovala. Ovšem mnoho fanatických horlivců bylo tím inspirováno a pokusili se o převrat.

Spiknutí bylo odhaleno a konspirátoři pochyťáni. Asi 120 duchovních a 60 laiků bylo popraveno. To nebyli mučedníci umírající za svou víru, ale revolucionáři, popravení za velezradu! Ironicky - tito zrádci jsou každý rok uctíváni jako „angličtí mučedníci“, zatímco stovky upálených pro svou víru v Krista za katolických monarchů jsou zapomenuti. Zmínit se o evangelicích, umučených pro svou víru, by přece urazilo katolíky a ohrozilo ekumenický dialog s Římem! A tak se přepíše historie. Mučedníci reformace jsou ve skutečnosti zatlačeni do zapomnění evangelickými vedoucími, kteří se dnes přátelí s Římem v novém duchu „vzájemné důvěry a spolupráce“!

De Semlyen nás informuje, že „v době extenzivního referování o 85 anglických mučednících, United Protestant Council v Londýně zaslal následující zprávu do všech anglických novin:

„Nikdo, kdo se zajímá o historickou pravdu, nemůže být uspokojen tvrzením římské církve, že 85 anglických občanů, kteří byli papežem prohlášeni za blažené, byli mučedníky - což by znamenalo, že zemřeli pouze za svou víru! Avšak těch 288 mučedníků, popravených během vlády Marie I., zemřelo opravdu pouze za svou víru! Byli odsouzeni jen na základě náboženského obvinění - v drtivé většině proto, že odmítli dogma transsubstanciací! Nikdy nepopřeli, že Marie je právoplatnou královnou Anglie, ani nepodporovali či neskrývali cizí nepřátele, ani nevyvolali nějakou vzpouru či občanskou válku. Nikdy nerozsévali vzpouru na tajných místech.

Obvinění ze zrady byla zákonně vznesena proti římským katolíkům, kteří byli popraveni za vlády Alžběty a následujících vládců, jejichž jména jsou na seznamu těch, kteří byli nedávno papežem prohlášeni za blahoslavené.

Žádný římský katolík nebyl popraven za prvních jedenáct let vlády Alžběty I., předtím, než papež Pius V. vyzval všechny římské katolíky ke vzpouře, a nařídil, aby královnu neposlouchali pod trestem exkomunikace. Je nepopíratelný fakt, že žádný katolík nebyl popraven pouze z důvodu svého náboženského přesvědčení! Pravdou je, že tito „blahoslavení“ laici byli odsouzeni k trestu smrti za napomáhání kněžím v jejich plánu svrhnout královnu! 63 z 85 „anglických mučedníků“ byli kněží ze semináře, kteří byli v cizině vyškoleni a posláni papežem zpět do Anglie, aby podkopali anglický trůn. Tyto úklady se rozrostly potom, co papež Řehoř XIII. dal své pozhnání pokusu o zavraždění Alžběty v r. 1580, a organizování invaze španělské armády v r. 1588.

S touto myšlenkou v pozadí, je nemožné souhlasit s tím, že tito lidé byli mučedníky v pravém smyslu slova. Naopak – to, co římská církev činí, je glorifikace zrádců, špiónů a konspirátorů.“

Ani jedny noviny však tento článek nevytiskly!

ZRAZENÁ REFORMACE

Zdá se být nevysvětlitelné, proč se Angličané tak opatrně vyhýbají jakékoliv zmínce o skutečných mučednících, a místo toho ctí odpadlé zrádce! Když byl George Carey ustaven novým arcibiskupem v Canterbury, mluvil o předreformační Anglii a zmínil se pochvalně o některých katolických arcibiskupech. Přitom úmyslně pominul některé své předchůdce, kteří stáli pevně proti zlu Říma! Nejnápadnější bylo opomenutí prvního protestantského arcibiskupa, umučeného za tu stejnou víru, na jejíž obranu Carey přísahal.

Historie leží na oltáři ekumenismu jako vonná oběť Římu! Žádná z nich není příliš velká k rozšíření „jednoty“. Je to hnutí, které přitahuje nekatolické církve zpět pod moc papeže. Nedávno se stalo, že hraběnka z Kentu, sedm anglikánských biskupů a více než 700 duchovních konvertovalo ke katolicismu. (Washington Times February 24, 1994 „The Catholic World Report“) Ty stejné historické

„úpravy" praktikují američtí evangeličtí vedoucí, kteří tak zneuctívají vzpomínky na ty, kteří zachovali evangelium svou krví.

Obhájci katolicismu v USA provádějí stejnou revizi historie. Peter Kreeft píše o šlechtných „katolických mučednících", ale neinformuje, že byli popravení za velezradu, ne pro svou víru! A pochopitelně se nikdy nezminí o mnohem větším počtu protestantských mučedníků povražděných katolíky - neodpustitelné opomenutí, jelikož to nacházíme v knize, která tvrdí, že obhájce pravdu! (Peter Kreeft, „Fundamentals of the Faith: Essays in Christian Apologetics," 1988) Toto opomenutí, tato dezinformace, je zřídka kdy odsouzená - možná jedním z tisíce protestantů - místo toho je evangelickými vedoucími představovaná jako pravdivá.

Zatímco Řím předstírá, že se změnil a tím klame mnoho evangelíků, katoličtí obhájci jako Karl Keating, Jerry Mattatics, Scott Hahn, Thomas Howard a další zesilují své snahy ve výchově katolíků proti tomu, co odvážně nazývají omyly evangelického evangelia. Papež sám je v přední řadě těch, kteří před katolickými posluchači odsuzují evangelickou víru, zatímco „odděleným bratřím"(nám) proklamuje svou lásku a touhu po jednotě s námi. (Seattle Times May 8 1990, „Pope warns against sects")

LÁSKA A DIALOG?

Je nám řečeno, abychom milovali jeden druhého, jako Kristus miloval nás. Populární psychologie tento příkaz zevšedňuje tím, že jej srovnává s „pozitivním" postojem. První povinnost lásky - mluvit pravdu (Efezským 4:15) - je zapomenutá. Pravá láska nepochlebuje, neuhlazuje, když je zapotřebí nápravy, ale ukáže na jádro omylu, který možná zaslepuje či ubližuje těm, které milujeme. Kristus řekl: „*Kárám a trestám ty, které miluji; upamatuj se tedy a čiň pokání.*" (Zjevení 3:19) Místo toho se zrodila myšlenka, že láska nekárá, že ignoruje pravdu a že hledá jednotu za každou cenu. To může skončit jen katastrofou.

Eugen Daniels, poradce-senior pro „World Vision International“ ve věcech mezicírkevních vztahů, nedávno prohlásil: „Zjistili jsme, že můžeme spolupracovat s katolickou církví v rámci duchovních potřeb lidí právě tak dobře, jak tradičně pracujeme s protestanty." (Moody Monthly, November 1993) Další hlavní evangelická sdružení, která spolupracují s katolíky jako s křesťanskými bratry, jsou: Billy Graham Evangelistic Association, Charles Colson's Prison Fellowship, InterVarsity Christian Fellowship, Campus Crusade for Christ, Full Gospel Businessmen's Fellowship, Youth With a Mission, Wycliffe Bible Translators a další. Zřejmě tento vývoj, unikátní naší generaci, je extrémně důležitý a získává na síle, jak tak Řím zvyšuje svou snahu vypadat „evangelicky".

Křesťan s láskou Krista ve svém srdci bude ochotný opustit události z historie - dokonce útisk, pronásledování, mučení a upalování. Ale doposud nikdo o odpuštění nepožádal, nikdo žádné zločiny nepřiznal! Až dodnes se římská dogmata nezměnila a jeho falešné evangelium stále posílá miliony duší na věčný soud. Spása lidské duše je nesmírně důležitá záležitost! Otázka zní: Jak může člověk získat odpuštění a věčný život v nebi? VŠECHNO OSTATNÍ JE PODRUŽNÉ! Katolicismus je falešné evangelium! Žádné množství dialogu tento fakt nezmění - jenom připraví půdu pro eventuální kompromis!

Dialog je populární pošetilost, zcela neznámá v dobách mučedníků! Dialog? Byly jen dvě volby: Buď se podřídí papežské imperiální autoritě - nebo zemřít v plamenech! Řím nezměnil svá dogmata - pouze taktiku! Vatikán II přece jasně prohlašuje, že jeho učení je „irreformable". To znamená: Je tak dokonalé, že už je nelze nijak zreformovat, upravit, měnit. (Flannery) Obránci Říma v tomto „dialogu" trvají na tom, že v té konečné analýze je římskokatolická církev tou jedinou pravou církví, že má svátosti, které vedou ke spáse, a že se nikdy o toto postavení s nikým dělit nebude! (E.g.Wanderer, June 30 1994)

Účelem dialogu je přivedení „oddělených bratrů" zpět pod papeže - cesta, po které se vydali někteří evangelíci. V lednu 1986 ohlásila římskokatolická církev a 29 protestantských denominací „plány pro celonárodní evangelizační úsilí, nazvané Congress 88". Hlavní výbor zahrnuje členy z mnoha protestantských organizací. (David W.Cloud, „Flirting with Rome," 1993) Otázka: Byl by se Pavel spojil s judaisty v evangelizaci? V roce 1992 se sešla ekumenická organizace z devatenácti

protestantských denominací s papežem Janem Pavlem II., aby „prozkoumali možnosti mezinárodní mezicírkevní snahy v boji proti dětské a tvrdé pornografii".(Cloud) Spojili by se Luther a Kalvín s papeženci v boji proti nemoralitě? Jistě že ne! Morálku a dokonce i sociální zla nemůžeme odloučit od evangelia Ježíše Krista!

Dva velké články v únorovém (1992) „Bookstore Journal", oficiální publikaci „Asociace křesťanských knihkupců", vyzývaly své členy, aby jednali s katolickými zákazníky jako s „bratry a sestrami v Kristu". Tragedií je, že to zabrání tomu, aby se ke katolíkům to skutečné evangelium dostalo! Dokonce i někteří vedoucí protestantští „hlídači", kteří jinak vykonávají neocenitelnou práci při varování před falešným učením a kultu, ztrácejí své „ostří", jedná-li se o katolíky, jak se křesťanská média stávají hlavním propagátorem kompromisu.

Při vysílání „Trinity Broadcasting Network", největší křesťanské televizní sítě, její zakladatel Paul Crouch, populární teleevangelista a Benny Hinn, charismatický uzdravovatel vírou, prohlásili, že římskokatolická doktrína není důležitá, protože, konec konců, katolíci „milují Krista"! Ale to dělal i Gandhí, tak činí mnozí muslimové, nemluvě o Svědcích Jehovových a Mormonech! ALE KTERÉHO JEŽÍŠE? Bible varuje před „jiným Ježíšem" a „jiným evangeliem" (2 Korintským 11:4 a Galatským 1:6-7) a není pochyb o tom, že Řím má obojí! Na jiném programu řekl Crouch dvěma katolickým kněžím a jedné známé laické katoličce, kteří byli hosty:

„V podstatě jsou naše teologie stejné; některé z těch - tak zvaných rozdílů v učení - jsou záležitostí výkladu. Jedna z těch věcí, které nás po celá ta léta rozdělovaly, a rozdělovat neměly - (mám na mysli transsubstanciaci) - prostě jsme to říkali trochu odlišně a měli na mysli totéž....

A proto pravím všem těm kritikům a teologickým hnidopichům: Ve jménu Ježíše Krista odejděte! Spojme se (s Římem) všichni ve jménu lásky a jednoty!" (dlouhotrvající potlesk) Dokonce i tak obdivovaní evangelisté jako J.I. Packer a Os Guinness objali římský katolicismus jako v zásadě křesťanský a propagují spolupráci s katolíky v evangelizaci světa společně, což plyne z jejich podepsání dokumentu, pojmenovaného „Evangelíci a katolíci společně". Jeden z nejuznávanějších protestantských obhájců křesťanství, Norman L. Geisler, nedávno prohlásil, že „katolíci věří ve spásu milostí" a že rozdíl mezi katolíky a evangelíky „nejsou tak veliké, jak se všeobecně věří", „nejsou rozhodující, ani nezahrnují herezi. Celé teologické jádro historického křesťanství je udrženo." (The Southern Cross, January 14, 1994) Dokázali jsme však, že tomu tak není.

PROBLÉM, KTERÝ SE NEMĚNÍ: SPÁSA DUŠÍ

Někteří evangelisté, včetně Billy Grahama a Luise Palau, se zavázali, že se nebudou pokoušet přemlouvat katolíky, kteří „běžně tvoří největší denominační skupinu" při shromážděních Billy Grahama. (Kemmeth Kantzer, „Christianity Today," November 18, 1988). To dává smysl, jestliže katolíci jsou nyní považováni za křesťany! Jména katolíků, kteří při shromáždění vystoupí, aby přijali Krista, jsou předávána místním katolickým kostelům pro další pokračování! Katoličtí biskupové prohlašují po celé zemi, že taková shromáždění jsou tím nejlepším způsobem, jak dostat odpadlé katolíky zpět do kostelů. („The Tidings," official newspaper of the Catholic Archdiocese of Los Angeles, August 9, 1991) Billy Graham říká: „Jsme potěšeni, že římskokatolická církev s námi spolupracuje, kamkoliv zavítáme." („The Portland Catholic Sentinel," September 25, 1992) Tato „spolupráce" zahrnovala kolem 400 katolických „poradců" při Grahamově shromáždění v polovině září 1990 v Nassau Coliseum, Long Island. Místní „Katolická charismatická obnovovací kancelář" oznámila, že takové shromáždění „je příležitostí, která umožní navštěvujícím katolíkům opětné spojení se svými farnostmi přes katolická studia Bible." („Charismatic News Notes," May 1990) Shromáždění Billyho Grahama v St. Louis 1991, bylo podporováno arcidiecézí v St. Louis, a zahrnovalo 300 - 400 katolických dobrovolníků. (St. Louis Review)

Potom, co obdržel čestný doktorát v Belmont Abey (jezuitská univerzita), Graham řekl: „Evangelium, které tuto univerzitu postavilo a evangelium, které mne sem dnes přivedlo - je stále cestou spásy." („Gastonia Gazette") Každému však je zcela jasné, že ti, kteří byli umlčeni a upáleni a ti, kteří je do plamenů poslali, byli přesvědčeni, že je veliký rozdíl mezi katolickým a protestantským pohledem na spásu lidské duše!

Charles Dullea, jezuita a vatikánský činitel, ujistil katolíky, kteří navštěvují Grahamova shromáždění: „Katolík nikdy neuslyší urážku či znevažování autority učení církve, ani nic proti papeži, žádné slovo proti mši, svátostem či katolické praxi!“ (Nesweek June 23, 1969) Ovšem papež a jeho obháječi odsuzují fundamentalismus a jeho evangelium! Vatikán financoval postavení silné radiové vysílačky v Jižní Americe speciálně k boji proti evangelíkům. Někteří evangelisté zaujali stejné stanovisko vůči Římu. Jedny kalifornské noviny nedávno poznamenaly:

„Portorikánský evangelista Dr. Raimundo Jimenez je zpět na televizi v Los Angeles s unikátním dvojjazyčným evangeliem jak pro španělsky, tak i pro anglicky mluvící obyvatelstvo v oblasti, kde žije kolem 17 milionů lidí.

Mluví si uvědomuje, že většina Hispánců jsou nominální katolíci. „Ve skutečnosti je v Jižní Kalifornii ze šesti milionů Hispánců méně než 200 tisíc evangelíků,“ říká Jimenez. „Přes to všechno nedovolíme žádné útoky proti katolické církvi. Pouze ukážeme pozitivní evangelium Ježíše Krista.“ (Southern California Christian Times, January 1994)

Katolicismus je padělané křesťanství, které se - v určitých rysech - pravdě podobá natolik, že pokud neučiníme jasný rozdíl, nabízíme „pozitivní evangelium Ježíše Krista“ zcela nadarmo! Hlavním problémem je, že i když katolíci věří evangeliu, věří také všemu tomu, co bylo přidáno a co pravdu ničí! Pavel „*hovořil s Židy i pohany, kteří uvěřili v jednoho Boha a každý den hovořil i na náměstí s lidmi, kteří tam právě byli.*“ (Skutky 17:17) Ježíš rozhodně opravoval rabíny a ty, kteří byli jimi klamáni. Neměli bychom činit to stejné? Není láskou ponechat katolíky v jejich smrtelném omylu!

VÍC NEŽ NEPOCHOPENÍ

Ještě horší než neukázat katolíkům jejich smrtelné omyly, je přijmout je jako křesťany a popřít, že vůbec nějaké evangelium potřebují! Toto je ten hrozný omyl společného prohlášení, o kterém jsme se zmínili na počátku této knihy, které má titul „Evangelíci a katolíci společně: Křesťanská mise třetího tisíciletí“. Tento historický dokument, podepsaný vedoucími evangelíky, dělá dojem, že reformátoři museli být pomatení, protože všichni činní katolíci byli přece tenkrát - právě tak jako dnes - spaseni, ale pouze to nevěděli, a že římské evangelium transsubstanciace, rituály svátostí, modlitby ke svatým, dobré skutky, odpustky a očištec zachrání duše.

Jestliže toto je pravdou, potom mučedníci omylem bojovali proti evangeliu, o kterém se domnívali, že přichází z pekla - ale dnes jsou přesvědčeni, že přichází z nebe. Ty desítky milionů katolíků, kteří přijali vírou Krista a opustili katolickou církev, byly oklamány také... Celá evangelická církev dneška je potom stejně pomýlená v otázce, co to znamená být křesťanem. Řím měl pravdu v každé době, a my se s ním musíme spojit v evangelizaci! A přesto i obhájece katolicismu, Peter Kreeft připouští:

„Za posledních dvacet let jsem položil stovkám studentů katolických kolejí jednu otázku: Kdybyste dnes zemřeli a Bůh se vás zeptal, proč by vás měl pustit do nebe, co byste odpověděli? Drtivá většina prostě nevěděla správnou odpověď - tu nejdůležitější odpověď - tu samou podstatu křesťanství! Většinou se ani nezmínili o Ježíši“

Zde máme přiznání, že katolická církev neučí „spásu milostí, skrze víru“ tak, aby ji katolíci pochopili. Luther, Kalvín a další reformátoři se biblickou pravdu nedověděli za těch mnoho let, co byli katolickými duchovními či mnichy. Ve skutečnosti prohlašovali, že Řím pravdu neučí a žádali, aby tak učinil! Odpověď byla: „NE!“

V té stejné knize Kreeft tvrdí, že Řím vždy učil a učí to pravé evangelium a že reformace vznikla z „nepochopení“. Jenže to „nepochopení“, podle jeho vlastního doznání, trvá dodnes v myslích inteligentních studentů kolejí, kteří vyrostli v katolické církvi. Proč? Protože to není nedorozumění! Řím přidal k ospravedlnění vírou celý komplexní náboženský systém, kterým katolíci nabízejí falešné evangelium. Toto je ta první zvrácenost, kterou Pavel proklel v Galatských 1:6-9! Autorův přítel - misionář, který ve Španělsku strávil léta evangelizace od dveří ke dveřím, smutně říká:

„Ještě jsem nepotkal jediného katolíka, který by mi vysvětlil, co evangelium Ježíše Krista vlastně je, a co je zapotřebí ke spáse lidské duše. Nevěří mi, když jim povím, že jsem si svou spásou zcela jistý, že po smrti půjdu okamžitě do nebe, protože to tak říká Písmo a Bůh nelže! Žádný z nich by neřekl, že je dostatečné uvěřit v Krista, aby člověk byl spasený, nebo že krev Ježíše Krista je dostatečnou cenou za vykoupění lidstva z prokletí hříchu. Čím více jsou zapojeni v římském katolicismu, tím více jsou nakloněni věřit tomu, že ke své víře musí přidat ještě skutky.“

BLIKAJÍCÍ SVĚTÝLKO PRAVDY

Jestliže opravdu milujeme ztracené duše kolem sebe - ať už jsou jakéhokoliv náboženství - zvýšíme naše snahy přivést je k pravdě evangelia, než bude navěky pozdě. To byl sen Hughha Latimera, nejmocnějšího kazatele své doby. On měl odvahu vysvětlovat omyly transsubstanciace a falešné evangelium Říma během vlády Jindřicha VIII. Za to byl uvězněn ve známém vězení „Tower“ v Londýně. Když přišel na trůn Edward, Latimer byl propuštěn a pokračoval v kázání o evangeliu spásy Boží milostí skrze víru v ukončenou práci Ježíše Krista, a teprve až za vlády Krvavé Marie byl opět uvězněn a nakonec zemřel v plamenech u Balliol College 16. října 1555.

Spoutaný zády u stejného kůlu s biskupem Mikulášem Ridleyem, lidé slyšeli Latimerova slova k jeho společníkovi ve smrti, když je začaly plameny olizovat:

„Odvahu! Odvahu! Mistře Ridley, ukažte, že jste muž! My, dá-li Bůh, zapálíme dnes v Anglii takovou svíci, která - jak věřím - už nikdy nezhasne!“

Takové je dědictví dnešních protestantů, které jejich vedoucí dnes zneuctívají a odmítají! Jsou to křesťané, kteří by o skutečném evangeliu nevěděli vůbec nic, nebýt mučedníků, kteří se nebáli postavit falešnému evangeliu Říma! Ti dnešní křesťané se spojují s tou samou institucí, která prolévala krev skutečných křesťanů!

Ano, jede žena na bestii, a částí jízdy té aliance jsou ti, kteří by měli vědět, kam se jede a kdo to vede! Je třeba se postavit - a to pevně se postavit - proti nastupujícímu temnu, když ten plamen svíce, který zapálila uhořelá těla našich mučedníků, hoří stále méně a méně!

26. Odpadlictví a ekumenismus.

„Je svatou povinností každého křesťana, aby se postavil proti Antikristu, a žádný myslící člověk se nemusí ptát, kdo Antikrist je. Kdyby neexistovalo papežství Říma, nebylo by na tomto světě nic, co bychom mohli Antikristem nazvat! Ublížíje Kristu, okrádá Ho o Jeho slávu. Pokládá účinnost svátostí nad Jeho moc vykoupení, a zdvihá kus chleba na místě Spasitele! Budeme-li proti tomu stát, musíme milovat osoby - i když nenávidíme jejich chyby, budeme milovat jejich duše a hnusit se jejich dogmat.“

Charles Haddon Spurgeon

„Jméno „protestant“ jsem ze svého slovníku vymazal! Ne protestuji proti ničemu! Přišel čas, aby katolíci a nekatolíci se dali dohromady v jednom duchu, v jednom Pánu.“

Paul Crouch na TBN

„Je načase, aby se protestanté odebrali k pastýři (papeži) a zeptali se: „Co máme udělat, abychom se mohli vrátit domů?“

Robert Schuller

Prohlášení, která jsme uvedli jak v minulé, tak i v této kapitole, ukazují dramatickou změnu v myšlení křesťanských vedoucích ohledně římského katolicismu od Spurgeona až podnes. 350 let se dívala většina protestantských denominací na papežství jako na systém Antikrista. Od tohoto označení se dnes ustupuje. Jeden z nejznámějších evangelistů světa nazval papeže Jana Pavla II. „největším náboženským vůdcem moderního světa!“ (Billy Graham, „The Saturday Evening Post,“ January-February 1980) Jeden z amerických významných „odborníků na rodinu“ považuje papeže za „nejvýznamnější náboženskou osobu, která vyslovuje jméno Ježíš“. (Focus on the Family Citizen, January 1990 -James Dobson-) Člověk velmi často slýchá o vedoucích evangelistech, kteří navštívili papeže a odcházeli přesvědčení, že papež je „znovuzrozeným křesťanem“. Pokud tomu tak je, jak potom může stát v čele tohoto podvodného systému, který posílá miliony lidí do pekla svým falešným evangeliem dobrých skutků a rituálů?

Stále se zvyšující počet evangelistů přijímá katolíky jako křesťany a nezdá se, že by měli problém se s nimi spojit v evangelizaci světa. Tato skutečnost se jasně ukazuje v titulu jednoho z historických společných prohlášení katolických a evangelických vedoucích, „Evangelíci a katolíci společně: Křesťanská mise v třetím tisíciletí“. Evangelíci a katolíci jsou prohlášeni plnými partnery v „Křesťanské misi“, mají vzít evangelium do nového tisíciletí a neměli by evangelizovat jeden druhého. „Není to teologicky legitimní, ani moudré, používat zdroje jedné křesťanské společnosti a snažit se „přetahovat“ příslušníky druhé křesťanské společnosti.“ (úryvek z již zmíněného prohlášení) Někteří protestantští evangelisté nyní počínají společná evangelizační shromáždění. D. Martin Lloyd-Jones vysvětluje, proč by takové „křížové výpravy“ v Anglii nepovolil:

„Připomínám vám, že protestantští reformátoři nebyli přehnaně nábožensky nesnášenliví či hlupáci. Jejich oči otevřel svatý Duch ...Viděli tu zrudnost, zobrazenou v Bibli a varovali před ní. I za cenu rizika ztráty života se postavili a protestovali.“

Křesťanství, které prostě učí „Jdi ke Kristu!“ či „Jdi k Ježíši!“, neobstojí v očích Říma! Nakonec udělá pouze větší počet katolíků. Lidé, kteří provádějí evangelizační kampaň a říkají: „Jste římský katolík? Jděte si pro odpovědi k vaší církvi,“ popírají učení Nového zákona! My je přece musíme varovat!“

Ukázali jsme, že zvíře ze Zjevení 13 a 17 reprezentuje jak oživené římské impérium, tak i Antikrista. Falešná církev se svým sídlem v Římě je tou ženou, jedoucí na zvířeti! Ale takový pohled, který byl mezi protestanty zcela jednoznačný po staletí, je uznáván pouze několika evangelickými vůdci dneška. Nový duch ekumenismu se šíří křesťanským světem. Zamyslete se nad tímto úvodem z „Christianity Today“:

„Jak tak my (katolíci i protestanté) diskutujeme o významu evangelia a o tom, co pro nás znamená Kristus, stává se dostatečně jasným, že sdílíme společnou víru. Tradiční římský katolík přijme učení o spáse milostí. Oni (katolíci i evangelíci) sdílí slib Otce, že Jim byli přijati. A tak, jako Jeho děti, by udělali lépe, kdyby akceptovali jeden druhého. („What Separates Evangelicals and Catholics?" Christianity Today, October 1981)

Nic není vzdálenějšího od pravdy, jak jsme podrobně ukázali. Katolický pohled na milost, víru a spásu není to, co učí Bible! A přes to všechno existují a přežívají dezinformace. Na příklad Tom Houston, v té době výkonný ředitel Rady pro světovou evangelizaci sídlem v Lausanne, prohlásil na plenární schůzi v Manile, v roce 1989:

„Je šest činů spásy, které učinil Bůh skrze Ježíše Krista. Vtělení. Kříž. Vykoupení. Vzkříšení. Vzestup na nebe. Den letnic. Druhý příchod Ježíše Krista. Všechny tyto církve (anglikáni, římský katolík, luteráni, evangelíci, ortodoxní, letniční) věří ve všech šest spásonosných skutečností... Stanovme si za svůj hlavní cíl zůstat v jednotě - jak se to odráží v prohlášení Lausanské dohody.“ („World Evangelization", November- December 1990)

Nakonec se dozvídáme od samotného bývalého ředitele, že už od počátku byla Lausanská smlouva zaměřena na spojení katolíků a ortodoxních! Toto odhalení přišlo jako šok pro delegáty, kteří dobře znali hereze Říma, které Houston popřel. Delegáti z Jižní Ameriky, kteří znají katolicismus velmi dobře, vášnivě odmítli přijmout katolíky jako křesťany! Jejich protest byl - prozatím - respektován, ale čas pro přijetí katolíků mezi křesťanské církve se zdá být neodvratný.

JEDNOSMĚRNÁ CESTA

Evangelíci, kteří sní o rovnoprávném spojení s Římem, se zdají být totálně slepí k něčemu, co je zcela zřejmé. Ten termín „oddělení bratří", jak jej používá Vatikán II a od té doby každý katolický ekumenický dokument, jasně naznačuje, že „jednotu" lze získat pouze tím, že nekatolíci se zapojí do katolické církve! Tento fakt byl uveden v mnoha papežských prohlášeních pro katolické věrné - dokonce již před Vatikánem II. Typický je následující projev papeže Pia XII.:

„Nesmíme přejít v tichu, nebo zahalit závojem dvojsmyslnosti pravdu katolického učení - že jediná pravá jednota se stane návratem separovaných křesťanů do jediné pravé církve Krista!" (Papež Pius XII., „De Motione ecumenica", December 1949)

A opět zde vidíme učení Říma, že člověk nemůže prostě přijít ke Kristu a být spasený skrze víru v Jeho dokonalou oběť za hřích. Jsou další „pomoci a nebeské přízně", které jsou pro spásu nutné a ty najdete pouze v římskokatolické církvi! Na štěstí jsou již pryč dny, kdy tomu člověk musel věřit, pokud nechtěl skončit v plamenech! Tento den přijde znovu - a to dříve, než si myslíte! Ekumenismus není rovnoprávné partnerství, ale jednosměrka do Říma! Existuje skutečně velká snaha katolických teologů odmítnout omyly a nedokonalosti evangelismu. Thomas Howard popisuje cestu do Říma ve své knize „Evangelical Is Not Enough" (volně: Být evangelíkem nestačí!) Kazety i knihy podobného typu jsou - bez jakýchkoliv námitek - prodávány v křesťanských knihkupectvích. A přesto mnoho těchto obchodů odmítá prodávat materiál, který je kritický vůči katolicismu, i když tyto knihy uvádějí pravdu!

NOVÁ STRATEGIE: EKUMENISMUS

Potom, co ztratil svůj statut jako oficiální náboženství ve většině částí světa a není už schopný vykonávat trest smrti za nesouhlas, Řím přijal novou taktiku. Bylo to z iniciativy Vatikánu po vydání „Dignitatis Humanae" (Deklarace náboženské svobody) při Vatikánu II, že vznikly konkordáty v několika zbývajících zemích, kde dříve byl povolený pouze katolicismus, a nastala svoboda náboženství. Toto se stalo v Kolumbii v roce 1973 a stejná akce se stala v roce 1974 ve švýcarském kantonu Valais, následovaná zrušením článku 24 v konkordátu s Portugalskem. Náboženská svoboda byla povolena ve Španělsku v r. 1976 a nastalo všude oddělení církve a státu. Potom přišlo Peru (1980) a Itálie v roce 1984. Nakonec přišla náboženská svoboda do Mexika v roce 1992, i když tam ještě pronásledování a zabíjení křesťanů pokračovalo. Tyto tahy neodrážely nějakou velkorysost se

strany Říma, ale chytrou strategii zahájit iniciativu tam, kde už, tak jako tak, byla změna nevyhnutelná.

Katolicismus se tak stal ekumenickým vůdcem nejenom v tahu získat zpět „ztracené bratry“ protestanty, *ALE SJEDNOTIT POD SVOU MOC I VŠECHNA OSTATNÍ NÁBOŽENSTVÍ SVĚTA!* Početnému posluchačstvu v Indii v roce 1986 Jan Pavel II. prohlásil: „Poslání Indie je životně důležité. Důležité pro její intuici duchovní přirozenosti člověka. Skutečně, největší příspěvek světu, který by mohla dát, je její duchovní vidění člověka. A svět udělá dobře, jestliže tuto starodávnou moudrost dobrovolně akceptuje a najde v ní obohacení lidského života.“ („Spiritual Vision of Man.“) Jaké úžasné ohodnocení hinduismu!“ (Papež Jan Pavel II. „L'Osservatore Romano“ February 10 1986) Jeden z nejvlivnějších vůdců hinduismu, Sri Chimoy, známý pod přezdívkou „Guru Spojených národů“, kde má dvakrát týdně meditace pro zaměstnance, byl chválen víc než jedním papežem. Jeho více jak 80 meditačních středisek po celém světě zavádí miliony do tmy hinduismu, a přesto jej papež Jan Pavel II. nazývá svým přítelem, spolupracovníkem a zdravil ho takto: „Obzvláštní požehnání vám a vašim členům. Budeme pokračovat společně.“ Papež Pavel IV. řekl Chimnoyovi: „Život hindu a život křesťana půjdou společně. Vaše poselství a naše poselství je stejné!“ A nyní evangeličtí vůdci říkají Římu, že jeho evangelium a jejich evangelium jsou stejná!

Pochopitelně - Řím by se stal centrem pro toto náboženství nového světa a katolická hierarchie by dostala všechno pod svou kontrolu. Už nyní připravuje Vatikán cestu tolerance k téměř všemu - od voodoo až po evangelíky, které v tom stejném čase odsuzuje. Během své návštěvy Afriky v roce 1993 papež hledal „společnou půdu s věřícími ve voodoo“ návrhem, že by neporušili svou tradiční víru, kdyby konvertovali ke křesťanství! (Los Angeles Times, February 5. 1993) Papež vysvětloval, že katolická církev hledá cesty „ke zřízení pozitivních vztahů spolupráce s různými vírami za cílem vzájemného obohacení“. Jan Pavel II. prohlásil, že „Druhý vatikánský sněm uznává, že „v každé rozdílné náboženské tradici je něco pravdivého a dobrého ...semínka Slova“. To vyzývá Kristovy učedníky, aby „objevili bohatství“, které velkorysý Bůh mezi národy rozdělil.“ (L'Osservatore Romano, February 10 1993, jak bylo otištěno v „Christian News“ August 2. 1993)

Zkuste si představit Mojžíše, jak navrhuje, aby Izraelci objevovali „bohatství“ modloslužebných pohanů kolem nich, nebo Pavla, navrhuujícího křesťanům v Efezu, aby se seznámili s „bohatstvím“ pohanského uctívání bohyně Diany! Jak se mohou evangeličtí vůdcové stát partnery Vatikánu - a co vlastně v Římě dělají?

OBEJMOUT VŠECHNA NÁBOŽENSTVÍ!

Právě tak jako Matka Tereza, papež Jan Pavel II. chválí všechna náboženství. Příkladem je habaděj, ale máme místo jen na některé. V roce 1985, když oslovil muslimy v Bruselu, papež řekl: „Křesťané a muslimové, potkáváme se ve víře v jednoho Boha a snažíme se uvést do praxe učení našich příslušných svatých knih! (Abbe Daniel Le Roux, „Peter, Lovest Thou Me?“ Australia 1989) Alláh islámu však není Bohem Bible, a žádný křesťan nemůže schválit učení Koránu! Když se setkal s vedoucími muslimy v Africe v roce 1993, papež „vyzval křesťany, muslimy a animisty, aby respektovali náboženství těch druhých.“ (National Catholic Reporter, February 19 1993) Jak může křesťan respektovat náboženství, které vede lidi do pekla? Bible pohanská náboženství nerespektuje! Bible je všechna odsuzuje!

Když hovořil k šintoistům a buddhistům v Tokiu v roce 1981, Jan Pavel pochválil „moudrost jejich starodávných náboženství, která je inspirovala, aby viděli božskou přítomnost v každé lidské bytosti.“ „Jako náměstek Krista vyjadřuji svou radost z toho, že Bůh rozdělil tato náboženství mezi vámi.“ (Le Roux) Jaké neuvěřitelné prohlášení, když si uvědomíme omyly šintoismu a buddhismu! V Togu se roku 1985 papež radoval, že se „modlí poprvé s animisty“. (La Croix, August 23 1985) Konzervativní kritik překvapujícího ekumenismu své církve píše:

„Původně byl ekumenismus zaměřený na jednotu mezi křesťany. Ale nyní - stále více - hledá spojení všech náboženství světa, křesťanské či nekřesťanské. 19. května 1964 Pavel VI. oficiálně otevřel Sekretariát pro nekřesťany, který hrál důležitou roli během posledních

dvou zasedání Vatikánu II. O několik měsíců později, monsignor Wojtyła, (který se stal papežem Janem Pavlem II.), prohlásil:

„Nostalgie za křesťanskou jednotou zároveň způsobuje touhu po jednotě celé lidské rasy. To zvedá postoj církve k ostatním náboženstvím, který je založený na uznání jejich duchovních hodnot, humanistických i křesťanských, a dotýká se takových, jako jsou islám, buddhismus a hinduismus.“ (Le Roux)

Zatímco papežovo objímání všech šokovalo konzervativní katolíky, takové jednání je vlastně v souladu s historií od samého počátku, od vlády Konstantina, kdy sochy Isis a Hora byly přejmenovány na Marii a Ježíše a papež Lev I. (440-61) se chlubil, že sv. Petr a sv. Pavel „nahradili Romuse a Rema jako ochranní patroni Říma.“ (H. Chadwick, „The Early Church,“ 1967) Římský katolicismus se vždy přizpůsobil pohanským náboženstvím lidí, které právě „pokřesťanštil“! Během návštěvy Nové Guineje v r. 1984 papež sloužil „novou mši“ pod širou oblohou pro domorodce. Mše zahrnovala „tanečníky, kteří doskákali k oltáři a vyhazovali do vzduchu oranžový a žlutý kouř“ (pohanský zvyk k odhánění zlých duchů), ...zatímco 18letá studentka četla pasáže z Bible, oděná podle domorodého zvyku - od pasu nahoru nahá. New York Times psal, že tato mše ukazovala na skutečnost, že je to

„snaha římskokatolické církve učinit své služby více univerzální tím, že vkládá do svého rituálu a liturgie prvky kultur národů, kterým Západní misionáři přinesli své náboženství.“ (The Roman Catholic, June-July 1984)

Taková integrace je stará jako katolicismus! Na Haiti každá ceremonie voodoo začíná katolickou modlitbou. Říká se, že na Haiti je 85% katolíků a 110% voodoo. Znepokojující spiritistický kult „Santeria“, šířící se po Americe, je míchancí afrického pohanství a katolicismu zahrnující „bohy“, kteří jsou představováni jako katoličtí svatí - zatím je to maska pro demony. Když navštívíte hřbitovy v Riu de Janeiro o svátcích, uvidíte katolíky, jak prosí duchy svých předků, spolu s katolickými svatými. V Brazílii a na Kubě se spiritismus a africká náboženství příbuzná voodoo míchají s katolicismem a v celé Jižní Americe zůstávají mezi katolíky domorodé pověry. Používání obrazů, soch, svaté vody, dalších pomůcek a rituálů bylo převzato z pohanství.

POHANSTVÍ UVNITŘ KATOLICKÉ CÍRKVE

Člověk najde uvnitř samotné katolické církve každý odstín New Age, okultismu a mystických pověr. „Catholic World“ vydal celé jedno číslo, které popisuje New Age bez jediného slova odsouzení či opravy! (The Catholic World: „The New Age, Challenge to Christianity.“) Tisíce duchovních a jeptišek praktikují jógu nebo nějakou jinou formu hinduistického či buddhistického mysticismu. Katolické školy, kdysi považované za baštu zdravého vzdělání, jsou prolezlé okultismem a metodami New Age právě tak, jako školy veřejné. „Spirituality of the Catholic Educator“ předkládá vzorek katolické výuky dnes:

„Katolické školy oblasti New Jersey/New York používají program s názvem „Energetics for Living“ „A Curriculum Enhancement Program for Peace Education,“ vypracovaný sestrami Vergila Jim, O.S.F. a Claire Langie, O.S.U. Jeho účelem není nic menšího, než „vnitřní transformace dítěte“ skrze kontakt s tvořivou „energií“, nacházející se v samém centru jejich bytosti. Vede to k „mezispojení“ a k „vzájemné závislosti“ všech živých tvorů. Kontakt se „svatým centrem“ dítěte se uskutečňuje skrze „pravidelné meditace, vizualizace, relaxace, dýchání“.

Adoptovali hinduistický pozdrav: „Bůh ve mně zdraví Boha v Tobě!“ Jakmile si student uvědomí, že on sám a všechno je Bůh – „kdo by potom ubližoval Bohu či některému z jeho tvorů?“ se ptá sestra Loretta Carey, R.D.C, z Fordhamské Univerzity.

Sestra Mary L. O'Hara C.S.J., profesorka filozofie z koleje Saint Mary, Omaha, se specializuje na prosazování buddhistických a hinduistických metod pro zlepšení výuky v katolických školách.“ („Momentum,“ April 1990, zvláštní příloha: „Spiritualita katolického vychovatele“)

Katolická centra útulků po celém světě míchají „křesťanství“ s hinduismem, buddhismem a všemi směry New Age myšlení a praxe. Typický je „Ashram Ya Azim, Středisko františkánských sester pro meditaci“ ve Willardu, Wisconsin. Tam se snaží najít „Kristovo vědomí“ skrze různé

metody New Age. Na svou obranu sestra Virginia Barta, prezidentka františkánských sester USA, vysvětluje: „Můžeme být katolíky a na druhé straně být otevřeni rozeznat mystické pravdy každého náboženství.“ (Chicago Sun Times, December 24 1989)

Dalajlama, který se prohlašuje za boha a čtrnácté vtělení původního dalajlamy, byl na počátku své návštěvy v USA pozván na „speciální mezináboženský festival“ v katedrále sv. Patrika v New Yorku, který vedl kardinál Cooke. Dalajlama prohlásil mimo jiné, že „všechna náboženství jsou v podstatě stejná“. Nato všichni povstali a obdarovali hosta ohlušujícím potleskem. (Time, September 17. 1979) Kardinál Cooke nazval celou událost „dramatickým hnutím Ducha v naší době.“ Duch Boží to každopádně nebyl!

Celé číslo květen/červen 1990 časopisu „Catholic World“ bylo věnováno buddhismu. Všechny články byly sympatické, vstřícné, včetně několika poznámek od papeže. Jeden z článků dokonce měl titul: „Buddha ctěný jako křesťanský svatý“. Jan Pavel II. zaujal vstřícný postoj k buddhismu a ostatním náboženstvím. Považuje jógu „Tibetsko buddhistického božstva“ jeho přítele dalajlamy, včetně všech modliteb šamanů, spiritistů a každého jiného náboženství, za zdroj „hluboké duchovní energie“, která vytváří „nové klima pro mír“. (Our Sunday Visitor, November 13, 1988) Dalo by se uvést mnoho dalších příkladů. Podle zprávy Los Angeles Times:

„Papež Jan Pavel II. si sundal své střevíce a seděl klidně a slavnostně se svrchovaným patriarchou thajských buddhistů v buddhistickém klášteře v Bangkoku.

Římský pontifikát později pochválil „starodávnou a úctyhodnou moudrost“ asijského náboženství.“ (Courier Journal, May 11 1984)

Zkuste si představit apoštola Pavla jako účastníka rituálu v buddhistickém chrámu, jak chválí buddhistickou moudrost! Nebo jak říká hinduistickému posluchačstvu to, co Jan Pavel II., který na své návštěvě v Indii prohlásil, že „je nepříšel nic učit, ale poučit se z jejich bohatého duchovního dědictví - a že svět potřebuje indickou „duchovní vizi člověka“. („Spiritual Vision of Man“) První křesťané by nikdy v arénách neumírali, kdyby přijali podobný ekumenický přístup k římským pohanským rituálům!

PROČ JSOU EKUMENIČTÍ PAPEŽOVÉ POPULÁRNÍ?

Zdá se, že zdraví Jana Pavla II. se zhoršuje. Ať už se jeho zdraví zlepší a on bude pokračovat, nebo přijde na scénu papež jiný, bude mít malý vliv na budoucnost. Zatímco Jan Pavel II. je nejzjevnějším a nejefektivnějším ekumenikem v historii, jako papež pouze jde ve šlépějích svých předchůdců a jeho následovníci půjdou stejným směrem. Papež Jan XXIII., který zahájil Vatikán II, a papež Pavel VI, který jej zakončil, se spojili s takovými osobnostmi jako je dalajlama, Anwar el-Sadat (muslim) a tajemník OSN U Thant (buddhista), aby vytvořili „Chrám Porozumění“, známý jako Náboženské spojené národy. Katolíci byli od té doby na prvním místě ve snaze založit světové náboženství.

Jako další důkaz ekumenismu předchůdců Jana Pavla II., dal papež Pavel VI. své požehnání Druhé světové konferenci o náboženství a míru v Louvain, v Belgii v roce 1974. Pod katolickým vedením Louvainská deklarace prohlašuje:

„Buddhisté, křesťané, konfucionisté, hinduisté, Židé, muslimové, šintoisté, sikhové, zoroastriáni a další, všichni jsme se snažili zde naslouchat duchu v našich rozličných a ctěných náboženských tradicích a zápasili jsme s rostoucími problémy, které naše společnosti musí vyřešit, aby se dosáhlo míru. Radujeme se z toho, že pyšná éra a dokonce předpojatá izolace náboženství lidstva, jak doufáme, je na věky pryč.“ (Alan Geyer, „Religious Isolationism - Gone Forever?“ 1974)

Je zajímavé, že velká většina katolíků, zatímco odmítají uposlechnout papežská dogmata v mnohých směrech, jsou velmi nadšeni ideou ekumenismu. A proč ne? Vysoké procento katolíků, kteří odmítají základní učení církve, směřuje k rozšíření „křesťanství“. Výzkum v r. 1989 ukázal, že 25% katolíků nevěří v posmrtný život, dalších 46% tvrdilo, že „to nikdo neví“, a 55% věřilo, že je možné nesouhlasit s učením církve a přitom zůstat katolíkem. V průzkumu r. 1992 67% katolíků bylo pro ženské kněze, 52% akceptovalo potraty, 75% bylo pro zrušení celibátu. 87% řeklo, že manželé se musí

sami rozhodnout ohledně plánovaného rodičovství. (The Oregonian, June 20 1992) Průzkum v r. 1994 ukázal, že méně než 29% katolíků mladších 45 let souhlasilo s tím, že „chléb a víno jsou změněné na tělo a krev Krista“. („Our Sunday Visitor," June 19 1994)

Ve Francii a Itálii je tato situace ještě více překvapující: 49% francouzských katolíků nevěří, že Ježíš vstal z mrtvých, 60 % nevěří v nebe, 77% nevěří v peklo a 76% nevěří ani v očištěc, ani v ďábla. (Le Roux) Ve skutečnosti dvě třetiny francouzských teologů vyjádřily „nedůvěru v existenci Satana“. („The Catholic World Report," July 1992) Zatímco 90% Italů se nazývá katolíky, pouze 30% navštěvuje nedělní mši. Volby v Itálii - během poslední dekády - legalizovaly jak rozvody, tak i potraty, navzdory silnému odporu církve. („New York Times" June 4. 1985)

Katolíci nejsou sami v tomto odpadlictví. Výzkum mínění v r. 1994 ukázal, že čtyři z deseti Američanů, kteří se hlásí k evangelíkům, nevěří, že existuje něco jako absolutní pravda. Počínají termíny jako „evangelík“ nebo „znovuzrozený“ ztrácet svůj obsah? Ze všech dospělých Američanů 71% nevěří, že existuje absolutní pravda. (National and International Religion Report, February 21. 1994) Relativismus a ekumenismus krácejí spolu ruku v ruce. Lidé, kteří zastávají takové názory, mohou být snadno přemluveni spojit se s kýmkoliv, pod podmínkou že půjde o přesvědčivou věc. John W. Robbins dělal recenzi knihy „Rome Sweet Home“, která pojednává o konverzi Scotta a Kimberley Hahn k římskému katolicismu. Robbins píše:

„Hahnova dezerce je jedna z několika podobných dezercí. Stávají se - ne proto, že Řím by byl tou pravou církví, ale z důvodu odpadlictví „protestantismu“. Právě teď, kdy je tak životně důležité kázat skutečné evangelium, toto je málokdy slyšet z protestantských kazatelů. Pouze Boží milost nás může zachránit od nové doby temna a od církve, kterou Luther považoval za „játku duší“. (John W. Robbins, „The Lost Soul of Scott Hahn“, 1994)

JEDNOTA V „MODLITBĚ“

Od roku 1978, kdy převzal úřad, papež Jan Pavel II. způsobil v ekumenickém směru ohromný skok vpřed, směrem k přicházejícímu světovému náboženství. Jedna z jeho hlavních taktik je pozvat náboženské vůdce ke společné modlitbě. Papež plánuje na uvedení třetího tisíciletí den modlitby, který nemá obdoby: modlitební schůzka Židů a muslimů na hoře Sinai, jak uvedl vatikánský dopis. („Orange County Register" April 16, 1994)

Jedním z jeho největších úspěchů bylo shromáždění 130 vůdců z 12 hlavních náboženských systémů světa v Assisi v roce 1986 ke společné modlitbě za mír. Modlili se tam uctívači hadů, uctívači ohně, spiritisté, animisté, severoameričtí kouzelníci, buddhisté, muslimové a hinduisté právě tak, jako „křesťané“ katolíci. Papež prohlásil, že se všichni modlí „ke stejnému Bohu“. Při této příležitosti dovolil papež svému dobrému příteli dalajlamovi, aby vyměnil kříž na oltáři kostela sv. Petra v Assisi za sochu Buddhy a aby dalajlama a jeho mniši tam vykonali obřad uctívání Buddhy!

Dvě nejdůležitější roviny, které budou hrát roli v sjednocení světa, budou ekologie a mír. Stále víc a více se věří, že mír bude dosažen modlitbou k nějaké vyšší moci a, jak zednáři říkají: „Každý bůh je vhodný!“ („Little Masonic Library," 1977) Inspirováni příkladem papeže v Assisi, „Interfaith Councils“ (mezidenominační rady) rostou v USA jako houby po dešti. Tam se křesťané scházejí s věřícími jiných náboženských směrů, pro společnou modlitbu a sociální akce. Program takového shromáždění popisuje jeden z účastníků:

„Swami Bhaskarananda, hinduista, zpíval Bohu modlitbu... Ismail Ahmed, muslim, recitoval krátkou modlitbu Bohu ... jak tam tak stáli před oltářem, který byl ozdobený obrazy Sri Ramakrišny, Ježíše Krista a Buddhy.“

Modlitba spojovala všechna náboženství ve světovém měřítku, dokonce i pod evangelickým vedením. V roce 1993 při „snídání národní modlitby“ ve Washingtonu D.C., senátor Kerry četl Jana 3:1-21 (vynechal klíčový verš 16), tvrdil, že Kristus hovoří o „duchovním oživení“ a tak se „v duchu Krista“ sešli k tomuto účelu hinduisté, buddhisté, muslimové, Židé a „křesťané“. Viceprezident Al Gore prohlásil: „Víra v Boha, spolehnutí na Vyšší moc - ať už pod jakýmkoliv jménem - je, podle mého názoru, podstatné!“

Bůh řekl: „*Jestliže můj lid, který se nazývá mým jménem, obrátí se v modlitbě ke mně, ... uslyším z nebes.*“ (2 Paralipomenon 7:14) To není pozvání uctíváče Baala a Astarot a jiných „bohů“, aby se spojili s Izraelem v modlitbě! To by byla ohavnost! A přesto se dnešní evangelíci spojují se „smíšenou společností“ v modlitbě a spolupráci pro sociální spravedlnost a mír.

CELOSVĚTOVÝ RŮST

Je zcela ohromující, jak daleko půjdou ti, kteří se nazývají křesťany, aby pro věc míru a ekologie ospravedlnili vlastní účast na náboženských praktikách každého jiného náboženství! Existuje velké hnutí v Jižní Americe nazvané „První sdružení lidí Boha z Latinské Ameriky a Karibské oblasti“ (APD) které přitahuje skutečně ekumenické podhoubí katolíků, protestantů i pohanů s požehnáním katolické církve. Ta fráze „Boží lid“ pochází z Vatikánu II, a celé hnutí si přiřklo zásluhu o „oživení modelu pluralistické a na službu zaměřené církve naznačené v učení Vatikánu II. „Nacionální katolický reportér“ se pochvalně zmínil o nedávné konferenci v Brazílii:

„Jeden z vedoucích konference držel stříbrné žezlo Candomble, pomůcku k uctívání afrických bohů, baptistický pastor ukázal nákres světa s nakresleným křížem, vedle něho kněz voodoo z Haiti zdvihl nádobu s kouřící směsí a tím rozestřel „energii“ nad celým shromážděním. O kousek dále pastor z „United Presbyterian Church“ četl z Pavlova dopisu Galatským. Všichni obklopili brazilského katolického bratra, který pozdvihl kněžskou štolu, kterou každý políbil.“

Podobné, ale mnohem větší shromáždění, „Parlament světového náboženství“, se uskutečnilo v Chicagu v září 1993 a bylo navštíveno asi 6000 zástupci hlavních náboženských směrů světa. Jeden z hlavních mluvčích, dalajlama, volal po celosvětovém „duchovním probuzení“, které by bylo přijatelné pro každé náboženství. („Washington Post“ September 4, 1993) Jednou z hlavních událostí „Parlamentu“ bylo udělení „Templeton Prize“ za „pokrok v náboženství“ (1993 Parliament of the World Religions), jedné z nejprestižnějších a nejbohatších (kolem 1.2 milionu dolarů) ekumenických cen. Je udělována hlavně za „povzbuzování nebo porozumění hodnot každého náboženství“. Dovede si někdo představit, jak Eliáš přijímá „cenu za porozumění hodnot Baalova náboženství“- nebo jak Pavel na Martově vrchu vyzývá k „pochopení hodnot pohanství“?

Jako vždy na takovýchto ekumenických „milnicích“, katolické vedení bylo velmi jasně vidět, včetně chicagského kardinála Josefa Bernarda a Fr. Tomáše A. Baima, ředitele arcidiecézního Úřadu pro „Ekumenické a internáboženské záležitosti“ v Chicagu. Římskokatolický teolog Hans Kung byl „hlavním verbířem“ pro „globální etiku“, propagující „mezináboženskou spolupráci“, která byla vypracována „Parlamentem“ a podepsána většinou přítomných vedoucích, včetně reverenda Wesley Ariarajah, zástupce generálního tajemníka „Světové rady církví“. (The Orange County Register, September 4, 1993) Bylo to poprvé v historii lidstva, že se zástupci všech světových náboženství - buddhismu, křesťanství, hinduismu, islámu, judaismu a 120 dalších náboženských skupin shodli na společném základě etického chování. Zástupci z Vatikánu a „Národní konference katolických biskupů“ byli přítomni a reagovali souhlasně. „The Los Angeles Times“ oznámil:

„Duchovní s kolárky hovořili s buddhistickými mnichy v šafránově zbarvených rouchách, sikhové v turbanech živě diskutovali se zoroastriánci. Jednu noc příslušníci neopohanské Wicca (čarodějnictví) provedli rituál za úplňku měsíce.“ (Los Angeles Times 5/9 1993)

Římský katolicismus se zdá být tím mostem, který přivede všechna náboženství dohromady! Ten samotný fakt není překvapující, ale je neuvěřitelné vidět evangelické křesťany vstupovat na jednu stranu mostu, zatímco na druhé nastupují hinduisté, buddhisté a pohané všech druhů a barev. Musíme být v těch posledních dnech - jak se zdá, nebude trvat dlouho, než se všichni na tom mostě spojí!

KAMPAŇ SE ZRYCHLUJE

V září 1980 papež Jan Pavel II. řekl katolíkům v Osnabrücku, v Německu: „Povzbuzujte s láskou vaše evangelické bratry (luterány), podejte svědectví k jejich víře, aby se v Kristu prohloubila!“ (Le Roux) Snaží se papež protestanty nalákat, nebo opravdu snižuje katolický standard, jak se mnozí katolíci obávají? V únoru 1983 mluvil o tom, že je třeba „zajít až za jakékoliv

neporozumění" a „opět nalézt to, co je všem křesťanům společné". (Le Roux) Takovéto projevy ekumenismu jsou běžné a vyvolávají odpor v řadách konzervativních katolíků.

Není pochyb o tom, že papež Jan Pavel II. se dostává na zcela novou půdu ve své snaze o dosažení „jednoty"! Klečel vedle arcibiskupa z Canterbury, Roberta Runcie v canterburské anglikánské katedrále a oba vůdcové se objali. V roce 1981 „pozval papež metropolitu Damaskinose, aby promluvil na jeho místě. Poprvé od vzniku rozkolu v roce 1054, ortodoxní prelát usedl na křeslo Baziliky.“ Vzájemně vyřknuté klatby mezi Římem a Konstantinopolem byly zrušeny v r. 1965. V srpnu 1982 papež obnovil se třemi skandinávskými zeměmi diplomatické styky, které byly přerušeny reformací. V prosinci 1983 se Jan Pavel II. stal prvním papežem, který navštívil luteránský kostel. Učinil tak v Římě, kde se účastnil části bohoslužeb a kde prohlásil:

„Jsem zde, protože Boží Duch nás vede směrem k ekumenickému dialogu, abychom našli jednotu mezi křesťany!"

V r. 1987 patriarcha Dimitrios I. byl přivítán v Bazilice Janem Pavlem II., který patriarchu představil jako „Jeho Svatost, Dimitrios I., náš velmi milovaný bratr v Kristu" a vyzval shromáždění, aby „vyslechli slova hlavního patriarchy". Na konci mše se Dimitrios vrátil k oltáři, aby „požehnal věrným". Papež na to reagoval slovy: „Katolická církev a ortodoxní církev dostaly Boží dar, aby rozpoznaly jeden druhého jako sesterskou církev, a aby kráčely společně k plnému společenství." Sedmého prosince 1987 patriarcha Dimitrios I. a Jan Pavel II. podepsali společné prohlášení, podobné tomu, které bylo podepsané na katolicko evangelickém shromáždění v USA: Každá z církví obdržela a podílí se na stejných svátostech. Odmítáme všechny formy proselytismu! (přetahování věřících)

PRAPODIVNÍ SPOLEČNÍCI

31. ledna 1994 čínský předseda Li Peng podepsal jako zákon dokument 144 („Regulace řízení náboženských činností v Číně") a 145 („Řízení míst náboženských činností"). Jak „Wen Wei Po", hlavní pročínský tisk v Hong Kongu připustil, tyto regulace jsou hlavně proti proselyzaci od cizinců. Čínská vláda si dobře uvědomuje nebezpečí, které by hrozilo komunismu, kdyby evangelíci měli svobodu v uposlechnutí Kristova příkazu „hlásat evangelium každému člověku na zemi". („The Voice of the Martyrs," June 1994)

Podobný, ale v tomto případě dobrovolný zákaz „proselytování" je hlavním prvkem v rostoucím ekumenickém hnutí. „World Mission '95" Billy Grahama zahrnuje v sobě takový závazek na straně podílejících se církví. Například instrukce pro Francii, jelikož účast na této „křížové výpravě" bude vysílána celosvětově satelitem, jsou: „Všechny denominace budou informovány a spolupráce bude vzájemná - bez ohledu na teologické rozdíly - a nebude žádná snaha o proselytování." (Bulletin de Information #1, Novembre-Décembre 93) Ironií je skutečnost, že hlavní centrum mise ve Francii je ve městě Beziers, jehož obyvatelstvo - jak si jistě čtenář pamatuje, bylo totálně vyvražďeno (60 tisíc lidí) papežem Innocentem III. jako „korunní úspěch" jeho papežství.

Jedna z nejúžasnějších ukázek kompromisu Kristova příkazu se stala v Coloradu. V posledních letech město Colorado Springs zažilo příliv početných evangelických denominací, které se tam usídlily. Mladí evangelisté počali získávat katolickou a židovskou mládež pro Krista a tím zapříčinili stížnosti ze stran katolických a židovských vedoucích. Aby zajistili mír a klid, evangeličtí vedoucí, včetně Jamese Dobsona, ředitele „navigátorů" Terry Taylora, ředitele „Young Life" Terry P. McGonigala a místních evangelických pastorů, podepsali „Covenant of Mutual Respect" (smlouvu vzájemného ohledu) s místním katolickým biskupem, židovským rabínem a dalšími. Smlouva byla otištěna 22. dubna 1993 v „Colorado Springs Gazette Telegraph" pod titulem „Zpráva lidem Colorado Springs". Smlouva uznala židovsko-křesťanské dědictví, připadající všem církvím, které smlouvu podepsaly, a v zásadě se zavázaly „učit se jedna od druhé v duchu dobré vůle a ohledu" spíše, než evangelizovat. Katolické noviny trumfálně oznámily:

„Snaha evangelizovat vytvářela atmosféru nepřátelství," řekl biskup Richard Hanifen z diecéze Colorado Springs. Rabín Howard Hirsch z Temple Shalom a biskup Hanifen zjistili, že židovská a katolická mládež byla ve školách evangelizovaná studenty jiných denominací. Terry McGonigal,

doktor „Institute of Youth Ministries for Young Life“ uvedl, že i další křesťanská mládež byla na školách evangelizována také....

Aby se omezilo neporozumění a usnadnilo porozumění, vedoucí církvi a organizací se počali pravidelně scházet, aby neformálně diskutovali o situaci. Mladí vedoucí se účastnili první schůzky 26. června 1992, aby se přesvědčili, zda evangelizace je tím problémem - a došli k závěru, že tomu tak je....

Biskup Hanifen projevil naději, že v budoucnosti bude tato skupina zkoumat všechny cesty k urovnání problému a k poučení o pohledu těch druhých na Písmo. „Namísto snahy přesvědčit jeden druhého,“ říká Hanifen, „snažme se najít proces, kterým tyto spory vyřešíme.“ „Doufám, že s pomocí Boží postavíme základ pohledu, jak rozličné naše tradice jsou - a to samo o sobě je dobré pro Colorado Springs.“ („The Catholic Herald,“ June 2, 1993)

CHARISMATICKÝ MOST DO ŘÍMA

Je podivné, že v tom stejném čase, kdy si Řím stěžuje na evangelizaci katolíků, on sám je plně zaměstnaný největším evangelizačním programem v historii. „Evangelization 2000“ je řízená z Vatikánu páterem Tomem Forrestem, o kterém jsme se již zmínili. On organizoval „Worldwide Priests' Retreat“. Začalo to sjezdem v září 1990 ve Vatikánu, kde dali počáteční impuls dekádě evangelizace. Je zajímavé, že „duhovenstvo bylo evangelizováno jako první“. Asi tisíc z celkového počtu šesti tisíc kněží reagovalo pozitivně na pozvání „přijmout Krista jako Spasitele a obdržet naplnění svatým Duchem“. („Calvary Contender“ January 1st, 1990) K čemu takové pozvání bylo - obzvláště pro kněze - jestliže jsou katolíci spaseni? A jak mohlo těch tisíc „přijmout Krista jako Spasitele“ v biblickém smyslu, aniž by popřeli většinu svého „katholicismu“, který byl do nich vložený? Že Tom Forrest zůstává římskokatolickým knězem, který slouží mši, věří v očištec a odpustky a neodvážá se prohlásit, že je spasený - jasně ukazuje, že nikdy biblické evangelium nepřijal. A přesto jej evangelisté přijímají jako partnera v evangeliu.

Forrest je totiž charismatik. Největší odpovědnost za růst partnerství s katolicismem mají někteří vedoucí v charismatickém hnutí. Charismatici byli první, kteří měli katolickoprotestantské konference, kde přijali jeden druhého jako křesťany. Kolem deseti milionů katolíků v Americe a sedmdesát dva milionů ve 163 zemích světa, „mluví v jazycích“. („New Covenant,“ January 1993) Tato údajná schopnost byla vzata jinými charismatiky jako „důkaz“, že katolíci musí být „znovuzrození“! Důležitost, kterou tato „schopnost“ dostala, zapříčinila, že všechny drastické rozdíly v učení byly přehlédnuty. Charismatické hnutí se stalo hlavním mostem do Říma.

Že existuje falešný „Duch svatý“, je jasné z toho, že první proslov v „jazycích“ charismatického katolicismu, který se odehrál v šedesátých letech na univerzitách Duquesne a Notre Dame, začal „prohlášením Panny Marie, že to, co slíbila ve Fatimě, skutečně splní“. Edward O'Connor: „The Pentecostal Movement in the Catholic Church,“ 1971) Ale „zjevení Marie“ ve Fatimě bylo démonické, jak budeme dokumentovat v příštích dvou kapitolách. „Dar jazyků“ byl nadšeně přijat katolíky, kteří se modlili k Marii. „Tom N. jej přijal, když končil svůj růženec a u sestry M. přišel „dar“, když klečela a modlila se k „Požehnané Panně“. (O'Connor) Všeobecný účinek „křtu v Duchu“ na katolíky byl takový, že se zvýšila jejich oddanost k Marii a zvětšil zápal pro heretická dogmata romanismu. Duch, který stojí za takovou herezí, bude stát i za Antikristem!

V březnu 1990 Robert Schuller hostil ve své „Krystalové katedrále“ charismaticko-katolicky sponzorovanou „6th West Coast Conference on The Holy Spirit“. Drtivá většina posluchačstva byli katolíci, právě tak, jako téměř polovina přednášejících. Tato převážně katolická audience byla okouzlená, když Schuller promluvil:

„Když jsem dostal sen o vybudování této katedrály, nechtěl jsem ji postavit bez požehnání od Svatého Otce. A tak jsem se vydal do Říma a setkal se s papežem. Vzal jsem s sebou plán katedrály a řekl jsem mu, že ji chci postavit, a že bych chtěl jeho požehnání. Jistě, že jsme spolu vyfotografovaní - obraz visí na 12 poschodí. Potom, při třicátém výročí naší organizace, jsem dostal ten nejkrásnější, barevný snímek Svatého Otce, jak nám dává své požehnání, s nádherným vlastnoručně napsaným věnováním.“ (Z audiokazety „Praise the Lord“ březen 7, 1990)

Proroctví Bible se vyplňuje před naším zrakem. Kristus varoval, že blízkost Jeho příchodu pro Jeho Nevěstu, bude uvedena náboženskými klamy a podvody - jaké nemají v historii obdoby. (Matouš 24:4,5, 11, 24) Tak veliký a silný bude tento podvod, že i vyvolení jsou v nebezpečí. Budou přijati jako křesťanští vůdci lidí, kteří dělají zázraky a různá znamení, kteří ale křesťany nejsou! (Matouš 7:22-23) Pavel varoval před tím samým podvodem a říká, že je to základní příprava pro Antikrista. (2 Tesalonským 2:3-4) Příprava, které se dostává na rychlosti a síle v dnešních dnech!

Na obranu svého podpisu na historickém dokumentu „Evangelíci a katolíci společně“, jeden baptistický vůdce zaplesal, „že se už konečně od katolíků dostalo evangelickým denominacím uznání, jako legitimních náboženských skupin.“ Něco takového by reformátorům sotva zalichotilo! Kromě toho, ten stejný statut už dávno byl Římem přiznán všem náboženstvím! O téměř jak 30 let dříve papež Pavel VI. řekl:

„Církev má tuto výzvu pro své syny a dcery: rozšafně s láskou a spoluprací s členy ostatních náboženství a ve svědectví o křesťanské víře a životě - uznávejte, zachovávejte a propagujte duchovní a morální dobro, nalezené mezi těmito lidmi!“ (Papež Pavel VI. „Nostra Aetate.“)

Toto je římský katolicismus – „křesťanství“, které je schopné se přizpůsobit a spojit s každou náboženskou vírou a praxí! Pomalu se staví základy pro světové náboženství, které bude mít své hlavní sídlo v Římě.

27. A co Marie?

„Není nikoho, ó nejsvětější Marie, kdo by mohl být spasený bez Tebe.“

sv. Germanus

„Jak máme přístup k Otci pouze skrze Ježíše Krista, tak máme přístup k Ježíši Kristu skrze Marii. Skrze Tebe máme přístup k Tvému Synu, ó požehnaná nálezkyně milosti, nositelko života, matko spásy.“

sv. Bernard

„Do Tvých rukou dávám svou věčnou spásu, Tobě svěřuji svou duši. Protože když mne chráníš Ty, drahá matko, nebojím se ničeho. Ani svých hříchů, protože Ty mi zajistíš odpuštění, ani ďáblů, protože Ty jsi mocnější než celé peklo, nebojím se ani Ježíše, mého Soudce, protože jednou modlitbou od Tebe On bude usmířený.. Jen jedné věci se obávám: že ve chvíli pokušení mohu opomenout na Tebe zavolat a tak zahynout. Zaopatři pro mne potom odpuštění za mé hříchy...“

Jedna z modliteb z populární knížky „Uctívejte Matku věčné pomoci“

A řekli Mu: „Tvá matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí Tě vidět!“ On odpověděl: „Má matka a moji bratři jsou ti, kteří slyší Boží Slovo a konají je.“

Lukáš 8:20-21

A stalo se, že jedna žena Mu řekla: „Požehnaný klín, který Tě zrodil.“ On ale odpověděl: „Spíše jsou požehnaní ti, kteří slyší Slovo Boží a drží se jej.“

Lukáš 11:27-28

Identifikovali jsme tu ženu, která jede na zvířeti, jako Vatikán a falešnou světovou církev, která tam bude mít své sídlo. Ale proč žena a ne muž? Proč je tato falešná církev viděná jako žena? A opět: Toto kritérium, jako všechna ostatní ve Zjevení 17, padne Vatikánu jako ulité! Nejprominentnější osobou v římském katolicismu je žena! Zastíní každého jiného - včetně samého Boha! Mnohem více modliteb je zaměřeno na katolickou Marii a mnohem více pozornosti a pocty je dáváno jí, než Bohu a Kristu dohromady! Existují tisíce svatostánků Marie po celém světě, s desetimiliony návštěvníků každoročně - ale pouze jeden malý, téměř neznámý svatostánek Kristův existuje v Beauvoir, Qubecu, v Kanadě.

Někteří katoličtí vedoucí se dokonce vychloubají skutečností, že v této době rostoucího „ducha bohyně“ a „emancipace žen“, je katolická církev v souladu s dobou: Žena drží nejvyšší postavení úcty a moci! V katolicismu je to žena, „skrze kterou přichází veškerá milost, dary, požehnání a síla“. Žena, která, jak uvidíme - má ten úžasný potenciál sjednotit celý svět, dokonce i muslimy, v jednom náboženství! Tato věčná Panna je fikcí, která nemá nic společného s Marií Bible, Marií, která byla nejenom matkou Ježíše, ale také milovanou ženou Josefa.

MARIE VĚČNOU PANNOU?

Bible nás učí, že Marie zůstala pannou do doby, než se narodil Kristus. Následovně měla více dětí s Josefem, svým manželem. Tento fakt je jasně vyjádřen prohlášením, že „Ježíš byl jejím prvorozeným synem“ a že Josef „ji nepoznal“, dokud neporodila Ježíše. (Matouš 1:25) Bible má opakované poukazy na Ježíšovy bratry a sestry. Někteří z nich jsou i jmenováni. Lidé, kteří znali Ježíše tam, kde vyrostl, v Nazaretě, se podivili a říkali: „Odkud má tento člověk moudrost a moc dělat takové zázraky?“ Pokračovali:

„Není to syn tesařův? Nejmenuje se jeho matka Marie? A jeho bratři Jakub, Josef, Šimon a Juda?
A nejsou jeho sestry s námi? Odkud on zná všechny ty věci?“ (Matouš 13:55, Marek 6:3)

Obránci katolicismu - jako například Karl Keating, trvají na tom, že tito bratři a sestry byli Kristovi bratrance a sestřenice, a Marek a Matouš byli nuceni použít slova pro „bratry a sestry“, protože ani hebrejščina ani aramejščina nemají výraz pro „bratrance a sestřenice“. Pro takovýto nebiblický výklad není žádná podpora! Kromě toho: evangelia Matouše i Marka byla napsána v řečtině! Keating trvá na tom, že i když v řečtině existuje výraz pro „bratrance a sestřenici“ (anepsios), bylo prý běžné pro Židy psát o všech příbuzných „bratr a sestra“. (adelphos) Cituje příklad ze Septuaginty, ale žádné z Nového zákona, protože tam žádné nejsou! Ve skutečnosti výraz „anepsios“, použitý v Koloským 4:10 poukazuje na Barnabášova bratrance. Kromě toho o Ježíšových bratřích se Bible většinou zmiňuje ve společnosti Marie, a tím naznačuje, že jsou to její děti, v její péči, když byly mladé, a když dospěly, cestovaly s ní jako členové bezprostřední rodiny.

Katolický argument trvá na tom, že kdyby se Kristus narodil z dělohy, která později počne a porodí další děti, že by Ho to nějak poskvnilo. Tento argument nejenom že nemá biblický základ, ale zároveň Mu odebrává Jeho pokoru, kterou měl, když se stal člověkem. Peter de Rosa jako katolík podává některé hlubší pohledy na to, proč Řím nemůže dovolit, aby Marie měla pohlavní styk, dokonce ani po porodu Ježíše:

„Zjistili jsme, že kněží - obzvláště papežové - vyvinuli kult Panny Marie. Pro toho, kdo se rozhodl pro celibát, je ideální žena asexuální bytost, která porodí jen jedno dítě. Marie měla dítě bez pohlavního styku - což je dokonalost sama!“ (Peter de Rosa: „Vicars of Christ: „The Dark Side of the Papacy,“ 1988)

Jestliže Marie dala slib - a to bylo to, co měla na mysli ve své odpovědi Gabrielovi - potom, když dovolila Josefovi, aby si ji vzal, spáchala zradu a znečistila svatou manželskou smlouvu. Dokonce ani katolická církev nedovolí, aby žena dala slib pohlavní čistoty z vlastní vůle a Bible je jasně proti tomu, když učí, že manželské lože je Boží vůle pro manželské páry. (Genesis 1:28, 2:21-24, 1 Kor 7:3-5, a že „mu patří úcta“ Židům 13:4)

Mariina slova Gabrielovi (Lukáš 1:34) zcela jasně popisují její momentální stav - ne slib do budoucna! Jinak by si přece nevzala Josefa! A jestliže její věčné panenství není pravdou, potom nejsou pravdivé ani ty ostatní fantazie kolem Marie - její neposkvřené početí, tělesné nanebevstoupení a podobné.

MARIE „MATKA BOŽÍ“

Nejobornější kniha napsaná o katolické „Panně Marii“ je od kardinála sv. Alfonse de Liguori. Její titul je „Glories of Mary“ a je ve skutečnosti sbírkou všeho toho, co všichni ti „svatí“ římskokatolické církve řekli o Marii během těch století. Tituly kapitol jsou otřesné. Připisují Marii veškeré atributy, schopnosti, tituly a funkce, které přísluší pouze Kristu: Marie, náš „Život“, naše „Sladkost“, Marie, naše „Naděje“, Marie, naše „Pomoc“, Marie, náš „Advokát“, Marie, náš „Strážce“, Marie, naše „Spása“. Uvádím malou ukázkou toho, co Liguori posbíral ode všech těch „svatých“:

„Hříšníci obdrží milost pouze od Marie! Padne a bude zatracený ten, kdo nemá útočiště u Marie. Marie je zvána „Branou nebes“, protože nikdo nevejde do blaženého království, než skrze Marii. Cesta spásy je otevřená pouze skrze Marii, nikoho jiného.“ „Naše spása závisí na tom, zda ten či onen je favorizovaný a chráněný Marií.“ „Ten, kdo je ochráněn Marií, bude spasen, ten kdo není, bude zatracen!“ „Naše spása záleží na Tobě!“ „Bůh nás nespasí bez intervencí Marie!“ „Kdo by obdržel jakoukoliv milost, nebýt Tebe, ó Matko Boží?“

„Boží Matka“? Ano, Ježíš je Bůh a Marie je Jeho matkou, ale ona není Jeho matkou jako Boha - kterým je a byl od věčnosti, dávno, než se Marie narodila! Marie je matkou fyzického těla, které na sebe Syn vzal, když se stal člověkem. On se stal člověkem, ale ona není „Matkou Boha“! Písmo jasně vysvětluje její roli:

„Proto Kristus říká, když přichází na svět: „Připravil jsi pro mě tělo.“ (Žid 10:5)

Tento neuvěřitelně nebiblický postoj, který Marii tradicemi římskokatolické církve vyvyšuje, je vidět také v modlitbách k ní. Ty citované na počátku této kapitoly, jsou nepatrnou ukázkou z tisíců dalších, které dokazují, že tato falešná Marie je srdcem a životem římského katolicismu. A přesto obhájci katolicismu, velmi citliví na kritiku v tomto směru, popírají, že se katolíci k Marii modlí! Peter Kreeft například podvodně píše: „Katolíci se ke svatým nemodlí - pouze je prosí, aby se za ně modlili, právě tak, jako žádáme žijící, aby se za nás modlili.“

Pravý opak je pravdou! Nejpočetnější a nejpopulárnější modlitby jsou ke svatým a hlavně k Marii, aby udělala pro katolíky a pro celý svět věci, které může udělat pouze Bůh! Při zakončení nedělní mše v Denveru v srpnu 1993 papež Jan Pavel II. svěřil veškerou mládež a celý svět Marii k ochraně a vedení:

„Marie Nového zákona, prosíme Tě o Tvou ochranu v přípravách, které nyní začnou příštím shromážděním. Marie, plná milosti, dáváme do Tvých rukou příští Světový den mládeže. Marie, která jsi byla vzata na nebesa, svěřujeme Ti mladé lidi tohoto světa - svěřujeme Ti celý svět.“ (NRI Trumpet, říjen 1993)

Katolíci pouze žádají Marii, aby se za ně modlila? Pokud někdo žádá přítele o modlitbu, neříká „prosím tě o tvou ochranu a svěřuji ti celý svět“! A přesto takové prosby o něco, co pouze Bůh může splnit, jsou katolické modlitby k Marii, která je vyzvižena do všemohoucnosti a přičítá se jí starost a péče o všechny, kteří v ní věří.

MARIE „KRÁLOVNA NEBES“

„Time“ magazín komentuje, že „podle moderních papežů“ je Marie „Královnou vesmíru“, „Královnou nebes“, „Sídlem moudrosti“. („Time“ December 30, 1991) Papežský proslov v Litvě v září 1993 označil Marii jako „Matku církve“, „Královnou apoštolů“ a „Sídlem Trojice“. Papež pronesl ke kněžím, aspirantům na kněžský život, nábožným mužům i ženám, aby se „dívali k Marii, která je zde uctívána... v místní svatyni... ve svatyních Ausros Vartai a Siluva, „ke kterým udělám pout““. „Svěřuji vás všechny Marii!“ („The Pope speaks“, March April 1994) Takováto rouhání se Bohu jsou opakována v nejrecitovanější modlitbě katolíků - růženci. Končí touto závěrečnou prosbou:

„Bud' zdráva, svatá Královno nebes, Matko milosti, náš Živote, naše Sladkosti a naše Naděje! K Tobě voláme, ubohé zavržené děti Evy, k Tobě vysíláme své vzdechy, truchlíme a pláčeme v tomto slzavém údolí. Obrat' proto, náš Milosrdný advokáte, své oči milosti na nás; a po tomto našem exilu ukaž nám plod Tvého života, Ježíše. Ó milosrdná, ó milující, ó sladká Panno Marie..." Marie je naším životem a naší nadějí? Podle Písma je naší nadějí Kristus! (Koloským 3:4) Proč je Marie nadějí katolíků, vysvětlil biskup Fulton J. Sheen, kterého Billy Graham označil za „největšího komunikátora dvacátého století". (Citováno v početných propagačních nabídkách videozáznamů televizních programů Fultona J. Sheena) Sheen prohlásil:

„Když jsem byl ustaven, rozhodl jsem se nabídnout svatou oběť Nejsvětější svátosti každou sobotu Požehnané Matce. To všechno mi dává jistotu, že až jednou přijdu před Soudnou stolicí Krista, řekne mi On ve svém slitování: „Slyšel jsem mou Matku o Tobě mluvit." Během svého života jsem vykonal kolem třiceti poutí ke svatostánku Naší Paní v Lourdech a asi deset k jejimu stánku ve Fatimě." (Fulton J. Sheen, „Treasure in Clay")

Jaké ubohé vyjádření naděje v budoucnost - že Marie se za něj přimluví proto, že je jí oddaný? Co se stalo s vírou v Krista, který za jeho hříchy zemřel? V katolicismu Kristus a Jeho oběť za naše hříchy nestačí! Ke spáse potřebujeme její přízeň, protože ona rozhoduje, kdo bude či nebude v nebi, což naznačuje mnoho citátů, uvedených dříve.

Opravdu Mariiny oči vidí každého na zemi? Je ona skutečně „Matkou milosrdenství?" Neexistovalo Boží milosrdenství dávno předtím, než se Marie narodila? Čteme o „Bohu milosrdenství" v žalmu 59:17 a jsme vybízeni, abychom věřili v Boží milosrdenství! Žalm 52:8. Nikde ale není zmínka o milosrdenství Marie vůči lidstvu!

Ti, kteří znají milosrdenství Boží, nepotřebují milosrdenství Marie. Ve skutečnosti by Marie musela být všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomná (pouze Bůh má tyto kvality), aby mohla rozprostřít své milosrdenství na celé lidstvo. Jak Pavel, tak i Jan píše o „milosti, milosrdenství a míru, které přicházejí k věřícím od Boha." Nikde neexistuje zmínka o milosrdenství Marie vůči křesťanům. A přesto modlitby růžence naznačují, že závisíme na její milosti spíše než na Boží. Je to skutečně její dílo, přivádět věřící do přítomnosti Krista? Podle růžence tomu tak je.

Marie je „Královnou nebes". Písmo nám říká, že Kristus je Králem, ale nikde se nemluví o královně - tím méně, že by to byla Marie! Jestliže tam bude Královna, která by sdílela trůn s Kristem, potom to bude Jeho Nevěsta, Církev, složená ze spasených. A přesto Bible nikdy nenazývá Církev Královnou nebes! Jedinou „královnou nebes", o které se Bible zmiňuje, je modla, kterou uctívali pohané a které židovské ženy nabízely oběti a tak vzbudily Boží hněv:

„Děti sbírají dřevo, otcové zapalují oheň a ženy hnětou těsto, aby upekly koláče královně nebes a přinášejí úlitby jiným bohům a mě provokují k hněvu..."

Protože jste pálili kadidla jiným bohům a protože jste hřešili proti Bohu, proto se vám stává zlo.“ (Jeremiáš 7:18, 44:15)

Místo toho, aby se dostal do rozpaků takovým spojením s pohany, Řím se tím ještě chlubil. Mnoho katolíků se vychloubá, že Marie převzala místo „Maii, nymfy řecké mytologie, která byla matkou Herma skrze Dia, boha nebes." Měsíc květen (May) byl pojmenovaný po „Maii", která byla známá pod jménem „královně máje" a jezuitská snaha přeměnit královnou máje v Pannu Marii, se setkala s úspěchem. („The Catholic Sun," May 26, 1993)

MNOHONÁSOBNÉ MARIE

V katolicismu je mnoho „Marií". „Naše Paní" odsud, „Naše Paní" odtamtud! Kdykoliv se „Marie" objeví v různých formách, získá své následovníky. Většina katolíků má svou oblíbenou „Marii". Někteří dávají přednost „Naší Paní z Medžugorje“, jiní opět „Naší Paní z Guadalupe" nebo „Naší Paní z Lurd". Papež Jan Pavel II. má dvě oblíbené „Marie": „Černou Madonu“ z Jasně Gory - ochránkyni Polska, a „Naší Paní z Fatimy“. Ta druhá se mu prý zjevila během jeho uzdravování se po pokusu o atentát na jeho život, který se odehrál na výročí „Mariina" prvního údajného zjevení ve Fatimě v Portugalsku, 13. května 1917. „Marie" řekla papeži, že mu zachránila život pro určitý účel a

prý dá světu znamení, které způsobí, že se celý svět pokloní jeho svrchované duchovní autoritě. „Time“ napsal:

„Oddanost k Marii byla vštípena papeži již v jeho rodném Polsku, kde po staletí „Černá Madona“ byla uctívána za to, že zastavila armádu muslimských Turků, švédských luteránů a v roce 1920 invazi sovětských bolševiků....

Jan Pavel II. udělal jednotu tvořící moc „Marie“ hlavním faktorem svého arzenálu. Navštívil nesčetné Mariánské svatostánky během svého cestování po světě, a dovolává se pomoci Madony téměř v každém kázání či modlitbě.“ („Time“, December 30, 1991)

„Marie Nového adventu“, na kterou papež poukázal v Denveru, je obzvláště spojená se Dnem světové mládeže, který papež propaguje již několik let. Byla vystavena při celonoční modlitbě poutníků, kteří přišli pěšky do Cherry Creek blízko Denveru, aby se setkali s papežem, který přiletěl v helikoptéře. Přítomný žurnalista píše:

„Je dost po 9. hodině večerní, když je představena oficiální ikona „Světového dne mládeže“. Tato část nočního bdění je pojmenovaná „Uctívání obrazu Panny Marie, Naší Paní Nového adventu“, který si poutníci prohlížejí poprvé ... obraz Marie s dítětem Ježíšem ještě v děloze..

„Paní Nového adventu“ je tou nejvulgárnější ikonou, kterou jsme kdy viděli! Jak tak Colorado Chorus zpívalo „Taize Magnificat“, deset mladých z Denveru vyzdvihlo ikonu a nosili ji kolem řad sedících. Dav nadšeně reaguje, fotoblesky oslepují. Kolem ikony jsou rozházené lístky květů... (Kathleen R. Hayes, „All-Night Prayer Vigil Becomes Devotion to Lady of the New Advent, a Heavenly Goddess“)

Na druhý den v neděli se papež v helikoptéře vrátil. Poutníci, kteří se třásli chladem, když se snažili přenocovat na zemi, jej nadšeně přivítali. Papež sloužil mši a 3 tisíce kněží potřebovalo několik hodin, než rozdali hostie davu, který čítal asi 375 tisíc návštěvníků. Papež několikrát oslovil osobně Marii v nebi:

„Se srdcem plným chvály pro Matku nebes, která je znamením naděje a zdrojem radosti na naší pouti víry k nebeskému Jeruzalému, zdravím všechny přítomné.... Tato liturgie představuje Tebe, Marie, jako ženu oděnou sluncem... Ó ženo, oděná sluncem ...mládež tohoto světa Tě zdraví s láskou ...V Marii konečné vítězství života nad smrtí je již skutečností... Ó Marie... jako Matka církve, veď nás z Tvého místa v nebi a pomoz nám ve svatosti porazit hřích....“

KULT A UCTÍVÁNÍ MARIE

Už v roce 1854 vyslal papež Pius IX. zkušební „balón papežské neomylnosti“. Církev jej přijala velmi dobře, protože se týkal stále populární „Panny Marie“. Ze své vlastní iniciativy, ze své vlastní autority a sám - bez jakéhokoliv sněmu nebo „magistéria“, které by za ním stálo, Pius IX. prohlásil jako dogma, že každý katolík musí přijmout „Neposkvrněné početí Marie“. To znamená, že byla v prvním okamžiku svého početí „ochráněna a zachována ode všech skvrn dědičného hříchu“. Bylo to ve skutečnosti vyhlášení jeho vlastní neomylnosti tím, že nepotřeboval žádnou podporu biskupů a sněmu, ale mohl definovat závazná dogmata ze své vlastní vůle.

Prvního prosince 1950 papež Pius XII. učinil - údajně neomylné prohlášení „ex cathedra“ ve své „Apostolic Constitution Munificentissimus Deus“, že „Neposkvrněná Matka Boží a stálá „Panna Marie“ byla na konci svého života přijata tělesně do nebe.“ V „Constitucion“ papež tvrdil, že dogma o nanebevzetí Marie bylo jednohlasně přijato v církvi od samého začátku a že byla plně podpořena Písmem. Ve skutečnosti toto dogma bylo zcela neznámé rané církvi a Bible ji vůbec nepodporuje. Takové papežské prohlášení prostě reagovalo na populární citění katolíků a přispělo k rostoucímu kultu Marie.

Mariánský kult se postupně vyvíjel, jak získával na síle. Jeden pisatel, když komentoval oslavy Marie, které se konaly při papežově návštěvě Denveru, píše: „Encyklopédia Britannica říká, že během prvních staletí církve nebyl na Marii vůbec žádný důraz.“ „Není důvod k překvapení, když nenalezneme žádné jasné stopy kultu Požehnané Panny v prvních křesťanských stoletích.“ (Hayes) Von Dollinger vysvětluje:

„Ani v Novém zákoně, ani v listech otců se nikdo nezmiňuje o osudu Marie po Ježíšově smrti. Apokryfní díla čtvrtého a pátého století - jedno je připisováno sv. Janu, druhé Melitovi, biskupu ze Sardis - jsou ty nejranější spekulace o jejím fyzickém nanebevzetí.“ (Ignaz von Dollinger, „The Pope and the Council,"1869)

Římskokatolická církev popírá, že Marie je zbožňována. Prý dostává pouze „hyperdulia“, ostatní svatí „dulia“, zatímco Kristus dostává „latria“. Ale zamyslete se nad touto modlitbou, která je mezi katolíky velmi populární: „Ježíši, Marie a Josefe, vám dávám své srdce i duši.“ Proč ne pouze Ježíši? Proč komukoliv jinému? Pouze Bůh vyžaduje - a také pouze On si zaslouží - naše „srdce i duši!“ Jak můžete dát srdce a duši někomu bez zbožňování té osoby? Může někdo jedním dechem dát „latria“ Kristovi, „hyperdulia“ Marii a „dulia“ Josefovi?

Mezi oddanými katolíky - těmi, kteří se oddali službě Marii, existují „legie“. Typická je „Legie Marie“, která byla založena v Irsku v roce 1921 a je nyní v každé zemi na světě. „Mariina Legie“ je všude. Od svého vzniku obdržela pochvalu od pěti papežů. Papež Pavel VI. prohlásil, že „Legie Marie je armáda, která je složena z oddaných přívrženců Marie a bojuje proti zlu světa.“ (Catholic Family News, April 1993) Je nepopíratelným faktem, že oddanost Marii mezi katolíky nesrovnatelně převyšuje oddanost Bohu či Kristu!

VŠEMOHOUCÍ, VŠEVĚDOUCÍ A VŠUDYPŘÍTOMNÁ MARIE

„Soul Magazine“, oficiální publikace „Modré armády Naší Paní z Fatimy v USA a Kanadě“, která má 22 milionů členů, prohlašuje: „Marie je tak perfektně spojená se svatým Duchem, že On jedná pouze skrze svou manželku (Marii!) Všechny naše životy, myšlenky, slova a činy jsou v Jejích rukou. Každým momentem Ona sama nás musí instruovat, vést a transformovat do Sebe, takže ne my, ale Ona žije v nás, Ježíš v Ní a Otec v Synu.“ (Soul Magazine, November-December 1984) Každá myšlenka, každé slovo, každý čin celého lidstva je v rukou Marie? Ona instruuje, vede a transformuje nás do Sebe? Potom Marie je Bohem!

Nikde Bible neučí, že svatý Duch jedná pouze skrze Marii! Svatý Duch byl v akci po věčnost v minulosti - dávno, než se Marie vůbec narodila! Naše životy jsou v rukou Božích - ne Marie! Naše instrukce a vedení přichází od Boha - ne od Marie! A my jsme transformováni podle Krista - ne podle Marie. Bible nikde neučí, že Marie žije v křesťanech, zatímco nás ujišťuje, že v nás žije Kristus svým Duchem. Navrhnout a učit, že takové sliby jsou splněny v Marii, je rouhání toho nejhoršího druhu, která by skutečná Marie v každém případě s odporem odmítla!

Bible opakovaně učí, že Kristus žije v křesťanovi (Jan 14:20, Koloským 1:27, Galatským 4:19) a křesťan v Kristu. (Římanům 8:1, 2 Korintským 5:17, Efezským 2:10) Nikde nečteme ani slovo o tom, že by někdo byl v Marii, nebo Marie v něm. Kdyby to mělo být pravdou - jako je to s Otcem a Kristem, potom by Marie musela být všudypřítomná jako Bůh. Je úžasné, že všechno to, co Bible slibuje, že Bůh pro nás udělá skrze Krista, vyžaduje pomoc a intervenci Marie, jako dodatečného prostředníka. Jaká ohavnost!

Zamyslete se nad modlitbou „Svatého Otce“ (papeže) k Mariánskému roku. Papež žádá Marii, aby utěšovala, vedla, posilovala a ochraňovala „celé lidstvo“! Aby tak mohla učinit, musela by být všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomná! Modlitba končí ještě hůře: „Podporuj nás, ó Panno Marie, na naší cestě víry a získej pro nás věčnou spásu.“ Toto je rouhání se Bohu! A přesto je běžně prohlašováno, že „Marie je útočištěm hříšníků“, „Branou nebes“ „naší cestou do ráje“. (Catholic Circle, August 26, 1990)

Kristus zaplatil dluh za naše hříchy a Jeho krev nám přinesla spásu, která je nabízena ZDARMA z Boží milosti všem, kteří tento dar přijmou! V evangeliu, které učil jak Pavel, tak i raná církev, není o Marii ani nejmenší zmínka! Navrhnout, že by Marie musela - nebo dokonce mohla - jakoukoliv metodou získat pro nás „milost věčné spásy“, je popření dostatečnosti Kristovy oběti na kříži za naše hříchy a zároveň je odmítnutím milosti a lásky jak Otce, tak i Syna! Katolíci se pokoušejí tuto skutečnost zakrýt, ale faktem je, že v katolicismu je Marie postavena nad Boha a Krista!

MARIOLOGIE A MARIOLATRIE

Existují konzervativní katolíci, kteří považují papeže Jana Pavla II. za zrádce církve, protože akceptuje jiná náboženství. Ale všichni jsou s ním spojeni v jeho oddanosti k Marii. Mocné papežovo prohlášení jeho ekumenismu, nazvané „*Miluješ mne, Petře?*“, je věnované „Neposkvrněnému srdci Nejsvětější Panny Marie“. (Le Roux)

Aby Mariino srdce mohlo být „neposkvrněné“, musela by být bezhříšná. A přesto Bible jasně učí: „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ (Římanům 3:23) Marie sama se radovala v Kristu jako ve svém Spasiteli, (Lukáš 1:47) a pouze hříšníci potřebují Spasitele. Kristus jasně prohlásil: „*Nikdo, kromě Boha není dobrý.*“ (Marek 10:18) Marie není výjimkou!

Kdyby někdo obvinil katolíky, že Marie je jejich hlavním božstvem, vášnivě by to popřeli! Ovšem v praxi tomu tak je. Je řečeno, že když Marie rozkáže, dokonce i Bůh uposlechne! Toto bylo zřetelně učeno některými „svatými“ církve, a je v souladu s celým učením o volání k Marii. Pomoc od ní přijde rychleji, než když voláte přímo k Bohu či Kristu, viz Liguori. Co začalo jako „mariologie“, se postupně vyvinulo do „mariolatrie“, jak dosvědčují tisíce modliteb k Marii, které jí připisují všechno, od spásy až k všemohoucnosti. Populární letáček „Růženec, váš klíč k nebi“ prohlašuje:

„Růženec je cestou spásy, protože pravé dítě Marie není nikdy ztracené a každý, kdo se denně modlí růženec, je pravé dítě Marie. Marie je všemocným advokátem, a může obdržet od srdce jejího Božského Syna, cokoliv je dobré pro její děti. Nikdo není mimo možnost spásy, obrátí-li se k Neposkvrněné Marii.“

Ta skutečnost, že Kristus zemřel za naše hříchy a nabízí věčný život jako dar ze své milosti, neznamená prý nic bez Marie. Přestože Bible nikde nic podobného nenaznačuje, a přestože Pavel nic takového neučil, ani se o něčem podobném nezmínil, přesto pro katolíka se Marie stala zásadním vodičem, skrze který protéká spása. Jistě, Bůh i Kristus hrají velmi důležitou roli také, ale je to Marie, která dává všechno dohromady a rozděluje Boží dary těm, kteří oddaností k ní se stanou „jejími dětmi“.

Toto rouhavé dogma se učí, aniž by mělo jakýkoliv biblický základ! Bible nikde neučí, že se někdo stane „dítětem Marie“. Podle biblického evangelia se stáváme „dětmi Boha skrze víru v Ježíše Krista.“ (Galatským 3:26) Přesto v katolicismu se člověk stane dítětem Marie se slibem, že „žádné dítě Marie nikdy nezahyne“. („Devotion in Honor of Our Mother of Perpetual Help, zadní strana) Opětně Marie uchvátila Kristovo místo.

Jistě, katolicismus uznává, že Kristus je tím jediným Prostředníkem mezi Bohem a lidmi (1 Timoteovi 2:5), ale Marie je prostředníkem (mediatrix) mezi lidstvem a Kristem, „zkratkou k Ježíši“. (Catholic Twin Circle, August 26, 1990) Ježíš je Studnicí všech milostí a Marie je „potrubím“, které tyto milosti k nám přináší. Ježíš si „přeje“, aby Jeho Matka byla naším bezprostředním advokátem, kterému svěříme všechny naše potřeby, a Ona je přednese Ježíši. (The Fatima Crusador, 1992) A tak modlitby k Bohu - i když jsou ve jménu Ježíše Krista, ještě potřebují intervenci Marie! Ano, všechny milosti přicházejí skrze „mocné prostřednictví“ Marie:

„Ó, Bože nekonečné dobroty a milosrdenství, naplň naše srdce jistotou v naši Nejsvětější Matku, kterou prosíme ve jménu Neposkvrněného srdce Marie, a dej nám skrze její nejmocnější intervenci všechny dary, duchovní i dočasné, které potřebujeme. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána, amen.“ (Modlitba na kartě vydané „Fatima Rosary Crusade, 1961)

Bible učí velmi jasně, že přicházíme k Otci skrze Ježíše Krista. (Jan 15:16, 16:23) Nikde není nejmenší zmínky o tom, že musíme přijít ke Kristu skrze Marii - tím méně, že máme Marii žádat v modlitbách o splnění našich proseb její vlastní snahou a její vlastní silou! A přesto funkce Marie jako prostředníka mezi lidmi a Kristem je v katolicismu učena!

Vězeň, který konvertoval ke katolicismu ve vězení, vydal v Keatingově magazínu „This Rock“ svědectví o transformaci vlastního života a o tom, co „svatý Duch“ vykonal pro další vězně, kteří konvertovali také. Kromě „znamení kříže“ se tam o Kristu nemluví - zato ale velmi často o katolické obci, a - pochopitelně o Marii. Článek dává důraz na „duchovní ovoce“ vězeňské misie, které je demonstrováno tím, že všichni konvertovaní vězni se účastní „úplného zasvěcení“, ne Bohu či Kristu, ale „Neposkvrněnému srdci Marie“:

„Věděl jsem, že to byla *Matka, která je* (konvertity) *zavolala ke svému srdci*. Uvědomil jsem si, že můžeme vše zařídit tak, aby naše zasvěcení mohlo být veřejně publikováno v době, kdy arcibiskup Oscar H. Lipscomb přijde na návštěvu.

Jediná doba, kdy jsme se mohli všichni sejít na přípravu zasvěcení, byla v 6:30 ráno. Tak jsme to dělali po 33 následujících dní. Vrazi, násilníci, lupiči, prodavači drog, žháři - títo lidé se denně obětovali pro „*Boží Matku*“. Každý den se potýkali s chladem, větrem, deštěm i s výsměchem, aby připravili svá srdce a duše pro totální zasvěcení *Matce jako „Perfektního vězně“*.

Přišel ten velký den. Těsně před apoštolským požehnáním ke konci mše, arcibiskup povolil veřejné zasvěcení. Shromáždili jsme se za vypůjčenou *soškou Naší Paní* a každý z mužů se na okamžik zastavil, aby se *poklonil na její počest*. Potom jsme se shromáždili před oltářem a poklekli. Jelikož jsem vedl zasvěcující modlitby, nemohl jsem vidět dozadu. Později mi řekli, že během ceremonie arcibiskup a ostatní duchovní bojovali s emocí. Konec konců - před nimi klečelo třináct otrlých kriminálních, všichni konvertité, kteří se stali nevinnými dětmi *u nohou „jejich Matky*.“ (Russel Ford, „Criminal Rehabilitation - Catholic Style“) (zdůrazněno kurzivou)

MARIE ROZDRTÍ HLAVU HADA?

Genesis 3:15 nám dává první slib Mesiáše. Bůh mluví k hadu (Satanovi): „*Mezi Tebe a ženu položím nepřátelství - mezi tvé semeno a její semeno* (semeno ženy = Mesiáš zrozený z panny), *ono ti rozdrť hlavu a ty (Satane) mu rozdrťš patu.*“ A přesto katolický překlad Genesis 3:15 po léta byl: „a ona (žena) ti rozdrť hlavu.“

„Růženec, váš klíč k nebeské bráně“, který jsme už citovali dříve, říká, že „Marie rozdrť hlavu hada“ a „všichni potřebují její pomoc na cestě do nebe.“ Toto ohavné uchvácení Kristova místa jako „vítěze nad hříchem“ fiktivní „Marii“, zůstává tvrdošjně jako jedna z největších znásilnění pravdy katolicismem. V encyklice „Ubi Primum“ z roku 1849 papež Pius IX. prohlásil, že „noha Marie rozdrtila hlavu hada“ a že to byla „vždy Marie, která zachránila křesťany“ z největších bíd, pastí a výpadů jejich nepřátel. A opět: Marie by musela být Bohem, aby toto dokázala!

V listopadu 1830 se „Marie“ údajně zjevila Kateřině Laboure s „patou na hlavě hada“ a nařídila, aby byla zhotovena medaile, která zobrazuje její vítězství nad Satanem. (John J. Delaney, „A Woman Clothed In the Sun“, 1961) „Naše Paní zázračné medaile“ se stala velmi populární a dodnes miliony katolíků ji nosí pro ochranu. Mnoho z nich přísahá, že se jim staly zázraky díky amuletu „Vítězné Marie“.

„Naše Paní zázračné medaile“ je jednou z doslova tisíců údajných „zjevení“ katolické „Panny Marie“ po celém světě po staletí. Tato „zjevení“ jsou častější a častější v poslední době. (Time, December 30 1991) Některá z nich nejsou církví uznána jako legitimní, jiná ano. Ale ať už jsou „schválená“ nebo ne, ovlivňují miliony katolíků, kteří se domnívají, že katolická Marie je nadějí světa!

Ano, byla to žena, koho Jan spatřil ve Zjevení, žena jedoucí na šelmě. Chce nám tento obraz sdělit něco o strategické roli, kterou podvodná katolická Marie bude hrát v přípravě světa na přícházejícího Antikrista? O této možnosti musíme pečlivě uvažovat.

28. Přichází nový světový řád.

„V době, kdy vědci debatují o příčině vzniku vesmíru, jak uctívání, tak i konflikt, týkající se Marie, vyrostl do překvapivých rozměrů! Celosvětové oživení víry v Pannu se děje všude. Miliony oddaných navštěvují její svatostánky. Mnozí z nich jsou mladí lidé. Ještě pozoruhodnější je v posledních letech počet hlášených zjevení Panny od Jugoslávie až po Colorado.“

„Time“, December 1991

„Není pochyb o tom, že Pavel VI., společně s Janem XIII. a s Janem Pavlem II., budou vzpomínáni jako tři velcí papežové, kteří byli pionýry úžasné transcendence katolické církve do New Age.“

Robert Muller, bývalý asistent generálního sekretáře OSN

„11. února církevní liturgie připomíná každým rokem zjevení Naší Paní v Lurdech.“

Papež Jan Pavel II. („Služebník pravdy“: Proslovy Jana Pavla II. 1979)

Magazín „Time“ oznamuje mnoho a mnoho zjevení „Panny Marie“ po celém světě, které zapříčinily, že konec dvacátého století se stal dobou „Mariánských poutí“ k velkému počtu svatostánků, které byly postaveny na počest těchto „zjevení“. Jenom v samotné Francii jich existuje 937! (Time, December 30, 1991) Od r. 1961 do r. 1965 se odehrálo kolem 2000 „zjevení“ ve vesnici Garabandal v severozápadním Španělsku, která byla doprovázena okultními jevy a apokalyptickými zprávami pro svět. V roce 1983 viděly stovky palestinských Arabů zjevení „Panny Marie“ nedaleko Betléma v Izraeli. „Marie“ se ukazuje v každém koutě světa:

„Máme také Dozule, Kibeho v Rwandě, zjevení „Naší Paní“ u Akita v Japonsku, zjevení v Chile, Austrálii a Polsku, v Kanadě, San Damiano (v Assisi, Itálii) Káhiře, Amsterdamu, New Yorku.“ (Brother Michael of the Holy Trinity at the Sorbonne: „Messages from Heaven to Earth.“ "The Catholic Counter-Reformation in the 20th Century")

Tato zjevení přivedla miliony k víře v katolickou Marii. „Svaté místo“ v Lurdech ve Francii přiláká ročně 5.5 milionu poutníků. Polská „černá Madona“ přitahuje ročně 5 miliónů věrných a tento počet se stále zvyšuje. Fatimu v Portugalsku navštíví tak kolem 4.5 milionu poutníků. Od té doby, co papež navštívil „svaté místo Marie“ v Knock v Irsku, návštěva se zvýšila na 1.5 milionu ročně. Aby se vyrovnali s takovým množstvím, bylo postaveno nové mezinárodní letiště v r. 1986. („Time“, December 30, 1991) Nové „svaté místo Marie, Královny vesmíru“ bylo nedávno otevřeno v Orlandu, Florida. Svatostánek „Naší Paní z Guadalupe“, nedaleko Mexico City přitahuje ročně 20 milionů návštěvníků! („The Christian News“ September 13, 1993)

Mocná ochrana Marie je oslavovaná po celém světě. „Naše Paní z Lanky“ (Ceylon) je potvrzena tím, že odvrátila japonskou invazi do Srí Lanky a stala se oficiální patronkou země v roce 1948. „Naše Paní z Copacabany“ je patronkou námořnictva Bolívie. „Naše Paní z Coromoty“ je patronkou Venezuely. Bývalý polský prezident Lech Walesa vykonal pouť do Fatimy, kde vzdal díky za „osvobození Polska“. („The Catholic World Report," March 1994) Papež Jan Pavel II. věří, že „Marie se zasloužila o konec komunismu v Evropě.“ („Time," December 30, 1991) Právě tak přesvědčený moskevský arcibiskup Kondrusiewicz vykonal v roce 1991 pouť do Fatimy, kterou vysílala - tehdy ještě sovětská - televize. Svatyně pro „Naší Paní z Fatimy“, která se zjevila v Sovětském svazu těsně před pádem Berlínské zdi, bude postavena v Moskvě jako dík za porážku komunismu. („The Catholic World Report," March 1994) Arcibiskup Kondrusiewicz chce, aby tento svatostánek byl věčnou připomínkou tohoto velkého vítězství. („The Catholic World Report," March 1994)

Všechna tato zjevení mluví o přicházejícím světovém náboženství Antikrista a to, že všechna náboženství jsou v podstatě stejná, a musí se spojit v zájmu míru. Když nabízí ekumenické evangelium, které by bylo „přijatelné katolíkovi, protestantovi, muslimovi či Židovi (při „zázraku“ v Medjugorje), Marie říká: „Každý ctí Boha svým vlastním způsobem, s mírem v srdci!“ („Christian News" January 2, 1989) Tak praví „Naše Paní z Medjugorje“ v Jižní Bosně-Hercegovině, kde vizionáři tvrdí, že Panna se zjevovala denně za posledních 13 let v srdci ustašovského Chorvatska.

ZJEVENÍ A OFICIÁLNÍ KATOLICKÁ DOKTRÍNA

Mariánská zjevení by nikdy nepřilákala takové davy, kdyby je oficiální dogmata nepodporovala! Katolíci jsou učeni, že se mají modlit k Marii pod slibem, že ona je ochrání od jakéhokoliv nebezpečí a zaopatří všechny jejich potřeby. „Nový katechismus katolické církve“ cituje Vatikán II: „Už od nejstarších dob byla „Požehnaná Panna“ ctěna titulem „Matky Boží“, ke které se utíkají všichni věrní v dobách nebezpečí a potřeb.“ (Catechism of the Catholic Church, 1994) Zde je oficiální římskokatolická doktrína, prohlášená z nejvyšších kruhů, která připisuje Marii autoritu a moc, které patří pouze Bohu! Neuvěřitelně je tento citát citován v „This Rock“ (hlavním apologetickém časopise), v článku, který argumentuje tím, že i když podstatná část katolíků vidí Marii na stejné úrovni s Bohem, „tento pohled není katolickou doktrínou!“ („This Rock“, May 1994) Ale citát to dokazuje: „Věrní se utíkají k Marii pro ochranu ...v každém nebezpečí a potřebě.“ Může někdo jiný než Bůh dát ochranu všem věrným a zaopatřit jim vše, co potřebují?

V celé Bibli není ani jedna modlitba k Marii - ani jedna zmínka o jejím zázračném zachránění kohokoliv, ani slib, že by tak udělala, nebo že by mohla. Od Genesis po Zjevení je ochrana a pomoc vyhledávána, slíbena a nalezena POUZE U BOHA A KRISTA! Tato skutečnost je potvrzena stovkami veršů, z nichž uvedeme jen malý výběr:

„Věčný Bůh je tvým útočištěm, na Jeho věčných pažích.“ (Deuteronomium 33:27) „Bůh je naše útočiště a síla - stále přítomná pomoc v dobách nebezpečí.“ (Žalm 46:1) „V Bohu je má spása, mé útočiště je v Bohu.“ (Žalm 62:7) „Bůh je mým útočištěm ... v Něj budu věřit.“ (Žalm 91:2) „Neboj se, pomohu ti,“ praví Bůh a tvůj Vykupitel, Svatý Izraele.“ (Izaiáš 41:14) „Pane, zachraň mně!“ (Matouš 14:30) „Pojďme tedy bez obav k (Božimu) trůnu milosti, abychom našli pomoc v dobách potřebných.“ (Židům 4:16)

Ten nekonečně mocný Bůh a Kristus (který je jedno s Otcem), ochraňoval, jak slíbil, všechny, kteří v Něj věřili po staletí. Proč by tedy někdo prosil Marii? Je snad mocnější než Bůh, milosrdnější, rychlejší v pomoci? I když to většina katolíků popře, Marie nenápadně zabírá místo křesťanské Trojice. Zjevení „Naší Paní z Guadalupe“ byly připisovány zázraky během její cesty kolem USA. Některé z poct, které dostává v Mexiku, zahrnují:

„Městské autobusy v Mexiko City mají na svých přístrojových deskách malé svatyně Panny, ozdobené květinami, mexické továrny často vystavují pohlednice Panny, aby odvrátily špatné chování, a desetitisíce každoročních poutníků Baziliky dokončují svou cestu tím, že se plazí po kolenou.“ („National Catholic Reporter“, January 29, 1993)

Modlit se k Marii o pomoc a ochranu naznačuje, že ona je – přinejmenším - Bohu rovná v moci a je jí dávana přednost před Bohem. Toto není Marie Bible - to je ta žena jedoucí na šelmě! Víra v katolickou Marii, podpořená tisíci zjeveními, připravuje cestu - tak jako nic jiného - pro celosvětové náboženství, Nový světový pořádek a vládu Antikrista.

JEDINEČNÁ ÚLOHA PRO ÚŽASNOU MARIÍ

Dnešní ženy se celosvětově prosazují jako nikdy v historii. Oproti celkovému názoru, ženy mnohem častěji vyvolávají domácí rozpory, uhodí muže častěji, než muži ženy - a násilí je mnohem častější v lesbickém vztahu, než mezi mužem a ženou. (USA Today, June 29, 1994) Ženy pracují na místech, která byla doménou mužů, a jsou dokonce častěji přijímány na nejvyšší místa v obchodě, vládě i náboženství. Pouze Bůh mohl - před 1900 lety - dát Janovi obraz, který se tolik hodí na naši dobu: Žena má kontrolu!

Z dnešních trendů vidíme, že tu šelmu musí řídit žena. Ze všech žen v historii se ani jedna nevyrovná všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomné katolické „Marii“. Je možné, že v přípravě na její unikátní roli v Novém světovém pořádku se již nyní objevuje milionům lidí kolem světa s oslňující ukázkou síly a moci? Celý ten scénář je geniální! Jan Pavel II. řekl:

„Marie by měla inspirovat všechny, kteří spolupracují na církevní apoštolské misi za znovuzrození lidstva. Církev cestuje v čase... podél cesty, vyšlapané Pannou Marií...“ (Papež Jan Pavel II. „Redemptoris Misio“)

Ekumenická síla této Marie je ve faktu, že ona poskytuje nové božstvo, ke kterému mohou vzhlížet věřící všech náboženství! Ženské božstvo v duchu naší doby. Dokonce i protestanté ji

považují za přijatelnou. Na konferenci žen v listopadu 1993 2000 účastnic recitovalo liturgii k „ženskému božství“. Při rituálu, který se podobal svatému přijímání, ženy si vzaly mléko a med na počest bohyně. Shromáždění New Age? Ale kdepak! „Většina účastnic byla z hlavních protestantských denominací!“ (Charisma, May 1994)

Luteránská žena-pastor se vychloukala, že „jméno Ježíš Kristus nebylo ani jednou vysloveno“, zatímco jiná církevní vedoucí vyzývala členy, aby svrhli „patriarchální obraz Boha jako Otce!“ Korejský teolog Chung Hyun Kyung „vzval křesťany, aby adoptovali ‘novou Trojici’, skládající se z bohyně buddhismu, hinduismu a „Filipino“. („Charisma," May 1994) Katolicismus je daleko vpředu! Jejich „Marie“, bohyně vhodná pro každé náboženství, je již uctívána čtvrtinou světové populace! Kromě toho, její schopnost získat věrnost a oddanost milionů, se demonstrovala na národní bázi po staletí:

„Marie byla vyhlášena za „Královnu ukrajinského lidu“ v r. 1037 a Maďarsko jí bylo zasvěceno králem Štefanem přibližně ve stejné době. Richard II. slavnostně věnoval Anglii Marii jako „její věno“ v roce 1381. Francie byla zasvěcena Marii v r. 1638 nařízením Ludvíka XIII., který prohlásil: „Zasvěcujeme jí v první řadě naši osobu, náš stát, naši korunu a naše poddané.“ Polsko tak učinilo roku 1656 králem Kazimírem. Všechny „španělské kolonie Jižní Ameriky“ byly věnovány Marii při „slavnostním zasvěcení“ v r. 1643 z rozkazu krále Filipa IV. a v roce 1644 to stejné bylo vyhlášeno pro Portugalsko a všechny jeho kolonie z popudu krále Jana IV. Rakousko následovalo o rok později. V roce 1846 biskupové Ameriky napsali: „Dáváme se pod speciální ochranu svaté Matce Boží.“ („Soul Magazine" March-April 1993)

MARIE A ISLÁM

Je celkem jednoduché si představit buddhisty, hinduisty, New Age - právě tak jako liberály - katolíky i protestanty spojené v jedno světové náboženství, ale jedna miliarda muslimů vytváří určitý problém! Na druhé straně – „Marie“ se zdá být tou unikátní osobou, skrze kterou by i muslimové mohli být sjednoceni do jednoho univerzálního náboženství. Britský katolický magazín píše, že „Mariánské oživení se rozšiřuje po celé Africe, s údajnými zjeveními „Panny Marie“, které nacházejí následovníky mezi muslimy. („The Tablet," February 29, 1992) Afričtí muslimové viděli zjevení Panny Marie a „bylo jim řečeno, že se nemusejí stát křesťany, aby ji mohli následovat“. („The Christian World Report," May 1992) „Our Sunday Visitor“ vyzdvihl úctu, kterou Marii dává korán a zvláštní spojení mezi ní a oblíbenou dcerou Mohameda - Fatimou. („Our Sunday Visitor", May 29, 1994)

Biskup Fulton J. Sheen napsal zajímavou knihu, ve které předpovídá, že muslimové budou konvertovat ke křesťanství „skrze svolání všech muslimů k uctívání „Boží Matky“. Biskup Fulton uvažuje takto:

„Korán má mnoho pasáží, které se zmiňují o Požehnané Panně. Za prvé, korán věří v její „Neposkrněné početí“ a také v její panenský porod. Marie je tedy, podle muslimů, pravá „Sayyida“ neboli Paní. Jediný možný vážnější rival v jejích víře by mohla být Fatima, Mohamedova dcera. Ale po smrti Fatimy Mohamed napsal: Ty budeš nejblaženější ze všech žen v Ráji - po Marii.“ (Fulton J. Sheen, „Mary and the Moslems", 1952)

Sheen potom pokračuje, jak „pozoruhodnou byla skutečnost, že „Marie“ byla tak moudrá a zjevila se v portugalské vesničce pojmenované po Mohamedově dceři, a tak se stala „Paní z Fatimy“. Pravdou je, že když je soška „Naší Paní z Fatimy“ nesena muslimskými oblastmi v Africe, Indii a i jinde, muslimové přicházejí po statisících a uctívají ji. Během dvou dnů se jí přišlo poklonit přes 500 tisíc lidí v Bombaji, Indii. (Fatima Crusador, 1992)

MARIE A JAN PAVEL II.

Nikdo není tak silně přesvědčený o realitě zjevení ve Fatimě, jako nynější papež. Také nikdo jí není tak oddaný! Jan Pavel II., který „věnoval sebe a svůj pontifikát „Naší Paní“ (Fatima Crusador November-December 1992), má „M“ (za Marii) na svém erb. Jeho osobní moto, vyšité na vnitřní straně všech jeho obleků, je v latině: „Totus tuus sum Maria“ (jsem celý Tvůj). Papež má zvláštní osobní důvody pro toto speciální uctívání. Atentát na jeho osobu se udál 13. května 1981, v den výročí prvního údajného zjevení 13. května 1917 ve Fatimě, v Portugalsku. (St. Louis Review November 4, 1988, citováno v „Christian News“, November 14 1988) Ve vizi, kterou měl během své rekonvalescence, mu Marie prý řekla, že ušetřila jeho život kvůli speciální misi, kterou musí vykonat a tak přinést mír. (Malachi Martin, „The Keys of this Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II., Mikhail Gorbachev and the Capitalist West,“ 1990)

Když se vrátil do Vatikánu po svém uzdravení, Jan Pavel II. se modlil u hrobky svého předchůdce a prohlásil: „Mohla zde být už další hrobka, ale „Požehnaná Panna“ chtěla jinak.“ (La Croix, August 17 1981, citováno opatem Danielem LeRouxem v „Peter, Lovest Thou Me?“) Potom dodal: Ve všem, co se mi stalo v ten den, jsem cítil, že neobyčejná Mateřská ochrana a péče byla silnější než smrtelné kulky.“ (Citováno na druhé straně pohlednice s Janem Pavlem II., kde se klaní soše „Naší Paní z Fatimy“, při jeho návštěvě ve Fatimě 13. května 1982) K čemu potřebujete Boha, když máte ochranu Marie?

Vděčný papež vykonal slavnostní pouť do Fatimy 13. května 1982, kde se modlil před sochou „Naší Paní z Fatimy“. Tisíce lidí ho slyšely, když zasvětil celý svět Marii, jak ona žádala. Přinejmenším třikrát - „16. října 1983, 25. března 1984 a 8. prosince 1985 - zasvětil celý svět „Naší Paní“ se speciální zmínkou o ruském lidu. Nyní, když Berlínská zeď padla a sovětský komunismus byl odstraněn z Evropy, zásluha je připisována jejímu „Neposkrvněnému srdci“ za plnění jejího slibu, že „když papežové a biskupové zasvětili svět a Rusko jejímu „Neposkrvněnému srdci“, Rusko se změní a přijde mír“. (Our Lady from Fatima's Peace Plan from Heaven")

Takové prohlášení je v přímé opozici k jasnému učení Bible, která nabízí „mír s Bohem, skrze Ježíše Krista!“ (Římanům 5:1) Mír jako dar z Boží milosti, který byl „vykoupený krví na kříži“. (Koloským 1:20) Individuální mír přichází všem, kteří uvěří evangeliu Ježíše Krista. Světový mír přijde teprve tehdy, až se vrátí Kristus, aby vládl v Jeruzalémě tak, jak předpověděli proroci.

Přesto katolická „Marie“ přebrala místo Krista, skrze kterého má přijít mír, a nynější papež a jeho církve tuto herezi podporují. Dnešní svět - včetně těch, kteří si říkají křesťané, je velmi ochotný přijmout řešení svých problémů, které vynechává Krista. Že tato žena sedí rozkročmo na šelmě, se zdá naznačovat, že tato pseudoMarie těchto zjevení, bude hrát podstatnou roli ve falešném míru, kterým Antikrist „zničí mnohé“. (Daniel 8:25) Prohlašující, že Bůh světil mír světa jí, zjevení nabídlo svůj „mírový plán“ místo Krista:

„Modli se růženec za získání míru ve světě... Modli se, modli se a čiň oběti za hříšné, protože mnoho duší jde do pekla, protože není nikoho, kdo by za ně přinesl oběti a modlil se...“

Bůh si přeje zřít ve světě oddanost k mému „Neposkrvněnému srdci“. Jestliže lidé učiní, co ti říkám, mnoho duší bude spaseno a bude mír!“

Duše jdou do pekla, protože nikdo za ně nepřináší oběti? Ježíš přece už dávno tu jedinou, spásanosnou oběť vykonal!!!

DUCH SVODU

Zde máme očividnou lež, kterou vynalezl a stále propaguje Řím, že Kristova oběť nebyla dostatečná, aby zaplatila dluh za všechny naše hříchy. Každý papež za posledních 60 let vzdal úctu „Naší Paní z Fatimy“. (The Fatima Crusader, November-December 1986) Uctívání mýtického „Neposkrvněného srdce“ nahradilo uctívání Boha a Krista, a poslušnost „Naší Paní“ přináší mír. Tento

příznak není v žádném případě Marie! Tento zjev ve Fatimě si přisvojuje autoritu a vlastnosti Krista, když prohlašuje: „Nikdy vás neopustím.“ (to je slib Ježíše Krista Jeho učedníkům a předpokládá všudypřítomnost, která je vlastností pouze Boha!) „Mé Neposkvrněné srdce bude vaším útočištěm a cestou, která vás povede k Bohu.“

„Obětujte se za spásu hříšníků, (pouze Kristova oběť zbavuje hříchu!) a jako výkupné za hříchy spáchané proti mému Neposkvrněnému srdci! Slibuji, že budu pomocnicí v hodině smrti se všemi milostmi potřebnými pro spásu těm, kteří na první sobotu, po pět za sebou jdoucích měsíců, půjdou ke zpovědi a přijímání, budou odříkávat pět desítek růženců a budou mými společníky čtvrt hodiny - zatímco budou meditovat nad mystérií růžence, s úmyslem se napravit.“ („Lucia speaks on the Message“)

Tato falešná Marie nabízí „milosti potřebné pro spásu“ a její slib „povedu vás k Bohu“, je dalším popřením dostatečnosti Kristova dokončeného díla na kříži - popření, které je implicitní (mlčky, bez výslovného vyjádření) v rituálech a dogmatech římskokatolické církve! Srdci Marie musí svět dát odškodnění za zlo, které proti ní udělal - další heretické učení, které je vyloženým rouháním! David píše: „*Proti Tobě - a pouze proti Tobě jsem zhřešil!*“ (Žalm 51:4) Hřích je proti Bohu, ne proti Jeho tvorbě! To znamená, že když Marie vyžaduje odškodnění za hříchy spáchané proti ní, staví se na místo Boha! Takové vyzdvihování ženy nejenom že souhlasí s Janovou vizí, ale také míší pohanství a „křesťanství“, jak bylo předpověděno.

„Cituj růženec každý den, abys získal mír!“ Populární katolický televizní program prohlašuje: „Není problém, který by růženec nevyřešil“ a nabízí linku 800 (bezplatné spojení) pro další informace. Odříkávat růženec znamená pomodlit se „Otčenáš“ a „Sláva Otci, Synu a Svatému Duchu 6x, a „Zdravas Maria, milosti plná“ musíte recitovat 53x! Ano, dominuje žena. Svět je pomalu připravován na toho, kdo jede na tom zvířeti, a dokonce i evangeličtí vůdci společně se svými stády jsou podváděni! Jeden z evangelických expertů na proroctví, známý svou znalostí tisíců veršů Bible, opakovaně chválí papeže v televizi a cituje „Naši Paní z Fatimy“, jako kdyby mluvila pravdu!

Tyto příznaky stojí v jasné opozici k biblickému evangelium spásy skrze víru ve skončené dílo Ježíše Krista a oslavují falešnou „Marii“ místo Krista! To, o čem píše Pavel v 1 Timoteovi 4:1 je už v plné práci po celém světě! A přesto papež Jan Pavel II. řekl: „Zpráva z Fatimy je pro každou lidskou bytost, a je důležitější a naléhavější, než kdykoliv předtím!“ Nabídka pseudomíru je ohlašována každým zjevením kdekoliv po světě. Zamyslete se nad následující reklamou v „Dallas Morning News“ od místního „Queen of Peace Center“:

„RECEPT NA MÍR. „Hlas volá z pouště - ženský hlas. Tato událost byla oznámena v New York Times, 20/20, Life, Time Magazín, a ve Wall Street Journal. Miliony lidí toto místo navštívili a většina se vrátila domů s obnovenou vírou v Boha, mírem v srdci a touhou žít evangelium ... máme na mysli zjevení Panny Marie v Medjugorje, Bosna Hercegovina, právě tak, jako na desítkách dalších míst kolem světa.

PROČ PANNA MARIE? Požehnaná Panna Marie byla nádobou, která přivedla poprvé Ježíše na svět. Je možné, že by nyní ohlašovala Jeho druhý příchod? „Začněte nejprve vytvořením míru ve vašem vlastním srdci, potom ve vašich rodinách a nakonec ve světě!“ („Morning News“, June 25, 1993)

JEŽÍŠ KATOLICISMU: PODŘÍZENÝ MARIÍ

Těmto zjevením se připisuje zásluha o přivádění lidí ke Kristu, a přesto není vidět nějaká oddanost vůči Kristu mezi poutníky k mariánským svatostánkům. Je to Marie, která dostává veškerou poctu. Modlí se růženec kolem dokola - řeč je spíše o Marii, než o Bohu či Kristu, uctívání je zaměřeno na ni, a poutníci vidí, jak její služebníci plní každé její přání. Je to Marie - ne Kristus, kdo přinese mír! Je to její mírový plán, odškodnění, náhrada musí být vůči ní, za hříchy spáchané proti Marii, a ona musí zadržet Kristovu trestající ruku. Je to Marie, ne Kristus, kdo je zde oslavený.

Kromě toho ten Ježíš, který je propagovaný zjevenými, je padělek, který je podřízený Marii! Vize „Marie“ ve Fatimě, které tolik znamenaly pro všechny papeže od momentu prvního zjevení, a obzvláště pro Jana Pavla II., jednoznačně zmenšují Krista a pozvedají Marii na Jeho místo! Toto

falešné evangelium spásy skrze Marii je dokonce schváleno démonem, vydávajícím se za Ježíše, který doprovází Marii. Oficiální zpráva o zjeveních „Naší Paní z Fatimy“ zní:

„Dne desátého prosince 1925 se Lucii zjevila „Nejsvětější Panna“ s dítětem Ježíšem po boku, vznášející se na oblaku světla. (Ježíš už dávno není dítětem!) Naše Paní položila ruku na rameno Lucie, zatímco v druhé držela srdce obklopené ostrými trny. V tom stejném okamžiku promluvil dítě Ježíš:

„Slituj se nad srdcem tvé Nejsvětější Matky. Je pokryté trny, které nevděční lidé do něj zabodávají každým okamžikem, a není nikoho, kdo by je odstraňoval činy odškodnění.“ („Lucia speaks on the message of Fatima.”)

Patnáctého února 1926 se „dítě Ježíš“ znovu zjevilo, a vyzvalo katolíky, aby „rozšířili oddanost a odškodnění pro „Neposkvrněné srdce Marie, aby lidstvo mohlo být spaseno.“ Zde máme opět rouhání toho nejhoršího druhu! Pravá Marie či pravý Ježíš by toto nikdy nevyslovili! Ježíš už dítětem dávno není, a proto by se nemohl v této formě objevit - a i kdyby mohl, proč by tak činil?

Byl dospělým mužem, když zemřel za naše hříchy, a nyní je ve svém vzkříšeném a oslaveném těle po pravici Otce. Myšlenka, že by byl malým chlapcem, držícím se Marie za ruku, popírá všechny hranice racionálního myšlení! Ovšem, ti, kteří nemají žádný problém s tím, že miliony oplatek se denně mění ve skutečné fyzické tělo Ježíše Krista, nebudou mít problémy věřit, že Ježíš, zatímco sedí jako dospělý člověk vedle Otce, se v tom stejném okamžiku zjevuje jako malý chlapec po světě!

Kromě toho ten pravý Ježíš po svém vzkříšení řekl učedníkům, že „*v Jeho jménu se bude hlásat pokání a odpuštění všech hříchů.*“ (Lukáš 24:47) Ve svém učení Pavel prohlásil, že „*skrze Něho se vám zvěstuje odpuštění všech hříchů, a to i těch, kterých vás nemohl zprostit Mojžíšův zákon.*“ (Skutky 13:38-39) V Bibli není ani zmínka o tom, že by se mělo dávat nějaké odškodnění Marii - tím méně, že by na tom závisela „spása lidstva!“

Všechna tato zjevení směle nabízejí falešné evangelium spásy skrze Marii a k tomu ještě normální svátostní katolicismus očistce, rituálů a dobrých skutků. „Naše Paní z Medjugorje“ prohlásila:

„Je mnoho duší, které jsou v očistci dlouhou dobu, protože se za ně nikdo nemodlí.“ (7/21 1982)

„Bůh vložil ve mě Jeho plnou důvěru. Obzvláště ochraňuji ty, kteří se mi zasvětili.“ (11/6 1982)

„Největší počet duší opouští očistec o vánocích. V očistci jsou duše, které se horlivě modlí k Bohu a Bůh jim dovoluje, aby se manifestovaly svým příbuzným na zemi a připomněly jim existenci očistce.“ (jaro 1983)

Jasně vidíme to, před čím nás varoval Pavel: „*Někteří odpadnou od víry a budou naslouchat živým duchům a doktrínám ďábla.*“ (1 Timoteovi 4:1) Co tato zjevení učí, jsou každopádně ďábelské doktríny, které popírají dostatečnost Kristovy oběti za naše hříchy na kříži, které popírají Jeho postavení a vyzdvihují falešnou Marii nad Krista. Ona se stává cestou k Ježíši a branou do nebe. Toto je standardní katolická doktrína, která je zcela nebiblická. Typický je následující výňatek z dopisu, vydaného úřadem biskupa z diecéze San Angelo, Texas, který se týká svatostánku, který má být postaven „Naší Paní z Guadalupe“:

„Když se naše Požehnaná Matka zjevila Juanu Diegovi na vrcholku Tepeyac v roce 1531, Marie ho požádala, aby tam byl postaven svatostánek k její počtě, aby tak skrze ni mohla být vylita Boží láska, soucit a pomoc na všechny, kteří toto místo navštíví.

„Modleme se za vedení svatého Ducha, a požádejme naši Požehnanou Matku, aby nám dala svoje vedení.“ Podepsaní vaši služebníci v Kristu a Marii, Nejctihodnější reverend Michael D.Pfeifer, biskup z St. Angelo a rev. Domingo Estrada, pastor „Naší Paní z Guadalupe“.

Přiložená složenka říká: Ano, chci pomoci při postavení svatostánku naší Požehnané Matce, aby všem bylo její přítomností ulehčeno.“ Ale svatostánků „Naší Paní z Guadalupe“ existují tisíce po celé zeměkouli! Může být ve všech ve stejný čas? Musela by být Bohem, aby to dokázala! Ve skutečnosti katolická Marie slibuje svou přítomnost každému katolíkovi na zemi! Nedá se popřít, že katolíci pohlížejí na Marii jako by byla větší než Bůh - určitě milosrdnější než Bůh, a pravděpodobně

je miluje více než Otec a Syn. Tak jak bohyně dominovaly v minulosti, tak budou hrát dominantní roli i v budoucnosti.

OŽIVENÉ STARÉ ŘÍMSKÉ NÁBOŽENSTVÍ

Je zřejmé, že spolu s celosvětovým oživením římského impéria pod Antikristem, právě tak bude oživeno jeho náboženství, které, jak jsme viděli, je pohanství přežívající pod tenkým nátěrem křesťanské terminologie. Nakonec se z něho stal římský katolicismus. (Viz Dave Hunt, „Copak se stalo s nebem? 1988) Sochy bohyně plodnosti byly přejmenovány na Marii. Byly zhotoveny sochy císařů a každý, kdo se jim odmítl klanět, byl zabit. Papežové, jako nástupci císařů, zabíjeli ty, kteří jim a jejich náboženství odmítli věrnost a poslušnost. Toto je nevyvratitelná historie, o které Bible říká, že se bude pod Antikristem opakovat:

„Bylo jí dáno dělat znamení ke cti té první šelmy a svádet jimi obyvatele země.... ta socha vydala rozkaz, aby zemřeli ti, kteří před sochou nepokleknou." (Zjevení 13:14-15)
Papež nebude Antikristem, ale bude jeho pravou rukou - falešným prorokem ze Zjevení 13:11-17, 19:20, 20:10. Ovšem, díváme-li se na dnešní papežské události, člověk tam vidí uctívání, jaké jednou svět dá Antikristu, budou ho uctívat jako Boha. Vzpomeňte si na popis očitého svědka Světového dne mládeže v Denveru 1993. Poutníci, kteří se postili a pochodovali 15 mil do Cherry Creek, aby tam celou noc probděli před „Naší Paní Nového adventu", čekali papežův příchod druhý den ráno. Co se odehrálo potom, bylo něco hrůzného, podle několika křesťanů, kteří tam byli:

„Pojednou bylo slyšet bzučení helikoptéry s bílým povrchem. „Je to papež, Papá!" Dav se dostává do extáze. Lidé se tlačí dopředu. Někteří svírají v rukou růžence, jiní pláčejí, další volají. Orkestr počíná hrát „Abba Ojczy Fanfare", vstupní znělku Jana Pavla II.

Hluk davu se stává ohlušujícím, když malá postava papeže Jana Pavla II. vychází. Usmívá se a mává davu. Uctívání tohoto muže těmi lidmi je neuvěřitelné! V jeho přítomnosti lidé ztrácejí přirozenou obranu. Jsou snadno zranitelní pod touto velkokaliberní duchovností. On se souhlasně usmívá, objímá a líbá ty, na které dosáhne.

Jan Pavel II. se ve svém bílém obleku přibližuje ke schodům, které vedou k jeho trůnu, zhotoveného z dubu. Znovu stojícím poutníkům zamává a potom usedne. Hudba měkce pokračuje, jak mladý muž z Mezinárodního fóra mladých čte: „Potom jsem viděl a hle - tak veliký zástup, který nebylo možno spočítat, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránka, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou, volající mocným hlasem „Díky Spasiteli, Bohu našemu sedícímu na trůnu a Beránkovi!"

Aplikace právě této pasáže z Písma v tomto sestavení, vyvolává pocit mrazení a poplachu v protestantech! Je to citát ze Zjevení 7:9-10 a představuje pohled na Krista na trůnu v nebesích. To „veliké množství, jež nikdo nemohl spočítat" je ta pravá Církev - Nevěsta. Ale v Cherry Creeku sedí na trůnu papež mezi mládeží mnoha národů a jazyků. Ti všichni k němu volají, jak je slyšet citát z Písma.

Naznačuje snad papež, že on je Kristus na svém trůnu a ti mladí jsou jeho ovce? Tato arogance je neuvěřitelná, i přes papežovu zdánlivou pokoru! Bohužel ti, kteří neznají Bibli a význam slov polské písně, nevidí ani nepocítují aroganci. Vidí a cítí pouze lásku.

Papež má každopádně ohromného ducha přitažlivosti, když reaguje na „Abba" (Otče), zatímco sedí v bílém obleku na trůnu....

Mladí ze všech národů pokládají své vlajky k jeho nohám.“

A UŽ JE TU ZASE!

Pohanští Římané, kteří uctívali své imperátory, nebyli úzkoprsí. Měli mnoho bohů a tolerovali širokou škálu náboženských směrů. Křesťané nebyli pronásledováni proto, že věřili v Ježíše Krista, ale proto, že věřili POUZE V KRISTA a odmítali uznávat jiné bohy, kromě Boha Bible! Katolicismus je právě tak jako Římané tolerantní ke každému náboženství a dovoluje svým členům praxi čehokoliv od jógy až po voodoo - pokud zůstanou v církvi!

„Zákony nenávisti“ se dostávají do popředí jak v Kanadě a USA, tak i jinde. Jsou to zákony, které považují za zločin tvrdit, že někdo nemá pravdu v jeho náboženských či morálních názorech. Právě tak bude brzy „zločinem“ prohlásit, že homosexualita je špatná anebo že některé náboženství je nepravdivé. „Genocidní smlouva“, ratifikovaná Spojenými státy a mnoha jinými zeměmi (i když se ještě neprosazuje), považuje za „zločin“ pouhé prohlášení, že něčí náboženství je falešné a pokus o konverzi jiných k tomu, co sám považuje za pravdu!

Je podivné, že římský katolicismus - zatímco tvrdí, že je tou jedinou pravou církví, v tom stejném čase toleruje další náboženství, jak už jsme viděli. V tomto směru se Vatikán kvalifikuje dokonale jako žena jedoucí na zvířeti ve Zjevení 17. Viděli jsme Jana Pavla II. objímat všechna náboženství. Hlásá, že „všichni bohové jsou stejní“, zatímco odsuzuje fundamentální křesťany! Jeho přítel a obdivovatel, televizní evangelista Robert Schuller, představuje podobné ideje z údajně „evangelické“ perspektivy. „Rozpoznat špatné náboženství od dobrého náboženství, znamená rozhodnout, které z nich je „pozitivní.“ Schuller vyzval „náboženské vůdce“, ať už mají jakoukoliv teologii, aby vyslovili svou víru v pozitivních termínech, v masivní společné snaze o prohlášení „pozitivní síly“ světové obce, která vytváří náboženské hodnoty. („Orange County Register“, April 25 1993)

Celosvětová obec, která vytváří náboženské hodnoty přijatelné každým náboženstvím tohoto světa? Sám Antikrist by nemohl vylepšit ani tečku na takovém nesmyslu! A přesto Schuller je chválen evangelickými vůdci a má větší návštěvnost každou neděli, než kterýkoliv jiný televizní kazatel! Schuller se přátelí s římským katolicismem a jeho doporučení, „aby se protestanté vrátili domů, do Říma“, je dobře známé. („Tidings“ October 20, 1989, „Los Angeles Herald Examiner“, September 19, 1987)

Přicházející světové náboženství bude nenápadně - ne otevřeně - protikřesťanské. Bude se vydávat, jako Hitlerův národní socialismus, za POZITIVNÍ KŘESŤANSTVÍ a tím velmi přitažlivé pro každého! Jak už pomalu vidíme dokonce i v evangelických kruzích, bude to zfalšované křesťanství, prohlašované ve jménu Krista. Stejně příznivý přístup ke všem náboženstvím je propagovaný zjeveními „Marie“ a nejsympatičtější katolickým evangelistou, Matkou Terezou, kterou se nikdo neodvážá kritizovat, s ohledem na její charitativní činnost a sebeobětování.

Celosvětový ohlas Matky Terezy z Kalkaty dodal katolicismu určitého souhlasu u protestantů, kteří oprávněně obdivují její charitativní kvality. Řím ji nazval „jednou z největších evangelistů světa“ („Nová evangelizace 2000“, July-August 1987) A přesto její „evangelismus“ nikoho ke Kristu nevede, ale povzbuzuje k víře v jakékoliv božství, ve které právě ten či ta věří: (Desmond Doig, „Mother Tereza: Her people and her Work“, 1976)

„Přivedli k nám člověka, který měl doslova půl těla ožraného červy. Všude po něm lezli červi. Přistoupila jsem, abych ho očistila. „Proč se mnou ztrácíte čas?“ zeptal se umírající.

„Miluji vás,“ řekla jsem. „Pro mě jste Ježíš, který přichází ve svém strastiplném převlečení, já pouze sdílím radost lásky a miluji ve vás Ježíše.“

A co mi na to odvětil ten hindu gentleman? „Sláva buď Ježíši Kristu!“ Uvědomil si, že je milován.“ („New Evangelisation 2000,“ # 9)

Nikdo neřekl tomu „hindu gentlemanovi“, že „tento Ježíš, který je Bohem, se stal člověkem, aby zemřel za jeho hříchy a tím zaplatil jeho dluh, požadovaný Božskou spravedlností, aby mu ten Bůh mohl odpustit a dát mu věčný život jako dar Boží milosti. Ten umírající nebyl vůbec evangelizován v biblickém smyslu. Zůstal hinduistou se všemi pověrami a falešnou vírou - byl ponechán, aby zemřel bez Krista! Hindu, který byl „milován“ tou „největší evangelistkou světa“, - ale ne dostatečně, aby mu řekla pravdu, která by jej zachránila od pekla! Takový je nový „evangelismus“ katolicismu, který navrhuje „konvertovat“ celý svět do roku 2000. „Miluji všechna náboženství,“ prohlásila Matka Tereza. Je to idea, která přicházejícímu celosvětovému náboženství „padne jako ulitá!“ („Time,“ December 4. 1989, „Masterpiece“, Winter 1988)

VATIKÁN A NOVÝ ŘÁD SVĚTA

Nové světové náboženství bude podobně tolerantní ke každé víře, která bude ochotná se spojit s ostatními v charitativní snaze o záchranu světa. Křesťané, kteří odmítnou kompromis, budou zabiti za to, že stojí v cestě jednoty a míru. David Koresh byl falešným Mesiášem, ale masakr u Waco, Texas ukazuje, jak snadno bude schopen Antikrist ospravedlnit zničení každého, kdo by se postavil proti světovému náboženství. Prezident Clinton řekl:

„Pevně doufám, že další, kteří by měli pokušení zapojit se v kultech a spolupracovat s lidmi jako David Koresh, budou odvráceni těmi strašnými scénami, které viděli.“ (upálení „Davidiánů“ na jejich farmě blízko Waco) „Bohužel, vidíme růst takového druhu fanatismu po celém světě. Je zcela možné, že jej budeme nuceni opět konfrontovat.“ (Bill Clinton, April 20, 1993, at press conference)

Pomalou nám běhá mráz po zádech, když slyšíme prezidenta Spojených států komentovat ten masakr u Waco jako „spravedlnost“, kterou si náboženští fanatici zaslouží! Na druhé straně vlády udržují přátelské styky s římským katolicismem. Nebylo tomu tak jen před staletími, je tomu tak i dnes. Vztahy Jana Pavla II. s Reaganem, Bushem, Gorbačevem, Arafátem apod., jsou velmi dobře známé. Jeho ochota ignorovat spravedlnost, aby si takové vztahy udržel, byla plně demonstrována v rané době jeho pontifikátu. Navštívil vládnoucí juntou Argentiny, ale odmítl se sejít s příbuznými asi 20 tisíc lidí, kteří byli z rozkazu této junty odvezeni a „ztratili se“. („National Catholic Reporter“, June 19 1992)

Jeden z důvodů pro počáteční partnerství Antikrista s Vatikánem bude důležitost, kterou každý klade na dobré vztahy s touto „největší mezinárodní organizací hned po OSN“. („Our Sunday Visitor“, January 24. 1993) Vyslanec USA ve Vatikánu Raymond Flynn řekl: „Vztah Vatikánu ke Spojeným státům je neobvykle důležitý; je v národním zájmu Spojených států amerických mít silné diplomatické vztahy s Vatikánem.“ („Inside the Vatican, October 1993)

Prezident Clinton považoval své setkání s papežem v Denveru za něco, co je vysoce důležité. Několikrát se setkal s vyslancem Flynnem v přípravě na toto setkání a Flynn Clintona doprovázel v prezidentském letadle, aby byl k dispozici pro eventuální poradu. O rok později letěl Clinton do Říma, aby se setkal s papežem ve Vatikánu. Celý svět si uvědomuje důležitost takového vztahu - a to si uvědomí i Antikrist:

„Od Říma až po Washington geopolitičtí analytici hovoří o „nové alianci“ mezi největší vojenskou velmocí USA a hlavním světovým vůdcem, papežem.“ („Inside the Vatican,“ October 1993)

Nepotrvá dlouho a ta aliance bude vládce světa a Vatikán. Ano, žena jede na zvířeti, tak důležitá bude její role. Antikrist bude vědět, že politický mír není možný bez míru náboženského. Dokud všechna náboženství nebudou ochotna přijmout jedno druhé jako partnera na cestě ke společným cílům, nemůže být globální mír - a papež, z důvodů, které jsme uvedli, bude důležitý pro zřízení plného ekumenismu. Robert Muller, katolík a bývalý asistent sekretář OSN a kancléř „Univerzity pro mír“, řekl:

„Potřebujeme světovou, nebo kosmickou duchovnost. Doufám, že náboženští vedoucí se dají dohromady a budou definovat kosmické zákony, které jsou vlastní všem náboženstvím.“

Dále musíme doufat, že papež se ještě před rokem 2000 dostaví do OSN, promluví za všechna náboženství a spirituality této planety a dá světu náboženský pohled, jak by se třetí tisíciletí mohlo stát tisíciletím duchovním.“ („World Goodwill Newsletter,“ 1989)

Až se konečně náboženští a političtí vůdci spojí za stejným cílem, potom přijde království Antikrista. Taková byla situace (nedokonalá jednota) pod vedením Vatikánu, po víc jak tisíc let v minulosti. A tak bude opět, ovšem tentokrát s hrůznou universální kontrolou, kterou dnešní počítače a satelity mohou zaopatřit.

VÁŽNÉ VAROVÁNÍ Z NEBES

Jak budou moci náboženští vůdci a jejich následovníci tolerovat takovou totalitu? Příklad: Delegace 226 členů delegace „American National Council of Churches" (NCC) navštívila Sovětský svaz v červnu 1984. Viděli 14 měst a navštívili mnoho státům povolených církví. „New York Times" oznámil, že delegace NCC „chválila stav náboženství v Sovětském svazu a odsoudila USA za její roli v závodu zbrojení". Mimo to vyjádřila nevoli nad tím, že harmonie její návštěvy byla narušena, když dva demonstranti požadovali náboženskou svobodu a drželi nápis: „Toto není svobodná církev" během baptistické bohoslužby. („The New York Times" June 21 1984) Vedoucí delegace NCC vyjádřil rozladění nad protestem a obdiv k sovětským autoritám, kteří tento protest potlačili. („The New American," September 6.1993)

V Santiago De Compostela, ve Španělsku, během 4. - 13. srpna 1993 „World Council of Churches" (WCC) konal svou „Pátou světovou konferenci" o „víře a pořádku". Římstí katolíci byli poprvé oficiálními a plnými účastníky WCC setkání. Cílem, o který všichni účastníci usilovali, byla světová církev - ne taková, která je spojená vírou, ale taková, která by byla spojená v pohledu celého světa! Delegáti přijali toto prohlášení:

„Cesta zpět už není - od ekumenického hnutí, které spojuje zájmy o jednotu církví a zájem o problémy lidstva."

Toto důležité prohlášení uznává, že světová církev bude muset spolupracovat v partnerství s vládou světa. Aram Keshishian, moderátor pro WCC, prohlásil, že WCC „bude muset těsněji spojovat svou doktrinní práci se sociální etikou. Víra a pořádek nemohou ignorovat sociálně politické a ekonomické faktory ve snaze o jednotu církví. Jakákoliv dichotomie (rozpůlení) mezi křesťanskou vírou a politickým zapojením - mezi jednotou církve a boje o spravedlnost, by byla ekumenická hereze. („Foundation" Summer 1993)

Tento cíl bude jednou dosažen. „Sňatek z rozumu" mezi Antikristem a falešnou Světovou církví nepotrvá navěky. Jakmile skončí „lábánky", Antikrist se obrátí proti „děvce", zničí ji, (Zjevení 17:16) a tím vykoná Boží vůli. (verš 17) Jedno z nejvážnějších obvinění proti „děvce" vynese Bůh za to, že obchodovala se „vzácným zbožím ze zlata, stříbra a drahých kamenů", ale hlavně proto, že obchodovala „s otroky a dušemi lidí". (Zjevení 18:12-13). Toto jsme jasně dokumentovali.

Mezitím je slyšet z „nebe hlas", který velmi hrozivě varuje:

„Vyjděte z něj, můj lide, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy. Neboť jeho hříchy se navršily až k nebi a Bůh nezapomněl na jeho viny.

Odplaťte po zásluze té děvce, dvojnásob jí odplaťte za její činy! V poháru, který připravovala, naplňte jej pro ni dvojnásobně!

Kolik slávy a hýření si užila - tolik jí dejte trápení a žalu, protože si řekla „Trůním jako královna, vdovou nejsem a smutek nevidím."

Proto v jednom dni na ni dopadnou pohromy; smrt, žal i hlad a bude zničena ohněm. Protože Hospodin je mocný, Bůh, který ji odsoudil."

Zjevení 18:4-8

Kéž všichni ti, kteří milují Krista a Jeho evangelium, svorně - v soucitu a skutečné jednotě - zachrání co nejvíce duší před tímto strašným soudem.

Konec

Dodatek A.

Očistec.

Jak už jsme uvedli, katolicismus učí, že zatímco Kristova smrt na kříži umožnila, aby hříchy byly odpuštěny, omilostněný hříšník musí trpět nedefinovanou bolest či muka neznámé intenzity a časové délky, aby se očistil a mohl do nebe. Zatímco katolicismus připouští, že je teoreticky možné, aby se člověk očistil skrze utrpení tohoto světa a následnou smrtí, nikdo, ani papež sám, neví, zda se tak stalo. A proto většina katolíků očekává, že stráví neznámou časovou délku v očistci. Odmítnutí přijmout tuto doktrínu, znamená být exkomunikován z římskokatolické církve!

Jak Trent, tak i Vatikán II mluví o těch, kteří - i když Kristus za jejich hříchy trpěl – „musí ještě za své hříchy trpět v ohni očistce.“ (Flannery) Vatikán II dále vysvětluje svou doktrínu:

„Doktrína očistce jasně demonstruje, že i když vina za hřích byla odstraněna, trest za hřích, nebo za jeho následek může zůstat, aby byl hříšník vykoupen a očištěn svým utrpením.“

V očistci duše těch, kteří zemřeli v Boží lásce, a byly upřímně kající - které ale neuspokojily dostatečným pokáním za své hříchy, jsou očištěny tresty, které byly určeny k očištění hříchu.“

Co znamená DOSTATEČNÁ kajícnost? TO NIKDO NEVÍ! Katolická církev ji nikdy nedefinovala. Kde Bible tvrdí, že „trest očišťuje od hříchu“? NIKDE!

NEMOŽNÁ DOKTRÍNA

Doktrína očistce znásilňuje jak logiku, tak i Písmo. Římanům 6:23 píše: „*Mzda za hřích je smrt,*“ (věčné oddělení od Boha) - ne nějaká, časově omezená doba. Nebýt Kristovy oběti na kříži, byli bychom ztraceni navěky. Právě tak není hřích něco, co by se dalo, ať už jakýmkoliv utrpením - vymazat z našich srdcí a duší! Hřích je součástí naší přirozenosti! Pravda, utrpení může změnit dočasně náš postoj, ale v okamžiku, kdy bolest přešla, počnou se vracet staré návyky, protože SRDCE ZŮSTALO NEZMĚNĚNÉ! POUZE BOŽÍ ZÁZRAK může očistit duši od hříchu, zážrak, který ponechá člověku svobodu volby a na druhé straně uspokojí požadavek Boží nekonečné spravedlnosti.

Bible učí, že je pouze jedna cesta pro očištění duše: skrze krev Ježíše Krista, vylitou na kříži jako výkupné za hřích, novým zrozením pomocí Ducha svatého skrze víru v Ježíše Krista, a Jeho dokončeným spásným dílem. A tak doktrína o očišťování skrze utrpení je falešná ve dvou bodech: 1) Je nemožné, aby utrpení očistilo srdce od hříchu a 2) Není zapotřebí, aby omilostněný hříšník trpěl za svůj hřích, protože Kristus již zaplatil plnou pokutu, vyžadovanou Boží spravedlností. A pouze na tomto základě je člověk očištěný!

Bible prohlašuje, že Kristus, „*když d o k o n a l očištění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech,*“ (Židům 1:3) a tím jasně říká, že očištění je skončené. A opět: „*Krev Ježíše Krista, Božího Syna, nás očišťuje od veškerého hříchu.*“ (1 Jan 1:7) Písmo je velmi jasné v tom, že to bylo prolití krve Ježíše Krista v Jeho smrti pod Božím soudem, co nás očistilo. Kromě toho: „*Bez prolití krve není odpuštění hříchů.*“ Židům 9:22 O očistci se neříká, že se tam prolévá krev, ale že je tam „očistný oheň“. To jediné očištění našich duší a srdcí od hříchu bylo však vykonáno Kristem; lze jej přijmout pouze vírou a uskutečňuje se pouze v srdci Boží milostí.

Dalším důvodem, proč utrpení - ať už zde na zemi či v očistci - vytrpěné samotným hříšníkem, nemůže očistit od hříchu je: Ten, který přináší oběť za hřích, musí být sám bez hříchu. Šedesát dvakrát je nám řečeno ve Starém zákoně, že zvířata, která mají být obětována, musí být „*bez poskvrny*“. (Exodus 12:5, 29:1, Leviticus 1:3 a podobně) A tak žádné množství hříšníkova utrpení - ať už zde či v očistci, nemůže jej, ani nikoho jiného očistit od hříchu. Pouze oběť bez hříchu je dostačující.

O Kristu je nám řečeno: „*Hřích nikdy neučinil,*“ (1 Petr 2:22) „*toho, který nepoznal hřích,*“ (2 Kor 5:21) a „*v Něm není hříchu*“. (1 Jan 3:5) Absolutní bezhříšnost byla nezbytná, jinak by Kristus za

naše hříchy zemřít nemohl, protože by sám byl pod trestem smrti za hříchy vlastní! A tak Petr mohl říci, že „*On, spravedlivý, trpěl za nespravedlivé, aby nás mohl přivést k Bohu,*“ což znamená do nebe a ne do očištění! (1 Petr 3:18) Dodává k tomu (2 Petr 1:9), že ti, kterým tato jistota schází, zapoměli, že „*byli očištěni od svých hříchů*“. Jestliže jsme uvěřili v Krista jako svého Spasitele, máme také vírou přijmout skutečnost, že Bůh nás očistil skrze Kristovo dokonané dílo.

PŮVOD, VÝVOJ A ÚČEL TÉTO DOKTRÍNY

Idea očištění, smyšleného místa konečného očištění, byla „objevena“ papežem Řehořem Velikým v roce 593. Odpor proti přijetí této doktríny (jelikož šla přímo proti Písmu!) byl takový, že to trvalo téměř 850 let, než se stala katolickou doktrínou! Přijal ji teprve Florentinský sněm v r. 1439. Žádná jiná doktrína nezvětšila tolik moc církve a také žádná ji nepřidala tolik příjmu! Do dnešního dne visí hrozba očištění nad katolíky, kteří proto dávají a dávají dary církvi, aby jim pomohla co nerychleji opustit toto místo utrpení.

Řím slibuje, že člověk eventuálně bude z očištění propuštěn a vejde do nebe, pokud všechna nařízení církve budou dodržena. Přesto však církev nebyla nikdy schopná definovat, kolik času ten či ta musí v očištění strávit a o kolik se doba muk zkracuje tím či oním darem, mší či modlitbou za duši v očištění.

Je totální pošetilostí uvěřit v nějaké propuštění z utrpení církvi, která není ani schopná definovat, jak dlouho tam musí člověk být za každý hřích, nebo o kolik se pobyt zkracuje tím či oním rituálem nebo sumou peněz darovanou církvi. Přesto všechno jsou církvi nabízeny dary a lidé v posledních vůlích odkazují velké částky (vzpomeňte si na Jindřicha VIII.) na mše, sloužené v jejich prospěch. Tento proces se nikdy nezastaví - stále nové a nové mše je zapotřebí odsloužit.

Sněm Trentský, Vatikán II a následný „Kód kanonického zákona“ obsahují mnoho složitých předpisů, jak uplatnit zásluhy živých - a hlavně mše - na mrtvé k očištění jejich hříchů a ke zkrácení jejich doby pobytu v očištění:

„Církev nabídne Nejsvětější svátost (oběť) za mrtvé tak, aby mrtví dostali pomoc modlitbami, a živí útěchu v naději. Mezi mšemi za mrtvé je pohřební mše ta nejdůležitější. Mše za mrtvé může být sloužena v té chvíli, kdy je zpráva o smrti přijata.“ (Flannery)

Hlavním architektem této hrůzně falešné - ale nesmírně ziskové doktríny, byl augustiánský mnich jménem Augustino Trionfo. V době jeho života (14. století) papežové vládli jako absolutní vládcí nad nebem i zemí. Svou mocí odmítnout či přijmout (Matouš 18:18) nejenom že dosazovali a sesazovali krále, ale lidé věřili, že mohou - z vlastní vůle - otevřít či zavřít vstup do nebe. Genius Trionfovův tuto autoritu ještě zvětšil o další, třetí oblast, na příkaz papeže Jana XXII. Von Dolliger vysvětluje:

„Bylo již řečeno dříve, že moc „náměstka Božího“ se vztahuje na dvě říše, pozemskou a nebeskou. Od konce třináctého století byla přidána říše třetí, která byla přiřknuta papežovi teology kurie: Očištec.“

PROBLÉM S PODPOROU Z 2 MAKABEJSKÝCH

Gavin píše, jak se v jeho dnech (počátek 18. století) všeobecně učilo, že očištec má sedm podlaží. Chudí byli v tom nejnižším, kde byl oheň nejchladnější, králové v nejvyšším, kde oheň pátil nejvíce. Prý Bůh ve své dobrotě to tak naplánoval, protože králové a vladaři měli prostředky platit církvi více, aby dostali své duše ven, kdežto chudí méně. Gavin píše o tom, jak chudí lidé, když slyšeli, že jejich příbuzný, který právě zemřel, je mezi žebráky v očištění, sebrali dostatek peněz na mše, aby svého příbuzného dostali o něco výše, na hořejší poschodí. Pravda, utrpení tam bude větší, ale také bude mít lepší společnost! A tak kněží vybírali peníze, aby na jedné straně zvýšili utrpení, a na straně druhé, aby dostali chudé příbuzné z očištění ven!

Slovo „očištec“, ani jakákoliv podobná myšlenka, se v Bibli nevyskytuje! Ani Kristus neučinil jednu jedinou narážku v tomto směru! Katolický obhájce Keating přiznává, že tato doktrína „není výslovně v Písmu vyjádřena“. (Karl Keating, „Catholicism and Fundamentalism: The Attack on „Romanism“ by „Bible Christians,“ 1988) Jediný verš, který je na obranu očištění vždy citovaný, je z

apokryfní literatury: „Je svatá a záslužná myšlenka modlit se za mrtvé, aby mohli být uvolněni ze svých hříchů.“ (2 Makabejští 12:46)

Máme tři základní problémy s tímto veršem. Za prvé, v Bibli není ani jeden příklad modlitby za mrtvé! Písmo jasně říká, že „*je souzeno člověku jednou zemřít a potom bude soud.*“ (Židům 9:27) Po smrti je na modlitbu pozdě - vše co následuje, je soud. Proto tento verš je v rozporu s Biblií.

Za druhé: Ti, o kterých je zde řeč, byli modloslužebníci: „Ale pod tunikou každého z nich našli amulety, zasvěcené modlám z Jamnie, které Zákon Židům nosit zakazuje.“ (2 Makabejští 12:40) Modlářství bylo smrtelným hříchem a tak - podle katolické doktríny by skončili ne v očistci, ale v pekle, ze kterého není propuštění. Tím celý návrh se za ně modlit byl rouháním a ztrátou času - těžko nějaký základ pro založení doktríny.

Konečný argument: Sama kniha Makabejští prohlašuje, že v tom čase nebylo proroků a tak Boží inspirace skončila: „Takové kalamity nebylo v Izraeli od doby, co proroci přestali mezi lidem.“ A opět: „Židovský lid a jejich kněz udělali následující rozhodnutí. Šimon zůstane stálým vůdcem a veleknězem, dokud se neobjeví pravý prorok.“ Proto obě knihy „Makabejští“ mohou být považovány v nejlepším za historický záznam - v žádném případě ne za Písmo! A tak nemůže nikdo podporovat žádnou doktrínu z takového zdroje. Není divu, že je v rozporu s Biblií!

A CO PAVLOVO UTRPENÍ?

Katoličtí obránci této doktríny, ve snaze držet se Bible, poukazují na dopis Koloským 1:24, kde Pavel říká: „*Proto se raduji, že nyní trpím za vás, a to co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za Jeho tělo, což je církev.*“ Že Pavlovo utrpení nemělo nic společného s očištěním od hříchů, je jasné z faktu, že Kristovo utrpení vykonalo celou tu práci. Pouze dokonale čistá, neposkvrněná oběť a vylitá krev mohla toto vykonat. Tak co tím Pavel myslí?

Spíše než aby trpěl za očištění své duše, či kohokoliv jiného, Pavel trpěl, aby *mohl přinést evangelium k druhým*. Poukazoval na pronásledování a utrpení „*všech, kteří žijí zbožně v Ježíši Kristu.*“ (2 Timoteovi 3:12) Ježíš řekl svým učedníkům, že budou nenáviděni a pronásledováni světem (Jan 15:18-19) V tom kříži je pohoršení, (Galatským 5:11) a Pavel říká, že musíme být ochotni trpět pronásledování pro kříž Ježíše Krista. (Galatským 6:12)

Není to tak, že by Pavel, jako Kristus, trpěl za hříchy, aby dokončil to, co Kristus neudělal - protože On udělal vše, co bylo zapotřebí. Pavel procházel utrpením právě tak, jako jím procházejí všichni ostatní křesťané věrní Kristu. Je to proto, že se ztotožňujeme s Kristem a žijeme životy, které odsuzují svět a jeho zlo. A proto nás svět nenávidí, jako nenáviděl Krista. Kristus přece řekl, že Pavel musí velmi trpět pro Jeho jméno. (Skutky 9:16) Ve Skutcích 5:41 se učedníci radovali, že mohou v Jeho jménu trpět. Utrpení, které praví křesťané mají, je z rukou těch, kteří nenávidí Krista a jsou Jeho křížem uraženi.

Filipským 1:29 říká, že trpět je výsadou, kvůli nenávisti, kterou svět pro Krista má. „*Neboť vám je z milosti dáno nejenom v Krista věřit, ale také pro Něj trpět.*“ 1 Timoteovi 4:10 říká, že „*pracujeme a trpíme, protože věříme v živého Boha*“. Petr také poukázal na utrpení, které přichází na každého křesťana, který je věrný Kristu. (1 Petr 3:14, 4:13)

Ve Filipským 3:10 Pavel vyjadřuje přání „znát Krista a účast na Jeho utrpení“. Je jasné, že Pavel má na mysli utrpení zde na zemi z rukou hříšníků, ne utrpení v budoucím očistci, aby se očistil od hříchu. Pavel píše v Římanům 8:18, že „*utrpení v tomto nynějším čase se nedá srovnat se slávou, která na nás bude zjevena.*“ V žádném případě zde není myšlenka na očistec. My jdeme z útrap tohoto světa do přítomnosti a slávy Krista a Boha.

DALŠÍ VÁŽNÝ PROBLÉM S OČISTCEM

Doktrína očistce chybuje i v dalších směrech. Zapomíná, že jsme urazili nekonečnou Boží spravedlnost. Jakub říká, že i ten nejmenší hřích dělá hříšníka. Proč? Protože každý hřích je vzpourou proti Bohu, která odděluje člověka od Boha na věčnost. My jsme konečné bytosti, které nemohou

zaplatit nekonečnou pokutu, kterou Boží spravedlnost vyžaduje. A proto není únik před peklem, kde hříšník musí navěky trpět. Vykoupit se z hříchů vlastním utrpením není tudíž možné.

Jistě, Bůh by mohl pokutu zaplatit - ale to by nebylo správné, protože není jedním z nás... A tak se Bůh stal člověkem. Tím že byl a) člověkem bez hříchu a b) Bohem v jedné osobě, Kristus byl schopný uspokojit požadavky své vlastní spravedlnosti tak, „*aby kdokoliv v Něho uvěřil, nezhynul, ale měl věčný život.*“ (Jan 3:16) Jediné očištění od hříchu přichází jako dar z Boží milosti - každý pokus si je zasloužit či odpracovat znamená odmítnutí Boží nabídky milosti nehodným hříšníkům. Kromě toho myšlenka, že ještě nějaké utrpení zůstalo potom, co Kristus zvolal na kříži „*dokonáno jest,*“ je rouhavým popřením vykopení, které On dokonal a spásy, kterou nabízí.

V učení o očištění opět vidíme římský katolicismus. Nepřijímá Boží nabídku spásy, ale trvá na tom, že musí přidat lidskou snahu k tomu, co udělal Kristus. Přestože katolicismus potvrzuje, že spása je finálně skrze víru, přitom učí, že dobré skutky (které řídí v člověku Bůh) jsou nezbytné pro spásu. Znovu citujeme Vatikán II:

„Od nejdávnějších časů církve, byly dobré skutky nabízeny Bohu za spásu hříšníků, modlitbami a dobrými činy svatého lidu byl kající hříšník omyt, očištěn a vykopen. Následující v Kristových šlépějích, ti, kteří v Něj vždy věřili - nesli své kříže, aby zaplatili za své vlastní hříchy a za hříchy jiných, aby pomohli svým bratrům získat Boží spásu.“ (Flannery)

SMRTELNÝ ROZPOR

Jenom slepá poslušnost vůči jejich církvi, zabraňuje římským katolíkům, aby viděli, že doktrína očištěnce obsahuje zřejmé a smrtelné rozpory! Na jedné straně je řečeno, že Kristova oběť není dostatečná, aby dostala kohokoliv do nebe, ale jako dodatek k Jeho utrpení na kříži musí hříšník, kterému bylo odpuštěno, sám projít utrpením, aby se od svého hříchu očistil. Na druhé straně v jasném rozporu je řečeno, že mše, která je opakovanou reprezentací Kristovy oběti, krátí - jakousi neznámou mocí - bolest a utrpení očištěnce. To znamená, že kdyby byl odsloužen dostatečný počet mší, hříšník by byl očištěn ode všech hříchů - bez jakékoliv bolesti a utrpení! To znamená, že vlastně nemusíme vůbec trpět, aby naše hříchy byly odpuštěny!

Kdyby skutečně člověk musel trpět, než se mu otevře brána nebes - potom by církev neměla co nabídnout a ztratila by hlavní zdroj svých příjmů. To stejné by bylo pravdou, kdyby Kristova oběť za hřích, jak učí Bible, postačila k očištění hříchů člověka, církev by opět byla bez příjmů. A tak proto, aby církevní truhlice zůstaly stále plné, Řím učí, že hříšník musí být očištěn od hříchu pomocí určitých prostředků, které může zajistit pouze církev. Kristova oběť na kříži musela být nepostačující pro očištění hříchů, aby mše, za kterou církev dostává peníze, mohla být označena jako prostředek, který krátí dobu v očištění a otevírá dveře do nebe. Jak neuvěřitelné: To, co nemohlo uskutečnit Kristovo utrpení na kříži, má dokončit údajné opakování tohoto utrpení na katolických oltářích!

Kromě toho je nám řečeno, že i utrpení jiných snižuje čas, potřebný k očištění. A tak stigmata Padre Pia a utrpení „svatých“ může dokončit to, co Kristus na kříži dokončit nemohl! Zamyslete se opět nad tímto: „Následují v Kristových šlépějích ti, kteří v Něj věřili. Oni vždy nesli své kříže, aby odčinili své hříchy i hříchy druhých.“ Závěr: Kristův kříž mohl pouze odpustit - ne očistit, ale kříže jiných mohou hříchy očistit a tak vykonat víc než kříž Ježíše Krista!

A tak doktrína očištěnce má v sobě osudný rozpor: Prohlašuje, že jeden musí trpět, aby mohl být očištěn od svých hříchů, a v tom stejném čase tvrdí, že hříšník trpět nemusí, jestliže jsou prováděna určitá nařízení. Hlavním prostředkem ke snížení utrpení je opakování mše, ale je mnoho jiných. Snížení, nebo dokonce vyloučení utrpení, jsou také ovlivněny „odpustky“. Tato doktrína je vysvětlena v dodatku B.

Dodatek B.

Odpustky.

„Odpustek je prominutí dočasného trestu před Bohem, za hřích, jehož vina byla již odpuštěna, kterou člen křesťanských věrných obdrží za určitých a definovaných podmínek s pomocí církve, která jako správce spásy rozděluje a aplikuje s autoritou poklad uspokojení Krista a svatých.

Odpustek je buď částečný či plný podle toho, jak osvobozuje od dočasného trestu za hřích - částečně nebo plně.

Věrní mohou obdržet částečné či plné odpustky pro sebe, nebo pro mrtvé, podle volby..."

Code of Canon Law

Může křesťan, který věří Bibli, přijmout takové falešné evangelium a spojit se s těmi, kteří je hlásají, v evangelizaci světa? Mohou evangelíci s dobrým svědomím posílat lidi, kteří hledají, k církvi, která učí očištec s odpustky a souhlasit s tím, že její členové jsou křesťané, které není třeba evangelizovat? Církvi, která tvrdí, že má klíče od nebes a otevře je každému, kdo se odevzdá do jejích rukou?

Ve skutečnosti je tato církev hrdá na své tvrzení, že je „správkyní spásy“, kterou ona uděluje. Řím beze studu učí, že spása, kterou on nabízí, musí být přijímána „na splátky“. Dále že účinnost této spásy závisí nejen na zásluhách Ježíše Krista, ale také na „přebytku dobrých skutků všech svatých“, z toho co zbylo, když použili „část potřebnou na očištění svých vlastních hříchů“!

Je neuvěřitelné, že vedoucí evangelíci mohou považovat katolíky za křesťany a navrhnout spolupráci s nimi na evangelizaci světa! Můžeme pouze předpokládat, že nemají ponětí o skutečném učení katolicismu a že byli oklamáni dezinformacemi, které přicházejí od katolických obhájců. Jak jinak by mohli ti, kteří jinak jsou sloupy víry říci, že evangelíci a katolíci jsou v souhlase, pokud se týká základů evangelia?

Vatikán II pokračuje: „Pro získání odpuštění se musí vykonat předepsané skutky.“ (Flannery) Zde je další důkaz, že Řím učí, slibuje a praktikuje spásu skrze skutky. A přesto - jak podivné! - člověk nemusí mít vlastní dobré skutky, ale dobré skutky jiných mu mohou být připsány na jeho konto!

PŮVOD A ROZVOJ DOKTRÍNY ODPUSTKŮ

Samotný koncept odpustků pochází z pohanství. Je to idea, že sebetřýznění, recitování formulek, poutě na svatá místa a oběti bohům jsou nějak záslužné a ovlivňují bohy v náš prospěch. Nápad, že vyslovení tolika a tolika „Zdravas Maria“, líbání kříže a opakování předepsané formulek zkrátí někomu čas v očistci, něco, co Kristova oběť na kříži nezajistila - to samo o sobě je dost špatné - ale učí, že odpustky mohou být aplikovány i na m r t v é, zanáší toto rouhání do absurdity na druhou! Myšlenka, že „podmínku za dobré chování“ můžeme přenést na někoho v očistci, kdo nevykonal „předepsané skutky“, jasně odhaluje podvod římského katolicismu. Za peníze je možné všechno.

Evangelium odpustků je jedna z nejotevřenějších nebiblických a nelogických doktrín, která pochází ze středověku a platí až dodnes. Pohanský koncept odpustků se postupně definoval jako část římského katolicismu, a nakonec se stal pro papeže tím nejlepším výdělečným podnikem. Teoreticky by měla stačit jedna mše, aby všechny duše v očistci mohly vejít do nebe. Marie, jejíž moc je nekonečná, by tak mohla učinit v jednom okamžiku, a papežové, jejichž moc je neomezená, by mohli vyprázdnit očistec škrtem pera, tím, že by vynalezli odpustek, který by na to stačil. PROČ TAK NEUČINÍ??? Nemají lásku k duším? Odpověď je jednoduchá. Von Dollinger píše:

„Augustino Trionfo, pověřený Janem XXII., aby vysvětlil papežova práva, dokazoval, že papež, jako „rozdělovač Kristových zásluh“ by mohl škrtem pera vyprázdnit očištěc svými odpustky ode všech duší, které tam jsou, pod podmínkou, že by někdo splnil všechna nařízení, ustanovená pro získání těchto odpustků.

Poradil však papeži, aby tak nečinil - i když jeho (papežova) moc je tak nesmírně veliká, že si to žádný papež neuvědomuje.“ (Dollinger: „The Pope and the Council“ 1869)

Vyprázdnění očištěce by znamenalo konec přísunu peněz na další a další mše, konec nekonečných darů. Namísto toho se požadavky na propuštění duší z očištěce staly mnohem složitější a vyžadovaly větší služby církve. Doktrína o odpustcích byla konečně prohlášena za oficiální dogma církve papežem Klementem VI. v r. 1343. Klement uvažoval: „Jedna krůpěj Kristovy krve by stačila na spásu celého lidstva!“ Zbytek prolité krve plus jeho moc „zvýšená zásluhami Požehnané Panny a přebytky dobrých skutků svatých“ tvoří výše zmíněný „poklad církve“. Papežskou bulou v roce 1476 papež Sixtus IV. rozšířil tato privilegia na duše v očištěci (zkrácení času mrtvých v očištěci) za podmínky, že jejich příbuzní zakoupí od církve odpustky. (Earle E. Cairnes: „Christianity Through the Centuries: A History of the Christian Church“ 1981)

Z tohoto „pokladu církve“ se rozděluje spása po troškách katolickým duchovenstvem skrze sedm svátostí. Nikdo neví, kolik „kreditu“ je poskytováno za každý čin, rituál či odpustek, nebo jak dlouho tento „proces“ musí pokračovat. Nikdy nedostanete dostatečnou milost, která by zaručila nebe! Stále více růženců musí být odříkáváno, více mší odslouženo, více příspěvků se musí zaplatit, aby se dostalo více milosti od církve. Petr, o kterém katolíci tvrdí, že byl prvním papežem, varoval před „falešnými učiteli“, kteří zavedou v církvi zhoubné hereze, „a ve své hrabivosti vás budou učit výmysly, aby z vás těžili“ (2 Petr 2:1-3) Žádný zlatý důl se k tomu nemůže přirovnat!

V katolicismu nikdo nepřejde „od smrti k životu“, jak Kristus slíbil (Jan 5:24), ale je stále v procesu „práce pro spásu“ s pomocí církve a v očekávání „očišťovacího“ procesu v očištěci! Ve skutečnosti každého katolíka čeká exkomunikace, když prohlásí, že je spasený a že ví, že má věčný život skrze víru v Kristovo zakončené dílo. To skutečné srdce evangelia, které evangelíci potvrzují, je popíráno katolicismem v jeho oficiálním katechismu, kánonech, dekretch a dogmatech - a ti, kteří si dovoluují potvrdit a prohlašovat biblické evangelium, jsou vystaveni klatbě církve.

ZASLOUŽENÍ MILOSTI

Není téměř konce těm důmyslně vypracovaným způsobům „milosti“, které papežové a jejich asistenti vynalezli s velkou dávkou představitosti. Jeden z nejpopulárnějších způsobů, jak si „odpracovat milost“, což je rozpor pojmů, je nošení hnědého škapulíře „Naší Paní z hory Karmel“ (o čemž jsme se již dříve zmínili), který sám o sobě je v rozporu s Biblií! „Sobotní privilegium“ (Sabatine) je založeno na bule, která byla údajně vydaná 3. března 1322 papežem Janem XXII., která prohlašuje, že ti, kteří škapulíř nosí na sobě, budou vysvobozeni z očištěce (Pannou Marií), první sobotu po smrti.

Navzdory herezím a zlu papeže Jana XXII., mnoho dalších papežů (Alexandr V., Klement VII., Pius V., Řehoř XIII. atd.) potvrdilo toto učení o hnědém škapulíři, které je tak jasně proti Biblií! Papež Pius X. prohlásil: „Nosím jej - nikdy jej nesvlékejme!“ Papež Pius XI. radostně přiznal: „Naučil jsem se škapulíř milovat už v náručí své matky.“ Papež Pavel V. potvrdil, že „Požehnaná Panna pomůže bratrům a sestrám Společného bratrstva Požehnané Panny z hory Karmel po jejich smrti.“ Papež Benedikt XV. nabízel „částečné odpuštění za políbení škapulíře“. A v roce 1950 papež Pius XII. napsal svá známá slova ohledně škapulíře: „Nechť je znamením našeho zasvěcení Neposkvrněnému srdci, které obzvláště vzýváme v těchto nebezpečných dobách.“

Už jsme se zmínili o smrtelném rozporu, že odpustky jsou určeny ke zkrácení utrpení v očištěci - přesto toto utrpení má být nezbytné pro očistění před vstupem do nebe. TO NEDÁVÁ ŽÁDNÝ SMYSL! Jak je možné dosáhnout odpustků tím, že uctíváme krucifix, nebo říkat, že sloužení mše je mocnější než skutečná smrt Ježíše Krista na kříži, a jak taková reprezentace Kalvárie může dosáhnout toho, čeho nedokázala Kristova smrt? Opět: Nedává to žádný smysl, ale katolíci jsou učeni neuvažovat, ale slepě přijímat to, co je církev učí.

Vatikán II má rozsáhlou sekci obsahující 20 složitých předpisů, které upravují minulá pravidla, která se týkají toho, kdo a kdy může obdržet odpustky. Člověk si maně vzpomene na Kristovo odsouzení rabínů v Matouši 23, kteří si vymýšleli pravidla, aby udrželi prostý lid v závislosti na jejich vedení. Řím udělal totéž. Potřebovalo by to právníka, který je dobře obeznámen se zákonem Kánonu církve, aby rozluštil všechny složitosti o tom, jak a kdy je nejlépe využít nabídek „milosti“. Příklad:

„Věrní, kteří používají předmět zbožnosti (krucifix, kříž, škapulír, růženec, medailonek) potom, co tento byl požehnan knězem, mohou získat částečný odpustek. Ale pakliže tento předmět byl požehnaný papežem nebo nějakým biskupem, věrní, kteří jej zbožně používají, mohou získat plný odpustek ve svátek apoštolů Petra a Pavla, za podmínky, že vyznají svou víru schválenou formulí.

Způsob (částečných odpustků), který se určoval - až dosud - podle dnů a roků, byl zrušen. Namísto něj je ustaven standard nový, který je vyměřuje. Od nyní se tento odpustek bude nazývat pouze „částečný odpustek“ bez označení dnů či roků.“ (Flannery)

Jestliže neměl Řím pravdu v určování času v minulosti, jak si může kdokoliv být jistý, že má pravdu nyní? A co je s těmi, kteří se spoléhali na zrušená pravidla? Pochopitelně, ono na tom moc nezáleží, protože církev nikdy nebyla schopná říci, kolik času se v očistci musí strávit! Nakonec ani odpustky pod „novými pravidly“ nemají dnes žádný srozumitelný význam. A co by to bylo za Boha, který by upravoval svou spravedlnost podle mechanismu, který odměňuje „milost“ podle toho, zda byl „dobrý skutek“ vykonaný v určitý den, či zdali ten „svatý“ předmět požehnal biskup, nebo jen obyčejný kněz?

Ovšem hlavním prostředkem (neznámé hodnoty) k získání odpustků je samozřejmě mše. Kánon 904 říká: „S myšlenkou na to, že proces spásy se stále opakuje v mystérii Nejsvětější svátosti, kněží by měli sloužit mše často.“ (Coriden) Jak už jsme poznamenali dříve: Místo toho, aby byla připomínkou na již vykonané dílo spásy, každá mše prý činí malý krůček k plné spáse. Nikdo pochopitelně nemá potuchy, jak malý ten krůček je, ale musí být mikroskopický, vzhledem k milionům a milionům odsloužených mší, které stále pokračují bez viditelných výsledků.

SPÁSA NA PRODEJ

Byl to prodej odpustků, víc než cokoli jiného, co vyvolalo Lutherův hněv natolik, že přibil svých 95 tezí na dveře hradní kaple ve Wittenbergu a tak počala reformace. Jak už jsme viděli, spása byla prodávána i jinými cestami než odpustky a je prodávána i dnes. I když poplatek se dnes nazývá „příspěvek“, přesto peníze mění majitele se slibem „spásy“ jako podnět pro „dar“. Historik Will Durant má zajímavé poznámky:

„Téměř tak hrabivé, jako prodej odpustků, bylo přijímání darů, peněžních či nemovitých, za sloužení mší, které měly duším zemřelých údajně zkrátit jejich utrpení v očistci! K tomuto účelu byly zbožnými lidmi věnovány obrovské sumy peněz - ať už za účelem zmenšení muk, zkrácení doby, či úplné zrušení trestu v očistci. Chudí si stěžovali, že kvůli jejich neschopnosti platit za mše, jsou to „bohatí, ne chudí, kdo zdědí království nebeské!“ Kryštof Kolumbus kdysi smutně prohlásil, že „kdo má peníze, má moc poslat duše do nebe.“ (Will Durant, „The Story of Civilization“ 1950)

Jaký odporný podvod! Jako kdyby Bůh se dal koupit za peníze! Ve Španělsku existovala každoroční „Bula křížáckých výprav“, kterou si musel koupit každý, kdo byl starší sedmi let - nejméně jednou za rok. Nikdo nemohl být pohřben, pokud neměl ve své rakvi poslední zaplacenou bulu! Při zakoupení buly papež okamžitě daroval odpustky všech hříchů kromě hereze. Katolický pozorovatel Španělska 18. století, když se zmiňoval o bule, vynesl tento pádný komentář:

„Dovolím si říci, že tato bula posílá víc lidí do pekla, než jich spasí, protože je tím největším povzbuzením k hříchu. Člověk si řekne: „Mohu uspokojit svou vášeň i chtíč. Mohu spáchat jakékoliv zlo a přes to všechno budu spasený, když si koupím bulu za dva stříbrné reály!“ Z toho stejného důvodu nemůže být svědomí pod jakýmkoliv tlakem či nejistotou, protože když někdo spáchá hřích, jde ke zpovědi a dostane odpuštění; když má tuto bulu, neboli povolení hřešit, jeho

svědomí je v klidu. Když obdrží odpuštění, může jít hřešit a vrátit se pro nové odpuštění.“
(Antonio Gavin, „A Master Key to Popery“, 1773)

Petr Kreeft, dobře známý obhájce katolicismu tvrdí, že „Církev brzy obrátila a zakázala - těsně po Lutherově vystoupení, prodej odpustků. (Petr Kreeft, „Fundamentals of the Faith, 1988) Charles Colson mylně tvrdí totéž. (C.Colson, „The Body, Being Light in Darkness" 1992) To prostě není pravda! Ale i kdyby tomu tak bylo, není přece možné, aby mohl jen tak projít ten ohromný podvod, který doslova „vyždímal" z věrných jejich peníze a přitom je připravil o spásu! Prodej spásy klamal miliony lidí po staletí, až do doby reformace. Vrátila církev ty peníze? Jistě že ne! Nějaký lék pro ty, kteří odešli na věčnost s vírou, že si koupili svou spásu? Ne! A tragické je, že tento podvod pokračuje i dnes.

Kreeft, stejně jako další obhájci katolicismu, přehlíží skutečnost, že zlá a falešná doktrína odpustků zůstává nedělitelnou částí dnešního katolicismu, a že se stále dávají dary na zabezpečení spásy. Jak jsme už komentovali dříve, Vatikán II prohlašuje: „Církev nařizuje, aby používání odpustků pokračovalo, a vznáší kletbu na ty, kteří tvrdí, že odpustky jsou k ničemu a že církev nemá moc je dávat za účelem spásy."(Flannery)

Je zbytečné tvrdit, že zlo minulosti se již v katolicismu nepraktikuje. Jistě že se praktikuje - a to zcela otevřeně - obzvláště v katolických zemích - i když mnohem méně v USA. Ale i tam se dá koupit - krůček po krůčku - tím, že přispíváme církvi. Autorův přítel, jehož otec nedávno zemřel, řekl, že víc jak 2000 dolarů bylo zapláceno na mše, které budou slouženy ve prospěch zemřelého, aby nezůstal dlouho v očistci.

Řím dal svému lidu evangelium zoufalství. Mnoho katolíků žije ve strachu před smrtelným hříchem, nebo před možností, že by zapomněl na nějaký hřích při zpovědi, nebo opomenul nějaký příkaz církve, který je pro spásu nutný. Důsledkem toho jsou všichni vystaveni na milost a nemilost církvi, ke které všichni vzhlížejí a očekávají od ní spásu, místo aby si odpočinuli v bohaté Boží milosti a v Kristově dokonaném díle.

Dodatek C.

Vláda nad králi.

„Apoštolská stolice přenesla římské impérium od Řeků ke Germánům v osobě Karla Velikého. A vládci přiznávají, že právo i autorita přezkoumat osobu zvolenou za krále či císaře, přísluší nám, kteří pomazou, posvěti a korunují.“

Papež Innocent III. Dekret „Venerabilim fratrem", březen 1202

Klíčovým prvkem v Janově identifikaci ženy jedoucí na zvířeti, je poznámka, že ona je „*město, které vládne nad králi země*". Pečlivě jsme zdokumentovali skutečnost, že papežský Řím tuto předpověď vyplnil, a že splnil právě tak i další kritéria, která Jan v identifikaci ženy uvádí. Vyzýváme každého, aby našel jiné město než je Řím a jeho následník Vatikán, které by mělo charakteristiky uvedené ve Zjevení 17.

Kristovo odhalení Janovi, že „náboženská skupina bude předstírat, že je Nevěstou Krista a zároveň vejde do nečistých aliancí s vládci země a dokonce bude nad nimi vládnout", je jedním z nejpozoruhodnějších proroctví celé Bible. Několik knih - v celé jejich šíři, by bylo možné napsat o

důkazech, že toto proroctví bylo naplněno římskokatolickou církví. Bohužel, my můžeme podat pouze malou ukázkou dodatečné dokumentace pro ty, kteří by měli zájem.

SOUDECE VŠECH - SOUZEN NIKÝM

Papež Lev X. (1513-1531) vydal zákaz všem soudům ve všech zemích soudit kohokoliv, kdo obdržel rozhřešení od církve tím, že zaplatil pokutu, nařízenou za každý zločin. Jestliže se nějaký soudce pokusil tento zákaz obejít, byl bez okolků exkomunikován. Být vyhoštěn z církve znamenalo také ztrátu občanství, jelikož civilní autority byly nuceny akceptovat církevní dekrety.

Papež Pavel IV., inkvizitor nad inkvizitory, bezkonkurenční mučitel křesťanů a pronásledovatel Židů, mluvil tak oplzle, že by tomu nikdo nevěřil, nebýt místopřísežných výpovědí očitých svědků. Stále se s někým hádal, dokonce i s králem Karlem V. a králem Filipem II., kteří byli jedinými přáteli papežství. Na jeho mysli byl pouze jeden cíl: „Drtit pod svou nohou krále i císaře.“ (Ignaz von Dollinger) Těsně před svou smrtí v r. 1559, jako reakci na růst protestantského hnutí, které nabíralo hrozivých proporcí a ohrožovalo i „Kongres kardinálů“, Pavel IV. vydal bulu „Cum ex Apostolatus Officio“.

Jako „římský papež, náměstek Boha a Ježíše Krista na zemi, držitel moci nad národy a královstvími, soudce všech a souzen nikým v tomto věku“, Pavel IV. prohlásil, že má neomezenou moc sesadit kteréhokoliv vládce a zabrat majetek kohokoliv - bez soudního procesu. Každý, kdo by takto sesazené chránil či obhajoval, bude exkomunikován. Jeho dekret prohlašoval:

„Kdokoliv by byl objeven, dokázán či shledán, že opustil katolickou víru, upadl do hereze, nebo vytvořil či nařídil církevní rozkol, bude potrestán následujícími tresty: Exkomunikace, propadnutí veškerého majetku - bez ohledu na hodnost, řád či přednost - i když mají tituly barona, hraběte, markýze, knížete, krále či císaře.

Žádnému člověku není dovoleno odporovat tomuto výnosu! Kdyby tak kdokoliv učinil, zažije hněv Všemohoucího Boha a Jeho pozeňnaných apoštolů Petra a Pavla.“ Sepsáno v Římě u sv. Petra, léta vtělení Páně 1559, patnáctého dne března, čtvrtého roku našeho pontifikátu. (Ehler & Morrall)

Papež Sixtus V. (1585 - 89) přepsal Bibli, aby se přizpůsobila jeho podivným idejím. Prohlásil, že má nejenom náboženskou, ale také civilní jurisdikci „nad králi a vladaři“ a že může „ustavit či sesadit kohokoliv - jak se mu zlíbí - včetně císařů“! Toto nebyla nějaká planá hrozba, protože v té době vládl všeobecný pohled, že mimo římskokatolické církve není spása! A tak exkomunikace se rovnala věčnosti v pekle!

Papež Klement XI. ve své bule „In Coena Domini“ z roku 1715 exkomunikoval každého, kdo neuposlechl papeže a hlavně - kdo mu neplatil daně. Bula prohlašovala, že papež má plnou autoritu nad všemi lidmi - včetně vládců a nad všemi záležitostmi - jak náboženskými, tak i světskými. Následující papežové toto dogma potvrdili a Řím ho nikdy nezrušil!

UDRŽENÍ PAPEŽSKÉ NADVLÁDY

Vatikán je nazván „jednou z nejvelkolepějších sbírek umění“ a „nejpozoruhodnější pokladnicí světa“. Část tohoto pokladu je nyní na cestě světem (včetně Michelangelovy „Piety“) Počalo to Denverem v Coloradu, aby to připadlo na dobu papežovy návštěvy v srpnu 1993. Příští místo určení bylo Buenos Aires. S návratem výstavy do Vatikánu se počítá až k oslavám třetího tisíciletí. Jeden z klenotů, které jsou vystavovány, je tiára papeže Pia IX., který předsedal Vatikánu I. Tiára nese nápis:

„Koruna je symbolem svrchovanosti papežství.“ Tiára je ozdobena perlami a drahokamy s nápisem v latině, který v překladu říká: „Neomylnému náměstkovi Krista; Svrchovanému guvernérovi života na Zemi; Otcovi národů a králů.“ (Our Sunday Visitor Aug. 22. 1993)

Jak vidíme, nárok na titul „vládců nad králi země“ splňuje Janovu vizi. Tento titul nebyl nikdy anulovaný Římem, který stále vidí papeže jako svrchované monarchie, kteří tomuto světu vládnou na místě Boha! Ovšem po zrušení království zůstali papežové bez králů, kterým by mohli vládnout.

Následující republiky a demokracie vložily vlády do rukou lidu a postupně (ve většině zemí) daly stejná práva všem náboženstvím. Dokumentovali jsme ten fakt, že když papežové zjistili, že jim moc uniká, snažili se - všemi prostředky - tyto vlády podkopat. Jejich stálé a očividné potlačování lidských práv je nepopíratelné.

Ovšem bývalá papežská moc se zase nezměnila tolik, jak by se zdálo. Římskokatolická církev nadále učí své členy (asi 980 milionů), že věrnost k církvi je na prvním místě a že ona může zprostit každého povinnosti věrnosti vůči civilním vládcům. Toto nebezpečí pro civilní vlády rozpoznal stát Missouri již před sto lety. Následkem toho byla ústava Missouri opravena klauzulí (1864), která vyžadovala, aby každý duchovní složil slib věrnosti státu Missouri a tím Spojeným státům. V tomto kritickém čase občanské války arcibiskup ze St. Louis poslal dopis všem kněžím, odsoudil slib a vyzval je k odporu vůči vládě. (Emmet McLoughlin, 1977)

OSPRAVEDLŇOVÁNÍ TOTALITY

Dvacátého září 1870 armáda generála Rafaela Cadorna, ozbrojená moc nově sjednocené Itálie, prolomila římské Aureliánské hradby Porta Pia. Papežské síly pod velením generála Hermana Kanzlera nabídky jen symbolickou obranu. Nejenom Řím, ale všechno co zbylo z Papežských států, převzala nová Itálie. Vychutnáváje tak dlouho hledanou nezávislost, občanská nálada vůči církvi, která tak dlouho vládla nad ohromným územím železnou pěstí, se stala vyloženě nepřátelskou. Papež Pius IX., který prosadil dogma o papežské neomylnosti na Vatikánu I, o několik měsíců později zemřel. Když byla jeho rakev s velikou pompou nesena ulicemi do chrámu sv. Petra, dav Italů naplnil náměstí a počal házet kameny s pokřikem:

„Smrt papeži! Smrt kněžím! Hoďte to prase do řeky! Hoďte tu bestii do Tiberu!“

Pouze policie zabránila tomu, aby to dav skutečně udělal. Tato protipapežská nálada ze strany prostého člověka z ulice, se vyvíjela po delší dobu jako reakce na potlačování základních svobod. Pět let před zahájením Vatikánu I papež vydal svou nechvalně známou encykliku „Quanta cura“, ve které odsuzuje „propagátory svobody svědomí a svobody náboženství a všechny ty, kteří tvrdí, že církev nemá právo použít síly.“ (August B. Hasler, „How the Pope Became Infallible“, 1981)

Papežství vládlo skrze sílu po staletí, a papežové se obávali čerstvého větru svobody, který přinášel touhu po osobních základních právech člověka. Taková atmosféra byla odporná papežské pýše a papežským ambicím. Papežové si byli jisti, že dogma o jejich neomylnosti, oficiálně schválené biskupským sněmem z celého světa, skončí všechny nesmyslné touhy a sny o svobodě. Jak jeden vážený historik 19. století vysvětlil:

„Trest smrti za přestupky proti církvi byl stále v trestním řádu, církev měla stále povolený přežití středověké nezákonnosti - tj. právo azylu pro zločince, farní duchovní byli stále správci civilních záznamů, jezuité měli i nadále právo proniknout kamkoliv - řídit královské soukromí, soukromé domy občanů, veřejných institucí, škol apod. Prostě země byla totálně pod mocí duchovenstva.“ (G.S.Godkin, „Life of Victor Emmanuel II.“, 1880)

Když člověk vidí tento úžasný obraz papežské moci a utlačování, cítí podiv nad tím, že to bylo přijato jako část života a to nejenom obyčejným lidem, který se nemohl bránit, ale i vládci! Ani zřejmá zla a nespravedlnosti - prováděná církví po staletí, nevrhla ani trochu pochybnosti na platnost a oprávněnost papežských dekretů. Von Dollinger podává tento neuvěřitelný obraz:

„Bylo řečeno, že Boží náměstek na zemi jedná jako Bůh, který často zahrne mnoho nevinných osob při trestání viníků. Kdo se odváží mu postavit? On jedná pod Božským vedením a jeho činy nemohou být měřeny pravidly lidské spravedlnosti.

Zdá se to být paradoxní, ale je historickým faktem, že čím víc podezřelé a skandální bylo chování papežů z pohledu zbožných, tím více cítili náklonnost k útěku od vlastních pochyb a podezření do bezpečí náruče papežské neomylnosti, protože již od dětství byli učeni, že papež je pánem a vůdcem církve - kterého nikdo nemohl volat k odpovědnosti či mu odporovat.

Petr Cantor již na konci 12. století přiznal, že papežská korupce nemá biblické ospravedlnění, ale na druhé straně by bylo rouháním shledávat chyby v papežově chování.“ (Dollinger)

Dodatek D.

Papežská neomylnost & apoštolská posloupnost

„Na počátku 14. století nebyla povaha neomylnosti církve ještě dobře definována. Idea, že by papež mohl být osobně neomylný, byla ještě novostí, příliš v kontrastu vůči všemu tradičnímu učení, než aby získala širokou podporu.“

Brian Tierney, „Origins of Papal Infability“

„Řím promluvil, spor skončil.“

Augustin (354 - 430)

Aby se mohla prosadit potřebnou slepou vírou v papežskou neomylnost a v dogma, že spása je k dostání pouze v římskokatolické církvi, musela její hierarchie nejprve skrýt mnohá fakta a přepsat historii. Jedním příkladem je výše uvedená věta od Augustina. Když, jak se učilo, i jeden z největších teologů církve byl ochotný se podřídit čemukoliv, co Řím (papež a hierarchie) nařídil, potom jistě obyčejný katolík by měl učinit totéž. Ovšem, to není to, co měl Augustin na mysli! V kontextu tato věta má na mysli zcela něco jiného: Dvě synody rozhodovaly o nějaké sporné věci a římský biskup s nimi souhlasil, což se Augustinovi zdálo „více než dost“, a tak celá věc může být zakončena. To, že římský posudek nebyl konečný, a že na to bylo třeba „Concillium Plenarium“, už se neříká.

Nikde se ve své bohaté literární tvorbě neblíží Augustin k názoru, že by římský biskup měl mít poslední slovo ve věcech víry či mravů! Ve skutečnosti jednou Augustin prohlásil, že africká církev byla v právu, když odmítla názor římského biskupa Štefana (254-57) ve sporu ohledně křtu. Ani jednou ve všech těch pojednáních o mnohých problémech nenaznačil Augustin, že by římský biskup měl být finálním rozhodčím ve věcech víry. Vlastně Augustin ani nenavrhl, že by papež měl být vůbec žádán o radu!

Je zajímavé, že když koncil v Nicei (r. 325) rozhodl, že tři biskupové z Říma, Alexandrie a Antiochie, (termín „papež“ ještě neexistoval) byli uznáni jako „nadřazení“ ostatním biskupům z méně důležitých křesťanských center, římský biskup v tom čase odmítl takové povýšení. Historik Lars Qualben dále komentuje:

„Generální sněm v Constantinopole (r. 381) určil biskupa tohoto města jako patriarchu; generální sněm v Chalcedónu (r. 451) věnoval ten stejný titul biskupu v Jeruzalémě (opomenuli římského biskupa) a patriarcha Constantinopole (ne Říma) byl zvolený hlavním biskupem celé církve.“

Potom, co Západní císařství bylo (476) zničeno, císař Constantinopole se stal jediným císařem světa, a tato nová hodnota také přidala na prestiži patriarchovi města. Biskup Říma a patriarcha Constantinopole se stali předními rivaly o nadřazenost v církvi.“ (Qualben, „History of the Christian Church“)

DOKTRÍNA NEJDŘÍVE VYHLÁŠENA CÍSAŘI

Byli to císařové, kdo vlastně prohlásili svrchovanost biskupa Říma nad Západní církví (ne nad církví univerzální!) a nazvali ho „Římským papežem“ už v pátém století. Edikt císařů Valentiniána III. a Theodosia II. (r. 445) prohlašoval: „Nařizujeme tímto ediktem na věčné časy, že není zákonné pro biskupy galské, či z jiných provincií, se pokoušet o něco, co by bylo proti starým zvykům, bez autority toho ctihodného muže papeže Věčného města.“ (Sidney Z. Ehler, John B.Morrall, „Church and State Through the Centuries“ 1954)

Je nutné poukázat na fakt, že toto uznání papežské autority přichází od císařů, ne z ekumenických sněmů, které by zastupovaly církev. Hlavním účelem z hlediska císařů nebylo podřídit

se Písmu, ale udržovat jednotu říše, a jednota mezi soutěžícími biskupy byla pro tento cíl nutná. Řím, jelikož byl hlavním městem, musel být centrem duchovní autority, právě tak jako civilní.

Kromě toho katolík, který v tomto nalézá pohodu, musí právě tak přijmout fakt, že i když císařové projevovali úctu vůči papežům, dávali jasně najevo, že stojí nad nimi. Na příklad císař Justinián ve svém ediktu (17. dubna 535) o „vztahu mezi církví a státem“, prohlásil: „Pochopitelně je rozdíl mezi duchovními a světskými prvky v křesťanské společnosti - ale pro všechny praktické potřeby má císař kontrolu nad oběma a dohlíží, jak je také povinen, na morální stav duchovenstva.“ (Ehler, Morrall)

Bude to trvat ještě staletí, než papežové zřídí svou autoritu nad císaři a králi a ještě mnohem déle, než dosáhnou uznání jak papežské neomylnosti, tak i vlády nad celou církví. Faktem je, že sněmy uplatňovaly svou autoritu nad papeži. Více než jeden sněm sesadil rivalského „nápadníka“ na Petrův trůn, který tvrdil - právě tak jako ten druhý - že je tím pravým náměstkem Krista. I když - tu a tam - se římský biskup pokoušel - pro své vlastní sobecké důvody - uchvátit autoritu nad celou církví, nebylo to nikdy přijato celým křesťanstvem a ani to nemohl ukázat ať už v tradici či v nějakém schválení sněmu, do doby, než se přiblížilo druhé tisíciletí.

Tento nárok se konečně dočkal schválení na Západě, 19 let po Velkém schizmatu, když v r. 1073 papež Řehoř VII. zakázal všem katolíkům nazývat papežem kohokoliv jiného než biskupa římského. Před tímto zákazem mnoho biskupů bylo láskyplně oslovováno jako „pope“ či „papa“. Přestože římskokatolická církev má seznam „papežů“ od samého počátku, a všichni údajní biskupové Říma jsou tak nazýváni, ve skutečnosti tento fakt nebyl obecně přijat před rokem 1073.

ZÁCHRANA NEOMYLNOSTI JEJÍM POPŘENÍM

Ukázali jsme, že způsob, jakým mnozí papežové svůj úřad získali (vojenskou mocí, používáním prostitutek, koupí, skrze vládců, pomocí násilí ulice atd.), popírá tvrzení, že papežství pocházelo z neporušené linie už od Petra. Už ta skutečnost, že více než jeden papež seděl na „Petrově trůnu“ ve stejné době, každý z nich s tvrzením, že „on je tím pravým, neomylným nástupcem Petra“, a každý z nich použil své údajné právo exkomunikace na toho druhého, to vše dokazuje, že teorie „apoštolské posloupnosti“ je výmyslem! Poslední případ, kdy více jak jeden „aspirant“ si dělá stejné nároky na papežství - ten celý problém byl vyřešen způsobem, který vlastně ničí jakýkoliv nárok na „papežskou neomylnost“.

Na počátku patnáctého století byli tři lidé, kteří si dělali nárok na papežský trůn. Byl to Řehoř XII. (1406-15), jehož prvním papežským činem bylo zastavit papežskou korunu za 6000 florintů, aby zaplatil své dluhy z hazardní hry, Benedikt XIII. (1394-1423) z Avignonu byl jedním z mnoha papežů, kteří žili v Avignonském paláci během rozdělení, které trvalo víc jak 100 let mezi Římem a Avignonem. Každý z nich tvrdil, že je tím pravým papežem, a exkomunikovali jeden druhého. Potom Alexandr V. (1409-10), jehož hlavní zábavou bylo hodování, a který byl obsluhován 400 služkami. Poslední papež byl otrávený Baldassarem Cossou, který si místo něho přisvojil pontifikát pod jménem Jan XXIII. (1410-15).

Všichni tři byli sesazeni Kostnickým sněmem, do té doby největším sněmem Západu, s přítomnými 300 biskupy a zástupci patnácti univerzit. I když dnes je uváděn jako „antipapež“, byl to papež Jan XXIII., který formálně zahájil sněm ve svátek „Všech svatých“ v roce 1414. Takové byly intriky kolem sjezdu církevních vůdců, že kolem 500 těl skončilo v nedalekém Kostnickém jezeře během těch 4 let „křesťanského“ shromáždění! Dále bylo zaznamenáno, že bylo zapotřebí přivést 1200 prostitutek, aby udržely biskupy a kardinály v dobré náladě! A přesto ten stejný sněm odsoudil Jana Husa do plamenů za učení, že není vyšší autority než Písmo, které má každý, i duchovní, i papežové poslouchat a žít svaté životy.

Z těch tří papežů, kteří tvrdili, že každý z nich je tím pravým náměstkem Krista, pouze Řehoř XII. je dnes na listině jako legitimní papež (přestože byl sněmem sesazen), ti druzí dva jsou uvedeni jako antipapežové. Když v roce 1958 nástupce papeže Pia XII. si vzal jméno Jan XXIII., více než jedna katolická katedrála musela udělat opravu, protože jméno Jana XXIII. bylo již na listě papežů. Ten původní papež Jan XXIII. byl popsán jako „bývalý pirát“, „hromadný vrah“, „masový smilník“

s náklonností pro jeptišky, „vyděrač“, „pasák prostitutek“, „podvodník“. (Peter de Rosa, „Vicars of Christ“ 1988)

Je to ironie, která by se mohla stát operou: Papež Jan XXIII., který sněm zahajoval, byl sněmem odsouzený do vězení. Bylo s ním zacházeno mnohem mírněji, než si zasloužil. Původních 54 obvinění mu snížili na pouhých pět. Edward Gibbon v „History of the Decline and Fall of the Roman Empire“: „Ta nejskandálnější obvinění proti Janu XXIII. byla potlačena. „Náměstek Krista“ byl obviněn z pirátství, vraždy, sodomie, znásilnění a incestu. Zatímco neúplatný Jan Hus byl upálen na hranici sněmem Kostnickým za to, že žádal reformu církve, Jan XXIII. za své hnusné zločiny dostal 3 roky.“

Kostnický sněm jmenoval novým papežem kardinála Oddo Colona, který přijal jméno Martin V. (1417-1431). Když byl bývalý papež Jan XXIII. propuštěn z vězení, papež Martin V. ustavil tohoto hromadného zločince za biskupa z Frascati a kardinála z Tusculum. Potom, z titulu moci římskokatolické církve, kardinál Baldassare Cossa ustavoval kněze, a slavnostně měnil oplatky a víno na tělo a krev Ježíše Krista - alespoň to bylo to, čemu věrní věřili. Jako kardinál, byl bývalý papež Jan XXIII., bývalý trestanec, kvalifikován dávat svůj hlas při volbě nového papeže spolu s dalšími kardinály, kteří nebyli příliš vzadu na seznamu zločinců.

Ironicky, Kostnický sněm zachránil církev před třemi bojujícími papeži tím, že prosadil svou autoritu nad papežstvím. Hlasování bylo jednomyslné z ustavení následujícího principu:

„Každý zákonně svolaný ekumenický sněm, který reprezentuje církev, odvozuje svou autoritu přímo od Krista a každý, včetně papeže, je podřízený sněmu v otázkách víry a v reformaci církve.“

Kdyby byla papežská neomylnost - jak ji známe dnes - uznávaná tehdy, vyřešení dilematu tří papežů by bylo nemožné. Dogma papežské neomylnosti, které bylo potvrzeno při Prvním Vatikánském sněmu v r. 1870, je popřením autority, kterou dřívější sněm Kostnický prosadil nad papeži, aby zachránil církev.

Komentáře von Dollingera jsou zajímavé už proto, že jeho kniha vyšla o několik týdnů dříve, než Vatikán I. popřel autoritu předešlého sněmu, sněmu Kostnického, ve sporu: Moc sněmu nebo moc papežská:

„Řehoř XII. a Benedikt XIII. byli opuštěni kardinály a vše, co se dalo považovat za římskokatolickou církev, se odehrálo na sněmu Kostnickém. Jestliže je papež podřízený sněmu, není neomylný! Církev a sněm, který ji reprezentuje, dědí Kristovy sliby a ne papež, který se může mýlit ohledně sněmu a může být sněmem souzen.“

Dekrety sněmu popírají základní pozici papežského systému, který je tímto velmi výmluvně označený jako omyl a zneužití. A přesto tento systém převažoval v administraci církve po staletí, byl vyučován v kánonském zákonu, v knihách a školách náboženských řádů - obzvláště v tomistické literatuře (vycházející z učení Tomáše Akvinského), a byl předpokládán a potvrzen papeži, kteří jsou novou autoritou zákonů církve. A nakonec: Nikdo nepromluvil v jeho prospěch, nikdo neoponoval doktrínám Kostnice, nikdo neprotestoval!“ (Dollinger)

Dodatek E.

Papežští heretici, Bible a Galileo

Jak už jsme poznamenali, hereze přináší automatickou exkomunikaci. I jen jediný papežský heretik, který by svou herezi neodvolal, by přerušil údajnou linii apoštolské posloupnosti od Petra. Jak jsme již dokumentovali, bylo mnoho papežů, kteří byli obviněni z hereze jinými papeži či sněmy a někteří z nich byli formálně exkomunikováni.

Papež Hadrián VI. (1522-23), který osobně vyhlásil papeže Celestýna III. (1191-98), prohlásil, že papež Jan XXIII. byl pouze jedním v dlouhé řadě heretiků.

DLOUHÝ ZÁSTUP PAPEŽSKÝCH HERETIKŮ

Mezi nejranějšími známými heretiky, kteří seděli na údajném trůnu apoštola Petra, byl Liberius (352-66). Když byl donucen odejít do exilu pro spor s císařem, Liberius dostal nabídku k návratu domů, pokud odsoudí Athanasia, který vedl boj proti arijské herezi. Liberius, který nijak na doktrínách netrval, povolil císaři a tím se postavil na stranu těch, kteří tvrdili, že Syn je méně než Otec - názor, který církev vytrvale odsuzovala jako herezi nejhoršího druhu.

Heretičtí papežové se vyskytovali dost často. Innocent I. (401-17) a Gelasius I. (492-96) prohlašovali, že děti jdou přímo do pekla, jestliže zemřou - i když byly pokřtěné, ale zemřely před přijímáním. Jistě, když člověk vezme Jana 6:53 doslovně, jak učí katolicismus, potom papežové měli pravdu! Tento pohled byl odsouzen sněmem v Trentu.

Během posledních dvou let svého pontifikátu Sixtus V. 1585-90 přepsal celou latinskou Bibli, přidal fráze a věty, změnil nadpisy žalmů, a vynalezl svůj vlastní systém kapitol a veršů. Ve své papežské bule (údajně neomylném prohlášení ve věcech víry a mravů k celé církvi) prohlásil „plností apoštolské moci“, že jeho nový „překlad“ Bible musí být přijatý jako „pravdivý, zákonný, původní a bez pochyb či diskusí přijatý celou veřejností i v soukromých diskusích, ve čtení, v kázání a vykládání“. Kdokoliv by neuposlechl, bude exkomunikován.

Pochopitelně, když se duchovenstvo seznámilo s papežovou „domácí prací“, která okamžitě udělala Trentem schválenou latinskou Bibli zastaralou, zároveň s celou literaturou, která na ni navazovala, byli totálně šokováni! Naštěstí Sixtus o pár měsíců později zemřel a Bellarmine vymyslel „kouřovou clonu“. De Rosa vysvětluje:

„Na Bibli byla uvalena spousta papežské moci, kompletně s „obložením“ exkomunikací, a všechno to bylo plné omylů. Akademický svět se ocitl ve zmatku. Protestanté měli pochopitelně radost z potíží katolické církve.

V listopadu 1590 se Bellarmine vrátil do Říma. Osobně se mu ulevilo, protože Sixtus, který ho chtěl umístit na index (zakázané knihy či autoři), zemřel. Bellarmine se obával o prestiž papežství a radil novému papežovi, aby lhal. Někteří z jeho přívrženců to popírají. Jejich úkol byl obrovský.

Volba byla jednoduchá: Veřejně připustit, že se papež mýlil v kritických otázkách Bible, anebo se pokusit všechno zakrýt. Zde byl výsledek nepředvídatelný. Přesto Bellarmine navrhoval druhou možnost.“ (De Rosa, „Vicars of Christ“)

Bellarmino a skupina oddaných učenců se pustili do práce a šest měsíců opravovali papežovy omyly. Byla vydána nová edice „Sixtovy Bible“, jako kdyby to bylo pouze další vydání té stejné Bible – a byl vyvinut maximální pokus o získání všech původních výtisků heretické Bible, které byly potom spáleny. Jak by se dalo očekávat, několik kopií uniklo hledání (jedna je v Oxfordské knihovně Bodleian). Tyto Bible nám dávají další důkaz o tom, že papežové neomylní nejsou a že k udržení této lži je církev ochotna i lhát.

GALILEO A INKVIZICE

Další důkaz, kdyby byl zapotřebí, o tom, že papežové nejsou neomylní, najdete v tragikomickém případě Galileia. Na obranu církevního dogmatu vyhrožoval papež Urban VIII. (1623-44) starému a velmi nemocnému Galileovi mučením, pokud neodvolá své tvrzení, že se Země otáčí kolem Slunce. Svým prohlášením, že tento objev je proti Písmu, měl papež Galileia na kolenou ve strachu o život. Galileo odvolal svou „herezi“ před Svatým úřadem inkvizice! Geocentrický pohled zůstal oficiálním dogmatem katolické církve po staletí a jeden neomylný papež za druhým neomylným papežem toto dogma potvrzovali: Země byla středem vesmíru a všechna nebeská tělesa, včetně Slunce, se kolem ní otáčejí.

Až teprve v roce 1992 (!) Vatikán, po 14 měsících studia konečně přiznal, že Galileo měl pravdu. Toto připuštění je zároveň uznáním faktu, že mnozí papežové, kteří prohlašovali, že Galileo neměl pravdu, jsou sami omylní a schopní udělat falešné výklady Bible. A přesto Vatikán II opět potvrdil dogma, že pouze „magisterium“, vedené neomylným papežem, může vykládat Písmo a že všichni katolíci musí jejich výklad přijmout.

Není divu, že Vatikán II omezuje své schválení biblické neomylnosti na problémy týkající se víry a mravů! Prohlašuje: „Učit knihy Písma pevně, věrně a bez chyb – pravdy, které Bůh pro naši spásu svěřil svatému Písmu.“ (Flannery) Řád rytířů Kolumbových parafrázuje tuto část takto: „A tudíž Bible je bez jakéhokoliv omylu *tam, kde se dotýká náboženské pravdy, odhalené pro naši spásu*. Není nutně neomylná ve věcech týkajících se přírodních věd apod.“ Zřejmě Bůh, který stvořil vesmír a inspiroval Bibli, neví příliš mnoho o přírodních vědách!

Magisterium, které se prohlašuje za neomylné a za jediného vykladače Písma, je zřejmě velmi daleko od neomylnosti a proto musí mít nějakou omluvu pro vědecké omyly, které dělá. A tak se to svede na Bibli. V tom, že popírá osobní, individuální a morální odpovědnost člověka za poslušnost Božího Slova, římskokatolická církev se drží posledního zbytku autority, kterou kdysi měla nad životy a nad svědomím všech lidí i jejich vlád.

Dodatek F. A co tradice?

Římský katolicismus se neodvolává pouze na Písmo a jenom na Písmo, ale opírá se také o „tradice“, údajně převzaté od dob apoštolských. Ale neexistuje žádná katolická tradice, která by se dala vystopovat zpět k apoštolům! ŽÁDNÁ! Katolické tradice vznikly mnohem později a idea neomylnosti je jednou z těch posledních tradic. Už ta myšlenka o prohlášení „ex cathedra“, tak důležitá pro „neomylnost“, byla nepředstavitelná ještě před 16. stoletím!

Kromě toho se připouští, že tradice procházely mnoha změnami. Vatikán II přiznává, že „tradice, které přicházejí od apoštolů, činí pokrok, existuje vzrůst vnitřního pohledu do skutečností a slov, která se předávají“. (Flannery) Dále pokračuje:

„Svaté Písmo je řečí Boha, jak je psáno pod dechem (inspirací) svatého Ducha. A tradice sděluje Boží Slovo v celé své úplnosti, jak bylo svěčeno apoštolům Pánem Ježíšem Kristem a Duchem svatým. A tak jak Písmo, tak i tradice musí být akceptovány a ctěny na stejné úrovni citění, oddanosti a úcty...

Je proto zřejmé, že ve svrchovaně moudrém ustanovení Boha, jsou posvátná tradice, posvátné Písmo a magisterium církve spojeny a sjednoceny tak, že žádné nemůže stát bez toho druhého. Společnou prací, každý svým způsobem pod akcí svatého Ducha, všichni přispívají k spáse duší.“ (Flannery)

Okamžitě vidíme v tomto prohlášení vážné problémy: Bible není postačující sama o sobě, neobsahuje celou pravdu, kterou ke spáse potřebujeme. Musí být podpořena tradicí a vyložena „magisteriem církve“. Ani katolická církev s magisteriem, ani tradice církve neexistovaly po 2000 let Starého zákona, a zřejmě Boží Slovo té éry, které platí dodnes - a které je obsahem větší než Nový zákon, nepotřebovalo ani tradici, ani magisterium. Vidíme, jak důkladně tato katolická idea, že „Bible je nedostačující“ je v rozporu s Písmem. Ovšem problém zde ještě nekončí.

Bez jakýchkoliv elektronických záznamů toho, co bylo kdysi řečeno, je zhora nemožné vystopovat jakoukoliv slovní tradici za posledních deset let - tím méně 1900 let zpět k apoštolům! Mluvená prohlášení nenechávají za sebou trvalý záznam, který by se dal ověřit. Problém by se nevyřešil ani tím, kdyby někdo na počátku druhého století, či pouhých 50 či 100 let sepsal to, co by vydal za dřívější ústní učení, protože to stále ponechává časovou mezeru bez možnosti ověření. Prostým faktem je, že římskokatolická církev se vši svou rétorikou o tradici, není schopna dokázat, že alespoň jedna z jejích tradic pochází od apoštolů!

Kristus citoval z Písma a řekl, že všechno musí být splněno. (Marek 14:49, Lukáš 24:44) Ani jednou se nezmiňuje o tradici - což je velmi podivné, jestliže tradice je nezbytnou částí Písma! Pavel nás ujišťuje, že „*celé Písmo je dáno Boží inspirací*“. (2 Timoteovi 3:16, 2 Petr 1:20-21) Žádné podobné ujištění o tradici! Pavel říká Timoteovi: „*Hlásej Slovo Boží, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivosti a učení.*“ (2 Timoteovi 4:2) Pavel nikdy nevyzval k učení tradice. Opět podivná mezera, jestliže je tradice důležitá či alespoň platná.

Neexistuje žádná židovská tradice Starého zákona, která by existovala od Mojžíše, Davida či Izaiáše, a která by měla být udržována jako dodatek k Božímu Slovu! Kristus neměl ani jedno vlivné slovo k tradicím Židů, ale odsoudil je jako přestoupení Božího Slova, které se tím stalo neefektivním. (Matouš 15:1-9) On by jistě netrval na tom, aby se církev spoléhala na snadno překroucené ústní tradice, ale dal jí - jako dal Izraeli - veškeré instrukce a rady, které potřebovala, v písemné formě.

BIBLICKÉ ODKAZY NA TRADICI

Slovo „tradice“, ať už v jednotném či množném čísle, se vyskytuje v Novém zákoně 14x. Osm poukazů (Matouš 15:2, 3, 6, Marek 7:3, 5, 8, 9 a 13) jsou Kristova prohlášení v evangeliích a všechna jsou hanlivá, jak jsme poznamenali dříve. Pavel činí pět odkazů, ze kterých dva jsou jasně odsouzející (Koloským 2:8, Galatským 1:14). Jeden odkaz Petru (1 Petrova 1:18) je také hanlivý. To nám ponechává tři příznivé poukazy Pavla: „*Chválím vás, že si mne stále připomínáte a držíte se tradice, kterou jste ode mne přijali*“ (1 Korintským 11:2). „*A proto bratří, stůjte pevně a držte se tradic, které jste byli naučeni, ať už slovem či písmem.*“ (2 Tesal. 2:15) „*Přikazujeme vám, bratří, ve jménu Ježíše Krista, abyste se stranili bratra, který vede zahálčivý život a nežije podle tradic, které jste od nás převzali.*“ (2 Tesal. 3:6)

V těchto třech verších leží celá obhajoba tradic katolicismu! A přesto žádný z těchto veršů nepoukazuje na katolické tradice, jak se tak vyvinuly po staletí od doby apoštolů. Pavel zřejmě mluvil o věcech, které on či jiní apoštolové učili. On neměl na mysli tradice, které se mohou jednou vyvinout pod vlivem ještě neznámých vůdců církve někdy v budoucnosti. A tedy: Jestliže nemůže být demonstrováno, že nynější katolická tradice byla nejprve kázána apoštolu a zůstala v původní čisté formě až k nám, potom tyto tři verše neposkytují žádnou podporu! A my už jsme ukázali, že je nemožné připsat kteroukoliv tradici zpět apoštolům.

Kromě toho, římskokatolické tradice jsou v rozporu s jasným učením Bible a tudíž není možné, že by je apoštolové učili! Dokonce jsou rozpory i mezi samými tradicemi! Ve své „On the Study of Sacred Scriptures“ papež Lev XIII. (1823-29) píše, že otcové církve „někdy vyjadřovali myšlenky své doby, a tak dělali prohlášení, která už nyní byla opuštěna jako nesprávná“. Také jsme viděli, že byly vyráběny falešné dekry a ty se staly základem pro velkou většinu tradic a dokonce i kánonského zákona, a tak zůstaly až do dnešních dnů.

ÚSTNÍ TRADICE - ÚČELOVÝ FAKTOR

Zatímco Nový zákon byl v procesu tvoření, byla jistě doba, kdy se raná církev musela spoléhat pouze na ústní učení apoštolů. Máme ale dobrý důvod k víře, že veškeré učení inspirované Duchem svatým, které mělo být určeno i pro další generace křesťanů, bylo jistě dáno na papír. Toto je pravdivé z důvodů, které jsme již dříve uvedli: 1) Neexistovala žádná ústní tradice předávaná generací za generací od Mojžíše, Davida či Samuela pro celý Izrael - proč by měla být nějaká pro Církev? 2) Kristus odsoudil všechny tradice, které rabíni vytvořili, a řekl, že překrucují Boží Slovo. Tak proč by chtěl pro svou Církev takový vliv? 3) Je zcela nemožné vystopovat ústní tradici zpět k původním zdrojům, nebo si být jistý její přesností. 4) Ústní podání musí být každopádně pozměněno v procesu předávání od generace ke generaci. 5) Ne všechno, co Pavel či druzí apoštolové kdy řekli, bylo na úrovni Písma a určeno pro křesťany všech dob. Jediné jisté rozlišení bylo: Učení pro všechny časy je třeba zapsat. Že apoštolské ústní učení, které bylo zamýšleno pro všechny časy, bylo takto vyznačeno samými apoštoly, takové důkazy máme v dopisech od Pavla. V 1 Korintským 11:23 uvádí, že jim píše to, co je dříve učil ústně: „*to, co jsem vám už dříve řekl...*“. V 2 Tesalonickým 2:5 Pavel uvádí stejný případ: „*Nevzpomínáte si, že když jsem byl mezi vámi, tyto věci jsem vám řekl?*“ Prostě jim (a i nám) dával písemně to, co je předtím učil osobně a mezitím na tom pracoval a podává další lepší porozumění. Totéž je pravdou o tradici, na kterou naráží v 2 Tesalonickým 3:6. A opět vyzdvihuje: „*Když jsem byl s vámi, toto jsem vám přikazoval*“ (ústně). Petr říká to stejné: „*Snažím se, abyste si mohli tyto věci připomínat po mé smrti.*“ (2 Petr 1:15) Jinými slovy: napsal to, co jim už dříve řekl, aby to zůstalo čisté, nezměněné i po jeho smrti.

Pavel se velmi zajímal o falešné doktríny. Spousta jeho dopisů obsahuje opravování herezí. Varuje efezské starší: „*Vím, že po mé smrti přijdou draví vlci a nebudou stádo šetřit.*“ (Skutky 20:29) Bylo by proto nelogické se domnívat, že by Pavel nezapsal všechno, k čemu jej inspiroval svatý Duch, aby to učil. Když lidé překroutili slovo psané, jak snadnější bylo porušit to, co bylo předáváno ústně – když paměť chybovala a přišly nové generace, které nikdy neslyšely originál.

A CO TRADICE PSANÁ?

Psaná tradice v katolicismu přichází z děl takzvaných otců církve. Bohužel, velká část podvodu je pomíchaná a často se nedá rozeznat od faktů. Tyto podvody se staly zdrojem idejí, které zůstávají jako dogmata až dodnes, jako například prohlášení přiřčené v „Isidorian Decretals“ papeži Juliovi (asi 338), že „Církev římská má právo otevírat i zavírat nebeskou bránu každému, o kom se rozhodne,“ a že papežové zdědili „nevinnost a svatost Petra“, a jsou tudíž svatí a neomylní a „celé křesťanstvo se musí před nimi chvět.“ (Ignaz von Dollinger, *The Pope & the Council*) Taková prohlášení jasně nejsou biblická. Ze své podrobné studie původních historických dokumentů von Dollinger píše:

„Koncem pátého a začátkem šestého století byl proces vyrábění padělků a fikcí v plném proudu. Potom začalo zpracování vymyšlených skutků římských mučedníků. To pokračovalo po několik staletí. Pod tlakem moderní kritiky se toho Řím nakonec vzdal.

Zatím co tendence k falšování dokumentů byla v Římě tak silná, je podivné, že po tisíc let nebyl učiněn pokus vytvořit kolekci kánonů - víc než dvacet synod se v Římě uskutečnilo od roku 313, aniž by se byl zachoval jeden jediný záznam!“ (Dollinger)

Fiktivní, vykonstruovaná tradice se vyráběla a eventuálně se stala podkladem pro téměř celý papežský systém a pro většinu zákonů kánonu. Byly to podvržené „dekrety“, revidované a přepracovávané století za stoletím, které formulovaly římský katolicismus, jak jej známe dnes. Von Dollinger podává další informace:

„Řehoř VI. se považoval nejenom za reformátora církve, ale jako božsky pověřený založil zcela nový řád...

Řehoř se obklopil správnými muži pro vypracování takového systému. Anselm může být nazván zakladatelem nového gregoriánského (Gregory = Řehoř) systému církevního zákona, za prvé: Upravením do pohodlné pracovní formy všech potřebných částí Isidorianských podvrhů, které by

posloužily papežskému absolutismu. Dále změnou církevních zákonů přidáním nových výmyslů a fikcí.

Opatrně a chytře, jak se ta gregoriánská „parta“ dala do práce, všichni žili ve světě snů a iluzí o minulé době a starých národech. Nemohli uniknout nevyhnutelné nutnosti demonstrovat tento nový systém do denního života církve a je téměř nemožné rozlišit, kde se nedobrovolný klam mění na úmyslný podvod. Cokoliv potřeba vyžadovala, bylo vybráno ze zásuvek mýtů, a to velmi horečně a bezohledně. K tomu se přidaly nové výmysly a velmi brzy každý nárok či tvrzení Říma se dal dokázat z „legitimních“ dokladů, zhotovených podvodnými záznamy a dekrety.“ (Von Dollinger)

„Dekrety“ se používaly k vybudování fiktivních prohlášení papežů (které se potom staly zákonem), aby bylo možné postavit tradici (a to ještě falešnou tradici!) na stejnou úroveň s Bibli. Kromě toho, na rozdíl od Bible, která je obsažena v jedné knize, tradice je obsažena v mnoha svazcích údajných písemností otců církve a dekretů sněmů. Jsou velmi obsažné a nedostupné průměrné osobě. Sestávají se z 35 svazků církevních otců, většinou končících Řehořem I. v roce 604, z dalších 35 svazků dekretů církevních sněmů, asi 25 svazků o proslovech, prohlášeních a dekretů papežů a asi 55 svazků údajných výroků a skutků svatých - dohromady asi 150 svazků. Richard Bennett, bývalý katolický kněz, vysvětluje dále:

„Normální římskokatolický biskup či kněz - nemluvě o obyčejném katolíkově - není nikdy schopný najít celou tradici, nebo si ji přečíst, protože je psána v mnoha mrtvých cizích jazycích. Ale i kdyby byly k dostání překlady, člověk nikdy nezvládne 150 svazků takovým způsobem, jako Bibli. A proto prohlášení, že Bible plus svatá tradice tvoří jedno ložisko Písma, je zcela absurdní!“

Jasně, jen svým obsahem katolická tradice převažuje Bibli v poměru 150:1. A tak průměrný katolík nemá přístup k největší části toho, co katolická církev nazývá „Boží Slovo“. Kromě toho, na rozdíl od Bible, (se kterou je často v rozporu), psaná tradice a oficiální dogma církve se často měnila a dokonce obsahovaly rozporné názory, například na tak důležité otázky, jako jsou potraty. Většina katolíků nemá ani potuchy o tom, že neomylná církev a neomylní papežové několikrát změnili názory na tento předmět, což je, z dnešní perspektivy, zcela nemyslitelné!

Od pátého století přijala církev Aristotelův názor, že embryo prochází stupni vývoje od rostlinného přes živočišný až do posledního, lidského. A tak Řehoř VI. (1045-46) prohlásil: „Není vrahem ten, kdo způsobí potrat dříve, nežli se dostane duše do těla.“ Řehoř XIII. (1572-85) řekl, že není vraždou zabít embryo před 40. dnem, jelikož „není ještě lidské“. Jeho nástupce, Sixtus V., který přepsal Bibli, se svým předchůdcem nesouhlasil. Jeho bula z r. 1588 udělala všechny potraty důvodem pro exkomunikaci. Jeho následovník, Řehoř XIV., tento výnos obrátil zpět o 180 stupňů. V roce 1621 vydal Vatikán další pastorální nařízení, které povolovalo potraty do 40 dnů. Dokonce ještě v osmnáctém století sv. Alphonsus de Liguori, největší morální teolog církve, popíral, že by duše existovala již od početí a povolil určitou volnost, obzvláště když byl ohrožen život matky. Nakonec v roce 1869 Pius IX. prohlásil, že každé zničení embrya je vražda a podléhá trestu exkomunikace - názor, který zůstal až dodnes.

Konec 6. 7.1998

Přeložil Tonda Uhlíř, Praha

Nově upraveno – Brno 2012

Slovník.

Anathema (církvní klatba)

Vyhlášení exkomunikace z římskokatolické církve nad heretiky a velikými hříšníky. Důsledkem bylo věčné zatracení, jestliže exkomunikovaný nelituje a nevrátí se do církve. Sněm v Trentu vynesl svá anathema více jak 100x nad těmi, kteří by přijali víru reformátorů. Vatikán II tato anathema potvrdil, a přidal ještě jednu vlastní; a tak římský katolicismus odsoudil do věčného pekla všechny dnešní evangelíky. Jediným lékem je litovat evangelických doktrín (herezí, podle Říma) a vstoupit do římskokatolické církve v podřízení se jejím dekretům. A tak, jakákoliv diskuse nebo spolupráce mezi katolíky a evangelíky - podle katolické definice, je nakonec podmíněna návratem do římskokatolické církve, pochopitelně pro jejich vlastní spásu!!!

Bula - papežská

Běžný termín, jakým se nazývaly důležité papežské dekrety v minulých stoletích, i když se jim dnes už takto neříká. V latině „bula“ znamená pečeť a papežské buly byly známé voskovými či olovenými pečetěmi, které k nim byly připevněny.

Kód kanonického zákona

Víc než 1000 stránek kánonů a dekretů Vatikánu II bylo v roce 1983 zpracováno do jednoho velikého svazku, který v sobě zahrnuje dekrety z minulých sněmů a proslovy papežů. Kód také zahrnuje podrobný komentář, vysvětlující správné použití všech 1752 zákonů kánonu, kterých katolíci musí dbát v poslušnosti vůči své církvi. Poslední kodifikace byla vypracována v r. 1917.

Conkordát (konkordát)

Smlouva, která definuje vztah a povinnosti mezi Vatikánem a sekulární vládou. Toto je možné pouze proto, že Vatikán, jako žádné jiné město na světě, je postaveno na stejné úrovni se všemi národy a tak může uzavřít politicko-náboženské dohody a vyměnit si s nimi vyslance.

Dekret

Papežský dopis vydaný jako odpověď církve na otázky, ke kterým je třeba zaujmout oficiální postoj. Mnoho takových „dekretů“, sebraných a připisovaných různým papežům, na které se církev spoléhala, je dnes prohlášeno za falešné. Přes to všechno, tyto falešné dekrety nebyly nikdy odstraněny z katolické tradice, a zůstaly její částí až dodnes.

Encyklika

Dopis napsaný papežem, který vyjadřuje oficiální pohled církve na určitou důležitou věc.

Eucharistie

Speciální forma chleba a obyčejné víno, o kterých se věří, že jsou doslovným tělem a krví Ježíše Krista tím, že byly zasvěcené knězem a tím se přeměnily (transsubstanciací) zvláštní silou, kterou má pouze kněz. Nabídka takto „stvořeného“ Krista na katolických oltářích, je základní částí ceremonie nebo rituálu nazvaného mše a věří se, že je pomocná při odpouštění hříchů.

Odpustky

Očištění před Bohem od dočasného trestu za hřích, který je odpuštěn, pokud se to týká viny, které věřící v Krista, se správným přístupem a za určitých podmínek (které určuje církev), získává

skrže intervenci církve, které ona, jako udělitelka spásy, autoritativně rozděljuje. Tak hovoří „Apoštolská ústava revize odpustků“, dekretem 1. ledna 1967 papežem Pavlem VI. a zařazená jako jeden z dokumentů Vatikánu II. Doktrína odpustků vychází z podivného katolického nebiblického tvrzení, že Kristovo utrpení za naše hříchy na kříži může pouze dát odpuštění viny - ale stále ještě zbývá „odpuštěnému kajícímu hříšníkovi“ povinnost trpět za své hříchy buď v tomto životě, nebo - a to pravděpodobněji - v „očistných plamenech očištění“. Odpustek předpokládá - skrže sílu, kterou mu dává církev, snížení délky času či intenzity utrpení o nějakou neznámou časovou délku či sílu intenzity.

Interdikt

Pokuta vyslovená papežem nad městem, nebo celým národem, která zakazuje praktikování římskokatolického náboženství. A tak ty svátosti, které přináší spásu, nemohou být udělovány a tím celý národ zůstává bez prostředků k odpuštění hříchů a tím také vstupu do nebes. Je smrtelným hříchem nebýt alespoň jednou za týden na mši - a to by bylo pod interdikt nemožné. To znamená, že každá osoba, která zemře během interdiktu, je pod smrtelným hříchem a odsouzená do pekla! Není divu, že se vládcové chvěli před hrozbou interdiktu! Tato hrozba dávala něco, o čem se zmiňuje Zjevení 17:18 : „*město, které vládne nad králi země*“.

Osvobozenká teologie

Hnutí uvnitř katolické církve, které má svůj původ v Latinské Americe a které dává hlavní důraz na sociální spravedlnost. A tak, být teologicky ortodoxní, člověk musí oponovat jak slovy, tak i činy jakémukoliv útlaku chudých a nižších tříd, jak státem, tak i církví. Ve skutečnosti důkaz spásy tak leží v tom, že člověk bojuje s agresí, a ne v přijetí evangelia Ježíše Krista a vyznání doktrín víry.

Mše

Oběť na katolických oltářích údajného těla a krve Ježíše Krista „nekrvavou cestou“, je prováděna skrže prohlášený zázrak přeměny. Tato oběť je prohlášena za prostředek k prominutí hříchů a ke zkrácení doby utrpení v očištění. Její smrtelný omyl spočívá ve snižování Kristovy oběti na kříži za naše hříchy, na částečnou splátku. Tento rituál je třeba opakovat do nekonečna, aby nakonec přinesl plné odpuštění a vstup do nebe. Co Kristova smrt na kříži (o které Bible učí, že byla vykonána pouze jednou a je dostatečná), nemohla vykonat, to nakonec dokončí mše, je-li opakována v dostatečném počtu. Církev opomněla definovat (ve skutečnosti neví), kolik takových „obětí“ je zapotřebí, aby jednu duši vysvobodily z očištění a dostaly do nebe. Proto věrný katolík doufá, že po jeho smrti bude zapláceno za sloužení tolika mší, aby jej to vysvobodilo z utrpení.

Očistec

Místo „očisty“, kde, jak katolíci věří, lidé, kteří zemřeli, aniž by učinili „dostatečnou náhradu“ za své hříchy, tráví neurčitou dobu v utrpení, aby byli dostatečně čistí pro nebe. Plameny očištění se odlišují (prý) od plamenů pekla tím, že v pekle je utrpení věčné.

Škapulíř

Pro ty, kteří slouží v náboženských řádech, se škapulíř skládá ze dvou kusů látky (jedna vpředu, druhá vzadu) a je nošen jako vnější oblečení. Pro laiky se skládá také ze dvou částí, spojených šňůrkami a nosí se pod oblekem. Je asi 18 druhů předepsaných a požehnaných škapulířů, schválených církví. Nošení škapulíře spolu se splněním určitých podmínek dává ochranu a privilegie - a dokonce - v určitých případech snižuje, či dokonce smazává čas v očištění.

Apoštolská stolice

„Svatá stolice“ či „stolice sv. Petra“ je označení Říma a specificky města Vatikánu, jako rezidence papeže a hlavního centra římskokatolické církve s jejími úřady. Církev naznačuje, že papež

je vůdcem jediné pravé církve, která je pravé víry v Krista, kterou On světil Petrovi a která má být přinesena jeho zástupci do celého světa.

TE DEUM

Starodávná latinská hymna „Te Deum Laudamus“, zpívaná o nedělích a při speciálních příležitostech. Je obzvláště používána jako díkuvzdání Bohu za neobvyklá požehnání - a jako taková byla zpívána v katolických katedrálách při oslavách narození Adolfa Hitlera, po jeho vyvážnutí při atentátu na jeho život, při nacistických vítězstvích na válečném poli, při příležitosti nastoupení Ante Paveliće do vedení chorvatské ustašovské vlády...atd.

----- * -----